

Leidimas
lietuvių kalba

Teisės aktai

58 tomas
2015 m. gruodžio 23 d.

Turinys

I Teisėkūros procedūra priimami aktai

REGLAMENTAI

- ★ 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/2365 dėl vertybinių popierių įsigijimo finansavimo sandorių ir pakartotinio naudojimo skaidrumo ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ⁽¹⁾ 1

DIREKTYVOS

- ★ 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB ir 2013/36/ES bei Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB ⁽¹⁾ ... 35

II Ne teisėkūros procedūra priimami aktai

SPRENDIMAI

- ★ 2015 m. lapkričio 30 d. Tarybos sprendimas (ES) 2015/2367 dėl pozicijos, kuri turi būti priimta Europos Sąjungos vardu Jungtiniame veterinarijos komitete, įsteigtame Europos bendrijos ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimu dėl prekybos žemės ūkio produktais, dėl Sprendimo Nr. 1/2015 dėl Susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ir 11 priedėlių pakeitimo 128

⁽¹⁾ Tekstas svarbus EEE

I

(Teisėkūros procedūra priimami aktai)

REGLAMENTAI

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS (ES) 2015/2365

2015 m. lapkričio 25 d.

dėl vertybinių popierių įsigijimo finansavimo sandorių ir pakartotinio naudojimo skaidrumo ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos Centrinio Banko nuomonę ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

atsižvelgdami į Regionų komiteto nuomonę ⁽³⁾,

laikydami į įprastos teisėkūros procedūros ⁽⁴⁾,

kadangi:

- (1) 2007–2008 m. kilusi pasaulinė finansų krizė atskleidė pernelyg spekuliatyvią veiklą, didelių reglamentavimo spragų, tai, kad priežiūra yra neveiksminga, rinkos neskaidrios, o finansų sistemoje esama pernelyg sudėtingų produktų. Sąjunga ėmėsi įvairių priemonių, kad bankų sistema taptų tvirtesnė ir stabilesnė, be kita ko, sugriežtino kapitalo reikalavimus, geresnio valdymo taisykles ir priežiūros bei pertvarkymo režimus ir siekdama užtikrinti, kad finansų sektorius vykdytų savo funkciją – nukreiptų kapitalą realios ekonomikos finansavimui. Šiomis aplinkybėmis taip pat labai svarbi pažanga, padaryta kuriant bankų sąjungą. Vis dėlto krizė taip pat atskleidė poreikį didinti skaidrumą ir gerinti stebėseną ne tik tradiciniame bankų sektoriuje, bet ir tose srityse, kuriose vykdoma į bankų veiklą panaši kredito tarpininkavimo veikla, vadinamoji šešėlinė bankininkystė, kurios mastas kelia nerimą – nustatyta, kad jos apimtis lygi beveik pusei reglamentuojamos bankų sistemos dydžio. Bet kokie su ta veikla, kuri atrodo panaši į kredito įstaigų vykdomą veiklą, susiję trūkumai gali paveikti likusį finansų sektorių;

⁽¹⁾ OL C 336, 2014 9 26, p. 5.

⁽²⁾ OL C 451, 2014 12 16, p. 59.

⁽³⁾ OL C 271, 2014 8 19, p. 87.

⁽⁴⁾ 2015 m. spalio 29 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2015 m. lapkričio 16 d. Tarybos sprendimas.

- (2) vykdydamos kovos su šešeline bankininkyste veiklą, Finansinio stabilumo taryba (toliau – FST) ir Europos sisteminės rizikos valdyba (toliau – ESRV), įsteigtos Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1092/2010 ⁽¹⁾ identifikavo riziką, kurią kelia vertybinių popierių įsigijimo finansavimo sandoriai (toliau – VPIFS). VPIFS sudaro sąlygas didinti svertą, procikliškumą ir tarpusavio sąsajas finansų rinkose. Visų pirma nepakankamas skaidrumas naudojant VPIFS neleido reguliavimo bei priežiūros institucijoms ir investuotojams laikotarpiu prieš finansų krizę ir jos metu teisingai įvertinti ir stebėti atitinkamos rizikos, panašios į bankinę riziką, ir tarpusavio sąsajų finansų sistemoje lygio. Šiomis aplinkybėmis 2013 m. rugpjūčio 29 d. FST priėmė politikos strategiją „Šešėlinės bankininkystės priežiūros ir reguliavimo stiprinimas“ (toliau – FST politikos strategija), kuria siekiama sumažinti šešėlinės bankininkystės keliamą riziką vertybinių popierių skolinimo ir atpirkimo sandoriuose, kurią 2013 m. rugsėjo mėn. patvirtino G20 vadovai;
- (3) 2014 m. spalio 14 d., FST paskelbė VPIFS, kurių tarpuskaityta atliekama necentralizuotai, vertės sumažinimo reguliavimo sistemą. Nevykdant tarpuskaitytos tokios operacijos kelia didelę riziką, jei jos nėra tinkamai užtikrintos užtikrinimo priemone. Klientų turto pakartotinio naudojimo skaidrumo didinimas būtų pirmas žingsnis siekiant palengvinti sandorio šalių galimybes analizuoti riziką ir užkirsti jai kelią, o FST ne vėliau kaip 2016 m. turi užbaigti darbą, susijusį su rekomendacijomis dėl VPIFS, kurių tarpuskaityta atliekama necentralizuotai, vertės sumažinimo, siekiant užkirsti kelią pernelyg didelio svorto rizikai ir išsivelninti koncentracijos riziką bei išpareigojimų neįvykdymo riziką;
- (4) 2012 m. kovo 19 d. Komisija paskelbė Žaliąją knygą dėl šešėlinio bankų sektoriaus. Remdamasi gausia gauta grįžtama informacija ir atsižvelgdama į tarptautinius pokyčius, 2013 m. rugsėjo 4 d. Komisija priėmė komunikatą Tarybai ir Europos Parlamentui „Šešėlinė bankininkystė. Naujų finansų sektoriaus rizikos šaltinių valdymas“. Komunikate pabrėžiama, kad dėl sudėtingo ir neskaidraus VPIFS pobūdžio sunku nustatyti sandorio šalis ir stebėti rizikos koncentraciją ir taip pat dėl to finansų sistemoje per daug padidėja svertas;
- (5) 2012 m. spalio mėn. Erkki Liikaneno pirmininkaujama aukšto lygio ekspertų grupė priėmė ataskaitą dėl Sąjungos bankų sektoriaus struktūros reformos. Be kitų dalykų, joje buvo aptarta tradicinės ir šešėlinės bankininkystės sistemų tarpusavio sąveika. Ataskaitoje pripažinta šešėlinės bankininkystės veiklos keliami rizika, kaip antai didelis svertas ir procikliškumas, ir raginama mažinti bankų ir šešėlinės bankininkystės sistemos tarpusavio sąsajas, kurios buvo vienas iš krizės plitimo šaltinių sisteminės bankų krizės metu. Ataskaitoje taip pat siūloma tam tikrų struktūrinių priemonių, skirtų likusiems Sąjungos bankų sektoriaus trūkumams šalinti;
- (6) Sąjungos bankų sistemos struktūrinės reformos aptartos pasiūlyme dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl struktūrinių priemonių ES kredito įstaigų atsparumui didinti. Vis dėlto nustacius struktūrinės priemones bankams, tam tikra veikla galėtų būti perkelta į ne taip griežtai reglamentuojamas sritis, tokias kaip antai šešėlinės bankininkystės sektorius. Todėl tą pasiūlymą reikėtų papildyti privalomais VPIFS skaidrumo ir duomenų teikimo reikalavimais, nustatytais šiame reglamente. Taigi, šiame reglamente įtvirtintos skaidrumo taisyklės papildė tą pasiūlymą;
- (7) šiuo reglamentu reaguojama į poreikį didinti vertybinių popierių įsigijimo finansavimo rinkų, taigi, visos finansų sistemos skaidrumą. Siekiant užtikrinti lygiavertės konkurencijos sąlygas ir tarptautinę konvergenciją, šiame reglamente vadovaujama FST politikos strategija. Juo sukuriama Sąjungos sistema, pagal kurią VPIFS duomenys gali būti veiksmingai teikiami sandorių duomenų saugykloms, o informacija apie VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorius atskleidžiama investuotojams ir kolektyvinio investavimo subjektus. Į VPIFS apibrėžtį šiame reglamente neįtraukiamos išvestinių finansinių priemonių sutartys, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 648/2012 ⁽²⁾. Vis dėlto į ją patenka sandoriai, paprastai vadinami likvidumo apskaitimo sandoriais ir užtikrinimo priemone padengtais apskaitimo sandoriais, kurie nepatenka į išvestinių finansinių priemonių sutarčių apibrėžtį Reglamente (ES) Nr. 648/2012. Tarptautinės konvergencijos poreikį dar sustiprina tikimybė, kad po struktūrinės Sąjungos bankų sektoriaus reformos veikla, kurią šiuo metu vykdo tradiciniai bankai, gali būti perkelta į šešėlinės bankininkystės sektorių ir ją gali vykdyti finansų ir ne finansų subjektai. Dėl to gali dar labiau sumažėti tos veiklos skaidrumas reguliavimo ir priežiūros institucijoms, o tai joms neleis susidaryti tinkamą rizikos, susijusios su VPIFS, vaizdą. Tai tik dar labiau pablogintų padėtį, susijusią su reglamentuojamo bankų sektoriaus ir šešėlinės bankininkystės sektoriaus ryšiais tam tikrose rinkose, kurie dabar yra jau gana tvirti;

⁽¹⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1092/2010 dėl Europos Sąjungos finansų sistemos makrolygio rizikos ribojimo priežiūros ir Europos sisteminės rizikos valdybos įsteigimo (OL L 331, 2010 12 15, p. 1).

⁽²⁾ 2012 m. liepos 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 dėl ne biržos išvestinių finansinių priemonių, pagrindinių sandorio šalių ir sandorių duomenų saugyklų (OL L 201, 2012 7 27, p. 1).

- (8) rinkos praktikos raida ir technologinė plėtra sudaro sąlygas rinkos dalyviams naudoti kitus sandorius nei VPIFS kaip finansavimo šaltinį, likvidumo ir užtikrinimo priemonės valdymo tikslais, kaip pelningumo didinimo strategiją, siekiant padengti skolintų vertybinių popierių pardavimą arba pasinaudoti mokesčių iš dividendų skirtumais. Tokie sandoriai galėtų turėti lygiavertį ekonominį poveikį, o jų keliama rizika būtų panaši kaip VPIFS, įskaitant svyruojančių turto verčių ir kintamumo sukeltą procikliškumą, išpareigojimų įgyvendinimo terminų arba likvidumo keitimą, atsirandantį dėl ilgalaikio ar nelikvidaus turto finansavimo, pasitelkiant trumpalaikį arba likvidų turtą, ir finansų krizės plitimą dėl sandorių grandinių tarpusavio sąsajų, susijusių su užtikrinimo priemonės pakartotiniu naudojimu;
- (9) tikėtina, kad valstybės narės, siekdamos reaguoti į FST politikos strategijos iškeltus klausimus ir numatomus pokyčius po Sąjungos bankų sektoriaus struktūrinės reformos, imsis skirtingų nacionalinių priemonių, dėl kurių gali atsirasti kliūčių sklandžiam vidaus rinkos veikimui ir galėtų būti pakenkta rinkos dalyviams ir finansiniam stabilumui. Be to, nesant suderintų skaidrumo taisyklių, nacionalinėms institucijoms sunku palyginti skirtingų valstybių narių mikrolygio duomenis ir suprasti realią atskirų rinkos dalyvių keliamą riziką sistemai. Todėl būtina užkirsti kelią tokių iškraipymų ir kliūčių atsiradimui Sąjungoje. Dėl to tinkamas teisinis šio reglamento pagrindas yra Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 114 straipsnis, kaip išaiškinta vadovaujantis nuoseklia Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktika;
- (10) todėl naujosiomis skaidrumo taisyklėmis turėtų būti numatomas reikalavimas teikti visų rinkos dalyvių, nesvarbu ar jie finansų, ar ne finansų subjektai, sudaromų VPIFS duomenis, įskaitant informaciją apie užtikrinimo priemonės struktūrą, apie tai, ar užtikrinimo priemonė gali būti panaudota pakartotinai ir ar buvo pakartotinai panaudota, užtikrinimo priemonės pakeitimą kita priemone dienos pabaigoje ir taikomus vertės sumažinimus. Siekiant kuo labiau sumažinti papildomas rinkos dalyvių veiklos sąnaudas, naujos taisyklės ir standartai turėtų būti pagrįsti esama infrastruktūra, veiklos procesais ir formomis, kurie buvo nustatyti duomenų apie išvestinių finansinių priemonių sutartis veikimo sandorių duomenų saugykloms atžvilgiu. Tomis aplinkybėmis Europos priežiūros institucija (Europos vertybinių popierių ir rinkų institucija) (toliau – ESMA), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1095/2010⁽¹⁾ kiek tai įmanoma ir tinkama, turėtų mažinti pagal šį reglamentą priimtų techninių standartų ir pagal Reglamento (ES) Nr. 648/2012 9 straipsnį priimtų techninių standartų dubliavimąsi ir vengti nenuoseklumo. Šiuo reglamentu nustatyta teisinė sistema turėtų, kiek įmanoma, būti tokia pati kaip Reglamentu (ES) Nr. 648/2012 nustatyta sistema, kiek tai susiję su išvestinių finansinių priemonių sutarčių duomenų teikimu tuo tikslu įregistruotoms sandorių duomenų saugykloms. Tokiu būdu taip pat turėtų būti sudarytos sąlygos pagal tą reglamentą įregistruotoms ar pripažintoms sandorių duomenų saugykloms, užbaigus supaprastintą registracijos procesą, vykdyti šiuo reglamentu pavestas duomenų saugyklos funkcijas, jei jos atitinka tam tikrus papildomus kriterijus;
- (11) siekiant užtikrinti ESMA įgaliojimų skirti sankcijas nuoseklumą ir veiksmingumą, rinkos dalyviams, kuriems taikomas šis reglamentas, turėtų, darant nuorodą į Reglamentą (ES) Nr. 648/2012 būti taikomos nuostatos, susijusios su ESMA įgaliojimais, kaip nurodyta tame reglamente ir detalai nurodyta, procedūros taisyklių atžvilgiu, deleguotaisiais aktais, priimtais pagal to reglamento 64 straipsnio 7 dalį;
- (12) sandoriams su Europos centrinių bankų sistemos (toliau – ECBS) nariais neturėtų būti taikoma pareiga teikti VPIFS duomenis sandorių duomenų saugykloms. Vis dėlto siekiant užtikrinti, kad reguliavimo ir priežiūros institucijos susidarytų tinkamą vaizdą apie riziką, susijusią su VPIFS, kuriuos sudarė jų reguliuojami ar prižiūrimi subjektai, atitinkamos institucijos ir ECBS nariai turėtų glaudžiai bendradarbiauti. Toks bendradarbiavimas turėtų sudaryti sąlygas reguliavimo ir priežiūros institucijoms atlikti savo atitinkamas pareigas ir įvykdyti atitinkamus įgaliojimus. Toks bendradarbiavimas turėtų būti konfidencialus ir vykdomas atitinkamoms kompetentingoms institucijoms pateikus pagrįstą prašymą, be to jis turėtų būti vykdomas tik siekiant suteikti toms institucijoms galimybę atlikti savo atitinkamas pareigas, deramai atsižvelgiant į centrinių bankų nepriklausomumo principus ir reikalavimus, ir joms vykdant savo, kaip pinigų institucijų, funkcijas, įskaitant pinigines, užsienio valiutos keitimo ir finansinio stabilumo politikos operacijas, kurias vykdyti ECBS nariai yra teisiškai įgaliojami. ECBS nariai turėtų turėti galimybę atsisakyti pateikti informaciją, kai sandorius jie sudaro vykdydami savo, kaip pinigų institucijų, funkcijas. Jie turėtų apie tokį atsisakymą pranešti prašančiajai institucijai, kartu pateikdami jo pagrindimą;
- (13) informacija apie vertybinių popierių įsigijimo finansavimo rinkoms būdingą riziką turėtų būti centralizuotai saugoma ir lengvai bei tiesiogiai prieinama, *inter alia*, ESMA, Europos priežiūros institucijai (Europos bankininkystės

⁽¹⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1095/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos vertybinių popierių ir rinkų institucija) ir iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB bei panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/77/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 84).

institucijai) (toliau – EBI), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, Europos priežiūros institucijai (Europos draudimo ir profesinių pensijų institucija) (toliau – EIOPA), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1094/2010 ⁽²⁾, atitinkamoms kompetentingoms institucijoms, ESRV ir atitinkamiems ECBS centriniams bankams, įskaitant Europos Centrinį Banką (toliau – ECB) jam vykdamas savo užduotis Bendro priežiūros mechanizmo pagal Tarybos reglamentą (ES) Nr. 1024/2013 ⁽³⁾ kontekste, kad būtų galima nustatyti ir stebėti reguliuojamų ir nereguliuojamų subjektų vykdomos šešėlinės bankininkystės veiklos keliamą riziką finansiniam stabilumui. ESMA, rengdama ar siūlydama persvarstyti šiame reglamente numatytus techninius reguliavimo standartus, turėtų atsižvelgti į pagal Reglamento (ES) Nr. 648/2012 81 straipsnį priimtus techninius standartus, kuriais reglamentuojamos išvestinių finansinių priemonių sandorių duomenų saugyklos, ir į būsimus tų techninių standartų pokyčius. Be to, ESMA turėtų siekti užtikrinti, kad atitinkamos kompetentingos institucijos, ESRV ir atitinkami ECBS centriniai bankai, įskaitant ECB, galėtų tiesiogiai ir nedelsiant susipažinti su visa jų pareigoms, įskaitant pinigų politikos nustatymą bei įgyvendinimą ir finansų rinkų infrastruktūrų priežiūros vykdymą, vykdyti būtina informacija. Siekiant tai užtikrinti, ESMA techninių reguliavimo standartų projektuose turėtų nustatyti priegios prie tokios informacijos sąlygas;

- (14) būtina nustatyti nuostatas dėl kompetentingų institucijų tarpusavio keitimosi informacija ir stiprinti jų tarpusavio pareigas teikti pagalbą ir bendradarbiauti. Dėl didėjančio tarpvalstybinės veiklos masto kompetentingos institucijos viena kitai turėtų teikti jų funkcijoms vykdyti svarbią informaciją, kad būtų garantuotas veiksmingas šio reglamento įgyvendinimo užtikrinimas, be kita ko, tomis situacijomis, kai pažeidimai arba įtariami pažeidimai gali būti aktualūs dviejų arba daugiau valstybių narių institucijoms. Keičiantis informacija būtina griežtai saugoti profesinę paslaptį, siekiant užtikrinti sklandų tos informacijos perdavimą bei konkrečių teisių apsaugą. Nedarant poveikio nacionalinei baudžiamajai ar mokesčių teisei, kompetentingos institucijos, ESMA, įstaigos arba fiziniai ar juridiniai asmenys, kurie nėra kompetentingos institucijos ir kurie gauna konfidencialią informaciją, turėtų ją naudoti tik atlikdami savo pareigas ir savo funkcijų vykdymo tikslais. Tačiau dėl to neturėtų būti užkertamas kelias nacionalinėms įstaigoms, atsakingoms už netinkamo administravimo atvejų prevenciją, tyrimą ar ištaisymą, vykdyti savo funkcijas pagal nacionalinę teisę;
- (15) VPIFS plačiai naudoja kolektyvinio investavimo subjektų valdytojai, siekdami veiksmingai valdyti portfelį. Toks naudojimas gali turėti didelę įtaką tų kolektyvinio investavimo subjektų veiklos rezultatams. VPIFS gali būti naudojami norint pasiekti investicinius tikslus arba padidinti grąžą. Valdytojai taip pat naudojami bendrosios grąžos apskaitimo sandoriais, kurių poveikis lygiavertis VPIFS poveikiui. Kolektyvinio investavimo subjektų valdytojai VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorius plačiai naudoja tam, kad sudarytų poziciją, atitinkančią tam tikrą strategiją, ar padidintų jų grąžą. VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių naudojimas galėtų padidinti bendrą kolektyvinio investavimo subjekto rizikos profilį, o informacija apie jų naudojimą nėra tinkamai atskleidžiama investuotojams. Labai svarbu užtikrinti, kad tokių kolektyvinio investavimo subjektų investuotojai galėtų priimti informacija pagrįstus sprendimus ir įvertinti bendrą kolektyvinio investavimo subjektų rizikos ir grąžos pobūdį. Vertindamas VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorius kolektyvinio investavimo subjektas turėtų atsižvelgti į sandorio esmę, o ne tik į jo teisinę formą;
- (16) dėl investicijų, padarytų remiantis neišsamia ar netikslia informacija apie kolektyvinio investavimo subjekto investavimo strategiją, investuotojas gali patirti didelių nuostolių. Todėl būtina, kad kolektyvinio investavimo subjektai atskleistų visą svarbią išsamią informaciją apie tai, kaip jie naudoja VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorius. Be to, kolektyvinio investavimo subjektų atveju ypač svarbus yra visiškasis skaidrumas, nes visas sudarant VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorius naudojamas turtas priklauso ne kolektyvinio investavimo subjektų valdytojams, o jų investuotojams. Todėl visiškasis informacijos apie VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorius atskleidimas yra esminė apsaugos nuo galimų interesų konfliktų priemonė;

⁽¹⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1093/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/78/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 12).

⁽²⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1094/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos draudimo ir profesinių pensijų institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/79/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 48).

⁽³⁾ 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo Europos Centriniam Bankui pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013 10 29, p. 63).

- (17) naujos VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių skaidrumo taisyklės yra glaudžiai susijusios su Europos Parlamento ir Tarybos direktyvomis 2009/65/EB⁽¹⁾ ir 2011/61/ES⁽²⁾, nes tos direktyvos sudaro kolektyvinio investavimo subjektų įsteigimo, valdymo ir jų akcijų bei investicinių vienetų platinimo teisinį pagrindą;
- (18) kolektyvinio investavimo subjektai gali vykdyti veiklą kaip kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektai (toliau – KIPVPS), kuriuos valdo KIPVPS valdymo įmonės arba KIPVPS investicinės bendrovės, gavusios leidimą pagal Direktyvą 2009/65/EB, arba kaip alternatyvaus investavimo fondai (toliau – AIF), kuriuos valdo alternatyvaus investavimo fondų valdytojai (toliau – AIFV), gavę leidimą arba įregistruoti pagal Direktyvą 2011/61/ES. Naujosios šiuo reglamentu nustatytos VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių skaidrumo taisyklės papildo tų direktyvų nuostatas ir turėtų būti taikomos kartu su jomis;
- (19) kad investuotojai būtų geriau informuoti apie riziką, susijusią su VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių naudojimu, kolektyvinio investavimo subjektų valdytojai į periodines ataskaitas turėtų įtraukti išsamią informaciją apie tų metodų naudojimą. Dabartinės periodinės ataskaitos, kurias turi pateikti KIPVPS valdymo įmonės arba KIPVPS investicinės bendrovės ir AIFV, turėtų būti papildytos informacija apie VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių naudojimą. Tiksliau nurodydama tų periodinių ataskaitų turinį ESMA turėtų atsižvelgti į administracinę našą ir į įvairių rūšių VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių ypatybes;
- (20) kolektyvinio investavimo subjekto investavimo politika VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių srityje turėtų būti aiškiai atskleista ikisutartiniuose dokumentuose, kaip antai prospekte KIPVPS atveju ir ikisutartinės informacijos atskleidimo investuotojams dokumente AIF atveju. Taip turėtų būti užtikrinta, kad investuotojai, prieš nusprenddami investuoti į konkretų KIPVPS ar AIF, suprastų ir įvertintų būdingą riziką;
- (21) pakartotinis užtikrinimo priemonių naudojimas suteikia likvidumo ir sudaro sąlygas sandorio šalims sumažinti finansavimo išlaidas. Tačiau dėl to dažnai sukuriama sudėtingos užtikrinimo priemonių grandinės tarp tradicinio bankų sektoriaus ir šešėlinės bankininkystės sektoriaus, keliančios riziką finansiniam stabilumui. Skaidrios informacijos apie tai, koku mastu finansinės priemonės, pateiktos kaip užtikrinimo priemonės, yra pakartotinai naudojamos, trūkumas ir atitinkama rizika bankroto atveju gali sumažinti pasitikėjimą sandorio šalimis ir padidinti riziką finansiniam stabilumui;
- (22) siekiant padidinti pakartotinio naudojimo skaidrumą, reikėtų nustatyti būtiniausias informacijos teikimo reikalavimus. Pakartotinis naudojimas turėtų vykti tik užtikrinus, kad užtikrinimo priemonę pateikusi sandorio šalis aiškiai apie tai žino ir duoda sutikimą. Todėl naudojimas pakartotinio naudojimo teise turėtų būti matomas priemonę pateikusių sandorio šalies vertybinių popierių sąskaitoje, išskyrus tuos atvejus, kai ta sąskaita reglamentuojama trečiosios valstybės teise, kurioje gali būti numatyta kitų tinkamų priemonių pakartotiniam naudojimui parodyti;
- (23) nors šio reglamento taisyklių dėl pakartotinio naudojimo taikymo sritis yra platesnė nei Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/47/EB⁽³⁾, šiuo reglamentu tos direktyvos taikymo sritis nekeičiama – jis veikia turėtų būti skaitomas kartu su ta direktyva. Sąlygomis, kuriomis sandorio šalys turi pakartotinio naudojimo teisę ir gali ta teise naudotis, jokių būdų neturėtų būti sumažinama pagal Direktyvą 2002/47/EB taikoma susitarimo dėl finansinės užtikrinimo priemonės, pagal kurią perleidžiama nuosavybės teisė, apsauga. Atsižvelgiant į tą kontekstą, bet kokie pakartotinio naudojimo skaidrumo reikalavimų pažeidimai neturėtų daryti poveikio nacionalinei teisei sandorio galiojimo ar poveikio atžvilgiu;
- (24) šiuo reglamentu nustatomos griežtos informacijos apie pakartotinį naudojimą teikimo sandorio šalims taisyklės, kurios neturėtų daryti poveikio konkreitiems subjektams, struktūroms ir situacijoms pritaikytų atskiriems sektoriams skirtų taisyklių taikymui. Todėl šiame reglamente numatytos pakartotinio naudojimo taisyklės turėtų būti taikomos, pavyzdžiui, kolektyvinio investavimo subjektams ir depozitoriumams ar investicinių firmų klientams, tik tiek, kiek nėra numatyta griežtesnių taisyklių dėl pakartotinio naudojimo pagal kolektyvinio investavimo subjektams arba klientų turto apsaugai taikomus teisės aktus, kurie yra *lex specialis* ir yra viršesni už šiame reglamente pateiktas taisykles. Visų pirma šiuo reglamentu neturėtų būti daromas poveikis taisyklėms pagal Sąjungos ar nacionalinę teisę, kuriomis ribojama galimybė sandorio šalims užsiimti finansinių priemonių, kurias sandorio šalys arba kiti asmenys (ne sandorio šalys) pateikia kaip užtikrinimo priemones, pakartotiniu naudojimu. Siekiant, kad sandorio šalys turėtų pakankamai laiko pritaikyti savo neįvykdytus susitarimus dėl užtikrinimo priemonių, įskaitant pagrindinius susitarimus, ir siekiant užtikrinti, kad nauji susitarimai dėl užtikrinimo priemonių atitiktų šį reglamentą, pakartotinio naudojimo reikalavimų taikymas turėtų būti atidėtas šešiams mėnesiams po šio reglamento įsigaliojimo dienos;

⁽¹⁾ 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/65/EB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektais (KIPVPS), derinimo (OL L 302, 2009 11 17, p. 32).

⁽²⁾ 2011 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/61/ES dėl alternatyvaus investavimo fondų valdytojų, kuria iš dalies keičiami direktyvos 2003/41/EB ir 2009/65/EB bei reglamentai (EB) Nr. 1060/2009 ir (ES) Nr. 1095/2010 (OL L 174, 2011 7 1, p. 1).

⁽³⁾ 2002 m. birželio 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/47/EB dėl susitarimų dėl finansinio įkaito (OL L 168, 2002 6 27, p. 43).

- (25) siekiant skatinti terminų nuoseklumą tarptautiniu lygiu, šiame reglamente terminas vartojamas „pakartotinis naudojimas“ atitinka FST politikos strategiją. Vis dėlto tai neturėtų lemti nenuoseklumo Sąjungos *acquis* atžvilgiu; ir, visų pirma, neturėtų būti daromas poveikis direktyvose 2009/65/EB ir 2011/61/ES vartojamo termino „pakartotinis naudojimas“ reikšmei;
- (26) siekiant užtikrinti, kad sandorio šalys laikytųsi pagal iš šio reglamento kylančių pareigų ir kad jos visoje Sąjungoje būtų panašiai traktuojamos, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad kompetentingos institucijos turėtų įgaliojimus taikyti veiksmingas, proporcingas ir atgrasomas administracines sankcijas ir kitas priemones. Todėl šiuo reglamentu nustatytos administracinės sankcijos ir kitos priemonės turėtų atitikti tam tikrus esminius reikalavimus dėl subjektų, kuriems taikoma sankcija arba priemonė, kriterijų, į kuriuos reikia atsižvelgti taikant sankciją arba priemonę, sankcijų arba priemonių skelbimo, pagrindinių įgaliojimų taikyti sankcijas ir administracinių piniginių sankcijų dydžių. Pažeidus kolektyvinio investavimo subjektų pareigas dėl skaidrumo, nustatytas pagal šį reglamentą, tikslinga taikyti direktyvomis 2009/65/EB ir 2011/61/ES nustatytas sankcijas ir kitas priemones;
- (27) kompetentingoms institucijoms suteikiami įgaliojimai taikyti sankcijas neturėtų daryti poveikio ECB išimtinai kompetencijai pagal Reglamento (ES) Nr. 1024/2013 4 straipsnio 1 dalies a punktą panaikinti kredito įstaigų veiklos leidimus prudencinės priežiūros tikslais;
- (28) šio reglamento nuostatomis dėl sandorių duomenų saugyklų registracijos paraiškų ir registracijos panaikinimo nedaroma poveikio Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 V skyriuje numatytoms teisių gynimo priemonėms;
- (29) techniniais finansinių paslaugų sektoriaus standartais turėtų būti užtikrintas nuoseklus suderinamumas ir tinkama indėlininkų, investuotojų ir vartotojų apsauga visoje Sąjungoje. Su politiniais sprendimais nesusijusių techninių reguliavimo ir įgyvendinimo standartų projektus būtų veiksminga ir tikslinga patikėti rengti ESMA, kuri yra itin specializuotą kompetenciją turinti įstaiga. ESMA, rengdama techninius standartus, turėtų užtikrinti veiksmingas administracines ir duomenų teikimo procedūras. Komisijai pagal SESV 290 straipsnį ir Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 10–14 straipsnius turėtų būti suteikti įgaliojimai deleguotaisiais aktais priimti techninius reguliavimo standartus šiose srityse: dėl įvairių rūšių VPIFS duomenų, kuriuos reikia pateikti; išsamios informacijos apie sandorių duomenų saugyklos registracijos paraišką ar paraišką dėl registracijos išplėtimo; procedūrų, kurias taiko sandorių duomenų saugyklos joms pateiktiems VPIFS duomenims tikrinti, aspektų; sandorių duomenų saugyklų laikomų duomenų skelbimo dažnumo ir išsamios informacijos, tiems duomenims taikomų reikalavimų ir galimybės su jais susipažinti; ir, prireikus, dėl išsamesnio priedo turinio;
- (30) Komisijai pagal SESV 291 straipsnį ir pagal Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 15 straipsnį turėtų būti suteikti įgaliojimai įgyvendinimo aktais priimti ESMA parengtus techninius įgyvendinimo standartus dėl pranešimų formos ir dažnumo, sandorių duomenų saugyklos registracijos paraiškos ar paraiškos dėl registracijos išplėtimo formos, taip pat dėl keitimosi informacija apie sankcijas ir kitas priemones su ESMA procedūrų ir formų;
- (31) pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl subjektų, kuriems šis reglamentas netaikomas, sąrašo pakeitimo ir dėl mokesčių rūšių, už ką jie turi būti mokami, tų mokesčių dydžio ir būdo, kaip sandorių duomenų saugyklos turi juos mokėti. Ypač svarbu, kad atlikdama parengiamąjį darbą Komisija tinkamai konsultuotųsi, taip pat ir su ekspertais. Atlikdama su deleguotaisiais aktais susijusį parengiamąjį darbą ir rengdama jų tekstus, Komisija turėtų užtikrinti, kad atitinkami dokumentai būtų vienu metu, laiku ir tinkamai perduodami Europos Parlamentui ir Tarybai;
- (32) siekiant užtikrinti vienodas šio reglamento įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai priimti sprendimus dėl trečiųjų valstybių taisyklių vertinimo, kad būtų galima pripažinti trečiųjų valstybių sandorių duomenų saugyklas ir kad būtų išvengta galimai besidubliuojančių arba vienas kitam prieštaraujančių reikalavimų. Vertinimas, kuris yra tokių sprendimų dėl duomenų teikimo trečiojoje valstybėje lygiavertiškumo pagrindas, neturėtų daryti poveikio toje trečiojoje valstybėje įsteigtos ir ESMA pripažintos sandorių duomenų saugyklos teisei teikti duomenų teikimo paslaugas Sąjungoje įsteigtiems subjektams, kadangi sprendimas dėl pripažinimo neturėtų priklausyti nuo tokio vertinimo sprendimo dėl lygiavertiškumo tikslais;
- (33) tais atvejais, kai įgyvendinimo aktas dėl lygiavertiškumo yra panaikinamas, sandorio šalims automatiškai vėl turėtų būti taikomi visi šiame reglamente nustatyti reikalavimai;
- (34) prireikus Komisija turėtų bendradarbiauti su trečiųjų valstybių institucijomis, kad būtų išnagrinėti abipusiai naudingi sprendimai siekiant užtikrinti šio reglamento nuostatų ir tų trečiųjų valstybių nustatytų reikalavimų suderinamumą ir taip šioje srityje išvengti visų galimų dubliavimų;

- (35) kadangi šio reglamento tikslų, t. y. tam tikros veiklos finansų rinkose, tokios kaip antai VPIFS naudojimo ir užtikrinimo priemonės pakartotinio naudojimo skaidrumo didinimo, kad būtų galima stebėti ir nustatyti susijusią riziką, valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl šio reglamento masto ir poveikio tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti;
- (36) šiuo reglamentu gerbiamos pagrindinės teisės ir principai, pripažinti Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje, visų pirma teisė į asmens duomenų apsaugą, teisė į privatų ir šeimos gyvenimą, teisė į gynybą ir *ne bis in idem* principas, laisvė užsiimti verslu, teisė į nuosavybę ir teisė į veiksmingą teisinę gynybą ir teisingą bylos nagrinėjimą. Šis reglamentas turi būti taikomas atsižvelgiant į tas teises ir principus;
- (37) buvo pasikonsultuota su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 45/2001 ⁽¹⁾ 28 straipsnio 2 dalį, ir jis pateikė nuomonę 2014 m. liepos 11 d. ⁽²⁾;
- (38) bet koks valstybių narių kompetentingų institucijų ar sandorių duomenų saugyklų atliekamas keitimasis asmens duomenimis ar jų perdavimas turėtų vykti pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 95/46/EB ⁽³⁾ nustatytas asmens duomenų perdavimo taisykles. Bet koks ESMA, EBI ar EIOPA atliekamas keitimasis asmens duomenimis ar jų perdavimas turėtų būti vykdomas pagal Reglamente (EB) Nr. 45/2001 nustatytas asmens duomenų perdavimo taisykles.
- (39) padedant ESMA, Komisija turėtų stebėti ir Europos Parlamentui bei Tarybai rengti ataskaitas apie tai, kaip šiame reglamente nustatyta pareiga teikti duomenis taikoma tarptautiniu mastu. Nustatytas laikotarpis, per kurį Komisija gali pateikti pranešimus, turėtų sudaryti galimybes faktiškai prieš tai taikyti šį reglamentą;
- (40) Atsižvelgdama į atitinkamų tarptautinių forumų vykdomos veiklos rezultatus ir pasitelkdama ESMA, EBI ir ESRV pagalbą, Komisija turėtų Europos Parlamentui ir Tarybai pateikti ataskaitą dėl pažangos, padarytos dedant tarptautines pastangas su VPIFS susijusiai rizikai sumažinti, įskaitant FST rekomendacijas dėl VPIFS, kurių tarpusukaita atliekama necentralizuotai, vertės sumažinimo, ir dėl tų rekomendacijų tinkamumo Sąjungos rinkoms;
- (41) kad sandorių duomenų saugyklos turėtų pakankamai laiko pateikti paraišką dėl leidimo vykdyti šiame reglamente nustatytą veiklą suteikimo ir tos veiklos pripažinimo, o sandorio šalys ir kolektyvinio investavimo subjektai turėtų pakankamai laiko skaidrumo reikalavimams įvykdyti, reikėtų atidėti skaidrumo reikalavimų pagal šį reglamentą taikymą. Visų pirma, tikslinga atidėti bet kokių papildomų skaidrumo reikalavimų taikymą kolektyvinio investavimo subjektams, atsižvelgiant į 2012 m. gruodžio 18 d. ESMA parengtas gaires kompetentingoms institucijoms ir KIPVPS valdymo įmonėms, kuriose KIPVPS valdymo įmonėms nustatoma neprivaloma sistema, susijusi su informacijos atskleidimo pareigomis, ir į poreikį sumažinti kolektyvinio investavimo subjektų valdytojams tenkančią administracinę našą. Siekiant užtikrinti veiksmingą VPIFS duomenų teikimo sistemos įgyvendinimą, būtina reikalavimus taikyti laipsniškai pagal sandorio šalies rūšį. Tokiu metodu turėtų būti atsižvelgiama į realų sandorio šalies gebėjimą laikytis šiuo reglamentu nustatytų duomenų teikimo pareigų;
- (42) šiuo reglamentu nustatytos naujosios vienodos VPIFS ir tam tikrų ne biržos išvestinių finansinių priemonių, būtent bendrosios grąžos apskaitos sandorių, skaidrumo taisyklės yra glaudžiai susijusios su Reglamentu (ES) Nr. 648/2012 nustatytomis taisyklėmis, nes toms ne biržos išvestinėms finansinėms priemonėms taikomi duomenų teikimo reikalavimai, nustatyti tuo reglamentu. Siekiant užtikrinti abiejų grupių skaidrumo reikalavimų ir duomenų teikimo reikalavimų taikymo srities nuoseklumą, reikia aiškiai atskirti ne biržos išvestines finansines priemones ir

⁽¹⁾ 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

⁽²⁾ OL C 328, 2014 9 20, p. 3.

⁽³⁾ 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

biržines išvestines finansines priemones, nepriklausomai nuo to, ar tomis sutartimis prekiaujama Sąjungoje ar trečiųjų valstybių rinkose. Todėl, siekiant užtikrinti, kad tos pačios rūšies išvestinių finansinių priemonių sutartys būtų tapatinamos arba su ne biržos išvestinėmis finansinėmis priemonėmis, arba su biržinėmis išvestinėmis finansinėmis priemonėmis, nepriklausomai nuo to, ar tomis sutartimis prekiaujama Sąjungoje ar trečiųjų valstybių rinkose, ne biržos išvestinių finansinių priemonių apibrėžtis Reglamente (ES) Nr. 648/2012 turėtų būti iš dalies pakeista;

(43) todėl Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 turėtų būti atitinkamai iš dalies pakeistas,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

I SKYRIUS

DALYKAS, TAIKYMO SRITIS IR TERMINŲ APIBRĖŽTYS

1 straipsnis

Dalykas

Šiuo reglamentu nustatomos vertybinių popierių įsigijimo finansavimo sandorių (toliau – VPĮFS) ir pakartotinio naudojimo skaidrumo taisyklės.

2 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis reglamentas taikomas:
 - a) VPĮFS sandorio šaliai, kuri yra įsteigta:
 - i) Sąjungoje, įskaitant visus jos filialus, nepriklausomai nuo jų buvimo vietos;
 - ii) trečiojoje valstybėje, jei VPĮFS sudaromas vykdant veiklą tos sandorio šalies filialui Sąjungoje;
 - b) kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektų (toliau – KIPVPS) valdymo įmonėms ir KIPVPS investicinėms bendrovėms pagal Direktyvą 2009/65/EB;
 - c) alternatyvaus investavimo fondų valdytojams (toliau – AIFV), kurie gavo leidimus pagal Direktyvą 2011/61/ES;
 - d) pakartotiniu naudojimu užsiimančiai sandorio šaliai, kuri yra įsteigta:
 - i) Sąjungoje, įskaitant visus jos filialus, nepriklausomai nuo jų buvimo vietos;
 - ii) trečiojoje valstybėje kai:
 - pakartotinis naudojimas atliekamas vykdant veiklą tos sandorio šalies filialui Sąjungoje; arba
 - pakartotinis naudojimas yra susijęs su finansinėmis priemonėmis, kurias pagal susitarimą dėl užtikrinimo priemonės pateikė Sąjungoje įsteigta sandorio šalis arba trečiojoje valstybėje įsteigtos sandorio šalies filialas Sąjungoje.
2. 4 ir 15 straipsniai netaikomi:
 - a) Europos centrinių bankų sistemos (toliau – ECBS) nariams, kitoms valstybių narių įstaigoms, atliekančioms panašias funkcijas ir kitoms Sąjungos viešosioms įstaigoms, kurioms pavesta valdyti arba dalyvauti valdant valstybės skolą;
 - b) Tarptautinių atsiskaitymų bankui.

3. 4 straipsnis netaikomas sandoriams, kuriuose ECBS narys yra sandorio šalis.
4. Komisijai pagal 30 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl šio straipsnio 2 dalyje nustatyto sąrašo dalinio pakeitimo.

Tuo tikslu ir prieš priimdama tokius deleguotuosius aktus Komisija Europos Parlamentui ir Tarybai pateikia ataskaitą, kurioje įvertinamas centrinių bankų ir viešųjų įstaigų, kurioms pavesta valdyti arba dalyvauti valdant valstybės skolą, traktavimas tarptautiniu lygiu.

Toje ataskaitoje pateikiama centrinių bankų ir tų įstaigų traktavimo pagal kelių trečiųjų valstybių teisinę sistemą lyginamoji analizė. Jeigu ataskaitoje, visų pirma atsižvelgiant į lyginamosios analizės rezultatus ir į galimą poveikį, padaroma išvada, kad tų trečiųjų valstybių centrinių bankų ir įstaigų fiskalinei atsakomybei būtina netaikyti 15 straipsnio, Komisija priima deleguotąjį aktą, kuriuo jie įtraukiami į šio straipsnio 2 dalyje nustatytą sąrašą.

3 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

1. sandorių duomenų saugykla – juridinis asmuo, kuris centralizuotai renka ir saugo informaciją apie VPIFS;
2. sandorio šalis – finansų sandorio šalis arba ne finansų sandorio šalis;
3. finansų sandorio šalis –
 - a) investicinė bendrovė, gavusi leidimą pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2014/65/ES ⁽¹⁾;
 - b) kredito įstaiga, gavusi leidimą pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2013/36/ES ⁽²⁾ arba Reglamentą (ES) Nr. 1024/2013;
 - c) draudimo įmonė arba perdraudimo įmonė, gavusi leidimą pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2009/138/EB ⁽³⁾;
 - d) KIPVPS ir tam tikrais atvejais jo valdymo įmonė, gavę leidimą pagal Direktyvą 2009/65/EB;
 - e) AIF, kurį valdo AIFV, gavę leidimus arba įregistruoti pagal Direktyvą 2011/61/ES;
 - f) įstaiga, atsakinga už profesinių pensijų skyrimą, gavusi leidimą arba įregistruota pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2003/41/EB ⁽⁴⁾;
 - g) pagrindinė sandorio šalis, gavusi leidimą pagal Reglamentą (ES) Nr. 648/2012;

⁽¹⁾ 2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/65/ES dėl finansinių priemonių rinkų, kuria iš dalies keičiamos Direktyva 2002/92/EB ir Direktyva 2011/61/ES (OL L 173, 2014 6 12, p. 349).

⁽²⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų ir investicinių įmonių priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013 6 27, p. 338).

⁽³⁾ 2009 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/138/EB dėl draudimo ir perdraudimo veiklos pradėjimo ir jos vykdymo (Mokumas II) (OL L 335, 2009 12 17, p. 1).

⁽⁴⁾ 2003 m. birželio 3 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/41/EB dėl įstaigų, atsakingų už profesinių pensijų skyrimą, veiklos ir priežiūros (OL L 235, 2003 9 23, p. 10).

- h) centrinis vertybinių popierių depozitoriumas, gavęs leidimą pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 909/2014 ⁽¹⁾;
- i) trečiosios valstybės subjektas, kuriam, jei jis būtų įsteigtas Sąjungoje, pagal a–h punktuose nurodytus teisėkūros procedūra priimamus aktus, reikėtų gauti leidimą arba jis turėtų būti įregistruotas;
4. ne finansų sandorio šalis – Sąjungoje arba trečiojoje valstybėje įsteigta įmonė, išskyrus 3 punkte nurodytus subjektus;
5. įsteigtas:
- a) pagrindinės buveinės vietoje, kai sandorio šalis yra fizinis asmuo;
- b) registruotosios buveinės vietoje, kai sandorio šalis yra juridinis asmuo;
- c) pagrindinės buveinės vietoje, kai sandorio šalis pagal nacionalinę teisę neturi registruotosios buveinės;
6. filialas – kita nei pagrindinė buveinė verslo vieta, kuri yra sandorio šalies dalis ir neturi juridinio asmens statuso;
7. vertybinių popierių arba biržos prekių skolinimas arba vertybinių popierių arba biržos prekių skolinimasis – sandoris, kuriuo sandorio šalis perduoda vertybinius popierius arba biržos prekes, o skolininkas įsipareigoja grąžinti lygiavertčius vertybinius popierius arba biržos prekes tam tikrą datą ateityje arba tada, kai to pareikalauja perdavėjas; vertybinius popierius arba biržos prekes perduodančiai sandorio šaliai šis sandoris yra vertybinių popierių arba biržos prekių skolinimas, o sandorio šaliai, kuriai vertybiniai popieriai arba biržos prekės yra perduodami, – vertybinių popierių arba biržos prekių skolinimasis;
8. pirkimo siekiant parduoti atgal sandoris arba pardavimo siekiant atpirkti sandoris – sandoris, pagal kurį sandorio šalis perka arba parduoda vertybinius popierius, biržos prekes arba garantuotas teises į vertybinių popierių ar biržos prekių nuosavybę ir atitinkamai susitaria už nustatytą kainą tam tikrą dieną ateityje parduoti arba atpirkti tos pačios rūšies vertybinius popierius, biržos prekes ar tokias garantuotas teises; toks sandoris yra pirkimo siekiant parduoti atgal sandoris vertybinius popierius, biržos prekes arba garantuotas teises perkančiai sandorio šaliai arba pardavimo siekiant atpirkti sandoris vertybinius popierius, biržos prekes arba garantuotas teises parduodančiai sandorio šaliai, tokiam pirkimo siekiant parduoti atgal sandoriui arba pardavimo siekiant atpirkti sandoriui netaikant atpirkimo sandorio arba atvirkštinio atpirkimo sandorio, kaip apibrėžta 9 punkte, nuostatų;
9. atpirkimo sandoris – bet koks sandoris, vykdomas vadovaujantis susitarimu, pagal kurį sandorio šalis perduoda vertybinius popierius, biržos prekes arba garantuotas teises, susijusias su vertybinių popierių arba biržos prekių nuosavybe, kai tą garantiją suteikia pripažinta birža, kuriai priklauso teisės į vertybinius popierius ar į biržos prekes, o susitarimu sandorio šaliai nesuteikiama galimybė perduoti arba įkeisti tam tikrus vertybinius popierius ar biržos prekes daugiau kaip vienai sandorio šaliai vienu metu, įsipareigojant juos – arba tos pačios rūšies vertybinių popierių ar biržos prekių pakaitalus – atpirkti už nustatytą kainą tam tikrą dieną ateityje, kurią perdavėjas nustato ar nustatys; vertybinius popierius ar biržos prekes parduodančiai sandorio šaliai tai yra atpirkimo sandoris, o juos perkančiai sandorio šaliai – atvirkštinio atpirkimo sandoris;
10. garantinės įmokos skolinimo sandoris – sandoris, kuriuo sandorio šalis suteikia kreditą prekiauti vertybiniais popieriais, jiems įsigyti, parduoti ar platinti, tačiau jis neapima kitų paskolų, užtikrintų vertybiniais popieriais;
11. vertybinių popierių įsigijimo finansavimo sandoris arba VPIFS:
- a) atpirkimo sandoris;

⁽¹⁾ 2014 m. liepos 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 909/2014 dėl atsiskaitymo už vertybinius popierius gerinimo Europos Sąjungoje ir centrinių vertybinių popierių depozitoriumų, kuriuo iš dalies keičiamos direktyvos 98/26/EB ir 2014/65/ES bei Reglamentas (ES) Nr. 236/2012 (OL L 257, 2014 8 28, p. 1).

- b) vertybinių popierių arba biržos prekių skolinimas ir vertybinių popierių arba biržos prekių skolinimasis;
 - c) pirkimo siekiant parduoti atgal sandoris arba pardavimo siekiant atpirkti sandoris;
 - d) garantinės įmokos skolinimo sandoris;
12. pakartotinis naudojimas – finansinių priemonių, kurias jas gaunanti sandorio šalis gavo pagal susitarimą dėl užtikrinimo priemonių, naudojimas savo vardu ir savo sąskaita arba kitos sandorio šalies, įskaitant visus fizinius asmenis, sąskaita; toks naudojimas yra teisės perdavimas arba naudojimasis teise naudotis pagal Direktyvos 2002/47/EB 5 straipsnį, bet neapima finansinės priemonės realizavimo teikiančios sandorio šalies įsipareigojimų neįvykdymo atveju;
 13. susitarimas dėl užtikrinimo priemonės, pagal kurį perleidžiama nuosavybės teisė – susitarimas dėl finansinio įkaito, pagal kurį perleidžiama nuosavybės teisė, kaip apibrėžta Direktyvos 2002/47/EB 2 straipsnio 1 dalies b punkte, sudarytas tarp sandorio šalių siekiant užtikrinti bet koki įsipareigojimą;
 14. susitarimas dėl užtikrinimo priemonės kaip prievolės vykdymo užtikrinimo – susitarimas dėl finansinio įkaito, kaip prievolės įvykdymo užtikrinimo, kaip apibrėžta Direktyvos 2002/47/EB 2 straipsnio 1 dalies c punkte, sudarytas tarp sandorio šalių siekiant užtikrinti bet koki įsipareigojimą;
 15. susitarimas dėl užtikrinimo priemonės – susitarimas dėl užtikrinimo priemonės, pagal kurį perleidžiama nuosavybės teisė, ir susitarimas dėl užtikrinimo priemonės kaip prievolės vykdymo užtikrinimo;
 16. finansinė priemonė – finansinė priemonė, kaip apibrėžta Direktyvos 2014/65/ES 4 straipsnio 1 dalies 15 punkte;
 17. biržos prekė – biržos prekė, kaip apibrėžta Komisijos reglamento (EB) Nr. 1287/2006 ⁽¹⁾ 2 straipsnio 1 punkte;
 18. bendrosios grąžos apsisiekimo sandoris – investicinių finansinių priemonių sutartis, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 648/2012 2 straipsnio 7 punkte, pagal kurią viena sandorio šalis kitai sandorio šaliai perduoda visą susijusio įsipareigojimo ekonominį rezultatą, įskaitant pajamas iš palūkanų ir mokesčius, pelną arba nuostolius dėl kainų pasikeitimų ir kredito nuostolius.

II SKYRIUS

VPĮFS SKAIDRUMAS

4 straipsnis

Pareiga teikti VPĮFS duomenis ir jų apsauga

1. VPĮFS sandorio šalys pateikia pagal 5 straipsnį įregistruotai arba pagal 19 straipsnį pripažintai sandorių duomenų saugykiai išsamius duomenis apie visus VPĮFS, kuriuos jos sudarė, taip pat praneša apie visus jų pakeitimus arba nutraukimą. Tie duomenys pateikiami ne vėliau kaip kitą darbo dieną po sandorio sudarymo, pakeitimo ar nutraukimo.

Pirmoje pastraipoje įtvirtinta pareiga teikti duomenis taikoma VPĮFS, kurie:

- a) buvo sudaryti anksčiau nei 33 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytą atitinkamą taikymo dieną ir tą dieną tebėra neįvykdyti, jeigu:
 - i) tą dieną tų VPĮFS likęs terminas yra ilgesnis nei 180 dienų; arba
 - ii) tų VPĮFS terminas nenustatytas ir jie tebėra neįvykdyti 180 dienų nuo tos dienos;

⁽¹⁾ 2006 m. rugpjūčio 10 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1287/2006, įgyvendinantis Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2004/39/EB dėl investiciniams įmonėms taikomų apskaitos dokumentų tvarkymo reikalavimų, informacijos apie sandorius pateikimo, rinkos skaidrumo, leidimų prekiauti finansinėmis priemonėmis ir toje direktyvoje apibrėžtų sąlygų (OL L 241, 2006 9 2, p. 1).

b) sudaromi 33 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytą atitinkamą taikymo dieną arba po tos dienos.

Duomenys apie antros pastraipos a punkte nurodytus VPĮFS pateikiami per 190 dienų nuo 33 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytos atitinkamos taikymo dienos.

2. Sandorio šalis, kuriai taikoma pareiga teikti duomenis, VPĮFS duomenų teikimą gali deleguoti kitam subjektui.

3. Kai finansų sandorio šalis sudaro VPĮFS su ne finansų sandorio šalimi, kuri jos balanso datą neviršija bent dviejų iš trijų Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/34/ES ⁽¹⁾ 3 straipsnio 3 dalyje nustatytų kriterijų ribų, ta finansų sandorio šalis yra atsakinga už duomenų teikimą abiejų sandorio šalių vardu.

Kai VPĮFS sandorio šalis yra valdymo įmonės valdomas KIPVPS, valdymo įmonė yra atsakinga už duomenų teikimą to KIPVPS vardu.

Kai VPĮFS sandorio šalis yra AIF, jo AIFV yra atsakinga už duomenų teikimą to AIF vardu.

4. Sandorio šalys visų savo sudarytų, pakeistų ar nutrauktų VPĮFS duomenis saugo mažiausiai penkerius metus nuo sandorio nutraukimo.

5. Kai nėra sandorių duomenų saugyklos, kuri registruotų VPĮFS duomenis, sandorio šalys užtikrina, kad tokie duomenys būtų pateikiami Europos priežiūros institucijai (toliau – Europos vertybinių popierių ir rinkų institucija) (toliau – ESMA).

Tais atvejais ESMA turi užtikrinti, kad visi 12 straipsnio 2 dalyje nurodyti atitinkami subjektai turėtų prieigą prie visų VPĮFS duomenų, kurių jiems reikia savo atitinkamoms pareigoms ir įgaliojimams vykdyti.

6. Pagal šį straipsnį gautos informacijos atžvilgiu sandorių duomenų saugyklos ir ESMA laikosi atitinkamų informacijos konfidencialumo, vientisumo ir apsaugos nuostatų ir vykdo pareigas, nustatytas visų pirma Reglamento (ES) Nr. 648/2012 80 straipsnyje. Taikant šį straipsnį, Reglamento (ES) Nr. 648/2012 80 straipsnyje pateiktos nuorodos į to reglamento 9 straipsnį ir į išvestinių finansinių priemonių sutartis laikomos nuorodomis atitinkamai į šį straipsnį ir į VPĮFS.

7. Sandorio šalis, teikianti VPĮFS duomenis sandorių duomenų saugyklai ar ESMA, arba subjektas, teikiantis tokius duomenis sandorio šalies vardu, nelaikomi pažeidusiais kokius nors informacijos atskleidimo apribojimus, nustatytus sutartyje arba įstatymų ar kitų teisės aktų nuostatose.

8. Duomenis teikiantis subjektas, jo direktoriai arba darbuotojai nėra atsakingi už tą duomenų atskleidimą.

9. Siekiant užtikrinti nuoseklų šio straipsnio taikymą ir suderinamumą su Reglamento (ES) Nr. 648/2012 9 straipsnyje nurodytu ataskaitų teikimu bei tarptautiniu lygiu sutartais standartais, ESMA, glaudžiai bendradarbiaudama su ECBS ir atsižvelgdama į jos poreikius, parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose apibrėžia pranešimų apie įvairių rūšių VPĮFS, nurodytų šio straipsnio 1 ir 5 dalyse, elementus, kurie apima bent šiuos aspektus:

a) VPĮFS šalis ir, kai skiriasi, naudos iš pagal tą VPĮFS atsirandančių teisių ir išpareigojimų gavėją;

b) pagrindinę sumą; valiutą; turtą, naudojamą kaip užtikrinimo priemonė, ir jo rūšį, kokybę ir vertę; užtikrinimo priemonės pateikimo būdą; tai, ar užtikrinimo priemonė gali būti panaudota pakartotinai; tais atvejais, kai užtikrinimo priemonė galima atskirti nuo kito turto, ar ji buvo pakartotinai panaudota; bet kokią užtikrinimo priemonės pakeitimą; atpirkimo sandorių palūkanų normą, skolinimo mokestį ar garantinės įmokos skolinimo normą; vertės sumažinimą; vertės datą; termino dieną; pirmo pareikalavimo datą ir rinkos segmentą.

⁽¹⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/34/ES dėl tam tikrų rūšių įmonių metinių finansinių ataskaitų, konsoliduotųjų finansinių ataskaitų ir susijusių pranešimų, kuria iš dalies keičiama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/43/EB ir panaikinamos Tarybos direktyvos 78/660/EEB ir 83/349/EEB (OL L 182, 2013 6 29, p. 19).

- c) priklausomai nuo VPIFS duomenis apie:
- i) pinigines užtikrinimo priemonės reinvestavimą;
 - ii) paskolintus ar pasiskolintus vertybinius popierius ar biržos prekes.

Rengdama tuos techninių standartų projektus, ESMA atsižvelgia į turto grupių technines ypatybes ir numato galimybę atitinkamais atvejais teikti pozicijos lygmens užtikrinimo priemonės duomenis.

ESMA ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d. pateikia Komisijai tų techninių reguliavimo standartų projektus.

Komisijai deleguojami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 10–14 straipsnius.

10. Siekiant užtikrinti vienodas šio straipsnio 1 dalies taikymo sąlygas ir tiek, kiek įmanoma, užtikrinti suderinamumą su Reglamento (ES) Nr. 648/2012 9 straipsnyje nurodytu ataskaitų teikimu ir sandorių duomenų saugyklų formų suderinimą, ESMA, glaudžiai bendradarbiaudama su ECBS ir atsižvelgdama į ECBS poreikius, parengia techninių įgyvendinimo standartų projektus, kuriuose apibrėžiama šio straipsnio 1 ir 5 dalyse nurodytų pranešimų apie įvairių rūšių VPIFS forma ir dažnumas.

Formoje visų pirma pateikiama:

- a) pasauliniai juridinio asmens identifikatoriai (toliau – LEI) arba pereinamojo laikotarpio juridinio asmens identifikatoriai (prieš LEI) – kol bus visiškai įgyvendinta pasaulinė juridinio asmens identifikatorių sistema;
- b) tarptautiniai vertybinių popierių identifikavimo numeriai (toliau – ISIN); ir
- c) unikalūs sandorio identifikatoriai.

Rengdama tuos techninių standartų projektus ESMA atsižvelgia į tarptautinius pokyčius ir standartus, dėl kurių susitarta Sąjungos arba pasauliniu lygiu.

ESMA ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d. pateikia Komisijai tų techninių įgyvendinimo standartų projektus.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius įgyvendinimo standartus remiantis Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 15 straipsniu.

III SKYRIUS

SANDORIŲ DUOMENŲ SAUGYKLOS REGISTRACIJA IR PRIEŽIŪRA

5 straipsnis

Sandorių duomenų saugyklos registracija

1. 4 straipsnio tikslais sandorių duomenų saugykla registruojama ESMA, laikantis šiame straipsnyje nustatytų sąlygų ir procedūros.
2. Kad sandorių duomenų saugyklą būtų galima įregistruoti pagal šį straipsnį, ji turi būti Sąjungoje įsteigtas juridinis asmuo, taikyti procedūras siekdama patikrinti, ar jai pagal 4 straipsnio 1 dalį pateikti duomenys yra išsamūs ir teisingi, ir atitikti Reglamento (ES) Nr. 648/2012 78, 79 ir 80 straipsniuose nustatytus reikalavimus. Taikant šį straipsnį, nuorodos Reglamento (ES) Nr. 648/2012 78 ir 80 straipsniuose į jo 9 straipsnį laikomos nuorodomis į šio reglamento 4 straipsnį.
3. Sandorių duomenų saugyklos registracija galioja visoje Sąjungos teritorijoje.

4. Registruota sandorių duomenų saugykla visada turi atitikti registracijos sąlygas. Sandorių duomenų saugykla nepagrįstai nedelsdama informuoja ESMA apie visus esminius registracijos sąlygų pasikeitimus.

5. Sandorių duomenų saugykla pateikia ESMA vieną iš šių:

a) registracijos paraišką;

b) paraišką dėl registracijos išplėtimo šio reglamento 4 straipsnio tikslais tuo atveju, kai sandorių duomenų saugykla jau įregistruota pagal Reglamento (ES) Nr. 648/2012 VI antraštinės dalies 1 skyrių.

6. ESMA, gavusi paraišką, per 20 darbo dienų įvertina, ar paraiška yra išsami.

Kai paraiška neišsami, ESMA nustato terminą, iki kurio sandorių duomenų saugykla privalo pateikti papildomą informaciją.

Įvertinusi, kad paraiška išsami, ESMA apie tai informuoja sandorių duomenų saugyklą.

7. Siekiant užtikrinti nuoseklų šio straipsnio taikymą, ESMA parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose išsamiai nustatomi visi toliau išvardinti dalykai:

a) šio straipsnio 2 dalyje nurodytos sandorių duomenų saugyklų taikytinos procedūros siekiant patikrinti, ar joms pagal 4 straipsnio 1 dalį pateikti duomenys yra išsamūs ir teisingi;

b) registracijos paraiška, nurodyta 5 dalies a punkte;

c) supaprastinta paraiška dėl registracijos išplėtimo, nurodyta 5 dalies b punkte, kad būtų išvengta reikalavimų dubliavimosi.

ESMA ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d. pateikia Komisijai tų techninių reguliavimo standartų projektus.

Komisijai deleguojami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 10–14 straipsnius.

8. Siekdama užtikrinti vienodas 1 ir 2 dalių taikymo sąlygas, ESMA parengia techninių įgyvendinimo standartų projektus, kuriuose nurodoma abiejų šių dokumentų forma:

a) registracijos paraiškos, nurodytos 5 dalies a punkte;

b) paraiškos dėl registracijos išplėtimo, nurodytos 5 dalies b punkte.

Pirmos pastraipos b punkto atžvilgiu ESMA parengia supaprastintą formą, kad būtų išvengta procedūrų dubliavimosi.

ESMA ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d. pateikia Komisijai tų techninių įgyvendinimo standartų projektus.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius įgyvendinimo standartus remiantis Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 15 straipsniu.

6 straipsnis

Pranešimas kompetentingoms institucijoms ir konsultavimasis su jomis prieš registraciją arba registracijos išplėtimą

1. Kai registracijos paraišką arba paraišką dėl registracijos išplėtimo teikianti sandorių duomenų saugykla yra subjektas, kuriam leidimą suteikė arba kurį įregistravo kompetentinga institucija valstybėje narėje, kurioje jis įsteigtas, prieš įregistrudama sandorių duomenų saugyklą ESMA nepagrįstai nedelsdama apie tai praneša tai kompetentingai institucijai ir su ja konsultuojasi.
2. ESMA ir atitinkama kompetentinga institucija keičiasi visa informacija, būtina sandorių duomenų saugyklai įregistruoti arba jos registracijai išplėsti, taip pat prižiūrėti, ar subjektas tenkina įregistravimo ar leidimo suteikimo valstybėje narėje, kurioje jis įsteigtas, sąlygas.

7 straipsnis

Paraiškos nagrinėjimas

1. Per 40 darbo dienų nuo 5 straipsnio 6 dalyje nurodyto pranešimo gavimo dienos ESMA išnagrinėja registracijos paraišką arba paraišką dėl registracijos išplėtimo, remdamasi sandorių duomenų saugyklos atitiktimi šio skyriaus reikalavimams, ir priima visiškai pagrįstą sprendimą įregistruoti arba atsisakyti įregistruoti arba išplėsti registraciją.
2. Pagal 1 dalį priimtas ESMA sprendimas įsigalioja penktą darbo dieną po jo priėmimo dienos.

8 straipsnis

Pranešimas apie ESMA sprendimus, susijusius su registracija arba registracijos išplėtimu

1. Kai ESMA priima 7 straipsnio 1 dalyje nurodytą sprendimą ar panaikina registraciją, kaip nurodyta 10 straipsnio 1 dalyje, ji per penkias darbo dienas praneša sandorių duomenų saugyklai ir pateikia išsamiai pagrįstą savo sprendimo paaiškinimą.

ESMA nepagrįstai nedelsdama apie savo sprendimą praneša 6 straipsnio 1 dalyje nurodytai kompetentingai institucijai.

2. Apie visus savo sprendimus, priimtus pagal 1 dalį, ESMA praneša Komisijai.
3. ESMA savo interneto svetainėje skelbia sandorių duomenų saugyklų, kurios įregistruotos pagal šį reglamentą, sąrašą. Tas sąrašas atnaujinamas per penkias darbo dienas nuo 1 dalyje nurodyto sprendimo priėmimo dienos.

9 straipsnis

ESMA įgaliojimai

1. Pagal Reglamento (ES) Nr. 648/2012 61–68, 73 ir 74 straipsnius, juos skaitant kartu su jo I bei II priedais, suteiktais įgaliojimais ESMA naudojami ir šio reglamento atžvilgiu. Nuorodos į Reglamento (ES) Nr. 648/2012 81 straipsnio 1 ir 2 dalis to reglamento I priede suprantamos kaip nuorodos į atitinkamai šio reglamento 12 straipsnio 1 ir 2 dalis.
2. ESMA, jos pareigūnai arba kiti jos įgalioti asmenys nesinaudoja pagal Reglamento (ES) Nr. 648/2012 61, 62 ir 63 straipsnius suteiktais įgaliojimais reikalaudami atskleisti informaciją ar dokumentus, kurių atžvilgiu taikoma pareiga saugoti teisinę paslaptį.

10 straipsnis

Registracijos panaikinimas

1. Nedarant poveikio Reglamento (ES) Nr. 648/2012 73 straipsniui, ESMA panaikina sandorių duomenų saugyklos registraciją, kai sandorių duomenų saugykla:

a) aiškiai atsisako registracijos arba per pastaruosius šešis mėnesius neteikė paslaugų;

- b) buvo įregistruota pateikusi melagingą informaciją ar pasinaudojusi kitomis neteisėtomis priemonėmis;
- c) nebeatitinka tų sąlygų, pagal kurias ji buvo įregistruota.
2. ESMA nepagrįstai nedelsdama apie sprendimą panaikinti sandorių duomenų saugyklos registraciją praneša 6 straipsnio 1 dalyje nurodytai atitinkamai kompetentingai institucijai.
3. Jei valstybės narės, kurioje sandorių duomenų saugykla teikia paslaugas ir vykdo veiklą, kompetentinga institucija mano, kad tenkinama viena iš 1 dalyje nustatytų sąlygų, ji gali paprašyti ESMA išnagrinėti, ar tenkinamos sąlygos atitinkamos sandorių duomenų saugyklos registracijai panaikinti. Kai ESMA nusprendžia nepanaikinti atitinkamos sandorių duomenų saugyklos registracijos, ji pateikia išsamias savo sprendimo priežastis.
4. Šio straipsnio 3 dalyje nurodyta kompetentinga institucija yra pagal šio reglamento 16 straipsnio 1 dalies a ir b punktus paskirta institucija.

11 straipsnis

Priežiūros mokesčiai

1. ESMA sandorių duomenų saugykloms taiko mokesčius pagal šį reglamentą ir pagal deleguotuosius aktus, priimtus pagal šio straipsnio 2 dalį. Tie mokesčiai turi būti proporcingi atitinkamos sandorių duomenų saugyklos apyvartai ir jais turi būti visiškai padengiamos būtinos ESMA išlaidos, susijusios su sandorių duomenų saugyklų registracija, pripažinimu ir priežiūra, taip pat su visų išlaidų, kurių kompetentingos institucijos gali patirti dėl užduočių pagal šio reglamento 9 straipsnio 1 dalį delegavimo, atlyginimu. Tiek, kiek šio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje pateikiama nuoroda į Reglamento (ES) Nr. 648/2012 74 straipsnį, nuorodos į to reglamento 72 straipsnio 3 dalį laikomos nuorodomis į šio straipsnio 2 dalį.

Kai sandorių duomenų saugykla jau yra įregistruota pagal Reglamento (ES) Nr. 648/2012 VI antraštinės dalies 1 skyrių, šios dalies pirmoje pastraipoje nurodyti mokesčiai koreguojami tik tiek, kad būtų atsižvelgta į papildomas būtinas išlaidas ir sąnaudas, susijusias su sandorių duomenų saugyklų registravimu, pripažinimu ir priežiūra pagal šį reglamentą.

2. Komisijai pagal 30 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotąjį aktą, kuriame konkrečiau nustatomos mokesčių rūšys, tai, už ką jie turi būti mokami, mokesčių dydžiai ir jų mokėjimo būdas.

12 straipsnis

Sandorių duomenų saugykloje laikomų duomenų skaidrumas ir prieinamumas

1. Sandorių duomenų saugykla reguliariai ir lengvai prieinamu būdu skelbia VPIFS, apie kuriuos jai pranešta, bendras pozicijas pagal VPIFS rūšis.
2. Sandorių duomenų saugykla renka ir saugo VPIFS duomenis ir užtikrina, kad toliau nurodyti subjektai galėtų tiesiogiai ir nedelsiant susipažinti su šiais duomenimis, kad galėtų vykdyti savo atitinkamas pareigas ir įgaliojimus:
- a) ESMA;
 - b) Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija) (toliau – EBI);
 - c) Europos priežiūros institucija (Europos draudimo ir profesinių pensijų institucija (toliau –EIOPA));
 - d) ESRV;
 - e) kompetentinga institucija, prižiūrinti sandorių, apie kuriuos pateikiami duomenys, prekybos vietas;
 - f) atitinkami ECBS nariai, įskaitant Europos Centrinį Banką (toliau – ECB), kai jis vykdo savo užduotis pagal bendrą priežiūros mechanizmą pagal Reglamentą (ES) Nr. 1024/2013;

- g) trečiosios valstybės atitinkamos institucijos, kurių atžvilgiu vadovaujantis 19 straipsnio 1 dalimi yra priimtas įgyvendinimo aktas;
- h) pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/25/EB ⁽¹⁾ 4 straipsnį paskirtos priežiūros institucijos;
- i) atitinkamos Sąjungos vertybinių popierių ir rinkų institucijos, kurių atitinkamos priežiūros pareigos ir įgaliojimai yra susiję su sandoriais, rinkomis, dalyviais ir turtu, kuriems taikomas šis reglamentas;
- j) Energetikos reguliavimo institucijų bendradarbiavimo agentūra, įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 713/2009 ⁽²⁾;
- k) pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/59/ES ⁽³⁾ 3 straipsnį paskirtos pertvarkymo institucijos;
- l) Bendra pertvarkymo valdyba, įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 806/2014 ⁽⁴⁾;
- m) institucijos, nurodytos 16 straipsnio 1 dalyje.

3. Siekiant užtikrinti nuoseklų šio straipsnio taikymą, ESMA, glaudžiai bendradarbiaudama su ECBS ir atsižvelgdama į 2 dalyje nurodytų subjektų poreikius, parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose apibrėžiami:

- a) 1 dalyje nurodytų bendrų pozicijų dažnumas ir jų duomenys, taip pat 2 dalyje nurodyti VPIFS duomenys;
- b) veiklos standartai, reikalingi, kad laiku, struktūriškai ir išsamiai:
 - i) sandorių duomenų saugyklos galėtų rinkti duomenis;
 - ii) galėtų būti atliktas duomenų saugyklų duomenų bendrinimas ir lyginimas;
- c) informacijos, prie kurios 2 dalyje nurodyti subjektai turi turėti prieigą, duomenys, atsižvelgiant į šių subjektų įgaliojimus ir į jų konkrečius poreikius;
- d) sąlygos, kuriomis 2 dalyje nurodyti subjektai turi turėti tiesioginę ir neatidėliotinę prieigą prie sandorių duomenų saugyklose laikomų duomenų.

Tais techninių reguliavimo standartų projektais užtikrinama, kad pagal informaciją, skelbiamą pagal 1 dalį, nebūtų galima nustatyti VPIFS šalių.

⁽¹⁾ 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/25/EB dėl įmonių perėmimo pasiūlymų (OL L 142, 2004 4 30, p. 12).

⁽²⁾ 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 713/2009, įsteigiantis Energetikos reguliavimo institucijų bendradarbiavimo agentūrą (OL L 211, 2009 8 14, p. 1).

⁽³⁾ 2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/59/ES, kuria nustatoma kredito įstaigų ir investicinių įmonių gaivinimo ir pertvarkymo sistema ir iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 82/891/EEB, direktyvos 2001/24/EB, 2002/47/EB, 2004/25/EB, 2005/56/EB, 2007/36/EB, 2011/35/ES, 2012/30/ES bei 2013/36/ES ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (ES) Nr. 1093/2010 bei (ES) Nr. 648/2012 (OL L 173, 2014 6 12, p. 190).

⁽⁴⁾ 2014 m. liepos 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 806/2014, kuriuo nustatomos kredito įstaigų ir tam tikrų investicinių įmonių pertvarkymo vienodos taisyklės ir vienoda procedūra, kiek tai susiję su bendru pertvarkymo mechanizmu ir Bendru pertvarkymo fondu, ir iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 (OL L 225, 2014 7 30, p. 1).

ESMA ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d. pateikia Komisijai tų techninių reguliavimo standartų projektus.

Komisijai deleguojami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 10–14 straipsnius.

IV SKYRIUS

SKAIDRUMAS INVESTUOTOJAMS

13 straipsnis

Kolektyvinio investavimo subjektų skaidrumas periodinėse ataskaitose

1. KIPVPS valdymo įmonės, KIPVPS investicinės bendrovės ir AIFV informuoja investuotojus apie tai, kaip jie naudoja VPĮFS ir bendrosios grąžos apskaitos sandorius tokiu būdu:

a) KIPVPS valdymo įmonės ar KIPVPS investicinės bendrovės informaciją įtraukia į pusmetines ir metines ataskaitas, nurodytas Direktyvos 2009/65/EB 68 straipsnyje;

b) AIFV informaciją įtraukia į metinę ataskaitą, nurodytą Direktyvos 2011/61/ES 22 straipsnyje.

2. Informacija apie VPĮFS ir bendrosios grąžos apskaitos sandorius apima priedo A skirsnyje nurodytus duomenis.

3. Siekiant užtikrinti, kad duomenys būtų atskleidžiami vienodai, ir kartu atsižvelgti į skirtingų rūšių VPĮFS ir bendrosios grąžos apskaitos sandorių ypatumus, ESMA, atsižvelgdama į reikalavimus, nustatytus direktyvose 2009/65/EB ir 2011/61/ES ir į rinkos praktikos vystymąsi, gali parengti techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose išsamiau apibrėžiamas priedo A skirsnio turinys.

Komisijai deleguojami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 10–14 straipsnius.

14 straipsnis

Kolektyvinio investavimo subjektų skaidrumas ikisutartiniuose dokumentuose

1. KIPVPS prospekte, nurodytame Direktyvos 2009/65/EB 69 straipsnyje, ir AIFV investuotojams atskleidžiamoje informacijoje, nurodytoje Direktyvos 2011/61/ES 23 straipsnio 1 ir 3 dalyse, tiksliai apibrėžiama, kokius VPĮFS ir bendrosios grąžos apskaitos sandorius atitinkamai KIPVPS valdymo įmonėms ar KIPVPS investicinėms bendrovėms ir AIFV leidžiama naudoti, ir aiškiai nurodoma, kad tie sandoriai ir instrumentai yra naudojami.

2. 1 dalyje nurodytas prospektas ir investuotojams atskleidžiama informacija apima priedo B skirsnyje nurodytus duomenis.

3. Siekiant, kad būtų atsižvelgta į rinkos praktikos vystymąsi, arba užtikrinti, kad duomenys būtų atskleidžiami vienodai, ESMA, atsižvelgdama į reikalavimus nustatytus Direktyvomis 2009/65/EB ir 2011/61/ES, gali parengti techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose išsamiau apibrėžiamas priedo B skirsnio turinys.

Rengdama pirmoje pastraipoje nurodytus techninių reguliavimo standartų projektus, ESMA atsižvelgia į poreikį numatyti pakankamai laiko jų taikymui.

Komisijai deleguojami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 10–14 straipsnius.

V SKYRIUS

PAKARTOTINIO NAUDOJIMO SKAIDRUMAS

15 straipsnis

Pagal susitarimą dėl užtikrinimo priemonių gautų finansinių priemonių pakartotinis naudojimas

1. Sandorio šalys turi teisę pakartotinai naudoti finansines priemones, gautas kaip užtikrinimo priemonės, jeigu įvykdomos bent abi šios sąlygos:

a) užtikrinimo priemonę pateikusi sandorio šalis ją gavusią sandorio šalį yra tinkamai raštu informavusi apie riziką ir pasekmes, kurios gali būti susijusios su vienu iš šių:

i) sutikimu suteikti teisę naudoti užtikrinimo priemonę, pateiktą pagal susitarimą dėl užtikrinimo priemonės, kaip prievolės įvykdymo užtikrinimo, pagal Direktyvos 2002/47/EB 5 straipsnį;

ii) susitarimo dėl užtikrinimo priemonės, pagal kurį perleidžiama nuosavybės teisė, sudarymu;

b) užtikrinimo priemonę pateikusi sandorio šalis iš anksto davė aiškų sutikimą, kurį įrodo susitarimo dėl užtikrinimo priemonės, kaip prievolės įvykdymo užtikrinimo, kurio sąlygose numatyta naudojimo teisė pagal Direktyvos 2002/47/EB 5 straipsnį, užtikrinimo priemonę pateikusių sandorio šalies raštu ar teisiškai lygiaverte priemone įformintas parašas, arba aiškiai sutiko pateikti užtikrinimo priemonę pagal susitarimą dėl užtikrinimo priemonės, pagal kurį perleidžiama nuosavybės teisė.

Pirmos pastraipos a punkto atveju užtikrinimo priemonę pateikusi sandorio šalis bent raštu informuojama apie riziką ir pasekmes, kurios gali kilti užtikrinimo priemonę gavusios sandorio šalies įsipareigojimų neįvykdymo atveju.

2. Sandorio šalys gali pasinaudoti savo pakartotinio naudojimo teise, kai įvykdomos bent abi šios sąlygos:

a) pakartotinai naudojama laikantis 1 dalies b punkte nurodyto susitarimo dėl užtikrinimo priemonės sąlygų;

b) pagal susitarimą dėl užtikrinimo priemonės gautos finansinės priemonės pervedamos iš jas pateikusių sandorio šalies sąskaitos.

Nukrypstant nuo pirmos pastraipos b punkto, kai susitarimo dėl užtikrinimo priemonės sandorio šalis įsteigta trečiojoje valstybėje ir sandorio šalies, kuri teikia užtikrinimo priemonę, sąskaita yra trečiojoje valstybėje ir yra tvarkoma pagal trečiosios valstybės teisę, pakartotinis naudojimas įrodomas pervedimu iš užtikrinimo priemonę pateikusių sandorio šalies sąskaitos arba kitomis atitinkamomis priemonėmis.

3. Šiuo straipsniu nedaromas poveikis griežtesniems sektorių teisės aktų taikymui, visų pirma direktyvoms 2009/65/EB ir 2014/65/ES, ir nacionalinei teisei, kuria siekiama užtikrinti užtikrinimo priemones pateikusių sandorio šalių aukštesnio lygio apsaugą.

4. Šiuo straipsniu nedaromas poveikis nacionalinei teisei dėl sandorio galiojimo ar poveikio.

VI SKYRIUS

PRIEŽIŪRA IR KOMPETENTINGOS INSTITUCIJOS

16 straipsnis

Kompetentingų institucijų paskyrimas ir įgaliojimai

1. Šio reglamento tikslais kompetentingos institucijos yra:

- a) finansų sandorio šalių atveju – kompetentingos institucijos ar nacionalinės kompetentingos institucijos, kaip apibrėžta reglamentuose (ES) Nr. 648/2012, (ES) Nr. 1024/2013 bei (ES) Nr. 909/2014 ir direktyvose 2003/41/EB, 2009/65/EB, 2011/61/ES, 2013/36/ES ir 2014/65/ES ir priežiūros institucijos, kaip apibrėžta Direktyvoje 2009/138/EB;
 - b) ne finansų sandorio šalių atveju – kompetentingos institucijos, paskirtos pagal Reglamento (ES) Nr. 648/2012 10 straipsnio 5 dalį;
 - c) šio reglamento 13 ir 14 straipsnių tikslais, KIPVPS valdymo įmonių ir KIPVPS investicinių bendrovių atveju – kompetentingos institucijos, paskirtos pagal Direktyvos 2009/65/EB 97 straipsnį,
 - d) šio reglamento 13 ir 14 straipsnių tikslais, AIFV atveju – kompetentingos institucijos, paskirtos pagal Direktyvos 2011/61/ES 44 straipsnį.
2. Kompetentingos institucijos naudojami 1 dalyje nurodytomis nuostatomis joms suteiktais įgaliojimais ir prižiūri, kaip laikomasi šiame reglamente įtvirtintų pareigų.
3. Šio straipsnio 1 dalies c ir d punktuose nurodytos kompetentingos institucijos stebi jų teritorijose įsteigtų KIPVPS valdymo įmonių, KIPVPS investicinių bendrovių ir AIFV veiklą, siekdamos patikrinti, ar jie nenaudoja VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių, išskyrus tuos atvejus, kai jie laikosi 13 ir 14 straipsnių.

17 straipsnis

Kompetentingų institucijų bendradarbiavimas

1. 16 straipsnyje nurodytos kompetentingos institucijos ir ESMA glaudžiai bendradarbiauja tarpusavyje ir keičiasi informacija, kad galėtų vykdyti savo pareigas pagal šį reglamentą, visų pirma siekdamos nustatyti ir ištaisyti šio reglamento pažeidimus.
2. Kompetentinga institucija gali atsisakyti reaguoti į prašymą bendradarbiauti ir keisti informacija pagal 1 dalį tik šiomis išimtinėmis aplinkybėmis:
 - a) kai prašymą gavusios kompetentingos institucijos, valstybės narės institucijos jau yra pradėjusios teismo procesą dėl tų pačių veiksmų ir tų pačių asmenų atžvilgiu; arba
 - b) kai prašymą gavusios kompetentingos institucijos valstybėje narėje jau priimtas galutinis teismo sprendimas tų pačių asmenų atžvilgiu dėl tų pačių veiksmų.

Tokio atsisakymo atveju kompetentinga institucija atitinkamai informuoja prašymą pateikusią instituciją ir ESMA, pateikdama kiek įmanoma išsamesnę informaciją.

3. 12 straipsnio 2 dalyje nurodyti subjektai ir atitinkami ECBS nariai glaudžiai bendradarbiauja laikydamiesi šioje dalyje įtvirtintų sąlygų.

Toks bendradarbiavimas yra konfidencialus ir vykdomas, jeigu gaunamas atitinkamų kompetentingų institucijų pagrįstas prašymas, ir tik siekiant sudaryti galimybę toms institucijoms įvykdyti atitinkamas jų pareigas.

Nepaisant pirmos ir antros pastraipų, ECBS nariai gali atsisakyti pateikti informaciją tuo atveju, kai jie yra sudarę sandorius vykdydami savo kaip pinigų institucijų funkcijas.

Trečioje pastraipoje nurodyto atsisakymo atveju atitinkamas ECBS narys praneša prašymą pateikusiai institucijai apie atsisakymą ir jį pagrindžia.

18 straipsnis

Profesinė paslaptis

1. Konfidencialiai informacijai, kuri yra gauta, kuria keičiamasi ar kuri yra perduodama pagal šį reglamentą, taikomos 2 ir 3 dalyse įtvirtintos profesinės paslapties sąlygos.
2. Pareiga saugoti profesinę paslaptį taikoma visiems asmenims, dirbantiems arba dirbusiems 12 straipsnio 2 dalyje nurodytiems subjektams ir 16 straipsnyje nurodytoms kompetentingoms institucijoms, ESMA, EBI ir EIOPA arba kompetentingų institucijų ar ESMA, EBI ir EIOPA nurodymus gaunantiems auditoriams ir ekspertams. Jokia konfidenciali informacija, kurią tie asmenys gauna atlikdami savo pareigas, negali būti atskleista jokiam asmeniui ar institucijai, išskyrus tokią jos santrauką ar apibendrinimą, kad nebūtų galima nustatyti atskiros sandorio šalies, sandorių duomenų saugyklos arba kito asmens, nedarant poveikio nacionalinei baudžiamajai arba mokesčių teisei arba šiam reglamentui.
3. Nedarant poveikio nacionalinei baudžiamajai arba mokesčių teisei, konfidencialią informaciją pagal šį reglamentą gaunančios kompetentingos institucijos, ESMA, EBI, EIOPA, kitos įstaigos arba fiziniai ar juridiniai asmenys, kurie nėra kompetentingos institucijos, ją gali naudoti tik: kompetentingų institucijų atveju – atliekant savo pareigas ir vykdant savo funkcijas pagal šį reglamentą, kitų institucijų, įstaigų arba fizinių ar juridinių asmenų atveju – tuo tikslu, kuriuo ji jiems suteikta, arba administracine arba teismine tvarka nagrinėjant bylas, konkrečiai susijusias su tų funkcijų vykdymu (arba abiem tikslais). Kai ESMA, EBI, EIOPA, kompetentinga institucija arba kita institucija, įstaiga arba asmuo, perduodantis informaciją, sutinka, šią informaciją gaunanti institucija ją gali naudoti kitais nekomerciniais tikslais.
4. 2 ir 3 dalimis neužkertamas kelias ESMA, EBI, EIOPA, kompetentingoms institucijoms ar atitinkamiems centriniams bankams keistis konfidencialia informacija arba ją perduoti pagal šį reglamentą ir kitus teisės aktus, taikomus investiciniams įmonėms, kredito įstaigoms, pensijų fondams, draudimo ir perdraudimo tarpininkams, draudimo įmonėms, reguliuojamosioms rinkoms arba rinkų operatoriams ar kitiems subjektams, jeigu gautas kompetentingos institucijos ar kitos institucijos, įstaigos arba fizinio ar juridinio asmens, kuris perdavė šią informaciją, sutikimas.
5. 2 ir 3 dalimis neužkertamas kelias kompetentingoms institucijoms vadovaujantis nacionaline teise keistis konfidencialia informacija, kuri yra gauta ne iš kitos valstybės narės kompetentingos institucijos, arba ją perduoti.

VII SKYRIUS

SANTYKIAI SU TREČIOSIOMIS VALSTYBĖMIS

19 straipsnis

Sandorių duomenų saugyklų lygiavertiškumas ir pripažinimas

1. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatoma, kad trečiosios valstybės teisine ir priežiūros tvarka užtikrinama, kad:
 - a) toje trečiojoje valstybėje leidimą turinčios sandorių duomenų saugyklos vykdytų teisiškai privalomus reikalavimus, kurie yra lygiaverčiai šiame reglamente nustatytiems reikalavimams;
 - b) toje trečiojoje valstybėje būtų nuolat veiksmingai prižiūrimos sandorių duomenų saugyklos ir veiksmingai užtikrinama, kad jos vykdytų savo pareigas;
 - c) būtų nustatytos profesinės paslapties saugojimo garantijos, įskaitant verslo paslaptį, kuriomis institucijos dalijasi su trečiosiomis šalimis, apsaugą, ir tos garantijos būtų bent lygiavertės šiame reglamente įtvirtintoms garantijoms, ir
 - d) sandorių duomenų saugykloms, turinčioms leidimą toje trečiojoje valstybėje, būtų taikoma teisiškai privaloma ir vykdytina pareiga 12 straipsnio 2 dalyje nurodytiems subjektams suteikti tiesioginę ir neatidėliotiną prieigą prie duomenų.

Pirmoje pastraipoje nurodytame įgyvendinimo akte taip pat nustatomos atitinkamos trečiųjų valstybių institucijos, turinčios teisę į prieigą prie VPIFS duomenų, laikomų Sąjungoje įsteigtose sandorių duomenų saugyklose.

Šios dalies pirmoje pastraipoje nurodytas įgyvendinimo aktas priimamas laikantis 31 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Kai trečiojoje valstybėje narėje leidimą turinčioms sandorių duomenų saugykloms vadovaujantis tos trečiosios valstybės nacionaline teise netaikoma teisiškai privaloma ir vykdytina pareiga 12 straipsnio 2 dalyje nurodytiems subjektams suteikti tiesioginę ir neatidėliotiną prieigą prie duomenų, Komisija pateikia Tarybai rekomendacijas dėl derybų dėl tarptautinių susitarimų su ta trečiąja valstybe dėl abipusės prieigos prie toje trečiojoje valstybėje įsteigtose sandorių duomenų saugyklose laikomos informacijos apie VPIFS ir keitimosi tokia informacija, kad būtų užtikrinta, kad visi 12 straipsnio 2 dalyje nurodyti subjektai turėtų tiesioginę ir neatidėliotiną prieigą prie visos informacijos, reikalingos jų pareigoms vykdyti.

3. Trečiojoje valstybėje įsteigta sandorių duomenų saugykla gali teikti paslaugas ir vykdyti veiklą Sąjungoje įsteigtiems subjektams 4 straipsnio tikslais tik po to, kai ESMA ją pripažįsta pagal šio straipsnio 4 dalyje įtvirtintus reikalavimus.

4. 3 dalyje nurodyta sandorių duomenų saugykla pateikia ESMA bet kurį iš toliau nurodytų:

a) paraišką dėl pripažinimo;

b) paraišką dėl registracijos išplėtimo šio reglamento 4 straipsnio tikslais tuo atveju, kai sandorių duomenų saugykla jau pripažinta pagal Reglamentą (ES) Nr. 648/2012.

5. Prie 4 dalyje nurodytos paraiškos pridedama visa būtina informacija, įskaitant bent informaciją, kuri būtina norint patikrinti, ar sandorių duomenų saugyklai suteiktas leidimas ir ar ji veiksmingai prižiūrima trečiojoje valstybėje, atitinkančioje visus šiuos kriterijus:

a) Komisija, priimdama įgyvendinimo aktą pagal 1 dalį, nustatė, kad trečioji valstybė turi lygiavertę ir vykdomą užtikrinančią reguliavimo bei priežiūros sistemą;

b) atitinkamos trečiosios valstybės institucijos su ESMA yra sudariusios bendradarbiavimo susitarimus, kuriais nustatomi bent:

i) ESMA ir bet kurios kitos Sąjungos institucijos, vykdančios pareigas, kurios jai tenka dėl užduočių pagal 9 straipsnio 1 dalį delegavimo ir susijusios trečiosios valstybės atitinkamų kompetentingų institucijų keitimosi informacija mechanizmas; ir

ii) procedūros, susijusios su priežiūros veiklos koordinavimu.

Asmens duomenų perdavimo trečiajai valstybei atžvilgiu ESMA taiko Reglamentą (EB) Nr. 45/2001.

6. Per 30 darbo dienų nuo paraiškos gavimo dienos ESMA įvertina, ar paraiška išsami. Jeigu ESMA nustato, kad paraiška neišsami, ji nustato terminą, iki kurio paraišką pateikusi sandorių duomenų saugykla turi pateikti papildomą informaciją.

7. Per 180 darbo dienų nuo išsamios paraiškos pateikimo dienos ESMA raštu informuoja paraišką pateikusių sandorių duomenų saugyklą, ar pripažinimas jai suteikiamas, ar atsisakoma jį suteikti, ir pateikia išsamiai pagrįstą paaiškinimą.

8. ESMA savo interneto svetainėje skelbia pagal šį straipsnį pripažintų sandorių duomenų saugyklų sąrašą.

20 straipsnis

Netiesioginė institucijų prieiga prie viena kitos duomenų

ESMA gali sudaryti bendradarbiavimo susitarimus su atitinkamomis trečiųjų valstybių institucijomis, kurios turi vykdyti savo atitinkamas pareigas ir įgaliojimus, susijusius su abipusiu keitimusi informacija apie VPIFS, kurią ESMA suteikia

Sąjungos sandorių duomenų saugyklos pagal 12 straipsnio 2 dalį, ir VPİFS duomenimis, kuriuos renka ir saugo trečiųjų valstybių institucijos, su sąlyga, kad yra nustatytos profesinės paslapties saugojimo garantijos, įskaitant verslo paslaptį, kuriomis institucijos keičiasi su trečiosiomis šalimis, apsauga.

21 straipsnis

Duomenų teikimo lygiavertiškumas

1. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatoma, kad trečiosios valstybės teisinė, priežiūros ir vykdymo užtikrinimo tvarka:

- a) yra lygiavertė 4 straipsnyje įtvirtintiems reikalavimams;
- b) ja užtikrinama profesinės paslapties apsauga, lygiavertė šiame reglamente įtvirtintai apsaugai,
- c) yra veiksmingai taikoma ir jos vykdymas užtikrinamas teisingai ir iškraipymų nesukeliančiu būdu siekiant užtikrinti veiksmingą priežiūrą ir vykdymo užtikrinimą toje trečiojoje valstybėje, ir
- d) yra užtikrinama, kad 12 straipsnio 2 dalyje nurodyti subjektai turėtų tiesioginę prieigą prie VPİFS duomenų elementų pagal 19 straipsnio 1 dalį arba netiesioginę prieigą prie VPİFS duomenų pagal 20 straipsnį.

2. Komisijai priėmus įgyvendinimo aktą dėl lygiavertiškumo trečiosios valstybės atžvilgiu, kaip nurodyta šio straipsnio 1 dalyje laikoma, kad sandorio šalys, sudarančios sandorį, kuriam taikomas šis reglamentas, įvykdė 4 straipsnyje įtvirtintus reikalavimus, jei bent viena iš sandorio šalių yra įsteigta toje trečiojoje valstybėje ir sandorio šalys įvykdė atitinkamas tos trečiosios valstybės nustatytas pareigas, susijusias su tuo sandoriu.

Tas įgyvendinimo aktas priimamas laikantis 31 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

Komisija, bendradarbiaudama su ESMA, stebi, ar trečiosios valstybės, kurių atžvilgiu buvo priimtas įgyvendinimo aktas dėl lygiavertiškumo, veiksmingai įgyvendina reikalavimus, lygiavertčius 4 straipsnyje įtvirtintiems reikalavimams, ir reguliariai teikia ataskaitas Europos Parlamentui ir Tarybai. Kai ataskaitoje atskleidžiama, kad trečiosios valstybės institucijos nepakankamai ar nenuosekliai taiko lygiavertčius reikalavimus, Komisija per 30 kalendorinių dienų nuo ataskaitos pateikimo dienos apsveria, ar panaikinti atitinkamos trečiosios valstybės teisės sistemos lygiavertiškumo pripažinimą.

VIII SKYRIUS

ADMINISTRACINĖS SANKCIJOS IR KITOS ADMINISTRACINĖS PRIEMONĖS

22 straipsnis

Administracinės sankcijos ir kitos administracinės priemonės

1. Nedarant poveikio 28 straipsnio taikymui ir valstybių narių teisei numatyti bei taikyti baudžiamąsias sankcijas, valstybės narės pagal nacionalinę teisę kompetentingoms institucijoms suteikia įgaliojimus taikyti administracines sankcijas ir kitas administracines priemones bent dėl 4 ir 15 straipsnių pažeidimų.

Kai pirmoje pastraipoje nurodytos nuostatos taikomos juridiniams asmenims, valstybės narės suteikia įgaliojimus kompetentingoms institucijoms pažeidimo atveju taikyti sankcijas, laikantis nacionalinėje teisėje nustatytų sąlygų, valdymo organo nariams ir kitiems pagal nacionalinę teisę už pažeidimą atsakingiems fiziniams asmenims.

2. Pagal 1 dalį taikomos administracinės sankcijos ir kitos administracinės priemonės turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos.

3. Kai valstybės narės, remdamosi šio straipsnio 1 dalimi, nusprendė nustatyti baudžiamąsias sankcijas už toje dalyje nurodytų nuostatų pažeidimus, jos turi užtikrinti, kad egzistuoūtų atitinkamos priemonės, jog kompetentingos institucijos turėtų visus būtinus įgaliojimus ryšiams su savo jurisdikcijos teisminėmis, baudžiamojo persekiojimo ir baudžiamosios justicijos institucijomis, palaikyti, kad gautų konkrečią informaciją apie pradėtą baudžiamąjį tyrimą arba procesą dėl galimų 4 ir 15 straipsnių pažeidimų ir tokią informaciją teiktų kitoms kompetentingoms institucijoms ir ESMA siekiant vykdyti pareigą bendradarbiauti tarpusavyje ir, prireikus, su ESMA taikant šį reglamentą.

Kompetentingos institucijos gali bendradarbiauti su kitų valstybių narių ir atitinkamų trečiųjų valstybių kompetentingomis institucijomis naudojimosi savo įgaliojimais taikyti sankcijas srityje.

Kompetentingos institucijos taip pat gali bendradarbiauti su kitų valstybių narių kompetentingomis institucijomis piniginių sankcijų išieškojimo palengvinimo klausimais.

4. Jeigu padaromi 1 dalyje nurodyti pažeidimai, valstybės narės pagal nacionalinę teisę suteikia kompetentingoms institucijoms įgaliojimus taikyti bent šias administracines sankcijas ir kitas administracines priemones:

- a) nurodymą, kad už pažeidimą atsakingas asmuo nutrauktų tokį elgesį ir jo nebekartotų;
- b) viešą pranešimą, kuriame nurodomas už pažeidimą atsakingas asmuo ir to pažeidimo pobūdis pagal 26 straipsnį;
- c) veiklos leidimo panaikinimą arba jo galiojimo sustabdymą;
- d) laikiną uždraudimą bet kokiam vadovaujamas pareigas einančiam asmeniui ar bet kokiam fiziniam asmeniui, kuris pripažintas atsakingu už tokį pažeidimą, vykdyti valdymo funkcijas;
- e) maksimalias administracines pinigines sankcijas, kurių dydis yra bent tris kartus didesnis nei padarius pažeidimą gauto pelno ar išvengtų nuostolių suma, kai tą sumą gali nustatyti atitinkama institucija, net jei tos sankcijos viršija f ir g punktuose nurodytas sumas;
- f) fizinio asmens atžvilgiu – maksimalias administracines pinigines sankcijas, kurių dydis – bent 5 000 000 EUR arba tose valstybėse narėse, kurių valiuta nėra euro, – atitinkama suma nacionaline valiuta, apskaičiuota 2016 m. sausio 12 d.;
- g) juridinių asmenų atžvilgiu – maksimalias administracines pinigines sankcijas, kurių dydis – bent:
 - i) 5 000 000 EUR arba tose valstybėse narėse, kurių valiuta nėra euro – atitinkama suma nacionaline valiuta, apskaičiuota 2016 m. sausio 12 d. arba iki 10 % juridinio asmens bendros metinės apyvartos pagal paskutines turimas valdymo organo patvirtintas ataskaitas – už 4 straipsnio pažeidimus;
 - ii) 15 000 000 EUR arba tose valstybėse narėse, kurių valiuta nėra euro – atitinkama suma nacionaline valiuta, apskaičiuota 2016 m. sausio 12 d. arba iki 10 % juridinio asmens bendros metinės apyvartos pagal paskutines turimas valdymo organo patvirtintas ataskaitas – už 15 straipsnio pažeidimus.

Taikant pirmos pastraipos g punkto i ir ii papunkčius, kai juridinis asmuo yra patronuojančioji įmonė arba patronuojančiosios įmonės, kuri turi parengti konsoliduotąsias finansines ataskaitas pagal Direktyvą 2013/34/ES, patronuojamoji įmonė, atitinkama bendra metinė apyvarta yra bendra metinė apyvarta arba atitinkamos rūšies pajamos pagal atitinkamą apskaitos tvarką pagal paskutines turimas pagrindinės patronuojančiosios įmonės valdymo organo patvirtintas konsoliduotąsias ataskaitas.

Valstybės narės gali numatyti, kad kompetentingos institucijos turi ne tik šioje dalyje nurodytus, bet ir kitus įgaliojimus. Valstybės narės gali taip pat numatyti kitų sankcijų ir griežtesnes sankcijas, nei numatytosios šioje dalyje.

5. 4 straipsnio pažeidimas neturi poveikio VPĮFS sąlygų galiojimui arba šalių galimybei užtikrinti VPĮFS sąlygų vykdymą. 4 straipsnio pažeidimas nėra pagrindas reikalauti žalos atlyginimo iš VPĮFS šalies.

6. Valstybės narės gali nuspręsti nenustatyti taisyklių dėl administracinių sankcijų ir kitų administracinių priemonių, kaip nurodyta 1 dalyje, kai už toje dalyje nurodytus pažeidimus pagal jų nacionalinę teisę jau taikomos baudžiamosios sankcijos anksčiau nei 2018 m. sausio 13 d. Kai jos nusprendžia nenustatyti taisyklių dėl administracinių sankcijų ir kitų administracinių priemonių, valstybės narės Komisijai ir ESMA pateikia išsamią informaciją apie atitinkamas jų baudžiamosios teisės aktų dalis.

7. Ne vėliau kaip 2017 m. liepos 13 d. valstybės narės Komisijai ir ESMA praneša apie taisykles dėl 1, 3 ir 4 dalių. Valstybės narės nedelsdamos praneša Komisijai ir ESMA apie visus vėlesnius jų pakeitimus.

23 straipsnis

Administracinių sankcijų ir kitų administracinių priemonių nustatymas

Valstybės narės užtikrina, kad nustatydamos administracinių sankcijų ir kitų administracinių priemonių rūšį ir dydį kompetentingos institucijos atsižvelgtų į visas atitinkamas aplinkybes, prirėikus įskaitant:

- a) pažeidimo sunkumą ir trukmę;
- b) už pažeidimą atsakingo asmens atsakomybės laipsnį;
- c) už pažeidimą atsakingo asmens finansinį pajėgumą, atsižvelgiant į tokius veiksmus kaip antai juridinio asmens bendra apyvarta arba metinės pajamos fizinio asmens atveju;
- d) už pažeidimą atsakingo asmens gauto pelno arba išvengtų nuostolių, jei juos galima nustatyti, dydį;
- e) už pažeidimą atsakingo asmens bendradarbiavimo su kompetentinga institucija lygį, nedarant poveikio būtinybei užtikrinti, kad tas asmuo grąžintų gautą pelną ar sumokėtų išvengtiems nuostoliams lygią sumą;
- f) ankstesnius už pažeidimą atsakingo asmens pažeidimus.

Nustatydamos administracinių sankcijų ir kitų administracinių priemonių rūšį ir lygį kompetentingos institucijos gali atsižvelgti ne tik į pirmoje pastraipoje nurodytus veiksmus, bet ir į kitus veiksmus.

24 straipsnis

Pranešimas apie pažeidimus

1. Kompetentingos institucijos nustato veiksmingus mechanizmus, sudarančius galimybę pranešti kitoms kompetentingoms institucijoms apie faktinius ar galimus 4 ir 15 straipsnių pažeidimus.

2. 1 dalyje nurodyti mechanizmai apima bent:

- a) specialias pranešimų apie 4 straipsnio ar 15 straipsnio pažeidimus gavimo ir su jais susijusių tolesnių veiksmų procedūras, įskaitant saugių kanalų tokiems pranešimams perduoti nustatymą;

- b) pagal darbo sutartis dirbančių asmenų, kurie praneša apie 4 straipsnio ar 15 straipsnio pažeidimus arba kurie kaltinami padarę pažeidimus, tinkamą apsaugą nuo keršto, diskriminacijos ir kito nesąžiningo elgesio;
- c) tiek asmens, kuris praneša apie 4 straipsnio ar 15 straipsnio pažeidimus, tiek fizinio asmens, kuris įtariamas padaręs pažeidimą, asmens duomenų apsaugą, įskaitant jų tapatybės konfidencialumo išsaugojimą, visais procedūros etapais, nedarant poveikio informacijos atskleidimui, reikalaujamam pagal nacionalinę teisę, atliekamo tyrimo arba vėliau vykdomo teismo proceso tikslais.
3. Sandorio šalys įdiegia deramas vidaus procedūras, pagal kurias jų darbuotojai galėtų pranešti apie 4 ir 15 straipsnių pažeidimus.

25 straipsnis

Keitimasis informacija su ESMA

1. Kompetentingos institucijos kasmet ESMA pateikia apibendrintą ir neapibendrintą informaciją apie visas pagal 22 straipsnį jų taikytas administracines sankcijas ir kitas administracines priemones. ESMA apibendrintą informaciją skelbia metinėje ataskaitoje.
2. Kai valstybės narės nusprendė nustatyti baudžiamąsias sankcijas už 22 straipsnyje nurodytų nuostatų pažeidimus, jų kompetentingos institucijos ESMA kasmet pateikia anoniminius apibendrintus duomenis apie visus įvykusius baudžiamuosius tyrimus ir taikytas baudžiamąsias sankcijas. ESMA taikytų baudžiamųjų sankcijų duomenis skelbia metinėje ataskaitoje.
3. Kai kompetentinga institucija viešai atskleidė informaciją apie administracinę sankciją arba kitą administracinę priemonę ar baudžiamąją sankciją, ji kartu apie tai praneša ESMA.
4. ESMA parengia techninių įgyvendinimo standartų, kuriais nustatomos 1 ir 2 dalyse nurodyto keitimosi informacija procedūros ir formos, projektus.

ESMA tų techninių įgyvendinimo standartų projektus Komisijai pateikia ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius įgyvendinimo standartus, kaip numatyta Reglamento (ES) Nr. 1095/2010 15 straipsnyje.

26 straipsnis

Sprendimų skelbimas

1. Su sąlyga, kad laikomasi šio straipsnio 4 dalies, valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos bet kokią sprendimą skirti administracinę sankciją ar kitą administracinę priemonę už 4 straipsnio ar 15 straipsnio pažeidimus paskelbtų savo interneto svetainėje iš karto po to, kai apie tą sprendimą informuojamas asmuo, kuriam jis skirtas.
2. Skelbiant informaciją pagal 1 dalį nurodoma bent pažeidimo rūšis ir pobūdis bei asmens, kuriam skirtas sprendimas, tapatybė.
3. 1 ir 2 dalys netaikomos sprendimams, kuriais nustatomos tiriamojo pobūdžio priemonės.

Kai įvertinusi kiekvieną konkretų atvejį, kompetentinga institucija mano, kad juridinio asmens, kuriam taikomas sprendimas, tapatybės arba fizinio asmens duomenų paskelbimas būtų neproporcingas arba kai toks paskelbimas galėtų pakenkti vykdomam tyrimui arba finansų rinkų stabilumui, kompetentinga institucija renkasi vieną iš šių galimybių:

- a) atideda sprendimo paskelbimą iki to laiko, kol nebeliks priežasčių skelbimą atidėti;

- b) skelbia anonimišką sprendimą, laikydamosi nacionalinės teisės, jeigu taip užtikrinama veiksminga tų asmens duomenų apsauga, ir, prireikus, atideda atitinkamų duomenų skelbimą pagrįstam laikotarpiui, kai galima iš anksto numatyti, kad per tą laikotarpį priežasčių skelbti anonimiškus duomenis nebeliks;
- c) neskelbia sprendimo, jei kompetentinga institucija mano, kad sprendimą paskelbti pagal a arba b punktą būtų nepakankama, norint užtikrinti, kad:
- i) nebūtų pakenkta finansų rinkų stabilumui; arba
 - ii) tokių sprendimų paskelbimas būtų proporcingas atsižvelgiant į priemones, kurios laikomos mažareikšmėmis.

4. Kai sprendimas apskundžiamas nacionalinei teisminei, administracinei ar kitai institucijai, kompetentingos institucijos taip pat nedelsdamos savo interneto svetainėje paskelbia tokią informaciją ir bet kokią vėlesnę informaciją apie tokio skundo nagrinėjimo rezultatus. Taip pat paskelbiamas sprendimas, kuriuo panaikinamas apskūstas sprendimas.

5. Kompetentingos institucijos informuoja ESMA apie visas administracines sankcijas ir kitas administracines priemones, kurios buvo skirtos, tačiau nepaskelbtos remiantis 3 dalies c punktu, įskaitant visus su jomis susijusius skundus ir tų skundų nagrinėjimo rezultatus. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos institucijos gautų su visomis skirtomis baudžiamosiomis sankcijomis susijusią informaciją ir galutinius teismo sprendimus ir tą informaciją bei teismo sprendimus pateiktų ESMA. ESMA tvarko administracinių sankcijų ir kitų administracinių priemonių bei baudžiamųjų sankcijų, apie kurias jai pranešta, centrinę duomenų bazę išimtinai keitimosi informacija tarp kompetentingų institucijų tikslais. Prieiga prie tos duomenų bazės suteikiama tik kompetentingoms institucijoms, ir duomenų bazė atnaujinama remiantis kompetentingų institucijų pateikta informacija.

6. Kompetentingos institucijos užtikrina, kad su bet koku pagal šį straipsnį paskelbtu sprendimu jų interneto svetainėje būtų galima susipažinti bent penkerius metus po jo paskelbimo. Į tuos sprendimus įtraukti asmens duomenys kompetentingos institucijos interneto svetainėje saugomi tokį laikotarpį, kuris būtinas vadovaujantis taikomomis duomenų apsaugos taisyklėmis.

27 straipsnis

Teisė apskūsti

Valstybės narės užtikrina, kad taikant šį reglamentą priimti sprendimai ir taikomos priemonės būtų tinkamai pagrįsti ir juos būtų galima apskūsti teisme. Jei, pateikus paraišką dėl veiklos leidimo, kurioje nurodoma visa reikalaujama informacija, per šešis mėnesius nuo jos pateikimo dienos nepriimamas sprendimas, taip pat taikoma teisė apskūsti teisme.

28 straipsnis

Sankcijos ir kitos priemonės taikant 13 ir 14 straipsnius

Už šio reglamento 13 ir 14 straipsnių pažeidimus taikomos pagal direktyvas 2009/65/EB ir 2011/61/ES nustatytos sankcijos ir kitos priemonės.

IX SKYRIUS

PERŽIŪRA

29 straipsnis

Ataskaitos ir peržiūra

1. Per 36 mėnesius nuo Komisijos pagal 4 straipsnio 9 dalį priimto deleguotojo akto įsigaliojimo dienos Komisija, pasikonsultavusi su ESMA, pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai ataskaitą dėl pareigų, nustatytų šiuo reglamentu, veiksmingumo, efektyvumo ir proporcingumo kartu su atitinkamais pasiūlymais. Toje ataskaitoje visų pirma apžvelgiamos panašios trečiosiose valstybėse nustatytos pareigos teikti duomenis, atsižvelgiant į darbą tarptautiniu lygmeniu. Joje taip pat daug dėmesio skiriama informavimui apie visus atitinkamus sandorius, kurie nėra įtraukti į šio reglamento taikymo sritį, atsižvelgiant į visus svarbius pokyčius rinkos praktikoje, taip pat galimam poveikiui vertybinių popierių išigijimo finansavimo operacijų skaidrumo lygiui.

Pirmoje pastraipoje nurodytos ataskaitos parengimo tikslais per 24 mėnesius nuo Komisijos pagal 4 straipsnio 9 dalį priimto deleguotojo akto įsigaliojimo dienos, o vėliau kas trejus metus, ar dažniau, kai atsiranda svarbių pokyčių rinkos praktikoje, ESMA pateikia Europos Parlamentui, Tarybai ir Komisijai ataskaitą dėl duomenų teikimo efektyvumo, atsižvelgdama į vienpusių pranešimų teikimo tinkamumą, visų pirma teikiamų pranešimų aprėpties ir kokybės atžvilgiu ir sandorių duomenų saugykloms teikiamų pranešimų skaičiaus mažėjimo atžvilgiu, ir dėl svarbių pokyčių rinkos praktikoje, daug dėmesio skirdama sandoriams, kurių tikslas ar poveikis yra lygiavertis VPIFS tikslui ar poveikiui.

2. Užbaigus darbą tarptautiniu lygmeniu ir atsižvelgiant į to darbo rezultatus, 1 dalyje nurodytose ataskaitose taip pat turi būti nustatoma reikšminga rizika, susijusi su kredito institucijų ir biržinių bendrovių naudojimusi VPIFS, ir analizuojama, ar būtų tinkama, kad tie subjektai savo periodinėse ataskaitose atskleistų papildomos informacijos.

3. Ne vėliau kaip 2017 m. spalio 13 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai ataskaitą dėl pažangos, padarytos dedant tarptautines pastangas su VPIFS susijusiai rizikai sumažinti, įskaitant FST rekomendacijas dėl VPIFS, kurių tarpuskaita atliekama necentralizuotai, vertės sumažinimo, ir dėl tų rekomendacijų tinkamumo Sąjungos rinkoms. Komisija pateikia tą ataskaitą kartu su atitinkamais pasiūlymais.

Tuo tikslu ESMA, ne vėliau kaip 2016 m. spalio 13 d., bendradarbiaudama su EBI bei ESRV ir deramai atsižvelgdama į tarptautines pastangas, pateikia ataskaitą Komisijai, Europos Parlamentui ir Tarybai, kurioje įvertinama:

- a) ar dėl VPIFS naudojimo labai padidėja svertas, kurio šis reglamentas nereguliuoja;
- b) kai tinkama, turimos galimybės reguliuoti tokį didėjimą;
- c) ar reikalingos papildomos priemonės to sverto procikliškumui sumažinti.

ESMA ataskaitoje taip pat išnagrinėjamas kiekybinis FST rekomendacijų poveikis.

4. Per 39 mėnesius nuo Komisijos pagal 4 straipsnio 9 dalį priimto deleguotojo akto įsigaliojimo dienos ir per šešis mėnesius nuo kiekvienos ESMA ataskaitos pateikimo, kaip nurodyta šios dalies antroje pastraipoje, Komisija, pasikonsultavusi su ESMA, pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai ataskaitą dėl 11 straipsnio taikymo, visų pirma dėl to, ar sandorių duomenų saugykloms taikyti mokesčiai yra proporcingi atitinkamos sandorių duomenų saugyklos apyvartai ir yra tik tokio dydžio, kad visiškai padengtų būtinas ESMA išlaidas, susijusias su sandorių duomenų saugyklų registravimu, pripažinimu ir priežiūra, taip pat padengtų visas išlaidas, kurių kompetentingos institucijos gali turėti atlikdamos darbą pagal šį reglamentą, visų pirma dėl bet kokio užduočių delegavimo pagal 9 straipsnio 1 dalį.

Pirmoje pastraipoje nurodytų Komisijos ataskaitų tikslais per 33 mėnesius nuo Komisijos pagal 4 straipsnio 9 dalį priimto deleguotojo akto įsigaliojimo dienos, o vėliau kas trejus metus, ar dažniau, kai padaroma svarbių mokesčių pakeitimų, ESMA pateikia Komisijai ataskaitą dėl pagal šį reglamentą sandorių duomenų saugykloms taikytų mokesčių. Tose ataskaitose nurodomos bent būtinos ESMA išlaidos, susijusios su sandorių duomenų saugyklų registravimu, pripažinimu ir priežiūra, išlaidos, kurias kompetentingos institucijos patyrė atlikdamos darbą pagal šį reglamentą, visų pirma dėl užduočių delegavimo, taip pat sandorių duomenų saugykloms taikyti mokesčiai ir jų proporcingumas sandorių duomenų saugyklų apyvartai.

5. Pasikonsultavusi su ESRV, ESMA paskelbia metinę ataskaitą dėl bendrų VPIFS apimčių pagal sandorio šalies ir sandorių rūšį, grindžiamą pagal 4 straipsnį pateiktais duomenimis.

X SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

30 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas

1. Įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami šiame straipsnyje nustatytais sąlygomis.

2. 2 straipsnio 4 dalyje ir 11 straipsnio 2 dalyje nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami neribotam laikotarpiui nuo 2016 m. sausio 12 d.

3. Europos Parlamentas arba Taryba gali bet kada atšaukti 2 straipsnio 4 dalyje ir 11 straipsnio 2 dalyje nurodytus deleguotuosius įgaliojimus. Sprendimu dėl įgaliojimų atšaukimo nutraukiami tame sprendime nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus. Sprendimas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* arba vėlesnę jame nurodytą dieną. Jis nedaro poveikio jau galiojančių deleguotųjų aktų galiojimui.

4. Apie priimtą deleguotąjį aktą Komisija nedelsdama vienu metu praneša Europos Parlamentui ir Tarybai.

5. Pagal 2 straipsnio 4 dalį ar 11 straipsnio 2 dalį priimtas deleguotasis aktas įsigalioja tik tuo atveju, jeigu per du mėnesius nuo pranešimo Europos Parlamentui ir Tarybai apie šį aktą dienos nei Europos Parlamentas, nei Taryba nepareiškia prieštaravimų arba jeigu dar nepasibaigus šiam laikotarpiui ir Europos Parlamentas, ir Taryba praneša Komisijai, kad prieštaravimų nereikš. Europos Parlamento arba Tarybos iniciatyva šis laikotarpis pratęsiamas dviem mėnesiais.

31 straipsnis

Komiteto procedūra

1. Komisijai padeda Europos vertybinių popierių komitetas, įsteigtas Komisijos sprendimu 2001/528/EB ⁽¹⁾. Tas komitetas – tai komitetas, kaip nustatyta Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 182/2011 ⁽²⁾.

2. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamentas (ES) Nr. 182/2011 5 straipsnis.

32 straipsnis

Reglamento (ES) Nr. 648/2012 daliniai pakeitimai

Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 iš dalies keičiamas taip:

1. 2 straipsnio 7 punktą pakeičiamas taip:

„7. ne biržos išvestinė finansinė priemonė arba ne biržos išvestinių finansinių priemonių sutartis – išvestinių finansinių priemonių sutartis, nevykdoma reguliuojamojoje rinkoje, kaip apibrėžta Direktyvos 2004/39/EB 4 straipsnio 1 dalies 14 punkte, arba reguliuojamai rinkai lygiaverte laikomoje trečiosios valstybės rinkoje pagal šio reglamento 2a straipsnį;“

2. Įterpiamas šis straipsnis:

„2a straipsnis

Sprendimai dėl lygiavertiškumo taikant ne biržos išvestinių finansinių priemonių apibrėžtį

1. Taikant šio reglamento 2 straipsnio 7 dalį, trečiosios valstybės rinkai laikoma lygiaverte reguliuojamai rinkai, kaip apibrėžta Direktyvos 2004/39/EB 4 straipsnio 1 dalies 14 punkte, kai ji atitinka teisiškai privalomus reikalavimus, kurie yra lygiaverčiai tos direktyvos III antraštinėje dalyje nustatytiems reikalavimams, ir yra nuolat vykdoma veiksminga jos priežiūra ir užtikrinamas reikalavimų įvykdymas toje trečiojoje valstybėje, kaip yra nustatę Komisija, laikydami šio straipsnio 2 dalyje nurodytos procedūros.

⁽¹⁾ 2001 m. birželio 6 d. Komisijos sprendimas dėl Europos vertybinių popierių komiteto įsteigimo (OL L 191, 2001 7 13, p. 45).

⁽²⁾ 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 182/2011, kuriuo nustatomos valstybių narių vykdomos Komisijos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais kontrolės mechanizmų taisyklės ir bendrieji principai (OL L 55, 2011 2 28, p. 13).

2. 1 dalies tikslais Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatoma, kad trečiosios valstybės rinka atitinka teisiškai privalomus reikalavimus, kurie yra lygiaverčiai Direktyvos 2004/39/EB III antraštinėje dalyje nustatytiems reikalavimams, ir yra nuolat vykdoma veiksminga jos priežiūra ir užtikrinamas reikalavimų įvykdymas toje trečiojoje valstybėje.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis šio reglamento 86 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3. Komisija ir ESMA savo interneto svetainėse skelbia tų rinkų, kurios turi būti laikomos lygiavertėmis pagal 2 dalyje nurodytą įgyvendinimo aktą, sąrašą. Tas sąrašas periodiškai atnaujinamas.“

3. 81 straipsnio 3 dalis pakeičiama taip:

„3. Sandorių duomenų saugykla padaro prieinama visą būtiną informaciją toliau nurodytiems subjektams, kad jie galėtų vykdyti savo atitinkamas pareigas ir įgaliojimus:

- a) ESMA;
- b) EBI;
- c) EIOPA;
- d) ESRV;
- e) kompetentingai institucijai, prižiūrinčiai pagrindines sandorio šalis, kurios naudojami sandorių duomenų saugyklo-
mis;
- f) kompetentingai institucijai, prižiūrinčiai sutarčių, apie kurias pranešama, prekybos vietas;
- g) atitinkamiems ECBS nariams, įskaitant ECB, kai jis vykdo savo užduotis pagal bendrą priežiūros mechanizmą pagal Tarybos reglamentą (ES) Nr. 1024/2013 (*);
- h) atitinkamoms trečiosios valstybės institucijoms, kurios sudarė tarptautinį susitarimą su Sąjunga, kaip nurodyta 75 straipsnyje;
- i) pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/25/EB (**) 4 straipsnį paskirtoms priežiūros institucijoms;
- j) atitinkamoms Sąjungos vertybinių popierių ir rinkos institucijoms, kurių atitinkamos priežiūros pareigos ir įgalio-
jimai yra susiję su sutartimis, rinkomis, dalyviais ir pagrindiniu turtu, kuriems taikomas šis reglamentas;
- k) atitinkamoms trečiosios valstybės institucijoms, kurios sudarė bendradarbiavimo susitarimą su ESMA, kaip nuro-
dyta 76 straipsnyje;
- l) Energetikos reguliavimo institucijų bendradarbiavimo agentūrai, įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos regla-
mentu (EB) Nr. 713/2009 (***)

- m) pertvarkymo institucijoms, paskirtoms pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/59/ES (****) 3 straipsnį;
- n) Bendrai pertvarkymo valdybai, įsteigta Reglamentu (ES) Nr. 806/2014;
- o) kompetentingoms institucijoms arba nacionalinėms kompetentingoms institucijoms, kaip apibrėžta reglamentuose (ES) Nr. 1024/2013 bei (ES) Nr. 909/2014 ir direktyvose 2003/41/EB, 2009/65/EB, 2011/61/ES, 2013/36/ES ir 2014/65/ES, ir priežiūros institucijoms, kaip apibrėžta Direktyvoje 2009/138/EB;
- p) kompetentingoms institucijoms, paskirtoms pagal šio reglamento 10 straipsnio 5 dalį.

(*) 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo Europos Centriniam Bankui pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013 10 29, p. 63).

(**) 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/25/EB dėl įmonių perėmimo pasiūlymų (OL L 142, 2004 4 30, p. 12).

(***) 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 713/2009, įsteigiantis Energetikos reguliavimo institucijų bendradarbiavimo agentūrą (OL L 211, 2009 8 14, p. 1).

(****) 2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/59/ES, kuria nustatoma kredito įstaigų ir investicinių įmonių gaivinimo ir pertvarkymo sistema ir iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 82/891/EEB, direktyvos 2001/24/EB, 2002/47/EB, 2004/25/EB, 2005/56/EB, 2007/36/EB, 2011/35/ES, 2012/30/ES bei 2013/36/ES ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (ES) Nr. 1093/2010 bei (ES) Nr. 648/2012 (OL L 173, 2014 6 12, p. 190).“

33 straipsnis

Įsigaliojimas ir taikymas

1. Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.
2. Šis reglamentas taikomas nuo 2016 m. sausio 12 d., išskyrus:
 - a) 4 straipsnio 1 dalį, kuri taikoma:
 - i) praėjus 12 mėnesių po tos dienos, kurią įsigalioja Komisijos pagal 4 straipsnio 9 dalį priimtas deleguotasis aktas – finansų sandorio šalių, nurodytų 3 straipsnio 3 punkto a ir b papunkčiuose, ir trečiųjų valstybių subjektų, nurodytų 3 straipsnio 3 punkto i papunktyje, kuriems reikėtų suteikti leidimą arba kuriuos reikėtų registruoti pagal teisės aktus, nurodytus 3 straipsnio 3 punkto a ir b papunkčiuose, jei jie būtų įsteigti Sąjungoje, atveju;
 - ii) praėjus 15 mėnesių po dienos, kurią įsigalioja Komisijos pagal 4 straipsnio 9 dalį priimtas deleguotasis aktas – finansų sandorio šalių, nurodytų 3 straipsnio 3 punkto g ir h papunkčiuose, ir trečiųjų valstybių subjektų, nurodytų 3 straipsnio 3 punkto i papunktyje, kuriems reikėtų suteikti leidimą arba kuriuos reikėtų registruoti pagal teisės aktus, nurodytus 3 straipsnio 3 punkto g ir h papunkčiuose, jei jie būtų įsteigti Sąjungoje, atveju;
 - iii) praėjus 18 mėnesių po dienos, kurią įsigalioja Komisijos pagal 4 straipsnio 9 dalį priimtas deleguotasis aktas – finansų sandorio šalių, nurodytų 3 straipsnio 3 punkto c–f papunkčiuose, ir trečiųjų valstybių subjektų, nurodytų 3 straipsnio 3 punkto i papunktyje, kuriems reikėtų suteikti leidimą arba kuriuos reikėtų registruoti pagal teisės aktus, nurodytus 3 straipsnio 3 punkto c–f papunkčiuose, jei jie būtų įsteigti Sąjungoje, atveju; ir
 - iv) praėjus 21 mėnesiams po dienos, kurią įsigalioja Komisijos pagal 4 straipsnio 9 dalį priimtas deleguotasis aktas – ne finansų sandorio šalių atveju;
 - b) 13 straipsnį, kuris taikomas nuo 2017 m. sausio 13 d.;

- c) 14 straipsnį, kuris taikomas nuo 2017 m. liepos 13 d. – kolektyvinio investavimo subjektų, kuriems taikoma Direktyva 2009/65/EB arba Direktyva 2011/61/ES ir kurie įsteigti anksčiau nei 2016 m. sausio 12 d., atveju;
- d) 15 straipsnį, kuris taikomas nuo 2016 m. liepos 13 d., įskaitant susitarimus dėl užtikrinimo priemonės, galiojusius tą dieną.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Strasbūre 2015 m. lapkričio 25 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

M. SCHULZ

Tarybos vardu

Pirmininkas

N. SCHMIT

PRIEDAS

A skirsnis. Informacija, kurią reikia pateikti KIPVPS pusmetinėse ir metinėse ataskaitose ir AIF metinėje ataskaitoje**Bendrieji duomenys:**

- paskolintų vertybinių popierių ir biržos prekių vertė, išreikšta viso turto, kurį galima paskolinti, neįskaitant grynųjų pinigų ir grynųjų pinigų ekvivalentų, procentine dalimi;
- kiekvienos rūšies VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorius sudarančio turto vertė, išreikšta absoliučiąja suma (kolektyvinio investavimo subjekto valiuta) ir kolektyvinio investavimo subjekto valdomo turto procentine dalimi.

Koncentracijos duomenys:

- dešimt didžiausių užtikrinimo priemonių emitentų visų VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių atžvilgiu (kaip užtikrinimo priemonės gautų vertybinių popierių ir biržos prekių apimčių paskirstymas pagal emitento pavadinimą);
- pirmas 10 aukščiausių pozicijų užimančios sandorio šalys – atskirai kiekvienos rūšies VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių atžvilgiu (sandorio šalių pavadinimai ir bendra neapmokėtų sandorių apimtis).

Bendri sandorių duomenys atskirai kiekvienos rūšies VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių atžvilgiu, suskirstyti pagal šias kategorijas:

- užtikrinimo priemonės rūšis ir kokybė;
- užtikrinimo priemonės termino profilis, suskirstytas pagal tokius terminų intervalus: mažiau nei viena diena, nuo vienos dienos iki vienos savaitės, nuo vienos savaitės iki vieno mėnesio, nuo vieno iki trijų mėnesių, nuo trijų mėnesių iki metų, daugiau nei metai, terminas nenumatytas;
- užtikrinimo priemonės valiuta;
- VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorių termino profilis, suskirstytas pagal tokius terminų intervalus: mažiau nei viena diena, nuo vienos dienos iki vienos savaitės, nuo vienos savaitės iki vieno mėnesio, nuo vieno iki trijų mėnesių, nuo trijų mėnesių iki metų, daugiau nei metai, terminas nenumatytas;
- valstybė, kurioje yra įsteigtos sandorio šalys;
- atsiskaitymas ir tarpuskaita (pvz., trišalė, atliekama pagrindinės sandorio šalies, dvišalė).

Duomenys apie pakartotinį užtikrinimo priemonės naudojimą:

- pakartotinai naudojama gautos užtikrinimo priemonės dalis, palyginti su didžiausia verte, nurodyta prospekte ar investuotojams atskleidžiamoje informacijoje;
- piniginės užtikrinimo priemonės reinvestavimo grąža kolektyvinio investavimo subjektui.

Pagal VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorius kolektyvinio investavimo subjekto gautų užtikrinimo priemonių saugojimas.

Depozitoriumų skaičius ir pavadinimai bei kiekvieno iš depozitoriumų saugomo turto, naudojamo kaip užtikrinimo priemonė, vertė.

Pagal VPIFS ir bendrosios grąžos apskaitimo sandorius kolektyvinio investavimo subjekto suteiktų užtikrinimo priemonių saugojimas:

Užtikrinimo priemonių, saugomų atskirtose arba bendrose sąskaitose, arba bet kokiose kitose sąskaitose, procentinė dalis.

Duomenys apie grąžą ir išlaidas kiekvienos rūšies VPIFS ir bendrosios grąžos apsikeitimo sandorių atžvilgiu, paskirsčius kolektyvinio investavimo subjektui, kolektyvinio investavimo subjekto valdytojui ir trečiosioms šalims (pvz., agentui skolintojui), absoliučiaja verte ir kaip visos grąžos, gautos iš tos rūšies VPIFS ir bendrosios grąžos apsikeitimo sandorių, procentinė dalis.

B skirsnis. Informacija, kuri turi būti įtraukta į KIPVPS prospektą ir į AIF investuotojams atskleidžiamą informaciją:

- bendras kolektyvinio investavimo subjekto naudojamų VPIFS ir bendrosios grąžos apsikeitimo sandorių aprašymas ir jų naudojimo pagrindimas;
 - bendri duomenys, kuriuos reikia pateikti apie kiekvienos rūšies VPIFS ir bendrosios grąžos apsikeitimo sandorius
 - turto, kurį galima naudoti tokiuose sandoriuose, rūšys;
 - didžiausia valdomo turto, kurį galima naudoti tokiuose sandoriuose, procentinė dalis;
 - numatoma valdomo turto, kuris bus naudojamas kiekviename iš tokių sandorių, procentinė dalis;
 - kriterijai, pagal kuriuos atrenkamos sandorio šalys (įskaitant teisinę formą, kilmės šalį, mažiausią kredito reitingą);
 - priimtina užtikrinimo priemonė: priimtinos užtikrinimo priemonės aprašymas, apimantis turto rūšį, emitentą, terminą, likvidumą, taip pat užtikrinimo priemonės diversifikavimo ir koreliacijos politiką;
 - užtikrinimo priemonės vertinimas: taikomos užtikrinimo priemonės vertinimo metodikos aprašymas ir jos pagrindimas, informacija apie tai, ar taikomas kasdienio perkainavimo pagal rinkos vertę ir kasdinių kintamųjų garantinių įmokų metodas;
 - rizikos valdymas: su VPIFS ir bendrosios grąžos apsikeitimo sandoriais susijusios rizikos aprašymas, taip pat rizikos, susijusios su užtikrinimo priemonių valdymu, kaip antai operacinės, likvidumo, sandorio šalies, saugojimo ir teisinės rizikos, ir, kai taikoma, rizikos, kylančios dėl minėtų sandorių pakartotinio naudojimo, aprašymas;
 - paaiškinimas, kaip turtas, naudojamas VPIFS ir bendrosios grąžos apsikeitimo sandoriuose, ir gautos užtikrinimo priemonės yra saugomi (pvz., fondo depozitoriume);
 - užtikrinimo priemonės pakartotinio naudojimo apribojimų (reguliuojamo institucijos nustatytų arba savanoriškai nustatytų) aprašymas;
 - iš VPIFS ir bendrosios grąžos apsikeitimo sandorių gautos grąžos pasidalijimo politika: iš VPIFS ir bendrosios grąžos apsikeitimo sandorių gaunamų pajamų, kurios grąžinamos kolektyvinio investavimo subjektui, ir išlaidų bei mokesčių, priskiriamų valdytojui ar trečiosioms šalims (pvz., agentui skolintojui), procentinių dalių aprašymas. Prospekte ir investuotojams atskleidžiamoje informacijoje taip pat nurodoma, ar tos trečiosios šalys yra susijusios su valdytoju.
-

DIREKTYVOS

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA (ES) 2015/2366

2015 m. lapkričio 25 d.

dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB ir 2013/36/ES bei Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos Centrinio Banko nuomonę ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) pastaruoju metu padaryta didelė pažanga Sąjungoje integruojant mažmeninius mokėjimus, visų pirma kalbant apie Sąjungos aktus dėl mokėjimų, visų pirma Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB ⁽⁴⁾, Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 924/2009 ⁽⁵⁾, Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/110/EB ⁽⁶⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 260/2012 ⁽⁷⁾. Mokėjimo paslaugų teisinė sistema toliau papildyta Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES ⁽⁸⁾, joje nustatius konkrečią ribą, iki kurios mažmenininkai gali taikyti pridėtinius mokesčius savo klientams už tam tikrų mokėjimo priemonių naudojimą;

⁽¹⁾ OL C 224, 2014 7 15, p. 1.

⁽²⁾ OL C 170, 2014 6 5, p. 78.

⁽³⁾ 2015 m. spalio 8 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2015 m. lapkričio 16 d. Tarybos sprendimas.

⁽⁴⁾ 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičianti direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 97/5/EB (OL L 319, 2007 12 5, p. 1).

⁽⁵⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 924/2009 dėl tarptautinių mokėjimų Bendrijoje, panaikinantį Reglamentą (EB) Nr. 2560/2001 (OL L 266, 2009 10 9, p. 11).

⁽⁶⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/110/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros, iš dalies keičianti Direktyvas 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 2000/46/EB (OL L 267, 2009 10 10, p. 7).

⁽⁷⁾ 2012 m. kovo 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 260/2012, kuriuo nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai ir iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 924/2009 (OL L 94, 2012 3 30, p. 22).

⁽⁸⁾ 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011 11 22, p. 64).

- (2) peržiūrėtą Sąjungos teisinę mokėjimo paslaugų sistemą papildo Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/751 ⁽¹⁾. Tuo reglamentu nustatomos visų pirma taisyklės dėl tarpbankinių mokesčių taikymo kortele grindžiamoms operacijoms ir siekiama toliau spartinti veiksmingos integruotos kortele grindžiamų mokėjimų rinkos įgyvendinimą;
- (3) remiantis 2005 m. gruodžio mėn. Komisijos pasiūlymu, Direktyva 2007/64/EB buvo priimta 2007 m. gruodžio mėn. Nuo to laiko mažmeninių mokėjimų rinkoje įdiegta svarbių techninių inovacijų – greitai išaugo elektroniniu būdu bei mobiliuoju telefonu atliekamų mokėjimų skaičius ir rinkoje atsirado naujų rūšių mokėjimo paslaugų – kurios kelia iššūkius galiojančiai sistemai;
- (4) Sąjungos teisinės mokėjimo paslaugų sistemos peržiūra, o konkrečiai Direktyvos 2007/64/EB poveikio analizė ir konsultacijos dėl 2012 m. sausio 11 d. Komisijos žaliosios knygos „Integruotos Europos mokėjimų kortele, internetu ir mobiliuoju telefonu rinkos kūrimas“ parodė, kad dėl pokyčių atsirado svarbių su reglamentavimu susijusių uždavinių. Svarbios mokėjimų rinkos sritys, visų pirma mokėjimų kortele, internetu ir mobiliuoju telefonu, tebelieka susiskaidžiusios pagal valstybių sienas. Daugeliui novatoriškų mokėjimo produktų ar paslaugų Direktyva 2007/64/EB visiškai arba didele dalimi netaikoma. Be to, paaiškėjo, kad tam tikrais atvejais Direktyvos 2007/64/EB taikymo sritis ir visų pirma elementai, kuriems ji netaikoma, tokie kaip tam tikra su mokėjimu susijusi veikla, yra pernelyg dviprasmiški, pernelyg bendro pobūdžio arba tiesiog pasenę, atsižvelgiant į pokyčius rinkoje. Todėl susidarė teisinis netikrumas, mokėjimo grandinėje kyla galima saugumo rizika ir tam tikrose srityse neužtikrinama vartotojų apsauga. Paaiškėjo, kad mokėjimo paslaugų teikėjams sunku pradėti teikti novatoriškas, saugias ir paprastas naudoti skaitmenines mokėjimo paslaugas ir vartotojams ir mažmenininkams suteikti veiksmingus, patogius ir saugius mokėjimo metodus Sąjungoje. Tame kontekste esama didelio teigiamo potencialo, kuris turi būti nuosekliau išnagrinėtas;
- (5) kad būtų remiamas Sąjungos ekonomikos augimas ir vartotojams, prekybininkams ir bendrovėms užtikrinamas mokėjimo paslaugų pasirinkimas ir skaidrumas, kad jie galėtų pasinaudoti visais vidaus rinkos privalumais, labai svarbu toliau plėtoti integruotą bendrąją saugių elektroninių mokėjimų rinką;
- (6) siekiant panaikinti reglamentavimo spragas reikėtų nustatyti naujas taisykles, o kartu numatyti daugiau teisinio aiškumo ir užtikrinti nuoseklų teisės aktų sistemos taikymą visoje Sąjungoje. Esamiems ir naujiems rinkos dalyviams reikėtų garantuoti lygiavertes veiklos sąlygas ir taip sudaryti sąlygas naujoms mokėjimo priemonėms patekti į didesnę rinką ir užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą naudojantis tomis mokėjimo paslaugomis visoje Sąjungoje. Dėl to turėtų padidėti veiksmingumas visoje mokėjimo sistemoje ir išaugti mokėjimo paslaugų pasirinkimas ir skaidrumas, taip pat kartu padidėti vartotojų pasitikėjimas suderinta mokėjimų rinką;
- (7) pastaruju metu išaugo su elektroniniais mokėjimais susijusi saugumo rizika. Taip atsitiko dėl augančio techninio elektroninių mokėjimų sudėtingumo, pasaulio mastu nuolat didėjančio elektroninių mokėjimų skaičiaus ir naujai atsiradusių mokėjimo paslaugų. Saugios mokėjimo paslaugos yra ypač svarbi tinkamai veikiančios mokėjimo paslaugų rinkos sąlyga. Todėl mokėjimo paslaugų vartotojai turėtų būti tinkamai apsaugoti nuo tokios rizikos. Mokėjimo paslaugos yra būtinos esminės ekonominės ir socialinės veiklos funkcionavimui;
- (8) siekiant išvengti valstybių narių požiūrių skirtumų, kurie būtų žalingi vartotojams, šios direktyvos skaidrumo nuostatos ir informavimo reikalavimai mokėjimo paslaugų teikėjams, taip pat su mokėjimo paslaugų teikimu ir naudojimu susijusių teisių ir pareigų nuostatos, kai įmanoma, turėtų būti taikomos ir operacijoms, kai vieno iš mokėjimo paslaugų teikėjų buvimo vieta yra ne Europos ekonominėje erdvėje (toliau – EEE). Kai tikslinga, tos nuostatos turėtų būti taikomos ir operacijoms visomis oficialiomis valiutomis, kurias tarpusavyje atlieka EEE esantys mokėjimo paslaugų teikėjai;
- (9) pinigų perlaida yra paprasta mokėjimo paslauga, paprastai grindžiama grynaisiais pinigais, kuriuos mokėtojas perduoda mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris perveda atitinkamą sumą, pavyzdžiui, pasinaudodamas ryšių tinklu, gavėjui arba kitam mokėjimo paslaugų teikėjui, veikiančiam gavėjo vardu. Kai kuriose valstybėse narėse prekybos centrai, prekybininkai ir kiti mažmenininkai teikia visuomenei atitinkamą paslaugą sudarydami jai sąlygas sumokėti komunalinius mokesčius ir apmokėti kitas įprastas namų ūkio sąskaitas. Šios sąskaitų apmokėjimo paslaugos turėtų būti laikomos pinigų perlaida, išskyrus atvejus, kai kompetentingos institucijos mano, kad tokia veikla yra kita mokėjimo paslauga;

⁽¹⁾ 2015 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/751 dėl tarpbankinių mokesčių už kortele grindžiamas mokėjimo operacijas (OL L 123, 2015 5 19, p. 1).

- (10) šia direktyva nustatoma neutrali mokėjimo operacijų aptarnavimo apibrėžtis, siekiant apimti ne tik tradicinius aptarnavimo modelius, suformuotus pagal mokėjimo kortelių naudojimą, bet ir įvairius verslo modelius, įskaitant tuos, kuriuose dalyvauja daugiau nei vienas aptarnaujantis teikėjas. Tai turėtų užtikrinti, kad prekybininkams būtų teikiama tokia pati apsauga, neatsižvelgiant į naudotą mokėjimo priemonę, kai veikla yra tokia pati kaip ir kortelių operacijų aptarnavimas. Mokėjimo paslaugų teikėjams teikiamos tokios techninės paslaugos kaip vien tik duomenų apdorojimas, ir saugojimas arba terminalų eksploatavimas neturėtų būti laikomos aptarnavimu. Be to, taikant kai kuriuos aptarnavimo modelius aptarnaujantis teikėjas faktiškai neperduoda lėšų gavėjui, nes šalys gali susitarti dėl kitų atsiskaitymo formų;
- (11) valstybėse narėse Direktyvos 2007/64/EB taikymo srities išimties taikymas mokėjimo operacijoms, kurios mokėtojo arba gavėjo vardu atliekamos per prekybos tarpininką labai skiriasi. Tam tikros valstybės narės leidžia išimti taikyti elektroninės prekybos platformoms, kurios veikia kaip tarpininkai tiek atskirų pirkėjų, tiek pardavėjų vardu neturėdamos realių sąlygų derėtis arba sudaryti sutartį dėl prekių ar paslaugų pirkimo ar pardavimo. Toks išimties taikymas viršija toje direktyvoje numatytą taikymo sritį ir dėl to gali padidėti rizika vartotojams, nes tiems paslaugų teikėjams teisinės sistemos nustatyta apsauga toliau nėra taikoma. Skirtinga reikalavimų taikymo praktika taip pat iškraipo konkurenciją mokėjimų rinkoje. Siekiant išspręsti tas problemas, išimtis turėtų būti taikoma tuo atveju, kai tarpininkai veikia tik mokėtojo arba tik gavėjo vardu, neatsižvelgiant į tai, ar jie įgyja kliento lėšų. Kai tarpininkai veikia tiek mokėtojo, tiek gavėjo vardu (pvz. tam tikros elektroninės prekybos platformos būdu), jiems išimtis turėtų būti taikoma tik tuo atveju, jei jie niekada neįgyja ir nekontroliuoja kliento lėšų;
- (12) ši direktyva neturėtų būti taikoma grynųjų pinigų pervežimo bendrovėms (toliau – GPPB) ir pinigų valdymo bendrovėms (toliau – PVB), kai atitinkama veikla apsiriboja tik fiziniu banknotų ir monetų vežimu;
- (13) rinkos dalyvių atsiliepimai rodo, kad vykdant mokėjimo veiklą, kuriai taikoma riboto tinklo išimtis, dažnai atliekami didelės apimties bei vertės mokėjimai ir vartotojams siūloma šimtai ar tūkstančiai įvairių produktų ir paslaugų. Tai neatitinka Direktyvoje 2007/64/EB numatytos riboto tinklo išimties tikslo ir reiškia, kad mokėjimo paslaugų vartotojams, visų pirma vartotojams, didėja rizika ir neužtikrinama teisinė apsauga, o reglamentuojami rinkos dalyviai akivaizdžiai atsiduria nepalankioje padėtyje. Siekiant padėti sumažinti tą riziką, neturėtų būti įmanoma naudoti tą pačią priemonę mokėjimo operacijoms vykdyti siekiant įsigyti prekių ir paslaugų daugiau nei viename ribotame tinkle arba įsigyti neriboto asortimento prekių ir paslaugų. Turėtų būti laikoma, kad mokėjimo priemonė naudojama tokiam ribotame tinkle, jeigu ji gali būti naudojama tik šiomis aplinkybėmis: pirma, prekėms ir paslaugoms pas konkretų mažmeninį prekybininką arba konkrečiame mažmeninių prekybininkų tinkle įsigyti, kai dalyvaujantys subjektai yra tiesiogiai susieti komerciniu susitarimu, kuriame, pavyzdžiui, numatyta naudoti vieną mokėjimo priemonės prekės ženklą, ir tas mokėjimo priemonės prekės ženklas yra naudojamas pardavimo vietose ir, jei įmanoma, yra pavaizduotas ant mokėjimo priemonės, kuri gali būti naudojama tose vietose; antra, labai ribotam prekių arba paslaugų asortimentui įsigyti, pavyzdžiui, kai naudojimo sritis yra iš tikrųjų apribota baigtiniu funkcionaliai susijusių prekių ar paslaugų skaičiumi, neatsižvelgiant į pardavimo vietos geografinę vietą; ar trečia, kai mokėjimo priemonę reglamentuoja nacionalinė arba regioninė viešosios valdžios institucija konkrečiais socialiniais arba mokesčių tikslais konkrečioms prekėms arba paslaugoms įsigyti;
- (14) mokėjimo priemonės, kurioms taikoma riboto tinklo išimtis, galėtų apimti parduotuvių korteles, kuro korteles, narystės korteles, viešojo transporto korteles, automobilių stovėjimo aikštelių bilietus, maisto kuponus ar konkrečių paslaugų kuponus, kuriems kartais taikoma speciali teisinė mokesčių ar darbo srities sistema, skirta skatinti naudoti tokias priemones siekiant įgyvendinti socialiniuose teisės aktuose nustatytus tikslus. Kai tokia specialiam tikslui skirta priemonė tampa priemone, skirta bendram tikslui, šios direktyvos taikymo srities išimtis, nebeturėtų būti taikoma. Priemonėms, kurios gali būti naudojamos pirkiniams išvardytų prekybininkų parduotuvėse, neturėtų būti taikoma šios direktyvos taikymo srities išimtis, nes paprastai tokios priemonės yra skirtos naudoti paslaugų teikėjų tinkle, kuris nuolat plečiasi. Riboto tinklo išimtis turėtų būti taikoma kartu su galimų mokėjimo paslaugų teikėjų pareiga pranešti apie veiklą, kuriai taikoma jo apibrėžtis;
- (15) į Direktyvos 2007/64/EB taikymo sritį neįtrauktos tam tikros mokėjimo operacijos, atliekamos naudojant telekomunikacijų ar informacinių technologijų prietaisus, kai tinklo operatorius veikia ne tik kaip tarpininkas tiekiant skaitmenines prekes ir teikiant skaitmenines paslaugas tuo prietaisu, bet ir sukuria tų prekių ar paslaugų pridėtinę vertę. Visų pirma ta išimtis sudaro sąlygas perkamų prekių ar paslaugų (pradedant skambučio melodijomis ir didesnio tarifo SMS paslaugomis) kainą įtraukti į operatoriaus pateikiamą sąskaitą arba tiesiogiai į sąskaitą už telefoną – tai padeda kurti naujus verslo modelius, grindžiamus mažos vertės skaitmeninio turinio ir balsu grindžiamų paslaugų pardavimu. Tos paslaugos apima pramogas, tokias kaip pokalbius internetu, atsisiunčiamą vaizdo medžiagą, muziką bei žaidimus, informaciją, tokią kaip oro prognozė, naujienas, sporto naujienas, biržų naujienas ir informacijos teikimą telefonu, dalyvavimą TV ir radijo laidose, tokį kaip balsavimą, dalyvavimą konkurse ir atsiliepimų teikimą tiesioginės transliacijos metu. Iš rinkos dalyvių atsiliepimų nematyti, kad tokios

mokėjimo operacijos, kuriomis vartotojai pasitiki kaip patogiomis mažos ribos neviršijantiems mokėjimams atlikti, būtų išsivysčiusios į bendro pobūdžio mokėjimų tarpininkavimo paslaugą. Tačiau dėl dviprasmiškos atitinkamos išimties formuluotės ši išimtis valstybėse narėse įgyvendinama skirtingai, ir dėl to operatoriams bei vartotojams neužtikrinamas teisinis tikrumas ir kai kuriais atvejais buvo reikalaujama, kad mokėjimo tarpininkavimo paslaugoms būtų neribotai taikoma Direktyvos 2007/64/EB taikymo srities išimtis. Todėl tikslinga patikslinti ir susiaurinti tos išimties taikymo tokiems paslaugų teikėjams sritį, nurodant mokėjimo operacijų, kurioms ji taikoma, rūšis;

- (16) išimtis, susijusi su tam tikromis mokėjimo operacijomis, atliekamomis naudojant telekomunikacijų ar informacinių technologijų prietaisus, turėtų būti konkrečiai orientuota į labai mažos vertės mokėjimus už skaitmeninį turinį ir balsu grindžiamas paslaugas. Turėtų būti nustatyta aiški nuoroda į elektroninių bilietų pirkimo mokėjimų operacijas siekiant atsižvelgti į mokėjimų raidą, kai visų pirma vartotojai, naudodamiesi mobiliaisiais telefonais arba kitais prietaisais, iš bet kurios vietos ir bet kuriuo metu gali užsisakyti elektroninius bilietus, už juos sumokėti, juos gauti ir patvirtinti. Elektroniniai bilietai leidžia ir sudaro palankesnes sąlygas suteikti paslaugas, kurias kitu atveju vartotojai galėtų nusipirkti popierinio bilieto forma ir kurios apima transporto, pramogų, automobilių stovėjimo aikštelių ir įėjimo į renginius paslaugas, bet neapima fizinių prekių. Jais taip sumažinamos gamybos ir platinimo sąnaudos, susijusios su tradicinių popierinių bilietų kanalais, ir padidinamas patogumas vartotojams suteikiant naujų ir paprastų būdų nusipirkti bilietus. Siekiant sumažinti aukas labdarai renkantiems subjektams tenkančią našta, mokėjimo operacijoms, susijusioms su tokioms aukoms taip pat turėtų būti taikoma išimtis. Valstybės narės vadovaujantis nacionaline teise turėtų galėti laisvai nustatyti, kad išimtis būtų taikoma tik registruotoms labdaros organizacijoms surenkamų aukų atžvilgiu. Išimtis apskritai turėtų būti taikoma tik kai operacijų vertė nesiekia nustatytos ribos, siekiant aiškiai apibrėžti, kad ji taikoma tik mažos rizikos mokėjimams;
- (17) bendra mokėjimų eurais erdvė (SEPA) sudarė palankesnes sąlygas kurti visos Sąjungos centralizuotas mokėjimo ir lėšų gavimo infrastruktūras – tai leidžia centralizuoti tos pačios grupės mokėjimo operacijas. Tuo atžvilgiu į šios direktyvos taikymo sritį neturėtų būti įtraukiamos mokėjimo operacijos tarp patronuojančiosios įmonės ir jos patronuojamosios įmonės arba tarp tos pačios patronuojančiosios įmonės patronuojamųjų įmonių, atliekamos tai pačiai grupei priklausančio mokėjimo paslaugų tiekėjo. Šioje direktyvoje patronuojančiosios įmonės arba jos patronuojamosios įmonės grupės vardu vykdomas mokėjimo nurodymų rinkimas siekiant juos perduoti mokėjimo paslaugų teikėjui neturėtų būti laikomas mokėjimo paslauga;
- (18) į Direktyvos 2007/64/EB taikymo sritį neįtraukiamos mokėjimo paslaugos, kurias teikia nuo sąskaitą tvarkančių mokėjimo paslaugų teikėjų nepriklausomi bankomatų operatoriai. Ta išimtis paskatino nepriklausomų bankomatų paslaugų augimą daugelyje valstybių narių, ypač mažiau apgyvendintose vietovėse. Tačiau į šios direktyvos taikymo sritį neįtraukiant visos tos sparčiai augančios bankomatų rinkos dalies, kiltų painiava dėl išėmimo mokesčių. Tarpvalstybinėse situacijose už tą patį išėmimą galėtų būti taikomas dvigubas mokestis, kurį imtų sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas ir bankomatų operatorius. Todėl siekiant palikti nuostatą dėl bankomatų paslaugų, kartu užtikrinant grynųjų pinigų išėmimo mokesčių aiškumą, tikslinga palikti išimtį, bet reikalauti, kad bankomatų operatoriai laikytųsi konkrečių šios direktyvos skaidrumo nuostatų. Be to, bankomatų operatorių taikomais mokesčiais neturėtų būti daromas poveikis Reglamentui (EB) Nr. 924/2009;
- (19) paslaugų teikėjai, norintys pasinaudoti Direktyvos 2007/64/EB taikymo srities išimtimi, dažnai nesikonsultuodavo su valdžios institucijomis, ar jų veiklai ta direktyva taikoma, ar netaikoma, bet remdavosi savo pačių vertinimais. Dėl to valstybėse narėse tam tikros išimties taikomos skirtingai. Be to, atrodo, kad mokėjimo paslaugų teikėjai galėjo pasinaudoti kai kuriomis išimtimis tam, kad performuotų verslo modelius ir jų siūloma mokėjimo veikla nepatektų į tos direktyvos taikymo sritį. Dėl to gali padidėti rizika mokėjimo paslaugų vartotojams ir vidaus rinkoje gali susidaryti nevienodos sąlygos mokėjimo paslaugų teikėjams. Todėl paslaugų teikėjai turėtų būti įpareigoti kompetentingoms institucijoms pranešti apie atitinkamą veiklą, kad kompetentingos institucijos galėtų įvertinti, ar įvykdyti atitinkamose nuostatose išdėstyti reikalavimai, ir užtikrinti vienodą taisyklių aiškinimą visoje vidaus rinkoje. Visų pirma visų išimčių, grindžiamų ribinės vertės laikymusi, atžvilgiu turėtų būti nustatyta pranešimo tvarka, siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi konkrečių reikalavimų;
- (20) be to, svarbu įtraukti reikalavimą, kad galimi mokėjimo paslaugų teikėjai kompetentingoms institucijoms praneštų apie ribotame tinkle jų vykdomą veiklą, remiantis šioje direktyvoje išdėstytais kriterijais, jei mokėjimo operacijų vertė viršija tam tikrą ribinę vertę. Kompetentingos institucijos turėtų įvertinti, ar veikla, apie kurią taip pranešta, gali būti laikoma ribotame tinkle vykdoma veikla;
- (21) mokėjimo paslaugų apibrėžtis turėtų būti technologiškai neutrali ir sudaryti sąlygas plėtoti naujų rūšių mokėjimo paslaugas, kartu užtikrinant lygiavertės veiklos sąlygas tiek esamiems, tiek naujiems mokėjimo paslaugų teikėjams;

- (22) ši direktyva turėtų atitikti požiūrį, kurio laikytasi Direktyvoje 2007/64/EB, kuris apima visų rūšių elektronines mokėjimo paslaugas. Todėl nebūtų tikslinga naujas taisykles taikyti paslaugoms, kai mokėtojas perduoda lėšas arba jas transportuoja gavėjui tik banknotais ir monetomis arba kai tas perdavimas grindžiamas popieriniu čekiu, popieriniu vekseliu, skoliniu išipareigojimu arba kitomis priemonėmis, popieriniais kuponais arba kortelėmis, skirtomis mokėjimo paslaugų teikėjui arba kitai šaliai, siekiant perduoti lėšas gavėjui;
- (23) ši direktyva neturėtų būti taikoma grynaisiais pinigais atliekamoms mokėjimo operacijoms, kadangi jau egzistuoja bendroji mokėjimų grynaisiais pinigais rinka. Ši direktyva taip pat neturėtų būti taikoma mokėjimo operacijoms popieriniais čekiais, kadangi popieriniai čekiai dėl savo pobūdžio negali būti tvarkomi taip veiksmingai kaip kiti mokėjimo būdai. Tačiau gera praktika toje srityje turėtų būti grindžiama šioje direktyvoje nustatytais principais;
- (24) būtina nurodyti tokių kategorijų mokėjimo paslaugų teikėjus, kurie gali teisėtai teikti mokėjimo paslaugas visoje Sąjungoje, t. y. kredito įstaigas, kurios iš vartotojų priima indėlius, kurie gali būti naudojami mokėjimo operacijoms finansuoti, ir kurioms toliau turėtų būti taikomi prudenčiai reikalavimai, nustatyti Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2013/36/ES ⁽¹⁾, elektroninių pinigų įstaigas, kurios leidžia elektroninius pinigus mokėjimo operacijoms finansuoti ir kurioms toliau turėtų būti taikomi prudenčiai reikalavimai, nustatyti Direktyvoje 2009/110/EB, mokėjimo įstaigas ir pašto žiro įstaigas, kurioms tokia teisė suteikta pagal nacionalinę teisę. Ta teisinė sistema turėtų būti taikoma tik paslaugų teikėjams, kuriems mokėjimo paslaugų teikimas yra nuolatinis užsiėmimas arba verslo veikla pagal šią direktyvą;
- (25) šioje direktyvoje nustatomos mokėjimo operacijų vykdymo taisyklės, kai lėšos yra elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvoje 2009/110/EB. Tačiau šia direktyva nėra reglamentuojamas elektroninių pinigų išleidimas, kaip numatyta Direktyvoje 2009/110/EB. Todėl mokėjimo įstaigoms neturėtų būti leidžiama išleisti elektroninių pinigų;
- (26) Direktyvoje 2007/64/EB nustatyta prudeninė tvarka ir įvesta bendra licencija, skirta visiems mokėjimo paslaugų teikėjams, nesusijusiems su indėlių priėmimu ar elektroninių pinigų išleidimu. Todėl Direktyva 2007/64/EB įvesta nauja mokėjimo paslaugų teikėjų kategorija – mokėjimo įstaigų kategorija, numatant juridiniams asmenims, kurie nepriklauso egzistuojančioms kategorijoms, išduoti, laikantis griežtų ir išsamių sąlygų, leidimus teikti mokėjimo paslaugas visoje Sąjungoje. Taigi, visoje Sąjungoje tokioms paslaugoms turėtų būti taikomos tos pačios sąlygos;
- (27) nuo Direktyvos 2007/64/EB priėmimo dienos atsirado naujų rūšių mokėjimo paslaugų, ypač mokėjimų internetu srityje. Visų pirma išplėtotos mokėjimo inicijavimo paslaugos e. prekybos srityje. Tos mokėjimo paslaugos atlieka savo vaidmenį vykdančios e. prekybos mokėjimus: tarp prekybininko interneto svetainės ir mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas internetinės bankininkystės platformos sukuriama programinės įrangos tiltas, kad būtų inicijuoti mokėjimai internetu remiantis kredito pervedimu;
- (28) be to, dėl technologinės plėtros, pastaraisiais metais atsirado įvairių papildomų paslaugų, pvz., informavimo apie sąskaitas paslaugos. Teikiant tas paslaugas mokėjimo paslaugų vartotojui suteikiama apibendrinta informacija internetu apie vieno ar kelių kitų mokėjimo paslaugų teikėjų įstaigose turimas vieną ar kelias mokėjimo sąskaitas, kurios prieinamos per sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo interneto sąsajas. Tokiu būdu mokėjimo paslaugų vartotojas nedelsiant konkrečiu metu gali susidaryti bendrą vaizdą apie savo finansinę padėtį. Toms paslaugoms ši direktyva taip pat turėtų būti taikoma, kad vartotojams būtų užtikrinta tinkama jų mokėjimo ir sąskaitos duomenų apsauga ir teisinis tikrumas dėl informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų statuso;
- (29) mokėjimo inicijavimo paslaugos suteikia mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui galimybę užtikrinti gavėjui, kad mokėjimas yra inicijuotas siekiant paskatinti gavėją išsiųsti prekes arba suteikti paslaugą nepagrįstai nedelsiant. Tokiomis paslaugomis prekybininkams ir vartotojams siūlomas nebrangus sprendimas, o vartotojams suteikiama galimybė apsipirkti internetu net jei jie neturi mokėjimo kortelių. Kadangi šiuo metu mokėjimo inicijavimo paslaugoms Direktyva 2007/64/EB netaikoma, jas nebūtinai prižiūri kompetentinga institucija ir jas teikiant nepivaloma laikytis Direktyvos 2007/64/EB reikalavimų. Dėl to kyla įvairių teisinių klausimų, pvz., dėl vartotojų

⁽¹⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų ir investicinių įmonių priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013 6 27, p. 338).

apsaugos, saugumo ir atsakomybės, taip pat konkurencijos ir duomenų apsaugos, ypač dėl mokėjimo paslaugų vartotojo duomenų apsaugos pagal Sąjungos duomenų apsaugos taisyklės. Todėl tie klausimai turėtų būti sprendžiami naujomis taisyklėmis;

- (30) personalizuotus saugumo požymius, kuriuos saugiam kliento autentiškumo patvirtinimui naudoja mokėjimo paslaugų vartotojas arba mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas, paprastai išduoda sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai. Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai nebūtinai užmezga sutartinius santykius su sąskaitą tvarkančiais mokėjimo paslaugų teikėjais ir, neatsižvelgiant į mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjų taikomą verslo modelį, sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų sudaryti galimybę mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjams pasikliauti autentiškumo patvirtinimo procedūromis, kurias nustato sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai, kad jie galėtų mokėtojo vardu inicijuoti konkretų mokėjimą;
- (31) teikdamas tik mokėjimo inicijavimo paslaugas, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas vartotojo lėšų neįgyja jokiam mokėjimo grandinės etape. Kai mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas ketina teikti mokėjimo paslaugas, kurių atveju jis įsigyja vartotojo lėšas, jis turėtų gauti visapusišką leidimą teikti tas paslaugas;
- (32) mokėjimo inicijavimo paslaugos yra grindžiamos mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo tiesiogine arba netiesiogine prieiga prie mokėtojų sąskaitų. Sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris užtikrina netiesioginės prieigos mechanizmą, turėtų taip pat suteikti tiesioginę prieigą mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjams;
- (33) šia direktyva turėtų būti siekiama užtikrinti tęstinumą rinkoje, sudarant galimybes esamiems ir naujiems paslaugų teikėjams, neatsižvelgiant į jų taikomą verslo modelį, savo paslaugas siūlyti pagal aiškią ir suderintą reglamentavimo sistemą. Kol bus pradėtos taikyti tos taisyklės, nedarant poveikio būtinybei užtikrinti mokėjimo operacijų saugumą ir vartotojų apsaugą nuo akivaizdžios sukčiavimo rizikos, valstybės narės, Komisija, Europos Centrinis Bankas (ECB) ir Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 10009993/2010 ⁽¹⁾ (EBI) turėtų užtikrinti sąžiningą konkurenciją toje rinkoje, išvengdami nepateisinamo esamų rinkos dalyvių diskriminavimo. Bet kuris mokėjimo paslaugų teikėjas, įskaitant mokėjimo paslaugų vartotojo sąskaitą tvarkantį mokėjimo paslaugų teikėją, turėtų galėti siūlyti mokėjimo inicijavimo paslaugas;
- (34) šia direktyva nėra iš esmės keičiamos mokėjimo įstaigų veiklos leidimų išdavimo ir išlaikymo sąlygos. Kaip ir Direktyvoje 2007/64/EB, sąlygos apima prudenčius reikalavimus, kurie būtų proporcingi tokių įstaigų veiklos metu patiriamai operacinei ir finansinei rizikai. Tuo atveju reikalinga patikima pradinio kapitalo, susieto su einamuoju kapitalu, tvarka, kuri, priklausomai nuo rinkos poreikių, atėjus tinkamam laikui galėtų būti dar labiau patobulinta. Atsižvelgiant į įvairovę mokėjimo paslaugų srityje, pagal šią direktyvą turėtų būti leidžiami įvairūs su tam tikra priežiūros laisve derinami būdai, skirti užtikrinti, kad vienoda rizika visų mokėjimo paslaugų teikėjų atveju būtų traktuojama vienodai. Mokėjimo įstaigoms taikomuose reikalavimuose turėtų būti atspindėtas faktas, kad mokėjimo įstaigos vykdo vis labiau specializuotą ir ribotą veiklą, tokiu būdu atsirandanti rizika yra ribotesnė ir ją lengviau stebėti bei kontroliuoti negu riziką, atsirandančią vykdant platesnio pobūdžio kredito įstaigų veiklą. Pirmiausia mokėjimo įstaigoms turėtų būti draudžiama priimti iš vartotojų indėlius ir turėtų būti leidžiama iš vartotojų gautas lėšas naudoti tik mokėjimo paslaugoms teikti. Reikalaujamos prudenčios taisyklės, įskaitant pradinį kapitalą, turėtų atitikti riziką, susijusią su atitinkama mokėjimo paslauga, kurią teikia mokėjimo įstaiga. Mokėjimo paslaugų teikėjai, kurie teikia tik mokėjimo inicijavimo paslaugas, pradinio kapitalo atžvilgiu turėtų būti laikomi vidutiniškai rizikingais;
- (35) mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai, teikdami vien tas paslaugas, neįgyja kliento lėšų. Atitinkamai būtų neproporcinga šiems naujiems rinkos dalyviams taikyti nuosavų lėšų reikalavimus. Nepaisant to, svarbu, kad jie galėtų įvykdyti su savo veikla susijusius įsipareigojimus. Todėl turėtų būti reikalaujama, kad jie turėtų profesinės civilinės atsakomybės draudimą arba panašią garantiją. EBI turėtų parengti gaires pagal Reglamentu (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį dėl valstybėms narėms skirtų kriterijų, taikomų nustatant minimalią profesinės civilinės atsakomybės draudimo arba panašios garantijos piniginę sumą. EBI neturėtų daryti skirtumo tarp profesinės civilinės atsakomybės draudimo ir panašios garantijos, kadangi jie turėtų būti pakeičiami vienas kitu;

⁽¹⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1093/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/78/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 12).

- (36) siekiant išvengti piktnaudžiavimo įsisteigimo teise, būtina reikalauti, kad mokėjimo įstaiga, prašanti išduoti leidimą valstybėje narėje, bent dalį savo mokėjimo paslaugų vykdytų toje valstybėje narėje;
- (37) turėtų būti numatyta, kad mokėjimo paslaugų vartotojų lėšos turi būti laikomos atskirai nuo mokėjimo įstaigos lėšų. Apsaugos reikalavimai yra būtini, kai mokėjimo įstaiga įgyja mokėjimo paslaugų vartotojo lėšas. Kai ta pati mokėjimo įstaiga atlieka mokėjimo operaciją tiek mokėtojo, tiek gavėjo vardu, o mokėtojui yra suteikta kredito linija, galėtų būti tikslinga apsaugoti gavėjui skirtas lėšas, kai gavėjo reikalavimas pateikiamas mokėjimo įstaigai. Mokėjimo įstaigoms taip pat turėtų būti taikomi galiojantys kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu reikalavimai;
- (38) šia direktyva nekeičiamos mokėjimo įstaigų finansinių ataskaitų teikimo pareigos ar jų pareigos atlikti jų metinių ir konsoliduotųjų finansinių ataskaitų auditą. Mokėjimo įstaigos turi parengti metines ir konsoliduotąsias finansines ataskaitas pagal Tarybos direktyvą 86/635/EEB ⁽¹⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2013/34/ES ⁽²⁾. Turi būti atliekamas metinių finansinių ataskaitų ir konsoliduotųjų finansinių ataskaitų auditas, išskyrus atvejus, kai pagal tas direktyvas mokėjimo įstaigai ta pareiga netaikoma;
- (39) teikdami vieną ar daugiau mokėjimo paslaugų, kurioms taikoma ši direktyva, mokėjimo paslaugų teikėjai visuomet turėtų turėti mokėjimo sąskaitas, skirtas tik mokėjimo operacijoms. Kad mokėjimo paslaugų teikėjai galėtų teikti mokėjimo paslaugas, jiems būtina turėti galimybę atidaryti ir tvarkyti sąskaitas kredito įstaigose. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad prieiga prie tokių sąskaitų būtų teikiama nediskriminuojant ir proporcingai teisėtam tikslui, kuriuo ji suteikta. NET jei prieiga būtų elementari, ji visada turėtų būti pakankamai plataus masto, kad mokėjimo įstaiga galėtų nevaržomai ir veiksmingai teikti savo paslaugas;
- (40) mokėjimo įstaigų teikiamas kreditas, būtent. kredito linijų suteikimas ir kredito kortelių išdavimas, pagal šią direktyvą turėtų būti reglamentuojamas tik tuo atveju, jeigu tai yra glaudžiai susiję su mokėjimo paslaugomis. Tik jeigu kreditas teikiamas siekiant sudaryti palankesnes sąlygas mokėjimo paslaugoms teikti ir toks kreditas yra trumpalaikio pobūdžio ir suteiktas ne ilgesniam nei 12 mėnesių laikotarpiui, įskaitant atsinaujinančius kreditus, tikslinga leisti mokėjimo įstaigoms tokią kreditą teikti vykdant tarpvalstybinę veiklą, jei laikomasi sąlygos, kad jis refinansuojamas daugiausia naudojant mokėjimo įstaigos nuosavas lėšas bei kitas lėšas, įgytas iš kapitalo rinkų, o ne lėšas, turimas klientų vardu ir skirtas mokėjimo paslaugoms teikti. Tokios taisyklės neturėtų daryti poveikio Europos Parlamento ir Tarybos direktyvai 2008/48/EB ⁽³⁾ arba kitai atitinkamai Sąjungos teisei ar nacionalinėms priemonėms, susijusioms su tomis kredito suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios šia direktyva nėra derinamos;
- (41) apskritai paaiškėjo, kad nacionalinių kompetentingų institucijų, atsakingų už leidimų išdavimą mokėjimo įstaigoms, kontrolės vykdymą ir sprendimų dėl suteiktų leidimų panaikinimo priėmimą, bendradarbiavimas vyksta tinkamai. Tačiau kompetentingų institucijų bendradarbiavimą tiek keičiantis informacija, tiek nuosekliai taikant ir aiškinant šią direktyvą reikėtų sustiprinti, kai leidimą turinti mokėjimo įstaiga naudodamasi įsisteigimo teise arba paslaugų teikimo laisve norėtų mokėjimo paslaugas, be kita ko, ir internetu, teikti kitoje valstybėje narėje, kuri nėra jos buveinės valstybė narė (teisė veikti visoje ES gavus leidimą vienoje valstybėje narėje, angl. *passporting*). EBI turėtų padėti kompetentingoms institucijoms sprendžiant tarpusavio nesutarimus, kylančius dėl tarpvalstybinio bendradarbiavimo laikantis Reglamento (ES) Nr. 1093/2010. Be to, ji turėtų parengti techninių reguliavimo standartų projektus, skirtus bendradarbiavimui ir keitimuisi duomenimis;
- (42) siekiant didinti buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų išduotą leidimą turinčių arba jų užregistruotų mokėjimo įstaigų, įskaitant jų tarpininkus, veiklos skaidrumą ir užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą Sąjungoje, būtina užtikrinti, kad visuomenė galėtų lengvai susipažinti su mokėjimo paslaugas teikiančių subjektų sąrašu. Todėl EBI turėtų sukurti ir valdyti centrinį registrą, kuriame ji skelbtų mokėjimo paslaugas teikiančių subjektų pavadinimų sąrašą. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad jos teiktų naujausius duomenis. Tomis priemonėmis taip pat turėtų būti padedama stiprinti kompetentingų institucijų bendradarbiavimą;

⁽¹⁾ 1986 m. gruodžio 8 d. Tarybos direktyva 86/635/EEB dėl bankų ir kitų finansų įstaigų metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės (OL L 372, 1986 12 31, p. 1).

⁽²⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/34/ES dėl tam tikrų rūšių įmonių metinių finansinių ataskaitų, konsoliduotųjų finansinių ataskaitų ir susijusių pranešimų, kuria iš dalies keičiama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/43/EB ir panaikinamos Tarybos direktyvos 78/660/EEB ir 83/349/EEB (OL L 182, 2013 6 29, p. 19).

⁽³⁾ 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinanti Tarybos direktyvą 87/102/EEB (OL L 133, 2008 5 22, p. 66).

- (43) siekiant geriau užtikrinti, kad būtų teikiama tiksli ir atnaujinta informacija, reikėtų nustatyti reikalavimą, kad mokėjimo įstaigos, įskaitant papildomus tarpininkus arba išorės subjektus, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, savo buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas nepagrįstai nedelsdamos informuotų apie visus pokyčius, turinčius įtakos prašant leidimo pateiktos informacijos ir faktų tikslumui. Kilus abejonėms, kompetentingos institucijos taip pat turėtų patikrinti, ar gauta informacija yra teisinga;
- (44) valstybės narės turėtų turėti galimybę reikalauti, kad jų teritorijoje veiklą vykdančios mokėjimo įstaigos, kurių pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, periodiškai teiktų ataskaitas apie savo jų teritorijose vykdomą veiklą informavimo ar statistikos tikslais. Kai tos mokėjimo įstaigos vykdo veiklą remdamosi įsisteigimo teise, šią informaciją taip pat turėtų būti galima naudoti vykdamas stebėseną, kaip laikomasi šios direktyvos III ir IV antraštinių dalių, ir valstybės narės turėtų turėti galimybę pareikalauti, kad tos mokėjimo įstaigos paskirtų pagrindinį kontaktinį punktą jų teritorijoje, siekiant sudaryti palankesnes sąlygas kompetentingoms institucijoms vykdyti tarpininkų tinklų priežiūrą. EBI turėtų parengti reguliavimo standartų projektus, kuriuose nustatomi kriterijai, pagal kuriuos nusprendžiama, kada tikslinga paskirti pagrindinį kontaktinį punktą ir kokias funkcijas jis turėtų vykdyti. Reikalavimas paskirti pagrindinį kontaktinį punktą turėtų būti proporcingas siekiant tikslo užtikrinti tinkamą ryšių palaikymą ir informacijos teikimą apie tai, kaip laikomasi III ir IV antraštinių dalių priimančiojoje valstybėje narėje;
- (45) susidarius kritinei situacijai, kai siekiant pašalinti rimtą grėsmę mokėjimo paslaugų vartotojų kolektyviniams interesams priimančiojoje valstybėje narėje, pavyzdžiui, didelio masto sukčiavimą, būtina imtis veiksmų nedelsiant, priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos turėtų galėti imtis prevencinių priemonių, vykstant tarpvalstybiniam priimančiosios ir buveinės valstybių narių kompetentingų institucijų bendradarbiavimui ir kol buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos imsis priemonių. Tos priemonės turėtų būti tinkamos, proporcingos jų tikslui, nediskriminacinės ir laikino pobūdžio. Visos priemonės turėtų būti tinkamai pagrindžiamos. Atitinkamos mokėjimo įstaigos buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos ir kitos susijusios institucijos, tokios kaip Komisija ir EBI, turėtų būti informuojamos iš anksto arba, jei tai neįmanoma dėl kritinės situacijos, nepagrįstai nedelsiant;
- (46) nors šioje direktyvoje nustatomi minimalūs įgaliojimai, kuriuos kompetentingos institucijos turėtų turėti, kad prižiūrėtų, ar mokėjimo įstaigos laikosi reikalavimų, naudojantis tais įgaliojimais, turi būti gerbiamos pagrindinės teisės, įskaitant teisę į privatų gyvenimą. Nedarant poveikio nepriklausomos institucijos (nacionalinės duomenų apsaugos institucijos) vykdomai kontrolei ir vadovaujantis Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija, valstybės narės turėtų įdiegti tinkamas ir veiksmingas apsaugos priemones, kai įmanoma, kad dėl naudojimosi šiais įgaliojimais galėtų būti piktnaudžiavimo arba savivaliavimo, esančių rimtais tokių teisių pažeidimais, pvz., kai tinka, gaunant išankstinę atitinkamos valstybės narės teisminės institucijos leidimą;
- (47) svarbu užtikrinti, kad visiems mokėjimo paslaugas teikiantiems asmenims būtų taikomi tam tikri būtiniausi teisiniai ir reguliavimo reikalavimai. Todėl pageidautina reikalauti registruoti visų asmenų, teikiančių mokėjimo paslaugas, įskaitant asmenis, kurie negali įvykdyti visų su leidimo vykdyti mokėjimo įstaigos veiklą išdavimu susijusių sąlygų, tapatybę ir buvimo vietą. Toks požiūris atitinka Finansinių veiksmų darbo grupės pinigų plovimo klausimais VI specialios rekomendacijos, kuria nustatomas mechanizmas, pagal kurį visų toje rekomendacijoje nustatytų sąlygų įvykdyti negalintys mokėjimo paslaugų teikėjai vis tiek galėtų būti laikomi mokėjimo įstaigomis, principus. Tais tikslais net jei asmenims netaikomos visos ar dalis leidimo suteikimo sąlygų, valstybės narės turėtų juos įrašyti į mokėjimo įstaigų registrą. Tačiau tam, kad būtų leidžiama taikyti išimtį, būtina nustatyti griežtus reikalavimus dėl mokėjimo operacijų vertės. Išimtimi besinaudojančios mokėjimo įstaigos neturėtų turėti įsisteigimo teisės ar laisvės teikti paslaugas ir taip pat jos neturėtų galėti netiesiogiai naudotis tokiomis teisėmis būdamos mokėjimo sistemos narėmis;
- (48) atsižvelgiant į veiklos, vykdomos teikiant informavimo apie sąskaitas paslaugas, specifinį pobūdį ir susijusią riziką, tikslinga informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjams numatyti konkrečią prudencinę tvarką. Informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai turėtų galėti teikti paslaugas tarpvalstybiniu mastu, laikydamiesi taisyklių, leidžiančių veikti visoje ES, gavus leidimą vienoje valstybėje narėje;
- (49) būtina, kad kiekvienas mokėjimo paslaugų teikėjas galėtų naudotis mokėjimo sistemų techninės infrastruktūros paslaugomis. Tačiau tokiam naudojimuisi turėtų būti taikomi atitinkami reikalavimai, kad būtų užtikrintas tų sistemų vientisumas ir stabilumas. Kiekvienas mokėjimo paslaugų teikėjas, prašantis dalyvauti mokėjimo sistemoje, turėtų prisiimti riziką dėl savo pasirinktos sistemos ir mokėjimo sistemai pateikti įrodymą, kad jo vidaus tvarka yra pakankamai tvirta, kad atlaikytų visų rūšių riziką. Paprastai tos mokėjimo sistemos apima keturių šalių kortelių

sistemas bei pagrindines sistemas, kuriose apdorojami kredito pervedimai ir tiesioginio debeto pervedimai. Siekiant visoje Sąjungoje užtikrinti vienodo požiūrio principą į skirtingų kategorijų leidimą turinčius mokėjimo paslaugų teikėjus, atsižvelgiant į jų licencijoje nurodytas sąlygas, būtina aiškiai išdėstyti taisykles, susijusias su galimybe naudotis mokėjimo sistemomis;

- (50) turėtų būti numatyta nuostata dėl nediskriminavimo principo taikymo leidimą turinčioms mokėjimo įstaigoms ir kredito įstaigoms, kad visi vidaus rinkoje konkuruojantys mokėjimo paslaugų teikėjai galėtų tomis pačiomis sąlygomis naudotis tų mokėjimo sistemų techninės infrastruktūros paslaugomis. Tikslinga numatyti nuostatas dėl skirtingų sąlygų taikymo leidimą turintiems mokėjimo paslaugų teikėjams ir išimtimi pagal šią direktyvą bei pagal Direktyvos 2009/110/EB 3 straipsnį besinaudojantiems mokėjimo paslaugų teikėjams, atsižvelgiant į jų atitinkamų pradžios sistemų skirtumus. Bet kuriuo atveju taikyti skirtingas kainų sąlygas turėtų būti leidžiama tik tuomet, kai tai pateisinama skirtingomis sąnaudomis, kurias patiria mokėjimo paslaugų teikėjai. Tai neturėtų daryti poveikio valstybių narių teisei apriboti prieigą prie sisteminės svarbos sistemų pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 98/26/EB ⁽¹⁾ ir ECB ir Europos centrinių bankų sistemos kompetencijai, susijusiai su prieiga prie mokėjimo sistemų;
- (51) šia direktyva nedaromas poveikis Direktyvos 98/26/EB taikymo sričiai. Tačiau siekiant užtikrinti sąžiningą mokėjimo paslaugų teikėjų konkurenciją, kai nustatytos mokėjimo sistemos dalyvis pagal Direktyvoje 98/26/EB išdėstytas sąlygas teikia su tokia sistema susijusias paslaugas leidimą turinčiam arba registruotam mokėjimo paslaugų teikėjui, jis taip pat turėtų, gavęs prašymą tai padaryti, objektyviai, proporcingai ir nediskriminuodamas suteikti teisę naudotis tokiais paslaugomis bet kuriam kitam leidimą turinčiam ar registruotam mokėjimo paslaugų teikėjui. Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjai, kuriems leidžiama naudotis tomis paslaugomis, neturėtų būti laikomi dalyviais, kaip apibrėžta Direktyvoje 98/26/EB, ir todėl jiems neturėtų būti teikiama pagal tą direktyvą numatyta apsauga;
- (52) nuostatos, susijusios su naudojimusi mokėjimo sistemomis neturėtų būti taikomos sistemoms, kurias sukuria ir valdo vienas mokėjimo paslaugų teikėjas. Tokios mokėjimo sistemos gali veikti tiesiogiai konkuruodamos su mokėjimo sistemomis arba, kaip labiau įprasta, veikti toje rinkos nišoje, kurios mokėjimo sistemos tinkamai neapima. Tokios sistemos apima trijų šalių schemas, pavyzdžiui, trijų šalių kortelių schemas, jei jos niekada neveikia kaip *de facto* keturių šalių kortelių schemas, pavyzdžiui, pasikliaudamos licencijų turėtojais, tarpininkais ar kelių prekių ženklų naudojimo partneriais. Tokios sistemos paprastai taip pat apima telekomunikacijų paslaugų teikėjų teikiamas mokėjimo paslaugas, kai schemas operatorius yra mokėjimo paslaugų teikėjas tiek mokėtojui, tiek gavėjui, bei bankų grupių vidaus sistemas. Siekiant skatinti konkurenciją, kurią tokios uždaros mokėjimo sistemos gali sudaryti įsteigtoms pagrindinėms mokėjimo sistemoms, būtų netikslinga trečiosioms šalims suteikti prieigą prie tų uždarų privačių mokėjimo sistemų. Tačiau tokioms uždaroms sistemoms visada turėtų būti taikomos Sąjungos ir nacionalinės konkurencijos taisyklės, kuriomis būtų galima reikalauti, kad būtų suteikta prieiga prie schemų siekiant palaikyti veiksmingą konkurenciją mokėjimo rinkose;
- (53) kadangi vartotojų ir įmonių padėtis nėra vienoda, nereikia ir vienodo jų apsaugos lygio. Nors svarbu užtikrinti vartotojų teises nuostatomis, nuo kurių negalima nukrypti sudarant sutartį, įmonėms ir organizacijoms, kai jos neturi reikalų su vartotojais, tikslinga leisti susitarti kitaip. Tačiau valstybės narės turėtų turėti galimybę nustatyti, kad labai mažoms įmonėms, kaip apibrėžta Komisijos rekomendacijoje 2003/361/EB ⁽²⁾, būtų taikomos tos pačios sąlygos kaip ir vartotojams. Bet kuriuo atveju tam tikros pagrindinės šios direktyvos nuostatos turėtų būti taikomos visada, neatsižvelgiant į vartotojo statusą;
- (54) šioje direktyvoje turėtų būti nurodytos mokėjimo paslaugų teikėjų pareigos, susijusios su informacijos teikimu mokėjimo paslaugų vartotojams, kurie turėtų gauti tokią pačią aiškiai išdėstytą informaciją apie mokėjimo paslaugas, kad galėtų priimti sprendimus remdamiesi išsamią informacija ir laisvai rinktis Sąjungos teritorijoje. Siekiant skaidrumo, šioje direktyvoje turėtų būti nustatomi suderinti reikalavimai, reikalingi užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų vartotojams būtų suteikta reikiama, pakankama ir suprantama informacija apie mokėjimo paslaugų sutartį ir mokėjimo operacijas. Siekiant skatinti sklandų bendrosios mokėjimo paslaugų rinkos veikimą, valstybės narės turėtų priimti tik šioje direktyvoje nustatytas su informavimu susijusias nuostatas;

⁽¹⁾ 1998 m. gegužės 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/26/EB dėl atsiskaitymų baigtinumo mokėjimų ir vertybinių popierių atsiskaitymų sistemose (OL L 166, 1998 6 11, p. 45).

⁽²⁾ 2003 m. gegužės 6 d. Komisijos rekomendacija 2003/361/EB dėl labai mažų, mažų ir vidutinių įmonių apibrėžimo (OL L 124, 2003 5 20, p. 36).

- (55) vartotojai turėtų būti apsaugoti nuo nesąžiningos ir klaidinančios praktikos pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2005/29/EB ⁽¹⁾, taip pat pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 2000/31/EB ⁽²⁾, 2002/65/EB ⁽³⁾, 2008/48/EB, 2011/83/ES ⁽⁴⁾ ir 2014/92/ES ⁽⁵⁾. Tų direktyvų nuostatos taikomos toliau. Tačiau visų pirma reikėtų aiškiau nustatyti šioje direktyvoje ir Direktyvoje 2002/65/EB nustatytą informavimo prieš pasirašant sutartį reikalavimų santykį;
- (56) kad padidėtų veiksmingumas, reikalaujama informacija turėtų būti proporcinga vartotojų poreikiams ir turėtų būti pateikiama standartiniu formatu. Tačiau informavimo apie vieno mokėjimo operaciją reikalavimai turėtų skirtis nuo reikalavimų, keliamų bendrajai sutarčiai, pagal kurią numatoma vykdyti mokėjimo operacijų sekas;
- (57) praktikoje bendrosios sutartys ir jose nustatytos mokėjimo operacijos yra daug labiau įprastos ir ekonominiu požiūriu svarbesnės už vieno mokėjimo operacijas. Bendroji sutartis yra būtina, jei yra mokėjimo sąskaita arba konkreti mokėjimo priemonė. Todėl išankstiniam informavimui apie bendrąsias sutartis keliami reikalavimai turėtų būti išsamūs, o informacija visuomet turėtų būti teikiama popieriuje arba naudojant kitą patvariąją laikmeną, pavyzdžiui, sąskaitų spausdintuvų spaudinius, vienkartinio įrašymo kompaktinius diskus, skaitmeninius universaliuosius diskus, asmeninių kompiuterių standžiuosius diskus, kuriuose galima laikyti elektroninį pašta, ir interneto svetaines, jeigu prie tokių svetainių bus galima prisijungti pakankamu laikotarpiu prieigos prie informacijos tikslu ir jei tose svetainėse laikomą informaciją galima atkurti nepakitusią. Tačiau dėl būdo, kurį naudojant vėliau suteikiama informacija apie įvykdytas mokėjimo operacijas, turėtų būti galima susitarti mokėjimo paslaugų teikėjo ir mokėjimo paslaugų vartotojo sudarytoje bendrojoje sutartyje, pavyzdžiui, kad interneto bankininkystės atveju visa informacija apie mokėjimo sąskaitą būtų pateikiama internetu;
- (58) vieno mokėjimo operacijų atveju mokėjimo paslaugų teikėjo iniciatyva visada turėtų būti pateikiama tik esminė informacija. Kadangi mokėtojas paprastai pateikia mokėjimo nurodymą asmeniškai, nebūtina reikalauti, kad informacija kiekvienu atveju būtų pateikiama popieriuje ar naudojant kitą patvariąją laikmeną. Mokėjimo paslaugų teikėjas informaciją turėtų galėti pateikti žodžiu prie langelio arba pateikti ją kitu lengvai prieinamu būdu, pavyzdžiui, patalpindamas sąlygas savo patalpose esančioje skelbimų lentoje. Taip pat turėtų būti suteikiama informacija, kur galima rasti kitą, išsamesnę informaciją, pvz., interneto svetainėje. Tačiau vartotojui pareikalavus, esminė informacija taip pat turėtų būti pateikiama popieriuje arba naudojant kitą patvariąją laikmeną;
- (59) šioje direktyvoje turėtų būti numatyta vartotojų teisė nemokamai gauti atitinkamą informaciją prieš įsipareigojant mokėjimo paslaugų sutartimi. Vartotojai taip pat turėtų galėti prašyti nemokamai iš anksto pateikti informaciją ir bendrąją sutartį popieriuje bet kuriuo sutartinių santykių metu, kad jie galėtų palyginti mokėjimo paslaugų teikėjų siūlomas paslaugas ir jų sąlygas, o iškilus ginčui patikrinti savo sutartines teises ir pareigas – taip būtų palaikoma aukšto lygio vartotojų apsauga. Tos nuostatos turėtų atitikti Direktyvą 2002/65/EB. Konkrečios šios direktyvos nuostatos dėl nemokamo informavimo neturėtų reikšti, kad leidžiama imti mokestį už informacijos teikimą vartotojams pagal kitas taikomas direktyvas;
- (60) nustatant būdą, kuriuo mokėjimo paslaugų teikėjas teiktų reikalaujamą informaciją mokėjimo paslaugų vartotojui, reikėtų atsižvelgti į pastarojo poreikius ir į praktinius bei techninius aspektus ir ekonominį efektyvumą, atsižvelgiant į situaciją, susijusią su susitarimu pagal atitinkamą mokėjimo paslaugų sutartį. Todėl šioje direktyvoje turėtų būti skiriami du būdai, kuriais mokėjimo paslaugų teikėjas teiktų informaciją: mokėjimo paslaugų teikėjas savo iniciatyva turėtų aktyviai suteikti informaciją tinkamu laiku, kaip reikalaujama šioje direktyvoje, mokėjimo paslaugų vartotojui nesikreipiant arba mokėjimo paslaugų vartotojui turėtų būti sudaroma galimybė gauti informaciją remiantis jo prašymu dėl papildomos informacijos. Antroje situacijoje mokėjimo paslaugų vartotojas turėtų imtis aktyvių veiksmų, kad gautų informaciją, pvz., jos aiškiai paprašyti iš mokėjimo paslaugų teikėjo, registruoties

⁽¹⁾ 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 84/450/EEB, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB bei 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 (OL L 149, 2005 6 11, p. 22).

⁽²⁾ 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (OL L 178, 2000 7 17, p. 1).

⁽³⁾ 2002 m. rugšėjo 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/65/EB dėl nuotolinės prekybos vartotojams skirtomis finansinėmis paslaugomis ir iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 90/619/EEB ir Direktyvas 97/7/EB ir 98/27/EB (OL L 271, 2002 10 9, p. 16).

⁽⁴⁾ 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011 11 22, p. 64).

⁽⁵⁾ 2014 m. liepos 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/92/ES dėl mokesčių, susijusių su mokėjimo sąskaitomis, palyginamumo, mokėjimo sąskaitų perkėlimo ir galimybės naudotis būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis (OL L 257, 2014 8 28, p. 214).

į banko sąskaitos elektroninio pašto dėžutę arba įdėti banko kortelę į spausdintuvą, kad gautų sąskaitos išrašus. Tokiems tikslams mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų užtikrinti, kad būtų įmanoma gauti informaciją ir kad mokėjimo paslaugų vartotojas galėtų su ja susipažinti;

- (61) vartotojas turėtų gauti pagrindinę informaciją apie įvykdytas mokėjimo operacijas be papildomo mokesčio. Vieno mokėjimo operacijos atveju mokėjimo paslaugų teikėjas neturėtų imti atskiro mokesčio už tą informaciją. Panašiai, vėliau kas mėnesį teikiama informacija apie mokėjimo operacijas pagal bendrąją sutartį taip pat turėtų būti nemokama. Tačiau, atsižvelgiant į skaidrumo svarbą nustatant kainas ir skirtingus vartotojų poreikius, šalis turėtų galėti susitarti dėl mokesčių, jei informacija teikiama dažniau ar papildomai. Siekiant atsižvelgti į skirtingą nacionalinę praktiką, valstybės narės turėtų galėti reikalauti, kad kas mėnesį mokėjimo sąskaitų ataskaitos būtų teikiamos visada nemokamai popieriuje ar naudojant kitą patvariąją laikmeną;
- (62) siekiant sudaryti palankesnes sąlygas klientų judumui, vartotojams turėtų būti suteikta galimybė be mokesčio nutraukti bendrąją sutartį. Tačiau sutarčių, kurias vartotojas nutraukia nepaėjęs šešiams mėnesiams nuo jų įsigaliojimo, atveju mokėjimo paslaugų teikėjams turėtų būti leidžiama taikyti mokesčius, atitinkančius sąnaudas, patirtas dėl to, kad vartotojas nutraukė bendrąją sutartį. Vartotojams neturėtų būti nustatomas ilgesnis kaip vieno mėnesio, o mokėjimo paslaugų teikėjams – trumpesnis kaip dviejų mėnesių išpėjimo laikotarpis. Šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis mokėjimo paslaugų teikėjo pareigai išskirtinėmis aplinkybėmis nutraukti mokėjimo paslaugų sutartį, kaip numatyta pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę, pvz., susijusią su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu, veiksmais, kuriais siekiama įšaldyti lėšas, arba specialiomis priemonėmis, susijusiomis su nusikaltimų prevencija bei tyrimu;
- (63) siekiant užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą, valstybės narės turėtų galėti vartotojo interesais palikti galioti arba nustatyti apribojimus arba draudimus, susijusius su vienašaliais bendrosios sutarties sąlygų pakeitimais, pavyzdžiui, jei nėra pagrįstos priežasties tokiam pakeitimui atlikti;
- (64) sutartinių nuostatų objektas ar poveikis neturėtų būti teisėtai Sąjungoje gyvenančių vartotojų diskriminavimas dėl jų pilietybės arba gyvenamosios vietos. Pavyzdžiui, jei bendrojoje sutartyje numatoma teisė blokuoti mokėjimo priemonę dėl objektyviai pateisinamų priežasčių, mokėjimo paslaugų teikėjas neturėtų galėti ta teise pasinaudoti vien todėl, kad mokėjimo paslaugų vartotojas pakeitė savo gyvenamąją vietą Sąjungoje;
- (65) patirtis mokesčių srityje parodė, kad sistema yra veiksmingiausia, kai mokesčius mokėtojas ir gavėjas pasidalija, kadangi sudaromos palankesnės automatizuoto mokėjimų apdorojimo sąlygos. Todėl reikėtų numatyti, kad įprastu atveju mokesčius iš mokėtojo ir gavėjo tiesiogiai ima atitinkami jų mokėjimo paslaugų teikėjai. Imamų mokesčių suma gali būti lygi ir nuliui, kadangi šios direktyvos nuostatos neturėtų turėti poveikio praktikai, kai mokėjimo paslaugų teikėjas neima mokesčių iš vartotojų už sumų įskaitymą į jų sąskaitas. Atitinkamai, atsižvelgiant į sutarties sąlygas, mokėjimo paslaugų teikėjas už naudojimąsi mokėjimo paslauga gali imti mokesť tik iš gavėjo (prekybininko), o tai reiškia, kad iš mokėtojo mokesčiai neimami. Naudojimasis mokėjimo sistemomis gali būti apmokestinamas imant abonentinį mokesť. Nuostatos dėl pervedamos sumos ar imamų mokesčių neturi tiesioginio poveikio mokėjimo paslaugų teikėjų ar tarpininkų tarpusavio kainų nustatymui;
- (66) dėl skirtingos mokesčių už naudojimąsi tam tikra mokėjimo priemone taikymo nacionalinės praktikos (toliau – pridėtinųjų mokesčių taikymas) Sąjungos mokėjimų rinka tapo be galo heterogeninė ir kelia painiavą vartotojams, visų pirma e. prekybos ir tarpvalstybinėmis aplinkybėmis. Valstybėse narėse, kuriose leidžiama taikyti pridėtinius mokesčius, esantys prekybininkai produktus ir paslaugas siūlo valstybėse narėse, kuriose pridėtinųjų mokesčių taikymas draudžiamas ir vartotojai moka pridėtinį mokesť. Be to, galima pateikti daug pavyzdžių, kai prekybininkai ima iš vartotojų daug didesnę už prekybininko patiriamas išlaidas pridėtinį mokesť už naudojimąsi konkrečia mokėjimo priemone. Be to, tvirtas loginis pridėtinųjų mokesčių taikymo praktikos tikslinio pagrindas grindžiamas tuo, kad Reglamentu (ES) 2015/751 nustatomos tarpbankinių mokesčių už korteles grindžiamus mokėjimus taisyklės. Tarpbankiniai mokesčiai yra pagrindinė prekybininkų mokesčių už korteles ir korteles grindžiamus mokėjimus sudedamoji dalis. Pridėtiniai mokesčiai yra nukreipianti praktika, kurią prekybininkai kartais taiko, kad padengtų papildomas korteles grindžiamų mokėjimų sąnaudas. Reglamentu (ES) 2015/751 nustatomos tarpbankinių mokesčių lygio ribos. Tos ribos taikomos prieš draudimą, numatytą šioje direktyvoje. Atitinkamai valstybės narės turėtų apsvaistyti galimybę neleisti gavėjams prašyti sumokėti mokesčių už naudojimąsi mokėjimo priemonėmis, kurių tarpbankiniai mokesčiai reglamentuojami Reglamentu (ES) 2015/751 II skyriuje;

- (67) nors šia direktyva pripažįstama mokėjimo įstaigų svarba, kredito įstaigos tebėra pagrindinė vieta, kur vartotojai gali įsigyti mokėjimo priemonių. Mokėjimo paslaugų teikėjams – kredito įstaigai arba mokėjimo įstaigai, kuri nėra vartotojo sąskaitą tvarkanči įstaiga, išduodant kortele grindžiamas mokėjimo priemones padidėtų konkurencija rinkoje, todėl vartotojai turėtų didesnę pasirinkimą ir geresnę pasiūlą. Nors šiuo metu daugiausia mokėjimų pardavimo vietoje yra grindžiami kortele, dėl dabartinio inovacijų lygio mokėjimų srityje ateinančiais metais gali sparčiai susiformuoti naujų mokėjimo kanalų. Todėl tikslinga, kad Komisija, peržiūrėdama šią direktyvą, ypač daug dėmesio skirtų tiems pokyčiams ir tam, ar reikia peržiūrėti nuostatas dėl disponavimo lėšomis patvirtinimo taikymo sritį. Jei mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris išduoda kortele grindžiamą mokėjimo priemonę, ypač debeto korteles, gautų sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo patvirtinimą, kad vartotojo sąskaitoje yra lėšų, tai išdavėjui suteiktų galimybę geriau valdyti ir sumažinti savo kredito riziką. Tačiau tas patvirtinimas sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui neturėtų suteikti teisės užblokuoti lėšas mokėtojo mokėjimo sąskaitoje;
- (68) Dažnai, panaudojus kortelę arba kortele grindžiamą mokėjimo priemonę mokėjimui atlikti, sukuriama pranešimas, kuriuo patvirtinama, kad lėšų yra, ir atitinkamai atliekamos dvi mokėjimo operacijos. Pirmoji operacija – tarp išdavėjo ir prekybininko sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo, o antroji (paprastai tiesioginio debeto operacija) – tarp mokėtojo sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo ir išdavėjo. Abiem operacijoms turėtų būti taikomos tokios pačios sąlygos kaip ir bet kurioms kitoms lygiavertėms operacijoms. Kortele grindžiamas mokėjimo priemones išduodantys mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų turėti tas pačias teises ir tas pačias pareigas pagal šią direktyvą, neatsižvelgiant į tai, ar jie yra, ar nėra mokėtojo sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai, visų pirma pagal atsakomybę (pvz., už autentiškumo patvirtinimą) ir išsipareigojimą įvairiems mokėjimo grandinės dalyviams. Kadangi mokėjimo paslaugų teikėjo prašymas ir patvirtinimas, kad lėšų yra, gali būti pateikiami naudojantis esamais saugiais ryšių kanalais, techninėmis procedūromis ir infrastruktūra ryšiams tarp mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjų arba informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų ir sąskaitą tvarkančių mokėjimo paslaugų teikėjų palaikyti, kartu taikant būtinas saugumo priemones, mokėjimo paslaugų teikėjams arba kortelės turėtojams papildomų sąnaudų neturėtų susidaryti. Taip pat nepaisant to, ar mokėjimo operacija atliekama interneto aplinkoje (prekybininko interneto svetainėje), ar mažmeninio pardavimo patalpose, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų būti įpareigotas pateikti išdavėjo prašomą patvirtinimą tik tuo atveju, kai sąskaitą tvarkančių mokėjimo paslaugų teikėjų turimos sąskaitos yra tam patvirtinimui perduoti prieinamos elektroniniu būdu, bent jau internetu. Atsižvelgiant į ypatingą elektroninių pinigų pobūdį, to mechanizmo neturėtų būti galima taikyti mokėjimo operacijoms, inicijuotoms naudojantis kortele grindžiamomis mokėjimo priemonėmis, kuriuose laikomi elektroniniais pinigais, kaip apibrėžta Direktyvoje 2009/110/EB;
- (69) pareiga saugoti personalizuotus saugumo požymius yra itin svarbi siekiant apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojo lėšas ir sumažinti su sukčiavimu ir neautorizuota prieiga prie mokėjimo sąskaitos susijusią riziką. Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjų mokėjimo paslaugų vartotojams nustatytos personalizuotų saugumo požymių saugojimo sąlygos ar kitos pareigos neturėtų būti parengtos taip, kad mokėjimo paslaugų vartotojai negalėtų pasinaudoti kitų mokėjimo paslaugų teikėjų siūlomomis paslaugomis, įskaitant mokėjimo inicijavimo paslaugas ir informavimo apie sąskaitas paslaugas. Be to, tokiose sąlygose neturėtų būti nuostatų, kurios kaip nors ap sunkintų naudojimąsi kitų mokėjimo paslaugų teikėjų, kurie turi leidimą arba yra registruoti pagal šią direktyvą, paslaugomis;
- (70) siekiant sumažinti riziką, susijusią su neautorizuotomis arba netinkamai atliktomis mokėjimo operacijomis, ir jų pasekmes, mokėjimo paslaugų vartotojas turėtų kuo greičiau informuoti mokėjimo paslaugų teikėją apie visus ginčus, susijusius su tariamai neautorizuotomis arba netinkamai atliktomis mokėjimo operacijomis, jeigu mokėjimo paslaugų teikėjas įvykdė savo informavimo pareigas pagal šią direktyvą. Jeigu mokėjimo paslaugų vartotojas laikosi šio pranešimo termino, jis turėtų turėti galimybę pateikti tuos reikalavimus per nacionalinėje teisėje nustatytą senaties terminą. Ši direktyva neturėtų turėti įtakos kitiems mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų tarpusavio reikalavimams;
- (71) neautorizuotos mokėjimo operacijos atveju mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų nedelsdamas grąžinti mokėtojiui tos operacijos sumą. Tačiau kai yra stiprus įtarimas, kad dėl mokėjimo paslaugų vartotojo nesąžiningo elgesio yra atlikta neautorizuota operacija, ir kai tas įtarimas grindžiamas objektyviomis priežastimis, apie kurias pranešama atitinkamai nacionalinei institucijai, mokėjimo paslaugų teikėjas prieš grąžindamas lėšas mokėtojiui turėtų turėti galimybę per pagrįstą laikotarpį atlikti tyrimą. Kad mokėtojas būtų apsaugotas nuo bet kokių nepatogumų, grąžintos sumos įskaitymo į sąskaitą data turėtų būti ne vėlesnė nei data, kada suma nurašyta nuo sąskaitos. Siekiant paskatinti mokėjimo paslaugų vartotoją nepagrįstai nedelsiant pranešti mokėjimo paslaugų teikėjui apie mokėjimo priemonės vagystę arba praradimą ir taip sumažinti neautorizuotų mokėjimo operacijų riziką, vartotojas

turėtų būti atsakingas tik už labai ribotą sumą, išskyrus mokėjimo paslaugų vartotojo sukčiavimo ar didelio neatsargumo atvejus. Šiuo atveju tinkama suma siekiant užtikrinti suderintą ir aukšto lygio vartotojų apsaugą Sąjungoje yra 50 EUR. Atsakomybės neturėtų būti, kai mokėtojas nežino apie mokėjimo priemonės praradimą, vagystę ar neteisėtą pasisavinimą. Be to, kai vartotojai praneša mokėjimo paslaugų teikėjui, kad jų mokėjimo priemonei galėjo kilti pavojus, nebeturėtų būti reikalaujama, kad mokėjimo paslaugų vartotojai padengtų vėliau atsiradusius nuostolius, susijusius su neautorizuotu tos priemonės panaudojimu. Šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis mokėjimo paslaugų teikėjų atsakomybei už techninį jų produktų saugumą;

- (72) siekiant įvertinti galimą mokėjimo paslaugų vartotojo aplaidumą ar didelį aplaidumą, reikėtų atsižvelgti į visas aplinkybes. Įtariamo aplaidumo įrodymai ir laipsnis paprastai turėtų būti vertinami pagal nacionalinę teisę. Tačiau nors aplaidumo sąvoka reiškia, kad pažeidžiamas išpareigojimas elgtis rūpestingai, didelis aplaidumas turėtų reikšti daugiau nei vien aplaidumą ir apimti labai nerūpestingą elgesį; pavyzdžiui, tai būtų mokėjimo operacijos autorizavimui naudojamų saugumo požymių laikymas prie mokėjimo priemonės atviru ir trečiosioms šalims lengvai atskleidžiamu formatu. Sutartinės sąlygos, susijusios su mokėjimo priemonės suteikimu ir naudojimu, kurių poveikis padidintų įrodinėjimo pareigą vartotojui ar sumažintų įrodinėjimo pareigą išdavėjui, turėtų būti laikomos negaliojančiomis. Be to, konkrečiose situacijose ir visų pirma tuomet, kai mokėjimo priemonė nenaudojama prekybos vietoje, pvz., taip yra mokėjimus atliekant internetu, tikslinga, kad iš mokėjimo paslaugų teikėjo būtų reikalaujama pateikti tariamo aplaidumo įrodymų, nes mokėtojo galimybės tai padaryti tokiais atvejais yra labai ribotos;
- (73) turėtų būti numatytos nuostatos dėl nuostolių paskirstymo neautorizuotų mokėjimo operacijų atveju. Mokėjimo paslaugų vartotojams, kurie nėra vartotojai, gali būti taikomos kitokios nuostatos, nes tokie vartotojai paprastai gali geriau įvertinti sukčiavimo riziką ir imtis atitinkamų apsaugos priemonių. Siekiant užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą, mokėtojai visada turėtų turėti teisę pateikti reikalavimą dėl lėšų grąžinimo jų sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui, net ir tais atvejais, kai mokėjimo operacijoje dalyvauja mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas. Tai neturi poveikio mokėjimo paslaugų teikėjų atsakomybės paskirstymui;
- (74) mokėjimo inicijavimo paslaugų atveju mokėjimo paslaugų vartotojų ir susijusių mokėjimo paslaugų teikėjų teisės ir pareigos turėtų atitikti teikiamas paslaugas. Konkrečiai, atsakomybės paskirstymas mokėjimo paslaugų teikėjui, tvarkančiam sąskaitą, ir mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui, dalyvaujančiam operacijoje, turėtų priversti juos prisiimti atsakomybę už atitinkamas operacijos dalis, kurias jie kontroliuoja;
- (75) šia direktyva siekiama didinti vartotojų apsaugą kortele grindžiamų mokėjimo operacijų atveju, kai mokėtoji duodant sutikimą vykdyti mokėjimo operaciją tiksliai operacijos suma yra nežinoma, pavyzdžiui, automatinėse degalinėse, automobilių nuomos sutarčių ar viešbučių rezervacijos atvejais. Mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų galėti užblokuoti lėšas mokėtojo mokėjimo sąskaitoje, tik jei mokėtojas yra davęs sutikimą užblokuoti tikslią lėšų sumą, ir tos lėšos turėtų būti atblokuojamos nepagrįstai nedelsiant gavus informaciją apie tikslią mokėjimo operacijos sumą ir vėliausiai iš karto gavus mokėjimo nurodymą;
- (76) SEPA projektu siekiama toliau plėtoti bendras Sąjungos masto mokėjimo paslaugas, kurios pakeistų esamas nacionalines mokėjimo eurais paslaugas. Siekiant užtikrinti visišką perėjimą prie Sąjungos masto kredito pervedimų ir tiesioginio debeto, Reglamentu (ES) Nr. 260/2012 nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai. Kalbant apie tiesioginį debetą, tame reglamente numatoma, kad mokėtojas duotų sutikimą tiek gavėjui, tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui (tiesiogiai arba netiesiogiai per gavėją), ir, kad sutikimus ir informaciją apie vėlesnius jų pakeitimus arba panaikinimą saugotų gavėjas arba trečioji šalis gavėjo vardu. Europos mokėjimų tarybos parengta galiojanti ir iki šiol vienintelė visos Europos tiesioginė debeto schema vartotojų mokėjimams eurais vykdyti grindžiama principu, kad sutikimą vykdyti tiesioginį debetą duoda mokėtojas gavėjui, ir jį kartu su informacija apie vėlesnius pakeitimus arba panaikinimą saugo gavėjas. Sutikimą gavėjo vardu taip pat gali saugoti trečioji šalis. Siekiant užtikrinti, kad visuomenė plačiai palaikytų SEPA, ir užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą SEPA, galiojančioje visos Europos tiesioginio debeto schemoje numatyta besąlyginė teisė į autorizuotų mokėjimų grąžinimą. Atsižvelgiant į tuos faktus, šia direktyva siekiama nustatyti besąlyginę teisę į grąžinimą, kaip bendrąjį reikalavimą, taikomą visoms Sąjungoje eurais atliekamoms tiesioginio debeto operacijoms.

Tačiau, be SEPA, tebeveikia senosios tiesioginio debeto operacijų ne eurais schemos valstybėse narėse, kurių valiuta nėra euro. Tos schemos yra veiksmingos ir jomis mokėtojai užtikrinama tokia pati aukšto lygio apsauga kitomis apsaugos priemonėmis, ne visada grindžiamomis besąlygine teise į grąžinimą. Tokiu atveju mokėtojo apsauga turėtų būti užtikrinama bendrąja taisykle dėl grąžinimo, kai įvykdyta mokėjimo operacija viršija sumą, kurios galėtų būti pagrįstai tikimasi. Be to, valstybės narės turėtų galėti nustatyti mokėtojai palankesnes taisykles dėl teisės į grąžinimą. Bendroje mokėjimų eurais erdvėje tikrai yra konkrečių tiesioginio debeto operacijų eurais produktų poreikis, kurį rodo nuolat teikiamos tam tikros senosios mokėjimo eurais paslaugos kai kuriose valstybėse narėse. Būtų proporcinga leisti mokėtojai ir mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui bendroje sutartyje numatyti, kad mokėtojas neturi teisės į grąžinimą, kai mokėtojas yra apsaugotas, nes mokėtojas davė sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją tiesiogiai savo mokėjimo paslaugų teikėjui, įskaitant atvejus, kai mokėjimo paslaugų teikėjas veikia gavėjo vardu, arba, kai taikytina, mokėjimo paslaugų teikėjas arba gavėjas mokėtojai sutartu būdu pateikė informaciją apie būsimą mokėjimo operaciją ar sudarė sąlygas su ja susipažinti ne mažiau kaip prieš keturias savaites iki nustatytos dienos. Bet kuriuo atveju mokėtojo apsauga turėtų būti visada užtikrinama bendrąja taisykle dėl grąžinimo neautorizuotų ar netinkamai įvykdytų mokėjimo operacijų atveju;

- (77) kad finansai būtų planuojami ir mokėjimo pareigos būtų įvykdomos laiku, vartotojai ir įmonės turėtų būti tikri dėl mokėjimo nurodymo įvykdymo trukmės. Todėl šioje direktyvoje turėtų būti nurodoma, kada įsigalioja teisės ir pareigos, visų pirma, kai mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą, įskaitant atvejus, kai mokėjimo paslaugų teikėjas turėjo galimybę jį gauti ryšio priemonėmis, dėl kurių buvo susitarta mokėjimo paslaugų sutartyje, nepaisant galimo ankstesnio dalyvavimo procese, kurio rezultatas yra sukurtas ir perduotas mokėjimo nurodymas, pavyzdžiui, tikrinant saugumą ir lėšų buvimą, informaciją apie asmeninio identifikavimo numerio naudojimą ar mokėjimo pasižadėjimo išdavimą. Be to, mokėjimo nurodymo gavimo momentas turėtų būti momentas, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą nurašyti lėšas iš mokėtojo sąskaitos. Šiuo atžvilgiu neturėtų turėti reikšmės tai, kurią dieną ar kuriuo momentu gavėjas mokėjimo paslaugų teikėjui perduoda mokėjimo nurodymus gauti lėšas, pavyzdžiui, mokėjimo kortele ar tiesioginiu debetu, arba kada gavėjui mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia išankstinį susijusių sumų finansavimą, sąskaitoje suteikdamas atitinkamą kreditą. Vartotojai turėtų būti įsitikinę, kad pilnas ir galiojantis mokėjimo nurodymas bus tinkamai įvykdytas, jei mokėjimo paslaugų teikėjas neturi sutartinio ar įstatymų numatyto pagrindo atsisakyti jį vykdyti. Jei mokėjimo paslaugų teikėjas atsisako vykdyti mokėjimo nurodymą, mokėjimo paslaugų vartotojai turėtų būti kuo anksčiau pranešama apie atsisakymą ir jo priežastį laikantis Sąjungos ir nacionalinėje teisėje nustatytų reikalavimų. Kai bendroje sutartyje numatyta, kad mokėjimo paslaugų teikėjas gali imti mokesť už atsisakymą vykdyti, toks mokesťis turėtų būti objektyviai pagrįstas ir nustatomas kuo mažesnis;
- (78) atsižvelgiant į mokėjimo operacijų apdorojimo šiuolaikinėmis visiškai automatizuotomis mokėjimo sistemomis greitį, o tai reiškia, kad po tam tikro laiko mokėjimo nurodymų negalima atšaukti be didelių žmogaus įsikišimo sąnaudų, būtina nustatyti tikslų mokėjimo atšaukimo terminą. Tačiau atsižvelgiant į mokėjimo paslaugos ir mokėjimo nurodymo rūšį šalis savo susitarimu turėtų galėti nustatyti skirtingus mokėjimo atšaukimo terminus. Tuo atveju nuostata dėl mokėjimo atšaukimo turėtų būti taikoma tik mokėjimo paslaugų vartotojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo santykiams, todėl ja nedaromas poveikis nuostatoms dėl mokėjimo operacijų mokėjimo sistemose neatšaukiamumo ir baigtumo;
- (79) toks neatšaukiamumas neturėtų daryti poveikio mokėjimo paslaugų teikėjo teisėms ar prievolėms pagal kai kurių valstybių narių teisės aktus, remiantis mokėtojo bendrąja sutartimi arba nacionaline teise, įstatymais ir kitais teisės aktais ar gairėmis, grąžinti mokėtojai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą mokėtojo ir gavėjo ginčo atveju. Toks grąžinimas turėtų būti laikomas nauju mokėjimo nurodymu. Išskyrus šiuos atvejus, teisiniai ginčai, kylantys dėl santykių, susijusių su mokėjimo nurodymu, turėtų būti sprendžiami tik tarp mokėtojo ir gavėjo;
- (80) siekiant visiškai integruoto automatizuoto mokėjimų apdorojimo ir teisinio tikrumo, mokėjimo paslaugų vartotojams vykdant visas pareigas, susijusias su operacija, būtina, kad visa mokėtojo pervesta suma būtų įskaityta į gavėjo sąskaitą. Atitinkamai, mokėjimo operacijų vykdyme dalyvaujantys tarpininkai neturėtų turėti galimybės daryti atskaitymų iš pervestos sumos. Tačiau gavėjams turėtų būti galima su savo mokėjimo paslaugų teikėju sudaryti susitarimą, kuriuo pastarajam leidžiama atskaityti savo mokesčius. Neatsižvelgiant į tai ir siekiant suteikti gavėjui galimybę patikrinti, ar mokėtina suma tinkamai sumokėta, vėliau teikiamoje informacijoje apie mokėjimo operaciją reikėtų nurodyti ne tik visą pervestų lėšų sumą, bet ir mokesčius, kurie buvo nuskaityti, sumą;

- (81) mažos vertės mokėjimo priemonės, kurioms neturėtų būti keliami pernelyg dideli reikalavimai, turėtų būti nebrangi ir patogi alternatyvi galimybė perkant pigias prekes ir paslaugas. Todėl nustatant atitinkamus informavimo reikalavimus ir jų vykdymo taisykles reikėtų apsiriboti pagrindine informacija, taip pat atsižvelgiant į pagrįstus priemonių, skirtų mažos vertės mokėjimams, techninius pajėgumus. Nepaisant ne tokios griežtos tvarkos, mokėjimo paslaugų vartotojams turėtų būti užtikrinta atitinkama apsauga atsižvelgiant į tų mokėjimo priemonių, visų pirma išankstinio mokėjimo priemonių, keliamą ribotą riziką;
- (82) siekiant padidinti mokėjimų veiksmingumą visoje Sąjungoje, visiems mokėtojo inicijuotiems mokėjimo nurodymams eurais ar kita valstybės narės, kurios valiuta nėra euro, valiuta, įskaitant kredito pervedimus ir pinigų perlaidas, turėtų būti taikomas maksimalus vienos dienos įvykdymo laikotarpis. Visiems kitiems mokėjimams, pavyzdžiui, gavėjo arba per jį inicijuotiems mokėjimams, įskaitant tiesioginio debeto mokėjimus ir mokėjimus kortele, jei mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėtojas nėra sudarę aiškaus susitarimo, numatančio ilgesnį įvykdymo laikotarpį, turėtų būti taikomas toks pats vienos dienos įvykdymo laikotarpis. Turėtų būti įmanoma šiuos laikotarpius pratęsti dar viena darbo diena, jei mokėjimo nurodymas pateikiamas popieriuje, sudarant sąlygas nepertraukiamai teikti mokėjimo paslaugas vartotojams, kurie yra įpratę naudoti tik popierinius dokumentus. Kai naudojama tiesioginio debeto schema, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų perduoti nurodymą gauti lėšas per laikotarpį, dėl kurio susitarė gavėjas ir mokėjimo paslaugų teikėjas, sudarydamas sąlygas atsiskaitymą atlikti nustatytą dieną. Atsižvelgiant į tai, kad mokėjimo infrastruktūros dažnai yra labai veiksmingos, ir siekiant užkirsti kelią dabartinio paslaugų lygio pablogėjimui, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama atitinkamais atvejais palikti arba nustatyti taisykles, kuriose nustatomas trumpesnis nei vienos darbo dienos įvykdymo laikotarpis;
- (83) nuostatos dėl visos sumos mokėjimo ir įvykdymo laikotarpio turėtų būti geros praktikos pavyzdys, kai vieno iš mokėjimo paslaugų teikėjų buvimo vieta nėra Sąjungoje;
- (84) siekiant sustiprinti vartotojų pasitikėjimą suderinta mokėjimų rinka, mokėjimo paslaugų vartotojams svarbu žinoti tikrąsias mokėjimo paslaugų sąnaudas ir mokesčius, kad galėtų pasirinkti. Taigi turėtų būti draudžiama taikyti neskaidrių kainų nustatymo metodų, nes įprasta manyti, kad dėl tokių metodų vartotojams yra itin sudėtinga nustatyti realią mokėjimo paslaugos kainą. Ypač neturėtų būti leidžiamas mokėjimo įskaitymo datos keitimas vartotojo nenaudai;
- (85) kad mokėjimo sistema veiktų sklandžiai ir veiksmingai, vartotojas turi galėti pasitikėti mokėjimo paslaugų teikėju, kuris tinkamai ir per sutartą laiką įvykdo mokėjimo operaciją. Paprastai mokėjimo paslaugų teikėjas gali įvertinti su mokėjimo operacija susijusią riziką. Ne kas kitas, o mokėjimo paslaugų teikėjas pasirūpina mokėjimo sistema, imasi priemonių atšaukti neteislingai nukreiptas arba paskirstytas lėšas ir dažniausiai priima sprendimą dėl mokėjimo operacijos vykdyme dalyvaujančių tarpininkų. Atsižvelgiant į visa tai, tikslinga, išskyrus esant neįprastoms arba nenumatytoms aplinkybėms, nustatyti, kad mokėjimo paslaugų teikėjas būtų atsakingas už mokėjimo operacijos, kurią jis priėmė iš vartotojo, įvykdymą, išskyrus už gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo, už kurio pasirinkimą yra atsakingas tik gavėjas, veiksmus ir neveikimą. Tačiau siekiant, kad mokėtojas neliktų be apsaugos mažai tikėtinomis aplinkybėmis, kai neaišku, ar mokėjimo sumą gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas tinkamai gavo, atitinkama įrodinėjimo pareiga turėtų tekti mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui. Paprastai galima tikėtis, kad įstaiga tarpininkė, kuri dažnai yra neutrali įstaiga, pavyzdžiui, centrinis bankas arba tarpuskaitytos namai, pervedanti mokėjimo sumą iš siunčiančiojo gaunančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui, saugos sąskaitos duomenis ir bet kada prirėikus galės juos pateikti vėliau. Kai mokėjimo suma yra įskaityta į gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą, gavėjas nedelsiant turėtų galėti pateikti reikalavimą mokėjimo paslaugų teikėjui dėl įskaitymo į sąskaitą;
- (86) mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, kaip sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas arba, atitinkamais atvejais, kaip mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas, turėtų prisiimti atsakomybę už tinkamą mokėjimo įvykdymą, įskaitant visų pirma atsakomybę už visą mokėjimo operacijos sumą ir įvykdymo laikotarpį, bei visą atsakomybę už tai, kad kitos šalys mokėjimų grandinėje iki gavėjo sąskaitos neįvykdė savo pareigų. Prisiimdamas šią atsakomybę, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas tuo atveju, kai visa suma neįskaityta arba tik pavėluotai įskaityta į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą, turėtų pataisyti mokėjimo operaciją arba nepagrįstai nedelsdamas grąžinti mokėtojui atitinkamą tos operacijos sumą, nedarant poveikio kitiems reikalavimams, kurie gali būti pateikti pagal nacionalinę teisę. Atsižvelgiant į tai, kad mokėjimo paslaugų teikėjas prisiima atsakomybę, su netinkamu mokėjimu susijusios sąnaudos neturėtų tekti mokėtojui arba gavėjui. Mokėjimo operacijų neįvykdymo, netinkamo arba pavėluoto įvykdymo atveju valstybės narės turėtų užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų teikėjų taisomųjų mokėjimų įskaitymo data visuomet būtų ta pati kaip įskaitymo data tinkamo įvykdymo atveju;

- (87) ši direktyva turėtų būti susijusi tik su mokėjimo paslaugų vartotojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sutartinėmis pareigomis ir prievolėmis. Tačiau tam, kad kredito pervedimai ir kitos mokėjimo paslaugos tinkamai veiktų, reikia, kad mokėjimo paslaugų teikėjai ir jų tarpininkai, pavyzdžiui, apdorojimo paslaugą teikiantys subjektai, turėtų sutartis, kuriose būtų nustatytos jų tarpusavio teisės ir pareigos. Su atsakomybe susiję klausimai yra esminė šių vienaarūšių sutarčių dalis. Siekiant užtikrinti mokėjimo operacijoje dalyvaujančių mokėjimo paslaugų teikėjų ir tarpininkų patikimumą, būtinas teisinis tikrumas, kad mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris nėra atsakingas, būtų kompensuojami jo patirti nuostoliai ar sumos, sumokėtos pagal atsakomybę reglamentuojančias šios direktyvos nuostatas. Papildomas teisės ir turinį, susijusius su atgręžtinio reikalavimo teise, bei tai, kaip reikėtų tvarkyti su netinkamai įvykdyta mokėjimo operacija susijusius reikalavimus mokėjimo paslaugų teikėjui arba tarpininkui, turėtų būti galima nustatyti sutartimi;
- (88) mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų galėti tiksliai nurodyti informaciją, kurią reikalaujama pateikti mokėjimo nurodymui tinkamai įvykdyti. Tačiau, kita vertus, siekiant išvengti suskaidymo ir pavojaus integruotų mokėjimo sistemų Sąjungoje sukūrimui, valstybėms narėms neturėtų būti leidžiama reikalauti, kad mokėjimo operacijoms vykdyti būtų naudojamas atskiras identifikatorius. Tačiau tai neturėtų valstybėms narėms atimti galimybės reikalauti, kad mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas veiktų apdairiai ir patikrintų, kai techniškai įmanoma ir kai tai galima padaryti automatiškai, unikalaus identifikatoriaus sutaptį, ir jei nustatoma, kad unikalus identifikatorius nesutampa, atsisakytų atlikti mokėjimo nurodymą ir apie tai praneštų mokėtojui. Mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė turėtų apsiriboti tinkamu mokėjimo operacijos įvykdymu pagal mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo nurodymą. Jei mokėjimo operacijos lėšos pasiekia ne tą gavėją dėl mokėtojo pateikto neteisingo unikalaus identifikatoriaus, mokėtojo ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjai neturėtų būti atsakingi, bet turėtų būti įpareigoti bendradarbiauti dėdami pagrįstas pastangas atgauti lėšas įskaitant, be kita ko, perduodant susijusią informaciją;
- (89) mokėjimo paslaugų teikėjams teikiant mokėjimo paslaugas gali tekti tvarkyti asmens duomenis. Asmens duomenų tvarkymui šios direktyvos tikslais taikoma Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB ⁽¹⁾, nacionalinės taisyklės, kuriomis Direktyva 95/46/EB perkeliama į nacionalinę teisę, ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 ⁽²⁾. Visų pirma, kai šios direktyvos tikslais tvarkomi asmens duomenys, turėtų būti nurodytas aiškus tikslas, atitinkamas teisinis pagrindas, vykdomi atitinkami Direktyva 95/46/EB nustatyti saugumo reikalavimai, ir laikomasi būtinumo, proporcingumo, tikslo ribojimo ir proporcingo duomenų saugojimo laikotarpio principų. Be to, visose įgyvendinant šią direktyvą sukurtose ir naudojamose duomenų tvarkymo sistemose turėtų būti įdiegta pritaikytoji duomenų apsauga ir standartizuotoji duomenų apsauga;
- (90) šia direktyva gerbiamos pagrindinės teisės ir laikomasi principų, kurie pripažįstami Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje, įskaitant teisę į privatų ir šeimos gyvenimą, teisę į asmens duomenų apsaugą, laisvę užsiimti verslu, teisę į veiksmingą teisinę gynybą ir teisę nebūti du kartus teisiamam ar baudžiamam už tą pačią nusikalstamą veiką. Ši direktyva turi būti įgyvendinta remiantis tomis teisėmis ir principais;
- (91) mokėjimo paslaugų teikėjai yra atsakingi už saugumo priemones. Tos priemonės turi būti proporcingos atitinkamai saugumo rizikai. Mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų įdiegti rizikos mažinimo sistemą ir naudoti veiksmingas incidentų valdymo procedūras. Reikėtų nustatyti reguliaraus pranešimų teikimo mechanizmą siekiant užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai kompetentingoms institucijoms reguliariai teiktų atnaujintą savo saugumo rizikos vertinimą ir informaciją apie priemones, kurių imtasi reaguojant į tą riziką. Be to, siekiant užtikrinti, kad žala vartotojams, kitiems mokėjimo paslaugų teikėjams ar mokėjimo sistemoms, pvz., didelis mokėjimo sistemos sutrikimas, būtų minimali, labai svarbu, kad mokėjimo paslaugų teikėjų būtų reikalaujama nepagrįstai nedelsiant pranešti apie didelius saugumo incidentus kompetentingoms institucijoms. EBI turėtų būti nustatytas koordinuojamasis vaidmuo;
- (92) pareigomis pranešti apie saugumo incidentus neturėtų būti daromas poveikis kitoms pareigoms pranešti apie incidentus, nustatytoms kituose Sąjungos teisės aktuose, ir visi šioje direktyvoje nustatyti reikalavimai turėtų būti suderinti su pareigomis pranešti, nustatytomis kita Sąjungos teise, ir joms proporcingi;

⁽¹⁾ 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

⁽²⁾ 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

- (93) būtina sukurti aiškią teisinę sistemą, kurioje būtų nustatytos sąlygos, pagal kurias mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai galėtų teikti paslaugas sutikus sąskaitos turėtojui, sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui nereikalaujant naudoti konkretaus verslo modelio (grindžiamo tiesiogine arba netiesiogine prieiga) tų rūšių paslaugoms teikti. Viena vertus, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai ir, kita vertus, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų laikytis būtinų duomenų apsaugos ir saugumo reikalavimų, nustatytų arba nurodytų šioje direktyvoje, arba įtrauktų į techninius reguliavimo standartus. Tie techniniai reguliavimo standartai turėtų būti suderinami su įvairiais turimais technologiniais sprendimais. Siekiant užtikrinti saugius atitinkamų dalyvių ryšius teikiant tas paslaugas, EBI turėtų taip pat tiksliai nurodyti bendrų ir atvirų ryšių standartų, kuriuos turi įgyvendinti visi sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai, kurie numato teikti paslaugas internetu, reikalavimus. Tai reiškia, kad tais atvirais standartais turėtų būti užtikrintas įvairių technologinių ryšių sprendimų sąveikumas. Tais bendrais ir atvirais standartais taip pat turėtų būti užtikrinta, kad sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui būtų žinoma, kad į jį kreipiasi mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas arba informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjas, o ne pats klientas. Standartais taip pat turėtų būti užtikrinta, kad mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai saugiai palaikytų ryšius su sąskaitą tvarkančiu mokėjimo paslaugų teikėju ir su susijusiais vartotojais. Rengdama tuos reikalavimus EBI turėtų ypač daug dėmesio skirti tam, kad pagal taikytinus standartus turi būti galima naudoti visų įprastų rūšių prietaisus (pavyzdžiui, kompiuterius, planšetinius kompiuterius ir mobiliuosius telefonus) įvairioms mokėjimo paslaugoms suteikti;
- (94) rengdama techninius autentiškumo patvirtinimo ir ryšių reguliavimo standartus, EBI turėtų sistemiskai įvertinti privatumo aspektą ir į jį atsižvelgti, kad būtų nustatyta rizika, susijusi su kiekviena iš turimų techninių galimybių, ir taisomosios priemonės, kurios galėtų būti įgyvendinamos siekiant kuo labiau sumažinti grėsmes duomenų apsaugai;
- (95) elektroninių mokėjimų saugumas yra esminis aspektas siekiant užtikrinti vartotojų apsaugą ir patikimos aplinkos elektroninei prekybai plėtojimą. Visos elektroniniu būdu siūlomos mokėjimo paslaugos turėtų būti teikiamos saugiai, įdiegiant technologijas, kuriomis galima užtikrinti saugų vartotojo autentiškumo patvirtinimą ir kuo labiau sumažinti sukčiavimo riziką. Atrodo, kad nėra būtina užtikrinti tokių patį mokėjimo operacijų, kurios inicijuojamos ir vykdomos kitomis nei elektroninės platformos arba prietaisai priemonėmis, pavyzdžiui, popieriniais dokumentais grindžiamų mokėjimo operacijų, nurodymų paštu arba telefonu, apsaugos lygį. Sparčiai didėjant internetu ir mobiliuoju telefonu atliekamų mokėjimų daliai, turėtų būti vykdomas bendras saugumo priemonių stiprinimas. Mokėjimo paslaugos, siūlomos internetu ar kitais nuotoliniais kanalais, kurių veikimas nepriklauso nuo to, kur fiziškai yra mokėjimo operacijai inicijuoti naudojamas prietaisas ar naudojama mokėjimo priemonė, todėl turėtų apimti operacijų autentiškumo patvirtinimą naudojant dinaminis kodus, kad vartotojui visada būtų žinoma suma, o gavėjui visada būtų žinoma operacija, kurią vartotojas autorizuoja;
- (96) saugumo priemonės turėtų atitikti su mokėjimo paslauga susijusios rizikos lygį. Siekiant sudaryti sąlygas vystyti patogioms naudoti ir prieinamoms mokėjimo priemonėms, naudojamoms mažos rizikos mokėjimams atlikti, pvz., mažos vertės bekontakčiams mokėjimams pardavimo vietoje, nepriklausomai nuo to, ar jie grindžiami mobiliaisiais telefonais, techniniuose reguliavimo standartuose reikėtų nurodyti saugumo reikalavimo taikymo išimtis. Siekiant mažinti su duomenų vagystėmis ir kita nesąžininga veikla susijusią riziką, personalizuotus saugumo požymius reikia naudoti saugiai. Tuo atžvilgiu vartotojas turėtų galėti pasitikėti priimamomis priemonėmis, kuriomis apsaugomas personalizuotų saugumo požymių konfidencialumas ir vientisumas. Tos priemonės paprastai apima šifravimo sistemas, kurios grindžiamos asmeniniais mokėtojo prietaisais, įskaitant kortelių skaitytuvus arba mobiliuosius telefonus, arba kurias mokėtojui jo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia kitu kanalu, pvz., trumposiomis žinutėmis arba el. paštu. Šios priemonės, įskaitant, kaip įprasta, šifravimo sistemas, kuriomis galima sukurti tokius atpažinties kodus kaip vienkartiniai slaptažodžiai, gali padidinti mokėjimo operacijų saugumą. Turėtų būti laikoma, kad mokėjimo paslaugų vartotojų naudojimas tokiais atpažinties kodais yra suderinamas su jų pareigomis, susijusiomis su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo požymiais, taip pat tais atvejais, kai dalyvauja mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai arba informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai;
- (97) valstybės narės turėtų nustatyti, ar teikti leidimus mokėjimo įstaigoms paskirtos kompetentingos institucijos taip pat galėtų būti kompetentingos institucijos taikant alternatyvaus ginčų sprendimo (toliau – AGS) procedūras;
- (98) nepažeidžiant vartotojų teisės iškelti bylą teisme, valstybės narės turėtų užtikrinti mokėjimo paslaugų teikėjų ir mokėjimo paslaugų vartotojų AGS procedūrą dėl šioje direktyvoje nustatytų teisių ir pareigų, kuri būtų lengvai prieinama, adekvati, nepriklausoma, nešališka, skaidri ir veiksminga. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente

(EB) Nr. 593/2008 ⁽¹⁾ numatyta, kad valstybės, kurioje yra vartotojų įprastinė gyvenamoji vieta, įstatymuose nustatytomis privalomomis taisyklėmis vartotojams suteiktai apsaugai negali būti pakenkta sutartinėmis sąlygomis dėl sutarčiai taikytinos teisės. Kiek tai susiję su efektyvios ir veiksmingos ginčų sprendimo procedūros nustatymu, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nustatytų veiksmingą skundų sprendimo procedūrą, kurios jų mokėjimo paslaugų vartotojai gali imtis, prieš ginčą pateikiant spręsti pagal AGS procedūrą arba teisme. Skundų nagrinėjimo procedūroje turėtų būti numatyti trumpi ir aiškiai apibrėžti laikotarpiai, per kuriuos mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų atsakyti į skundą. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad AGS subjektai turėtų pakankamai pajėgumų tinkamai ir veiksmingai dalyvauti tarpvalstybiniame bendradarbiavime sprendžiant ginčus dėl teisių ir pareigų pagal šią direktyvą;

- (99) būtina užtikrinti veiksmingą pagal šią direktyvą priimtų nacionalinės teisės nuostatų vykdymą. Todėl turėtų būti nustatytos tinkamos procedūros, pagal kurias bus galima teikti skundus dėl to, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nesilaiko tų nuostatų, ir užtikrinti, kad prireikus bus skiriamos atitinkamos, veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios sankcijos. Siekiant užtikrinti, kad būtų veiksmingai laikomasi šios direktyvos, valstybės narės turėtų paskirti kompetentingas institucijas, atitinkančias Reglamente (ES) Nr. 1093/2010 nustatytas sąlygas ir veikiančias nepriklausomai nuo mokėjimo paslaugų teikėjų. Skaidrumo tikslais valstybės narės turėtų pranešti Komisijai, kokios institucijos paskirtos, aiškiai apibrėždamos jų pareigas pagal šią direktyvą;
- (100) nedarant poveikio teisei iškelti bylą teisme siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi šios direktyvos, valstybės narės taip pat turėtų užtikrinti, kad ir kompetentingoms institucijoms būtų suteikti reikiami įgaliojimai, įskaitant įgaliojimus skirti sankcijas, kai mokėjimo paslaugų teikėjas nesilaiko šioje direktyvoje nustatytų teisių ir pareigų, ypač jeigu yra pakartotinio pažeidimo rizika arba kitų problemų, susijusių su kolektyviniais vartotojų interesais;
- (101) svarbu, kad vartotojai būtų aiškiai ir suprantamai informuojami apie jų teises ir pareigas pagal šią direktyvą. Todėl Komisija turėtų parengti informacinį lapelį apie tas teises ir pareigas;
- (102) šia direktyva nedaromas poveikis nacionalinės teisės aktų nuostatoms, susijusioms su pasekmėmis, atsiradusiomis dėl atsakomybės už pranešimo netikslią formuluotę arba perdavimą;
- (103) šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis nuostatoms, susijusioms su Tarybos direktyvoje 2006/112/EB ⁽²⁾ nustatytu mokėjimo paslaugų apmokestinimu PVM;
- (104) kai šioje direktyvoje daroma nuoroda į sumas eurais, šios sumos turi būti laikomos nuoroda į lygiavertę sumą nacionaline valiuta, kaip nusprendė kiekviena ne euro zonos valstybė narė;
- (105) siekiant teisinio tikrumo, tikslinga numatyti pereinamojo laikotarpio nuostatas, kuriomis leidžiama asmenims, jau pradėjusiems mokėjimo įstaigų veiklą pagal iki šios direktyvos įsigaliojimo galiojusius nacionalinės teisės aktus, kuriais į nacionalinę teisę perkeliama Direktyva 2007/64/EB, nustatytu laikotarpiu tęsti tą veiklą atitinkamoje valstybėje narėje;
- (106) pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 290 straipsnį Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti aktus, kuriais pritaikoma nuoroda į Rekomendaciją 2003/361/EB, kai ta rekomendacija bus iš dalies pakeista, ir atnaujintas mokėjimo paslaugų teikėjo įvykdytų mokėjimo operacijų sumos vidurkis, kuris naudojamas kaip ribinė vertė valstybėse narėse, kurios naudojasi galimybe mažesnėms mokėjimo įstaigoms netaikyti (dalies) leidimo išdavimo reikalavimų, siekiant atsižvelgti į infliaciją. Ypač svarbu, kad atlikdama parengiamąjį darbą Komisija tinkamai konsultuotųsi, taip pat ir su ekspertais. Atlikdama su deleguotaisiais aktais susijusį parengiamąjį darbą ir rengdama jų tekstus Komisija turėtų užtikrinti, kad atitinkami dokumentai būtų vienu metu, laiku ir tinkamai perduodami Europos Parlamentui ir Tarybai;

⁽¹⁾ 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 593/2008 dėl sutartinės prievolės taikytinos teisės (ROMA I) (OL L 177, 2008 7 4, p. 6).

⁽²⁾ 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006 12 11, p. 1).

- (107) kad būtų užtikrintas nuoseklus šios direktyvos taikymas, Komisija turėtų turėti galimybę pasikliauti EBI ekspertinėmis žiniomis ir parama, o šiai institucijai turėtų būti pavesta užduotis parengti gaires ir techninių reguliavimo standartų projektus, visų pirma susijusius su griežtu kliento autentiškumo patvirtinimu, ir valstybių narių bendradarbiavimu, kai paslaugos teikiamos ir leidimus turinčios mokėjimo įstaigos steigiamos kitose valstybėse narėse. Komisijai turėtų būti suteikti įgaliojimai patvirtinti tuos techninių reguliavimo standartų projektus. Tos specialios užduotys visiškai atitinka EBI vaidmenį ir atsakomybę, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 1093/2010;
- (108) rengdama gaires, techninių reguliavimo standartų projektus ir techninių įgyvendinimo standartų projektus pagal šią direktyvą ir pagal Reglamentą (ES) Nr. 1093/2010, EBI turėtų užtikrinti, kad ji konsultuosis su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, be kita ko, mokėjimo paslaugų rinkoje, atstovaujančiais visiems susijusiems interesams. Jei tai būtina siekiant tinkamos nuomonių pusiausvyros, EBI turėtų dėti itin daug pastangų, kad jai savo nuomonę pateiktų atitinkami rinkos dalyviai, kurie nėra bankai;
- (109) kadangi šios direktyvos tikslo, t. y. užtikrinti tolesnę mokėjimo paslaugų vidaus rinkos integraciją, valstybės narės negali deramai pasiekti, nes tam reikia suderinti daug skirtingų taisyklių, kurios šiuo metu egzistuoja įvairių valstybių narių teisinėse sistemose, o to tikslo dėl jo masto ir poveikio būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti;
- (110) pagal 2011 m. rugsėjo 28 d. bendrą valstybių narių ir Komisijos politinį pareiškimą dėl aiškinamųjų dokumentų ⁽¹⁾ valstybės narės išipareigojo pagrindais atvejais prie pranešimų apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemones pridėti vieną ar daugiau dokumentų, kuriuose paaiškinamos direktyvos sudėtinių dalių ir nacionalinių perkėlimo priemonių atitinkamų dalių sąsajos. Šios direktyvos atveju teisės aktų leidėjas laikosi nuomonės, kad tokių dokumentų perdavimas yra pagrįstas;
- (111) buvo konsultuotasi su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu pagal Reglamento (EB) Nr. 45/2001 28 straipsnio 2 dalį, ir 2013 m. gruodžio 5 d. ⁽²⁾ jis priėmė nuomonę;
- (112) todėl reikėtų atitinkamai iš dalies pakeisti direktyvas 2002/65/EB, 2009/110/EB ir 2013/36/ES bei Reglamentą (ES) Nr. 1093/2010;
- (113) turint omenyje pakeitimų, kuriuos reikia padaryti Direktyvoje 2007/64/EB, skaičių, tikslinga ją panaikinti ir pakeisti,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I ANTRAŠTINĖ DALIS

DALYKAS, TAIKymo SRITIS IR APIBRĖŽTYS

1 straipsnis

Dalykas

1. Šioje direktyvoje nustatomos taisyklės, pagal kurias valstybės narės nustato šias mokėjimo paslaugų teikėjų kategorijas:

⁽¹⁾ OL C 369, 2011 12 17, p. 14.

⁽²⁾ OL C 38, 2014 2 8, p. 14.

- a) kredito įstaigos, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 ⁽¹⁾ 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte, įskaitant jų filialus, kaip apibrėžta to reglamento 4 straipsnio 1 dalies 17 punkte, esančius Sąjungoje, neatsižvelgiant į tai, ar tų filialų pagrindinės buveinės yra Sąjungoje, ar, remiantis Direktyvos 2013/36/ES 47 straipsniu ir nacionaline teise, už Sąjungos ribų;
- b) elektroninių pinigų įstaigos, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 1 punkte, įskaitant pagal tos direktyvos 8 straipsnį ir nacionalinę teisę tų įstaigų filialus, kai tokie filialai yra Sąjungoje, o jų pagrindinės buveinės yra už Sąjungos ribų, kiek tų filialų teikiamos mokėjimo paslaugos yra susijusios su elektroninių pinigų išleidimu;
- c) pašto žiro įstaigos, pagal nacionalinę teisę turinčios teisę teikti mokėjimo paslaugas;
- d) mokėjimo įstaigos;
- e) ECB ir nacionaliniai centriniai bankai, kai jie veikia ne kaip pinigų institucija ar kitos viešosios valdžios institucijos;
- f) valstybės narės ar jų regionų arba vietos valdžios institucijos, kai jos veikia ne kaip viešosios valdžios institucijos.

2. Šioje direktyvoje taip pat nustatomos taisyklės dėl:

- a) mokėjimo paslaugų sąlygų ir informavimo apie šias paslaugas reikalavimų skaidrumo; bei
- b) atitinkamų mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teisių ir pareigų, susijusių su mokėjimo paslaugų teikimu kaip reguliariu užsiėmimu arba verslo veikla.

2 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši direktyva taikoma mokėjimo paslaugoms, teikiamoms Sąjungoje.
2. III ir IV antraštinės dalys taikomos mokėjimo operacijoms valstybės narės valiuta, kai tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo, tiek gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo arba mokėjimo operaciją vykdančio vieno mokėjimo paslaugų teikėjas yra Sąjungoje.
3. III antraštinė dalis, išskyrus 45 straipsnio 1 dalies b punktą, 52 straipsnio 2 dalies e punktą ir 56 straipsnio a punktą, ir IV antraštinė dalis, išskyrus 81–86 straipsnius, taikomos mokėjimo operacijoms, vykdomoms ne valstybės narės valiuta, kai tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo, tiek gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo arba mokėjimo operaciją vykdančio vieno mokėjimo paslaugų teikėjo buvimo vieta yra Sąjungoje tų mokėjimo operacijos dalių, kurios vykdomos Sąjungoje, atžvilgiu.
4. III antraštinė dalis, išskyrus 45 straipsnio 1 dalies b punktą, 52 straipsnio 2 dalies e punktą, 52 straipsnio 5 dalies g punktą ir 56 straipsnio a punktą, ir IV antraštinė dalis, išskyrus 62 straipsnio 2 ir 4 dalis, 76, 77, 81 straipsnius, 83 straipsnio 1 dalį, 89 ir 92 straipsnius, taikomos mokėjimo operacijoms, vykdomoms bet kuria valiuta, kai tik vieno iš mokėjimo paslaugų teikėjų buvimo vieta yra Sąjungoje tų mokėjimo operacijos dalių, kurios vykdomos Sąjungoje, atžvilgiu.
5. Valstybės narės gali netaikyti visų arba dalies šios direktyvos nuostatų Direktyvos 2013/36/ES 2 straipsnio 5 dalies 4–23 punktuose nurodytomis įstaigoms.

⁽¹⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 575/2013 dėl prudenčių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013 6 27, p. 1).

3 straipsnis

Išimtys

Ši direktyva netaikoma:

- a) mokėjimo operacijoms, kurios vykdomos tik grynaisiais pinigais iš mokėtojo tiesiogiai gavėjui be tarpininkų įsikišimo;
- b) mokėjimo operacijoms, kurios vykdomos iš mokėtojo gavėjui per prekybos tarpininką, kuris susitarimu yra įgaliotas tik mokėtojo arba tik gavėjo vardu derėtis arba įvykdyti prekių ar paslaugų pardavimą arba pirkimą;
- c) banknotų ir monetų profesionaliam fiziniam transportavimui, įskaitant jų surinkimą, tvarkymą ir pristatymą;
- d) mokėjimo operacijoms, kurias sudaro neprofesionalus grynųjų pinigų rinkimas ir pristatymas, vykdant veiklą, kuria nesiekama pelno, arba labdarą;
- e) paslaugoms, kai gavėjas mokėtojui suteikia grynųjų pinigų, kaip mokėjimo operacijos dalį, gavus aiškų mokėjimo paslaugų vartotojo prašymą prieš pat mokėjimo operacijos įvykdymą, mokant už perkamas prekes ar paslaugas;
- f) grynųjų pinigų valiutos keitimo operacijoms, kai lėšos nelaikomos mokėjimo sąskaitoje;
- g) mokėjimo operacijoms, vykdomoms pagal bet kurią iš šių mokėjimo paslaugų teikėją įpareigojančių dokumentų siekiant perduoti lėšas gavėjui:
 - i) popierinius čekius, reglamentuojamus 1931 m. kovo 19 d. Ženevos konvencija dėl vieningo čekių įstatymo;
 - ii) popierinius čekius, panašius į nurodytus i papunktyje, kurie yra reglamentuojami valstybių narių, kurios nėra 1931 m. kovo 19 d. Ženevos konvencijos dėl vieningo čekių įstatymo šalys, teisės aktais;
 - iii) popierinius vekselius pagal 1930 m. birželio 7 d. Ženevos konvenciją dėl vieningo įsakomųjų ir paprastųjų vekselių įstatymo;
 - iv) popierinius vekselius, panašius į nurodytus iii papunktyje, kurie yra reglamentuojami valstybių narių, kurios nėra 1930 m. birželio 7 d. Ženevos konvencijos dėl vieningo įsakomųjų ir paprastųjų vekselių įstatymo šalys, teisės aktais;
 - v) popierinius kuponus;
 - vi) popierinius kelionių čekius;
 - vii) popierines pašto perlaidas, kaip jas apibrėžusi Pasaulinė pašto sąjunga;
- h) mokėjimo operacijoms, vykdomoms mokėjimo arba vertybinių popierių atsiskaitymo sistemoje tarp atsiskaitymų tarpininkų, pagrindinių sandorio šalių, tarpuskaitos namų ir (arba) centrinių bankų bei kitų sistemos dalyvių ir mokėjimo paslaugų teikėjų, nedarant poveikio 35 straipsniui;

- i) mokėjimo operacijoms, susijusioms su vertybinių popierių tvarkymu, įskaitant dividendų, pajamų ar kitus paskirstymus, arba išpirkimu ar pardavimu, kuri atlieka h punkte nurodyti asmenys arba investicinės įmonės, kredito įstaigos, kolektyvinio investavimo subjektai ar turto valdymo bendrovės, teikiantys investicines paslaugas, ir kiti subjektai, kuriems leidžiama saugoti finansines priemones;
- j) paslaugoms, kurias teikia techninių paslaugų teikėjai, užtikrinantys mokėjimo paslaugų teikimą, bet niekada neįgyjantys pervedamų lėšų, įskaitant duomenų tvarkymą ir saugojimą, patikėjimo ir privatumo apsaugos paslaugas, duomenų ir subjekto autentiškumo patvirtinimą, informacinių technologijų (IT) ir ryšių tinklo suteikimą, mokėjimo paslaugoms teikti naudojamų terminalų ir prietaisų suteikimą bei priežiūrą, išskyrus mokėjimo inicijavimo paslaugas ir informavimo apie sąskaitas paslaugas;
- k) paslaugoms, grindžiamoms konkrečiomis mokėjimo priemonėmis, kurias galima naudoti tik ribotai ir kurios atitinka vieną iš šių sąlygų:
- i) priemonės, kuriomis suteikiama galimybė turėtojui įsigyti prekių arba paslaugų tik išleidėjo patalpose arba ribotame paslaugų teikėjų tinkle pagal tiesioginį komercinį susitarimą su profesionaliu išleidėju;
 - ii) priemonės, kurios gali būti naudojamos tik labai riboto asortimento prekėms arba paslaugoms įsigyti;
 - iii) priemonės, kurios galioja tik vienoje valstybėje narėje, yra suteikiamos įmonės arba viešojo sektoriaus subjekto prašymu, kurias reguliuoja nacionalinė arba regioninė valdžios institucija, ir kurios naudojamos konkrečiais socialiniais arba mokesčių tikslais siekiant įsigyti konkrečių prekių ar paslaugų iš tiekėjų, turinčių komercinį susitarimą su išleidėju;
- l) mokėjimo operacijoms, kurias tinklo arba paslaugų abonentui teikdamas elektroninių ryšių paslaugas papildomai vykdo elektroninių ryšių tinklą ar paslaugų teikėjas:
- i) skirtoms skaitmeniniam turiniui ir balsu grindžiamoms paslaugoms pirkti, nepriklausomai nuo to, koku prietaisu naudojantis perkamas arba vartojamas skaitmeninis turinys, ir kai išlaidų sumos įtraukiamos į susijusių sąskaitų faktūrą, arba
 - ii) atliekamoms iš elektroninio prietaiso arba per jį ir kai išlaidų sumos įtraukiamos į susijusių sąskaitų faktūrą vykdančią labdaringą veiklą arba perkant bilietus;
- jeigu i ir ii papunkčiuose nurodytos bet kurios vieno mokėjimo operacijos vertė neviršija 50 EUR ir:
- vieno abonto bendra mokėjimo operacijų vertė neviršija 300 EUR per mėnesį; arba,
 - kai abonentas iš anksto finansuoja savo sąskaitą, kurią tvarko elektroninių ryšių tinklą ar paslaugų teikėjas, bendra mokėjimo operacijų vertė neviršija 300 EUR per mėnesį;
- m) mokėjimo operacijoms, vykdomoms tarp mokėjimo paslaugų teikėjų, jų tarpininkų ar filialų jų sąskaita;
- n) mokėjimo operacijoms ir susijusioms paslaugoms, vykdomoms tarp patronuojančiosios įmonės ir jos patronuojamosios įmonės arba tarp tos pačios patronuojančiosios įmonės patronuojamųjų įmonių, netarpininkaujant mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris nėra tai pačiai grupei priklausanti įmonė;
- o) grynųjų pinigų išėmimo iš bankomatų paslaugoms, kurias teikia paslaugų teikėjai, veikiantys vieno ar kelių kortelių išleidėjų vardu ir neesantys bendrosios sutarties su vartotoju, pasiimančiu pinigus iš mokėjimo sąskaitos, šalimi, su sąlyga, kad tie paslaugų teikėjai neteikia kitų I priede nurodytų mokėjimo paslaugų. Nepaisant to, prieš grynųjų pinigų pasiėmimą ir kvite po pasiėmimo operacijos ant gavimo kvito vartotojui pateikiama 45, 48, 49 ir 59 straipsniuose nurodyta informacija apie visus grynųjų pinigų pasiėmimo mokesčius.

4 straipsnis

Apibrėžtys

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

1. buveinės valstybė narė – viena iš toliau nurodytų:
 - a) valstybė narė, kurioje yra mokėjimo paslaugų teikėjo registruota buveinė, arba
 - b) jei mokėjimo paslaugų teikėjas pagal nacionalinę teisę neturi registruotos buveinės – valstybė narė, kurioje yra jo pagrindinė buveinė;
2. priimančioji valstybė narė – valstybė narė, kuri nėra buveinės valstybė narė ir kurioje mokėjimo paslaugų teikėjas turi tarpininką arba filialą arba teikia mokėjimo paslaugas;
3. mokėjimo paslauga – viena ar daugiau I priede nurodytų rūšių verslo veikla;
4. mokėjimo įstaiga – juridinis asmuo, kuriam pagal 11 straipsnį buvo išduotas leidimas teikti ir vykdyti mokėjimo paslaugas visoje Sąjungoje;
5. mokėjimo operacija – mokėtojo ar jo vardu arba gavėjo inicijuotas lėšų įmokėjimo, pervedimo arba išėmimo veiksmas, nesvarbu, kokie yra mokėtojo ir gavėjo vienas kitam prisiimti įsipareigojimai, susiję su operacija;
6. nuotolinė mokėjimo operacija – mokėjimo operacija, inicijuota internetu arba prietaisu, kuri galima naudoti nuotoliniam ryšiui palaikyti;
7. mokėjimo sistema – lėšų pervedimo sistema, turinti formalią standartizuotą mokėjimo operacijų apdorojimo, tarpuskaitos ir (arba) atsiskaitymų tvarką bei bendras taisykles;
8. mokėtojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris turi mokėjimo sąskaitą ir leidžia vykdyti mokėjimo nurodymą iš tos mokėjimo sąskaitos arba, nesant mokėjimo sąskaitos, fizinis arba juridinis asmuo, kuris pateikia mokėjimo nurodymą;
9. gavėjas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris yra numatytas lėšų, kurios buvo mokėjimo operacijos dalykas, gavėjas;
10. mokėjimo paslaugų vartotojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris naudojasi mokėjimo paslauga kaip mokėtojas ir (arba) kaip gavėjas;
11. mokėjimo paslaugų teikėjas – 1 straipsnio 1 dalyje nurodyta įstaiga arba pagal 32 ar 33 straipsnį išimtimi besinaudojantis fizinis ar juridinis asmuo;
12. mokėjimo sąskaita – vieno ar kelių mokėjimo paslaugų vartotojų vardu atidaryta sąskaita, naudojama mokėjimo operacijoms vykdyti;
13. mokėjimo nurodymas – mokėtojo arba gavėjo nurodymas savo mokėjimo paslaugų teikėjui įvykdyti mokėjimo operaciją;
14. mokėjimo priemonė – personalizuota (-os) priemonė (-ės) ir (arba) procedūros, dėl kurių susitaria mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas ir kurios naudojamos mokėjimo nurodymui inicijuoti;

15. mokėjimo inicijavimo paslauga – mokėjimo nurodymo, susijusio su kito mokėjimo paslaugų tiekėjo įstaigoje turima mokėjimo sąskaita, inicijavimo mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu paslauga;
16. informavimo apie sąskaitas paslauga – internetinė konsoliduotos informacijos apie vieną ar kelias mokėjimo paslaugų vartotojo turimas mokėjimo sąskaitas kito mokėjimo paslaugų tiekėjo ar kelių mokėjimo paslaugų teikėjų įstaigose teikimo paslauga;
17. sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, mokėtojai teikiantis ir prižiūrintis mokėjimo sąskaitas;
18. mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, vykdamas verslo veiklą, kaip nurodyta I priedo 7 punkte;
19. informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, vykdamas verslo veiklą, kaip nurodyta I priedo 8 punkte;
20. vartotojas – fizinis asmuo, kuris pagal mokėjimo paslaugų sutartį, kurioms taikoma ši direktyva, veikia siekdamas su prekyba, verslu ar profesija nesusijusių tikslų;
21. bendroji sutartis – mokėjimo paslaugų sutartis, kuria reglamentuojamas būsimas atskirų ir paskesnių mokėjimo operacijų vykdymas ir kurioje gali būti nustatyta pareiga atidaryti mokėjimo sąskaitą bei jos atidarymo sąlygos;
22. pinigų perlaida – mokėjimo paslauga, kai lėšos gaunamos iš mokėtojo neatidarant mokėjimo sąskaitų mokėtojo arba gavėjo vardu vien tam, kad atitinkama suma būtų pervesta gavėjui ar kitam gavėjo vardu veikiančiam mokėjimo paslaugų teikėjui, ir (arba) kai tokios lėšos gaunamos gavėjo vardu ir jam pateikiamos;
23. tiesioginis debetas – mokėjimo paslauga, kurią teikiant lėšos nurašomos iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos, kai mokėjimo operaciją inicijuoja gavėjas, remdamasis gavėjui, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui arba mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui duotu sutikimu;
24. kredito pervedimas – mokėjimo paslauga, kai mokėjimo paslaugų teikėjas, kurio įstaigoje yra mokėtojo mokėjimo sąskaita, vadovaudamasis mokėtojo nurodymu, mokėjimo operacijos ar kelių mokėjimo operacijų lėšas iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos perveda į gavėjo mokėjimo sąskaitą;
25. lėšos – banknotai ir monetos, pinigai sąskaitoje arba elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte;
26. įskaitymo data – nurodytas laiko momentas, kuriuo remiasi mokėjimo paslaugų teikėjas apskaičiuodamas palūkanas už lėšas, nurašomas iš mokėjimo sąskaitos arba į ją įskaitomas;
27. pagrindinis valiutos keitimo kursas – valiutos keitimo kursas, kuriuo remiantis apskaičiuojama valiutos keitimo suma ir kurią pateikia mokėjimo paslaugų teikėjas arba nurodo viešai prieinamas šaltinis;
28. pagrindinė palūkanų norma – palūkanų norma, kuria remiantis apskaičiuojamos visos taikytinos palūkanos ir kurią nurodo viešai prieinamas šaltinis, kurią gali patikrinti abi mokėjimo paslaugų sutarties šalys;
29. autentiškumo patvirtinimas – procedūra, kurią taikydamas mokėjimo paslaugų teikėjas gali patikrinti mokėjimo paslaugų vartotojo tapatybę arba konkrečios mokėjimo priemonės naudojimo teisėtumą, įskaitant vartotojo personalizuotą saugumo požymių naudojimą;

30. griežtas kliento autentiškumo patvirtinimas – autentiškumo patvirtinimas, grindžiamas dviem ar daugiau elementų, kurie skirstomi į žinojimo (tai, ką žino tik vartotojas), turėjimo (tai, ką turi tik vartotojas) ir būdingumo (tai, kas būdinga vartotojui) kategorijas, ir yra nepriklausomi, nes vieną iš jų pažeidus nesumažėja kitų patikimumas, ir jo struktūra yra tokia, kad būtų užtikrintas autentiškumo patvirtinimo duomenų konfidencialumas;
31. personalizuoti saugumo požymiai – personalizuotos ypatybės, kurias mokėjimo paslaugų vartotojui autentiškumo patvirtinimo tikslais suteikia mokėjimo paslaugų teikėjas;
32. neskelbtini mokėjimo duomenys – duomenys, įskaitant personalizuotus saugumo požymius, kuriuos panaudojus galima sukčiauti ir kurie apima personalizuotus saugumo požymius. Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjų ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų veiklos tikslais sąskaitos savininko vardas, pavardė (pavadinimas) ir sąskaitos numeris nėra neskelbtini mokėjimo duomenys;
33. unikalus identifikatorius – raidžių, skaičių ar simbolių derinys, kurį mokėjimo paslaugų teikėjas nurodo mokėjimo paslaugų vartotojui ir kurį mokėjimo paslaugų vartotojas turi pateikti, kad būtų vienareikšmiškai identifikuotas kitas mokėjimo operacijoje dalyvaujantis mokėjimo paslaugų vartotojas ir (arba) mokėjimo operacijoje naudojama kito mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo sąskaita;
34. nuotolinio ryšio priemonė – metodas, kurį galima naudoti mokėjimo paslaugų sutarčiai sudaryti, mokėjimo paslaugų teikėjui ir mokėjimo paslaugų vartotojui tuo pat metu fiziškai nedalyvaujant;
35. patvarioji laikmena – priemonė, kuri suteikia galimybę mokėjimo paslaugų vartotojui saugoti jam asmeniškai skirtą informaciją taip, kad su informacija būtų galima susipažinti ateityje informacijos paskirtį atitinkančiu laikotarpiu, ir kuri leidžia atgaminti saugomą informaciją jos nepakeičiant;
36. labai maža įmonė – įmonė, kuri mokėjimo paslaugų sutarties sudarymo metu yra Rekomendacijos 2003/361/EB priedo 1 straipsnyje ir 2 straipsnio 1 ir 3 dalyse apibrėžta įmonė;
37. darbo diena – diena, kurią atitinkamas mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas arba gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, dalyvaujantis vykdant mokėjimo operaciją, dirba vykdydamas mokėjimo operacijai atlikti būtiną veiklą;
38. tarpininkas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris teikdamas mokėjimo paslaugas veikia mokėjimo įstaigos vardu;
39. filialas – veiklos vieta, kuri nėra pagrindinė buveinė ir kuri yra mokėjimo įstaigos dalis, neturinti juridinio asmens statuso ir tiesiogiai atliekanti kai kurias arba visas mokėjimo įstaigos veiklas būdingas operacijas; visos veiklos vietos, kurias toje pačioje valstybėje narėje įsteigė mokėjimo įstaiga, kurios pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, laikomos vienu filialu;
40. grupė – grupė įmonių, kurios viena su kita yra susijusios santykiais, nurodytais Direktyvos 2013/34/ES 22 straipsnio 1, 2 arba 7 dalyje, arba įmonių, kaip apibrėžta Komisijos deleguotojo reglamento (ES) Nr. 241/2014 ⁽¹⁾ 4, 5, 6 ir 7 straipsniuose, kurios viena su kita yra susijusios santykiais, nurodytais Reglamento (ES) Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje ar 113 straipsnio 6 dalyje arba 7 dalyje;
41. elektroninių ryšių tinklas – tinklas, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/21/EB ⁽²⁾ 2 straipsnio a punkte;
42. elektroninių ryšių paslauga – paslauga, kaip apibrėžta Direktyvos 2002/21/EB 2 straipsnio c punkte;

⁽¹⁾ 2014 m. sausio 7 d. Komisijos deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 241/2014, kuriuo papildomas Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 nuostatos, susijusios su įstaigų nuosavų lėšų reikalavimų techniniais reguliavimo standartais (OL L 74, 2014 3 14, p. 8).

⁽²⁾ 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) (OL L 108, 2002 4 24, p. 33).

43. skaitmeninis turinys – prekės ar paslaugos, kuriamos ir pateikiamos skaitmenine forma, kuriomis naudotis arba kurias vartoti galima tik techniniame prietaise ir kurios jokių būdu neapima naudojimosi fizinėmis prekėmis ar paslaugomis arba jų vartojimo;
44. mokėjimo operacijų aptarnavimas – mokėjimo paslauga, kurią teikia mokėjimo paslaugų teikėjas, išipareigojantis gavėjui priimti ir apdoroti mokėjimo operacijas, ir kurią įvykdžius lėšos perduamos gavėjui;
45. mokėjimo priemonių išleidimas – mokėjimo paslauga, kurią teikia mokėjimo paslaugų teikėjas, išipareigojantis suteikti mokėtojui mokėjimo priemonę mokėtojo mokėjimo operacijoms inicijuoti ir apdoroti;
46. nuosavos lėšos – lėšos, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 118 punkte, kai ne mažiau kaip 75 % 1 lygio kapitalo yra bendras 1 lygio nuosavas kapitalas, kaip nurodyta to reglamento 50 straipsnyje, o 2 lygio kapitalas yra lygus vienam trečdaliui 1 lygio kapitalo arba mažesnis;
47. mokėjimo priemonės prekės ženklas – fizinis ar skaitmeninis pavadinimas, terminas, ženklas, simbolis ar jų derinys, pagal kurį galima nustatyti mokėjimo kortelių schemą, pagal kurią vykdomos kortele grindžiamos mokėjimo operacijos;
48. kelių mokėjimo priemonių prekių ženklų naudojimas – dviejų ar daugiau mokėjimo priemonių prekių ženklų arba to paties mokėjimo priemonės prekės ženklo mokėjimo programėlių naudojimas toje pačioje mokėjimo priemonėje.

II ANTRAŠTINĖ DALIS

MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKĖJAI

1 SKYRIUS

Mokėjimo įstaigos

1 skirsnis

Bendrosios taisyklės

5 straipsnis

Prašymai išduoti leidimą

1. Prašymas išduoti leidimą vykdyti mokėjimo įstaigos veiklą pateikiamas buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms, kartu pateikiant:
 - a) veiklos programą, kurioje visų pirma nurodoma numatomų mokėjimo paslaugų rūšis;
 - b) verslo planą, įskaitant numatomą pirmųjų trejų finansinių metų biudžeto sąmatą, įrodančią, kad pareiškėjas gali patikimai veikti naudodamas tinkamas ir proporcingas sistemas, išteklius ir procedūras;
 - c) įrodymą, kad mokėjimo įstaiga turi pradinį kapitalą, kaip numatyta 7 straipsnyje;
 - d) 10 straipsnio 1 dalyje nurodytų mokėjimo įstaigų atveju – priemonių, kurių pagal 10 straipsnį imtasi siekiant apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojų lėšas, aprašymą;
 - e) pareiškėjo taikomos valdymo tvarkos ir vidaus kontrolės mechanizmų, įskaitant administracines, rizikos valdymo ir apskaitos procedūras, aprašymą, įrodantį, kad ta valdymo tvarka, tie kontrolės mechanizmai ir tos procedūros yra proporcingos, tinkamos, patikimos ir adekvačios;
 - f) nustatytos procedūros, pagal kurią stebimi saugumo incidentai ir su saugumu susiję klientų skundai, į juos reaguojama ir imamasi tolesnių veiksmų, įskaitant pranešimo apie incidentus mechanizmą, kuriuo atsižvelgiama į 96 straipsnyje nustatytas mokėjimo įstaigos pareigas pranešti, aprašymą;

- g) nustatyto proceso, kurio metu registruojama, stebima, fiksuojama ir ribojama prieiga prie neskelbtinų mokėjimo duomenų, aprašymą;
- h) veiklos tęstinumo tvarkos aprašymą, jame aiškiai nurodant ypatingos svarbos operacijas, veiksmingus nenumatytų atvejų planus ir reguliaraus tokių planų adekvatumo ir efektyvumo testavimo ir peržiūros procedūrą;
- i) principų ir apibrėžčių, taikomų renkant veiklos rezultatų, operacijų ir sukčiavimo statistinius duomenis, aprašymą;
- j) saugumo politikos dokumentą, įskaitant išsamų su savo mokėjimo paslaugomis susijusios rizikos vertinimą ir saugumo kontrolės bei rizikos mažinimo priemonių, kurių imtasi siekiant tinkamai apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojus nuo nustatytos rizikos, įskaitant sukčiavimą ir neteisėtą neskelbtinų ir asmens duomenų naudojimą, aprašymą;
- k) mokėjimo įstaigų, kurios turi vykdyti pareigas, susijusias su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą (ES) 2015/849 ⁽¹⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) 2015/847 ⁽²⁾, atveju – vidaus kontrolės mechanizmų, kuriuos pareiškėjas yra įdiegęs siekdamas įvykdyti tas pareigas, aprašymą;
- l) pareiškėjo organizacinės struktūros aprašymą, įskaitant, jei taikoma, numatomo tarpininkų bei filialų naudojimo aprašymą ir jų patikrinimų ne vietoje ir vietoje, kuriuos pareiškėjas įsipareigoja atlikti bent kasmet, aprašymą, taip pat veiklos perdavimo išorės subjektams tvarkos aprašymą bei savo dalyvavimo nacionalinėje arba tarptautinėje mokėjimo sistemoje aprašymą;
- m) tapatybės duomenis asmenų, tiesiogiai ar netiesiogiai turinčių pareiškėjo kvalifikuotą akcijų paketo dalį, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 36 punkte, jų turimo kapitalo dydžius ir jų tinkamumo įrodymą atsižvelgiant į būtinybę užtikrinti mokėjimo įstaigos patikimą ir prudencinį valdymą;
- n) direktorių ir asmenų, atsakingų už mokėjimo įstaigos valdymą, ir prirėikus asmenų, atsakingų už mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugų teikimo veiklos valdymą, tapatybės duomenis bei įrodymus, kad jie yra geros reputacijos ir turi tinkamų žinių bei patirties mokėjimo paslaugoms vykdyti, kaip apibrėžė mokėjimo įstaigos buveinės valstybė narė;
- o) kai taikytina, teisės aktų nustatyta auditą atliekančių auditorių ir audito įmonių, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2006/43/EB ⁽³⁾, tapatybės duomenis;
- p) pareiškėjo teisinį statusą ir įstatus;
- q) pareiškėjo pagrindinės buveinės adresą.

Taikydamas pirmos pastraipos d, e, f ir l punktus, pareiškėjas pateikia savo audito tvarkos ir organizacinės tvarkos, kurią jis nustatė, kad galėtų imtis visų pagrįstų veiksmų savo vartotojų interesams apsaugoti ir mokėjimo paslaugų teikimo tęstinumui bei patikimumui užtikrinti, aprašymą.

⁽¹⁾ 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB (OL L 141, 2015 6 5, p. 73).

⁽²⁾ 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/847 dėl informacijos, teikiamos pervedant lėšas, ir kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1781/2006 (OL L 141, 2015 6 5, p. 1).

⁽³⁾ 2006 m. gegužės 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/43/EB dėl teisės aktų nustatyto metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės audito, iš dalies keičianti Tarybos direktyvas 78/660/EEB ir 83/349/EEB bei panaikinanti Tarybos direktyvą 84/253/EEB (OL L 157, 2006 6 9, p. 87).

Pirmos pastraipos j punkte nurodytų saugumo kontrolės bei rizikos mažinimo priemonių aprašyme nurodoma, kaip jomis užtikrinamas aukštas techninio saugumo ir duomenų apsaugos lygis, įskaitant programinę įrangą ir IT sistemas, kurias naudoja pareiškėjas arba įmonės, kurioms jis perduoda vykdyti visas savo operacijas arba jų dalį. Tos priemonės taip pat apima 95 straipsnio 1 dalyje nustatytas saugumo priemones. Tomis priemonėmis atsižvelgiama į 95 straipsnio 3 dalyje nurodytas EBI gaires dėl saugumo priemonių, kai jos bus priimtos.

2. Valstybės narės reikalauja, nurodydamos kaip leidimo gavimo sąlygą, kad prašymą išduoti leidimą teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 7 punkte, pateikiančios įmonės būtų apsidraudusios profesinės civilinės atsakomybės draudimu, apimančiu tas teritorijas, kuriose jos siūlo paslaugas, arba turėtų kitą panašią atsakomybės garantiją, siekiant užtikrinti, kad jos galėtų padengti savo įsipareigojimus, kaip nurodyta 73, 89, 90 ir 92 straipsniuose.

3. Valstybės narės reikalauja, nurodydamos kaip įregistravimo sąlygą, kad prašymą įregistruoti teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 8 punkte, pateikiančios įmonės būtų apsidraudusios profesinės civilinės atsakomybės draudimu, apimančiu tas teritorijas, kuriose jos siūlo paslaugas, arba turėtų kitą panašią garantiją, apsaugančią nuo atsakomybės sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui arba mokėjimo paslaugų vartotojui, atsirandančios dėl neautorizuotos arba nesąžiningos prieigos prie mokėjimo sąskaitos informacijos arba neautorizuoto ar nesąžiningo šios informacijos panaudojimo.

4. Ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d. EBI, pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, be kita ko, mokėjimo paslaugų rinkoje, atsižvelgdama į visus susijusius interesus, pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį parengia gaires, skirtas kompetentingoms institucijoms dėl kriterijų, kaip nustatyti 2 ir 3 dalyse nurodyto profesinės civilinės atsakomybės draudimo arba kitos panašios garantijos mažiausią piniginę sumą.

Rengdama pirmoje pastraipoje nurodytas gaires, EBI atsižvelgia į:

- a) įmonės rizikos pobūdį;
- b) ar įmonė teikia kitas mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priede, arba ar ji vykdo kitą veiklą;
- c) veiklos apimtį:
 - i) įmonių, kurios pateikia prašymą išduoti leidimą teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 7 punkte, atveju – inicijuotų operacijų vertę;
 - ii) įmonių, kurios pateikia prašymą įregistruoti teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 8 punkte, atveju – klientų, kurie naudojami informavimo apie sąskaitas paslaugomis, skaičių;
- d) konkrečias panašių garantijų ypatybes ir jų įgyvendinimo kriterijus.

EBI reguliariai peržiūri tas gaires.

5. Ne vėliau kaip 2017 m. liepos 13 d. EBI, pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, be kita ko, mokėjimo paslaugų rinkoje, atsižvelgdama į visus susijusius interesus, pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį parengia gaires dėl informacijos, kuri kompetentingoms institucijoms turi būti pateikta prašyme išduoti leidimą vykdyti mokėjimo įstaigų veiklą, įskaitant šio straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a, b, c, e, ir g–j punktuose nustatytus reikalavimus.

EBI peržiūri tas gaires reguliariai, ir bet kuriuo atveju ne rečiau kaip kas trejus metus.

6. Atitinkamais atvejais atsižvelgdama į taikant gaires, nurodytas 5 dalyje, įgytą patirtį, EBI gali parengti techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose konkrečiai nurodoma informacija, kuri kompetentingoms institucijoms turi būti pateikta prašyme išduoti leidimą vykdyti mokėjimo įstaigų veiklą, įskaitant 1 dalies a, b, c, e, ir g–j punktuose nustatytus reikalavimus.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsniuose nustatyta tvarka.

7. 4 dalyje nurodyta informacija kompetentingoms institucijoms pranešama pagal 1 dalį.

6 straipsnis

Akcijų paketo kontrolė

1. Fizinis arba juridinis asmuo, priėmęs sprendimą tiesiogiai arba netiesiogiai įsigyti arba dar padidinti kvalifikuotąją akcijų paketo dalį, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 36 punkte, mokėjimo įstaigoje, kai dėl tokio sprendimo turimo kapitalo ar balsavimo teisių dalis sudarytų arba viršytų 20 %, 30 % ar 50 %, arba tiek, kad mokėjimo įstaiga taptų jo patronuojamąja įmone, iš anksto raštu informuoja tos mokėjimo įstaigos kompetentingas institucijas apie savo ketinimą. Tai taikoma ir fiziniam arba juridiniam asmeniui, priėmusiam sprendimą tiesiogiai arba netiesiogiai perleisti kvalifikuotąją akcijų paketo dalį arba sumažinti savo kvalifikuotąją akcijų paketo dalį tiek, kad turimo kapitalo ar balsavimo teisių dalis nebesudarytų 20 %, 30 % ar 50 % arba kad mokėjimo įstaiga nebebūtų jo patronuojamoji įmonė.

2. Potencialus kvalifikuotąją akcijų paketo dalį įgyjantis asmuo kompetentingai institucijai pateikia informaciją nurodymams ketinamos įsigyti akcijų paketo dalies dydį bei atitinkamą informaciją, nurodytą Direktyvos 2013/36/ES 23 straipsnio 4 dalyje.

3. Tuo atveju, kai manoma, jog 2 dalyje nurodytas siūlomas įgyjantis asmuo gali daryti neigiamą įtaką prudenciniam ir patikimam mokėjimo įstaigos valdymui, valstybės narės reikalauja, kad kompetentingos institucijos pareikštų prieštaravimą arba imtųsi kitų reikiamų priemonių susidariusiai padėčiai pakeisti. Tokios priemonės gali apimti draudimus, sankcijų taikymą direktoriams ar už valdymą atsakingiems asmenims arba naudojimosi balsavimo teisėmis, kurias suteikia atitinkamos mokėjimo įstaigos akcininkų ar narių turimos akcijos, sustabdymą.

Panašios priemonės taikomos fiziniams ar juridiniams asmenims, kurie nevykdo pareigos teikti išankstinę informaciją, kaip nurodytą šiame straipsnyje.

4. Jeigu akcijų paketo dalis išsigyjama nepaisant kompetentingų institucijų prieštaravimo, valstybės narės, neatsižvelgdamos į jokiais kitais taikytinas sankcijas, nurodo, kad naudojimosi atitinkamomis balsavimo teisėmis būtų sustabdytas, atiduoti balsai būtų laikomi negaliojančiais arba būtų galima tuos balsus anuliuoti.

7 straipsnis

Pradinis kapitalas

Valstybės narės reikalauja, kad leidimo išdavimo metu mokėjimo įstaigos turėtų pradinį kapitalą, sudarytą iš vieno ar daugiau Reglamento (ES) Nr. 575/2013 26 straipsnio 1 dalies a–e punktuose nurodytų objektų:

- a) jeigu mokėjimo įstaiga teikia tik I priedo 6 punkte nurodytą mokėjimo paslaugą, jos kapitalas niekada negali būti mažesnis kaip 20 000 EUR;
- b) jeigu mokėjimo įstaiga teikia I priedo 7 punkte nurodytą mokėjimo paslaugą, jos kapitalas niekada negali būti mažesnis kaip 50 000 EUR;

- c) jeigu mokėjimo įstaiga teikia bet kurią I priedo 1–5 punktuose nurodytą mokėjimo paslaugą, jos kapitalas niekada negali būti mažesnis kaip 125 000 EUR.

8 straipsnis

Nuosavos lėšos

1. Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos negali būti mažesnės už pradinio kapitalo sumą, nurodytą 7 straipsnyje arba nuosavų lėšų sumą, apskaičiuotą pagal šios direktyvos 9 straipsnį, priklausomai nuo to, kuri iš šių sumų didesnė.
2. Valstybės narės imasi būtinų priemonių, kad užkirstų kelią nuosavų lėšų skaičiavimui taikytinų elementų kartotiniam naudojimui, jei mokėjimo įstaiga priklauso tai pačiai grupei, kaip ir kita mokėjimo įstaiga, kredito įstaiga, investicinė įmonė, turto valdymo bendrovė ar draudimo įmonė. Ši dalis taip pat taikoma, jeigu mokėjimo įstaiga yra mišraus pobūdžio ir vykdo kitą veiklą nei mokėjimo paslaugų teikimas.
3. Jei tenkinamos Reglamento (ES) Nr. 575/2013 7 straipsnyje nustatytos sąlygos, valstybės narės ar jų kompetentingos institucijos gali nuspręsti netaikyti šios direktyvos 9 straipsnio mokėjimo įstaigoms, kurioms taikoma konsoliduota patronuojančiųjų kredito įstaigų priežiūra pagal Direktyvą 2013/36/ES.

9 straipsnis

Nuosavų lėšų apskaičiavimas

1. Nepaisant 7 straipsnyje nustatytų reikalavimų pradiniam kapitalui, valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos, išskyrus tas, kurios siūlo tik I priedo 7 arba 8 punkte arba abiejuose šiuose punktuose nurodytas paslaugas, visą laiką turėtų nuosavų lėšų, apskaičiuotų laikantis vieno iš toliau nurodytų trijų metodų, kuriuos nustatė kompetentingos institucijos nacionalinės teisės aktuose nustatyta tvarka:

A metodas

Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos turi būti ne mažesnės nei 10 % jos praėjusių metų fiksuotų pridėtinių išlaidų. Kompetentingos institucijos gali šį reikalavimą patikslinti tuo atveju, jeigu nuo praėjusių metų mokėjimo įstaigos veikloje įvyksta esminių pokyčių. Jeigu apskaičiavimo dieną mokėjimo įstaiga dar nėra baigusi visų vienerių metų veiklos, reikalaujama, kad jos nuosavos lėšos sudarytų bent 10 % atitinkamų fiksuotų pridėtinių išlaidų, kurios numatytos jos verslo plane, išskyrus atvejus, kai kompetentingos institucijos reikalauja patikslinti šį planą.

B metodas

Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos turi būti ne mažesnės nei toliau nurodytų dydžių, padaugintų iš 2 dalyje apibrėžto padidinimo daugiklio k, suma, kai mokėjimo apimtis (MA) sudaro vieną dvyliktąją bendros mokėjimo operacijų, kurias mokėjimo įstaiga atliko praėjusias metais, sumos:

- a) 4,0 % MA dalies iki 5 mln. EUR

plius

- b) 2,5 % MA dalies nuo 5 mln. EUR iki 10 mln. EUR,

plius

- c) 1 % MA dalies nuo 10 mln. EUR iki 100 mln. EUR,

plius

d) 0,5 % MA dalies nuo 100 mln. EUR iki 250 mln. EUR,

plius

e) 0,25 % MA dalies virš 250 mln. EUR.

C metodas

Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos turi būti ne mažesnės nei atitinkamas rodiklis, apibrėžtas a punkte, padaugintas iš b punkte nustatyto padauginimo daugiklio ir vėl padaugintas iš 2 dalyje apibrėžto padidinimo daugiklio k.

a) Atitinkamas rodiklis yra šių elementų suma:

i) palūkanų pajamų,

ii) palūkanų išlaidų,

iii) gautų komisinių ir kitų mokesčių, ir

iv) kitų veiklos pajamų.

Kiekvienas elementas įtraukiamas į sumą su savo teigiamu arba neigiamu ženklu. Pajamos iš neįprastų ir nebūdingų elementų negali būti naudojamos apskaičiuojant atitinkamą rodiklį. Išlaidos, susijusios su trečiųjų šalių teikiamomis išorės subjektams perduotomis paslaugomis, gali sumažinti atitinkamą rodiklį, jei išlaidos patiriamos dėl pagal šią direktyvą prižiūrimos įstaigos. Atitinkamas rodiklis apskaičiuojamas praėjusių finansinių metų pabaigoje pagal paskutinių dvylikos mėnesių stebėjimus. Atitinkamas rodiklis apskaičiuojamas už praeitus finansinius metus. Tačiau pagal C metodą apskaičiuotos nuosavos lėšos negali būti mažesnės nei 80 % pastarųjų trijų finansinių metų atitinkamo rodiklio vidurkio. Jei nėra audituotų duomenų, gali būti naudojami sąmatiniai verslo duomenys.

b) Padauginimo daugiklis yra:

i) 10 % atitinkamo rodiklio dalies iki 2,5 mln. EUR;

ii) 8 % atitinkamo rodiklio dalies nuo 2,5 mln. EUR iki 5 mln. EUR;

iii) 6 % atitinkamo rodiklio dalies nuo 5 mln. EUR iki 25 mln. EUR;

iv) 3 % atitinkamo rodiklio dalies nuo 25 mln. EUR iki 50 mln. EUR;

v) 1,5 % virš 50 mln. EUR.

2. Padidinimo daugiklis k, naudotinas taikant B ir C metodus, yra:

a) 0,5, jeigu mokėjimo įstaiga teikia tik mokėjimo paslaugą, kaip nurodyta I priedo 6 punkte;

b) 1, jeigu mokėjimo įstaiga teikia bet kurią iš mokėjimo paslaugų, kaip nurodyta I priedo 1–5 punktuose.

3. Kompetentingos institucijos, remdamosi mokėjimo įstaigos rizikos valdymo procesu, su rizika susijusių nuostolių duomenų bazės ir vidaus kontrolės mechanizmų įvertinimu, gali reikalauti, kad mokėjimo įstaiga turėtų nuosavų lėšų sumą, kuri yra iki 20 % didesnė negu suma, kuri būtų gauta taikant pagal 1 dalį pasirinktą metodą, arba gali leisti, kad mokėjimo įstaiga turėtų nuosavų lėšų sumą, kuri yra iki 20 % mažesnė negu suma, kuri būtų gauta taikant pagal 1 dalį pasirinktą metodą.

10 straipsnis

Apsaugos reikalavimai

1. Valstybės narės arba kompetentingos institucijos reikalauja, kad mokėjimo įstaiga, kuri teikia mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 1–6 punktuose, apsaugotų visas iš mokėjimo paslaugų vartotojų arba per kitą mokėjimo paslaugų teikėją gautas lėšas mokėjimo operacijoms vykdyti vienu iš šių būdų:

- a) lėšos niekada negali būti laikomos kartu su kitų fizinių arba juridinių asmenų, ne mokėjimo paslaugų vartotojų, kurių vardu tos lėšos laikomos, lėšomis ir, jei po lėšų gavimo dienos einančios darbo dienos pabaigoje jas vis dar turi mokėjimo įstaiga ir jos dar nėra pristatytos gavėjui ar nėra pervestos kitam mokėjimo paslaugų teikėjui, jos depozuojamos atskiroje kredito įstaigos sąskaitoje arba investuojamos į saugų, likvidų mažos rizikos turtą, kaip apibrėžta buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų; ir jos pagal nacionalinę teisę yra apsaugotos mokėjimo paslaugų vartotojų naudai nuo mokėjimo įstaigos kreditorių reikalavimų, visų pirma nemokumo atveju;
- b) lėšos apdraudžiamos pagal draudimo liudijimą ar joms taikoma kita panaši garantija, išduota draudimo bendrovės ar kredito įstaigos, nepriklausančios tai pačiai kaip ir mokėjimo įstaiga grupei, tokiai sumai, kuri neapdraudus pagal draudimo liudijimą ar neturint kitos panašios garantijos būtų buvusi atskirta, ir kuri išmokama tuo atveju, kai mokėjimo įstaiga negali įvykdyti savo finansinių įsipareigojimų.

2. Kai iš mokėjimo įstaigos reikalaujama apsaugoti lėšas pagal 1 dalį ir tų lėšų dalis turi būti naudojama būsimoms mokėjimo operacijoms vykdyti, o likusi suma – paslaugoms, kurios nėra mokėjimo paslaugos, teikti, 1 dalies reikalavimai taip pat taikomi tai būsimoms mokėjimo operacijoms vykdyti skirtai lėšų daliai. Kai ši lėšų dalis yra kintama arba jos dydis nežinomas iš anksto, valstybės narės mokėjimo įstaigoms leidžia taikyti šią dalį remdamosi pavyzdine dalimi, kuri turi būti naudojama mokėjimo paslaugoms teikti, jei tokia pavyzdinė dalis gali būti pagrįstai nustatyta remiantis anksčiau duomenimis tenkinant kompetentingų institucijų reikalavimus.

11 straipsnis

Leidimo išdavimas

1. Valstybės narės reikalauja, kad įmonės, išskyrus nurodytas 1 straipsnio 1 dalies a, b, c, e ir f punktuose ir išskyrus pagal 32 ar 33 straipsnį išimtimi besinaudojančius fizinius ar juridinius asmenis, ketinančios teikti mokėjimo paslaugas, prieš pradėdamos teikti mokėjimo paslaugas gautų leidimą vykdyti mokėjimo įstaigos veiklą. Leidimas išduodamas tik valstybėje narėje įsisteigusiam juridiniam asmeniui.

2. Kompetentingos institucijos išduoda leidimą, jei kartu su prašymu pateikta informacija ir įrodymai atitinka visus 5 straipsnyje nustatytus reikalavimus ir kompetentingos institucijos, nuodugnai patikrinusios prašymą, pateikia teigiamą bendrą įvertinimą. Prieš išduodamas leidimą kompetentingos institucijos atitinkamais atvejais gali konsultuotis su nacionaliniu centriniu banku ar kitomis atitinkamomis viešosios valdžios institucijomis.

3. Mokėjimo įstaigos, kuri pagal jos buveinės valstybės narės nacionalinę teisę privalo turėti registruotą buveinę, pagrindinė buveinė turi būti toje pačioje valstybėje narėje, kurioje yra jos registruota buveinė, ir ji ten turi vykdyti bent dalį savo mokėjimo paslaugų veiklos.

4. Kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tuo atveju, jei atsižvelgiant į poreikį užtikrinti patikimą ir prudencinį mokėjimo įstaigos valdymą, mokėjimo įstaiga turi tvirtą mokėjimo paslaugų veiklos valdymo tvarką, įskaitant aiškią organizacinę struktūrą su aiškiai apibrėžtomis, skaidriomis ir nuosekliomis atsakomybės ribomis, veiksmingas rizikos, kurią ji patiria ar gali patirti, nustatymo, valdymo, stebėsenos ir informavimo apie ją procedūras bei atitinkamus vidaus

kontrolės mechanizmus, įskaitant patikimas administracines ir apskaitos procedūras; ta tvarka, procedūros ir mechanizmai turi būti išsamūs ir proporcingi mokėjimo įstaigos teikiamų mokėjimo paslaugų pobūdžiui, apimčiai ir sudėtingumui.

5. Kai mokėjimo įstaiga teikia mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 1–7 punktuose, ir tuo pačiu metu vykdo kitą verslo veiklą, kompetentingos institucijos gali reikalauti įsteigti atskirą subjektą mokėjimo paslaugų veiklai vykdyti, jei mokėjimo įstaigos vykdoma kita nei mokėjimo paslaugų teikimo veikla turi ar gali turėti neigiamos įtakos mokėjimo įstaigos finansiniam patikimumui ar kompetentingų institucijų galimybei stebėti, ar mokėjimo įstaiga vykdo visas šioje direktyvoje nustatytas pareigas.

6. Kompetentingos institucijos atsisako išduoti leidimą, jei, atsižvelgiant į poreikį užtikrinti patikimą ir prudenčią mokėjimo įstaigos valdymą, jos nėra įsitikinusios akcininkų arba narių, kuriems priklauso kvalifikuotosios akcijų paketo dalys, patikimumu.

7. Jeigu mokėjimo įstaiga ir kiti fiziniai ar juridiniai asmenys yra susiję glaudžiais ryšiais, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 38 punkte, kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tuo atveju, jei tie ryšiai netrukdo veiksmingai vykdyti jų priežiūros funkcijų.

8. Kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tuo atveju, jei trečiosios valstybės įstatymai ir kiti teisės aktai, taikomi vienam ar keliems fiziniams ar juridiniams asmenims, su kuriais mokėjimo įstaiga yra susijusi glaudžiais ryšiais, arba sunkumai, atsirandantys užtikrinant tų įstatymų ir kitų teisės aktų vykdymą, netrukdo joms veiksmingai vykdyti jų priežiūros funkcijų.

9. Leidimas galioja visose valstybėse narėse ir suteikia teisę atitinkamai mokėjimo įstaigai teikti mokėjimo paslaugas, kurias apima leidimas, visoje Sąjungoje, naudojantis laisve teikti paslaugas arba įsisteigimo laisve.

12 straipsnis

Pranešimas apie sprendimą

Per tris mėnesius nuo prašymo gavimo arba, jeigu prašymas yra neišsamus, per tris mėnesius po to, kai buvo gauta visa sprendimui priimti reikalinga informacija, kompetentingos institucijos praneša pareiškėjui, ar leidimas išduotas, ar atsisakyta jį išduoti. Kompetentinga institucija atsisakydama išduoti leidimą nurodo atsisakymo priežastis.

13 straipsnis

Leidimo panaikinimas

1. Kompetentingos institucijos gali panaikinti mokėjimo įstaigai išduotą leidimą tik jei įstaiga:
 - a) per 12 mėnesių nepasinaudoja leidimu, aiškiai atsisako leidimo arba ilgiau kaip šešis mėnesius nevykdo veiklos, jeigu atitinkama valstybė narė nėra numaciusi, kad tokiais atvejais šis leidimas netenka galios;
 - b) gavo leidimą pateikusi klaidingą informaciją ar pasinaudojusi kitomis neteisėtomis priemonėmis;
 - c) nebeatitinka leidimo išdavimo sąlygų arba neinformuoja kompetentingos institucijos apie šiuo atžvilgiu svarbius pokyčius;
 - d) toliau vykdydama mokėjimo paslaugų teikimo veiklą galėtų kelti grėsmę mokėjimo sistemos stabilumui arba pasitikėjimui ja; arba

- e) atitinka vieną ar daugiau kitų aplinkybių, dėl kurių nacionalinėje teisėje numatoma panaikinti leidimą.
2. Kompetentinga institucija panaikindama leidimą nurodo jo panaikinimo priežastis ir apie tai atitinkamai informuoja susijusius asmenis.
3. Kompetentinga institucija apie leidimo panaikinimą skelbia viešai, taip pat 14 bei 15 straipsniuose nurodytuose registruose.

14 straipsnis

Registravimas buveinės valstybėje narėje

1. Valstybės narės įsteigia viešąjį registrą, į kurį įtraukia:
- a) leidimus turinčias mokėjimo įstaigas ir jų tarpininkus;
- b) fizinius ir juridinius asmenis, kuriems taikoma išimtis pagal 32 ar 33 straipsnį, ir jų tarpininkus ir
- c) 2 straipsnio 5 dalyje nurodytas įstaigas, kurios turi teisę teikti mokėjimo paslaugas pagal nacionalinę teisę.

Mokėjimo įstaigų filialai įtraukiami į buveinės valstybės narės registrą, jei tie filialai teikia paslaugas valstybėje narėje, kuri nėra jų buveinės valstybė narė.

2. Viešame registre nurodomos mokėjimo paslaugos, kurioms teikti mokėjimo įstaigai išduotas leidimas arba kurioms teikti buvo įregistruotas fizinis ar juridinis asmuo. Leidimus turinčios mokėjimo įstaigos registre nurodomos atskirai nuo fizinių ir juridinių asmenų, kuriems taikoma išimtis pagal 32 ar 33 straipsnį. Registras prieinamas visuomenei susipažinti, pasiekiamas internetu ir neatidėliojant atnaujinamas.
3. Kompetentingos institucijos informaciją apie leidimo panaikinimą ir išimties pagal 32 arba 33 straipsnį panaikinimą įtraukia į viešąjį registrą.
4. Kompetentingos institucijos praneša EBI apie priežastis, dėl kurių panaikintas leidimas arba išimtis pagal 32 arba 33 straipsnį.

15 straipsnis

EBI registras

1. EBI sukuria, valdo ir prižiūri elektroninį centrinį registrą, kuriame laikoma kompetentingų institucijų pagal 2 dalį pateikta informacija. EBI yra atsakinga už tikslų tos informacijos pateikimą.

EBI užtikrina, kad šis registras būtų nemokamai prieinamas visuomenei jos interneto svetainėje ir sudaro nesudėtingos prieigos prie išvardytos informacijos ir nesudėtingos jos paieškos galimybes.

2. Kompetentingos institucijos nedelsdamos praneša EBI į jų viešuosius registrus įtrauktą informaciją, kaip nurodyta 14 straipsnyje, finansų srityje įprasta kalba.
3. Kompetentingos institucijos yra atsakingos už 2 dalyje nurodytos informacijos tikslumą ir jos atnaujinimą.

4. EBI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriais nustatomi elektroninio centrinio registro kūrimo, valdymo ir priežiūros, taip pat prieigos prie jame laikomos informacijos techniniai reikalavimai. Techniniais reikalavimais užtikrinama, kad informaciją keisti galėtų tik kompetentinga institucija ir EBI.

EBI tuos techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsniuose nustatyta tvarka.

5. EBI parengia techninių įgyvendinimo standartų projektus, kuriais išsamiai nustato pagal 1 dalį praneštiną informaciją ir jos struktūrą, įskaitant informacijos teikimo bendrą formatą ir pavyzdį.

EBI tuos techninių įgyvendinimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. liepos 13 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius įgyvendinimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 15 straipsnį.

16 straipsnis

Leidimo išsaugojimas

Jei dėl kokių nors pokyčių pasikeičia pagal 5 straipsnį pateiktos informacijos ir įrodymų tikslumas, mokėjimo įstaiga nepagrįstai nedelsdama atitinkamai praneša apie tai savo buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

17 straipsnis

Apskaita ir teisės aktų nustatytas auditas

1. Mokėjimo įstaigoms *mutatis mutandis* taikomos direktyvos 86/635/EEB ir 2013/34/ES bei Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1606/2002 ⁽¹⁾.

2. Mokėjimo įstaigų metines finansines ataskaitas ir konsoliduotąsias finansines ataskaitas audituoja teisės aktų nustatytą auditą atliekantys auditoriai arba audito įmonės, kaip apibrėžta Direktyvoje 2006/43/EB, išskyrus tuos atvejus, kai taikomos šio reikalavimo išimties pagal Direktyvą 2013/34/ES ir, kai taikytina, Direktyvą 86/635/EEB.

3. Priežiūros tikslais valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos pateiktų atskirą apskaitos informaciją apie mokėjimo paslaugas ir 18 straipsnio 1 dalyje nurodytą veiklą, dėl kurios pateikiama auditoriaus išvada. Tą išvadą parengia, kai taikytina, teisės aktų nustatyta auditą atliekantys auditoriai arba audito įmonė.

4. Direktyvos 2013/36/ES 63 straipsnyje nustatytos pareigos *mutatis mutandis* mokėjimo paslaugų veiklos atžvilgiu taikomos teisės aktų nustatyta auditą atliekantiems mokėjimo įstaigų auditoriams arba audito įmonėms.

18 straipsnis

Veikla

1. Be mokėjimo paslaugų teikimo mokėjimo įstaigos turi teisę vykdyti šią veiklą:

a) teikti operacijų ir glaudžiai susijusias papildomas paslaugas, pavyzdžiui, užtikrinti mokėjimo operacijų vykdymą, teikti užsienio valiutų keitimo paslaugas, vykdyti saugojimo veiklą ir saugoti ir tvarkyti duomenis;

⁽¹⁾ 2002 m. liepos 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1606/2002 dėl tarptautinių apskaitos standartų taikymo (OL L 243, 2002 9 11, p. 1).

- b) valdyti mokėjimo sistemas, nedarant poveikio 35 straipsniui;
- c) vykdyti verslo veiklą, kuri nėra mokėjimo paslaugų teikimo veikla, atsižvelgiant į taikomus Sąjungos ir nacionalinės teisės aktus.
2. Kai mokėjimo įstaigos teikia vieną ar daugiau mokėjimo paslaugų, jos gali turėti tik mokėjimo sąskaitas, naudojamas išimtinai mokėjimo operacijoms.
3. Visos lėšos, kurias mokėjimo įstaigos gauna iš mokėjimo paslaugų vartotojų mokėjimo paslaugoms teikti, nelaiškos indėliu arba kitomis grąžintinomis lėšomis, kaip apibrėžta Direktyvos 2013/36/ES 9 straipsnyje, arba elektroniniais pinigais, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte.
4. Mokėjimo įstaigos gali suteikti su mokėjimo paslaugomis, kaip nurodyta I priedo 4 arba 5 punkte, susijusį kreditą tik tuo atveju, jei tenkinamos visos šios sąlygos:
- a) kreditas yra papildoma priemonė ir suteiktas tik mokėjimo operacijai įvykdyti;
- b) nepaisant nacionalinių taisyklių dėl kredito suteikimo kredito kortelėmis, dėl mokėjimo suteiktas ir pagal 11 straipsnio 9 dalį ir 28 straipsnį įvykdytas kreditas grąžinamas per trumpą laikotarpį, kuris jokia būdu negali būti ilgesnis nei 12 mėnesių;
- c) toks kreditas nėra suteikiamas iš mokėjimo operacijai vykdyti gautų ar laikomų lėšų;
- d) mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos, priežiūros institucijų nuomone, bet kuriuo metu yra pakankamos atsižvelgiant į bendrą suteikto kredito sumą.
5. Mokėjimo įstaigos nevykdo indėlių ar kitokių grąžintinų lėšų priėmimo veiklos, kaip apibrėžta Direktyvos 2013/36/ES 9 straipsnyje.
6. Ši direktyva nedaro poveikio Direktyvai 2008/48/EB, kitai susijusiai Sąjungos teisei ar nacionalinėms priemonėms, susijusioms su kreditų suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios nederinamos šia direktyva ir atitinka Sąjungos teisę.

2 skirsnis

Kiti reikalavimai

19 straipsnis

Tarpininkų, filialų ar išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, pasitelkimas

1. Tais atvejais, kai mokėjimo įstaiga ketina teikti mokėjimo paslaugas per tarpininką, ji buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms pateikia šią informaciją:
- a) tarpininko pavadinimą ir adresą;
- b) vidaus kontrolės mechanizmų, kuriuos tarpininkas naudos, kad įvykdytų pareigas, susijusias su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu pagal Direktyvą (ES) 2015/849, aprašymą, kuris turi būti nedelsiant atnaujinamas, jei iš esmės pasikeičia pirminiame pranešime pateikti duomenys;
- c) direktorių ir asmenų, atsakingų už mokėjimo paslaugoms teikti pasitelkto tarpininko valdymą, tapatybės duomenis, o tarpininkų, kurie nėra mokėjimo paslaugų teikėjai, atveju – įrodymą, kad jie yra kompetentingi ir tinkami asmenys;
- d) mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugas, kurias teikti įgaliojamas tarpininkas; ir

e) jei taikytina, tarpininko unikalų identifikavimo kodą arba numerį.

2. Per du mėnesius nuo 1 dalyje nurodytos informacijos gavimo buveinės valstybės narės kompetentinga institucija praneša mokėjimo įstaigai, ar tarpininkas yra įtrauktas į 14 straipsnyje nurodytą registrą. Kai tarpininkas įtraukiamas į registrą, jis gali pradėti teikti mokėjimo paslaugas.

3. Prieš įrašydamos tarpininką į registrą, kompetentingos institucijos, jei jos mano, kad joms pateikta informacija yra neteisinga, imasi papildomų veiksmų informacijai patikrinti.

4. Jei patikrinusios informaciją kompetentingos institucijos nėra įsitikinusios, kad pagal 1 dalį joms pateikta informacija yra teisinga, jos atsisako tarpininką įrašyti į 14 straipsnyje numatytą registrą ir apie tai nepagrįstai nedelsdamos informuoja mokėjimo įstaigą.

5. Jei mokėjimo įstaiga pageidauja teikti mokėjimo paslaugas kitoje valstybėje narėje pasitelkusi tarpininką arba įsteigusi filialą, ji privalo laikytis 28 straipsnyje nustatytų procedūrų.

6. Kai mokėjimo įstaiga ketina perduoti mokėjimo paslaugų veiklos funkcijas išorės subjektui, ji apie tai atitinkamai informuoja savo buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas.

Svarbios veiklos funkcijos, įskaitant IT sistemas, neperduodamos išorės subjektams taip, kad iš esmės pablogintų mokėjimo įstaigos vidaus kontrolės kokybę ir kompetentingų institucijų galimybes stebėti ir atsekti, kaip mokėjimo įstaiga laikosi visų šioje direktyvoje nustatytų pareigų.

Taikant antrą pastraipą, veiklos funkcija laikoma svarbia, jeigu ją netinkamai vykdydama arba jos nevykdydama mokėjimo įstaiga iš esmės nebegalėtų toliau laikytis savo leidimo, kurio ji prašė pagal šią antraštinę dalį, reikalavimų, kitų pareigų pagal šią direktyvą, būtų iš esmės pakenkta jos finansinei veiklai arba jos teikiamų mokėjimo paslaugų patikimumui ar tęstinumui. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo įstaigos, perduodamos svarbias veiklos funkcijas išorės subjektams, laikytųsi šių sąlygų:

a) išorės subjektui perdavus veiklos funkcijas, vyresnioji vadovybė negali perduoti savo atsakomybės;

b) negali keistis mokėjimo įstaigos santykiai su jos mokėjimo paslaugų vartotojais ir pareigos jų atžvilgiu pagal šią direktyvą;

c) negali būti sušvelnintos sąlygos, kurių mokėjimo įstaiga turi laikytis, kad jai būtų suteiktas leidimas ir kad ji išsaugotų tą leidimą pagal šią antraštinę dalį;

d) negali būti pašalintos arba pakeistos kitos sąlygos, kuriomis remiantis mokėjimo įstaigai buvo išduotas leidimas.

7. Mokėjimo įstaigos užtikrina, kad jų vardu veikiantys tarpininkai ar filialai apie tokį faktą informuotų mokėjimo paslaugų vartotojus.

8. Mokėjimo įstaigos savo buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas nepagrįstai nedelsdamos informuoja apie visus pokyčius, susijusius su subjektu, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, pasitelkimu ir, pagal 2, 3 ir 4 dalyse numatytą procedūrą, tarpininkus, įskaitant papildomus tarpininkus.

*20 straipsnis***Atsakomybė**

1. Valstybės narės užtikrina, kad, kai mokėjimo įstaigos pasitelkia trečiąsias šalis veiklos funkcijoms vykdyti, tos mokėjimo įstaigos imtųsi pagrįstų priemonių užtikrinti, kad būtų laikomasi šios direktyvos reikalavimų.
2. Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos liktų visiškai atsakingos už visus savo darbuotojų arba tarpininkų, filialų ar išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, veiksmus.

*21 straipsnis***Įrašų saugojimas**

Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos saugotų visus atitinkamus įrašus šios antraštinės dalies tikslais bent penkerius metus, nedarant poveikio Direktyvai (ES) 2015/849 ar kitai atitinkamai Sąjungos teisei.

*3 skirsnis***Kompetentingos institucijos ir priežiūra***22 straipsnis***Kompetentingų institucijų paskyrimas**

1. Kompetentingomis institucijomis, atsakingomis už leidimų išdavimą mokėjimo įstaigoms ir už prudencinę mokėjimo įstaigų priežiūrą, kurios turi vykdyti pagal šią antraštinę dalį nustatytas pareigas, valstybės narės paskiria viešosios valdžios institucijas arba įstaigas, kurios yra pripažintos nacionalinės teisės aktuose arba kurias pripažįsta viešosios valdžios institucijos, kurioms nacionalinės teisės aktuose tuo tikslu suteikti aiškūs įgaliojimai, įskaitant nacionalinius centrinius bankus.

Kompetentingos institucijos užtikrina nepriklausomumą nuo ūkio subjektų ir vengia interesų konflikto. Nedarant poveikio pirmai pastraipai, mokėjimo įstaigos, kredito įstaigos, elektroninių pinigų įstaigos arba pašto žiro įstaigos neskiriamos kompetentingomis institucijomis.

Valstybės narės atitinkamai informuoja Komisiją.

2. Valstybės narės užtikrina, kad pagal 1 dalį paskirtos kompetentingos institucijos turėtų visus savo pareigoms atlikti būtinus įgaliojimus.
3. Valstybės narės, kurių teritorijoje šioje antraštinėje dalyje numatytiems klausimams spręsti yra daugiau negu viena kompetentinga institucija, užtikrina tų institucijų glaudų bendradarbiavimą, kad jos galėtų veiksmingai įvykdyti savo atitinkamas pareigas. Tai taikoma ir kai institucijos, kompetentingos spręsti šioje antraštinėje dalyje numatytus klausimus, nėra kompetentingos institucijos, atsakingos už kredito įstaigų priežiūrą.
4. Atsakomybė už pagal 1 dalį paskirtų kompetentingų institucijų uždavinius tenka buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.
5. 1 dalis nereiškia, kad iš kompetentingų institucijų reikalaujama prižiūrėti mokėjimo įstaigų verslo veiklą, kuri nėra mokėjimo paslaugų teikimas, ir veiklą, nurodytą 18 straipsnio 1 dalies a punkte.

*23 straipsnis***Priežiūra**

1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingų institucijų vykdomos kontrolės priemonės, skirtos patikrinti, ar nuolat laikomasi šios antraštinės dalies, būtų proporcingos, tinkamos ir pritaikomos atsižvelgiant į mokėjimo įstaigų patiriamą riziką.

Siekiant patikrinti, kaip laikomasi šios antraštinės dalies, kompetentingos institucijos visų pirma turi teisę imtis šių veiksmų:

- a) reikalauti, kad mokėjimo įstaiga pateiktų visą informaciją, kurios reikia stebėti, ar laikomasi nuostatų, jei taikoma nurodydamos prašymo tikslą ir informacijos pateikimo terminą;
- b) atlikti patikrinimus vietoje – mokėjimo įstaigoje, tarpininko ar filialo, mokėjimo įstaigos atsakomybe teikiančio mokėjimo paslaugas, ar bet kurio išorės subjekto, kuriam perduodamas veiklos vykdymas, būstinėje;
- c) teikti rekomendacijas, gaires ir, kai taikytina, nustatyti privalomas administracines nuostatas;
- d) sustabdyti leidimo galiojimą arba jį panaikinti pagal 13 straipsnį.

2. Nedarant poveikio leidimų panaikinimo procedūroms ir baudžiamosios teisės nuostatoms, valstybės narės nustato, kad jų atitinkamos kompetentingos institucijos gali mokėjimo įstaigoms arba toms įstaigoms, kurios iš tikrųjų kontroliuoja mokėjimo įstaigų veiklą, ir kurios pažeidžia įstatymus ir kitus teisės aktus, susijusius su jų mokėjimo paslaugų veiklos priežiūra ar vykdymu, priimti arba taikyti nuobaudas ar priemones, kuriomis konkrečiai siekiama pašalinti pastebėtus pažeidimus arba jų priežastis.

3. Nepaisant 7 straipsnyje, 8 straipsnio 1 ir 2 dalyse bei 9 straipsnyje nustatytų reikalavimų, valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikta teisė imtis šio straipsnio 1 dalyje apibūdintų veiksmų, kad būtų užtikrintas pakankamas kapitalas mokėjimo paslaugoms teikti, visų pirma kai mokėjimo įstaigos vykdoma veikla, kuri nėra mokėjimo paslaugų veikla, turi ar gali turėti neigiamos įtakos mokėjimo įstaigos finansiniam patikimumui.

24 straipsnis

Profesinė paslaptis

1. Valstybės narės užtikrina, kad visi asmenys, kurie dirba arba yra dirbę kompetentingose institucijose, ir kompetentingų institucijų vardu veikiančys ekspertai išsipareigoję saugoti profesinę paslaptį, nedarant poveikio atvejams, kai taikoma baudžiamoji teisė.
2. Siekiant užtikrinti asmens ir verslo teisių apsaugą, keičiantis informacija pagal 26 straipsnį griežtai laikomasi profesinės paslapties saugojimo reikalavimų.
3. Valstybės narės gali taikyti šį straipsnį atsižvelgdamos *mutatis mutandis* į Direktyvos 2013/36/ES 53–61 straipsnius.

25 straipsnis

Teisė kreiptis į teismus

1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingų institucijų priimti sprendimai mokėjimo įstaigos atžvilgiu laikantis pagal šią direktyvą priimtų įstatymų ir kitų teisės aktų, galėtų būti ginčijami teismuose.
2. 1 dalis taip pat taikoma neveikimo atvejais.

26 straipsnis

Keitimasis informacija

1. Skirtingų valstybių narių kompetentingos institucijos bendradarbiauja tarpusavyje ir, kai tinkama, su ECB bei valstybių narių nacionaliniais centriniais bankais, EBI ir kitomis atitinkamomis kompetentingomis institucijomis, paskirtomis pagal mokėjimo paslaugų teikėjams taikomą Sąjungos ar nacionalinę teisę.

2. Be to, valstybės narės leidžia savo kompetentingoms institucijoms keistis informacija su:
- kitų valstybių narių kompetentingomis institucijomis, atsakingomis už leidimų išdavimą mokėjimo įstaigoms ir jų priežiūrą;
 - ECB ir valstybių narių nacionaliniais centriniais bankais, kaip pinigų ir priežiūros institucijomis, bei atitinkamai atvejais su kitomis viešosios valdžios institucijomis, atsakingomis už mokėjimo ir atsiskaitymo sistemų priežiūrą;
 - kitomis atitinkamomis institucijomis, paskirtomis pagal šią direktyvą, Direktyvą (ES) 2015/849 ir mokėjimo paslaugų teikėjams taikomą kitą Sąjungos teisę, pavyzdžiui, teisę, taikytiną pinigų plovimui ir teroristų finansavimui;
 - EBI, kaip institucija, prisidedančia prie nuoseklaus ir darnaus priežiūros mechanizmų veikimo, kaip nurodyta Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 1 straipsnio 5 dalies a punkte.

27 straipsnis

Skirtingų valstybių narių kompetentingų institucijų nesutarimų sprendimas

- Kai valstybės narės kompetentinga institucija mano, kad tam tikru klausimu šios direktyvos 26, 28, 29, 30 ar 31 straipsniuose nurodytas tarpvalstybinis bendradarbiavimas su kitos valstybės narės kompetentingomis institucijomis neatitinka tose nuostatose nustatytų atitinkamų sąlygų, ji gali tą klausimą perduoti svarstyti EBI ir prašyti jos pagalbos pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 19 straipsnį.
- Kai, pagal šio straipsnio 1 dalį EBI buvo paprašyta pagalbos, ji nepagrįstai nedelsdama priima sprendimą pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 19 straipsnį. EBI taip pat gali padėti kompetentingoms institucijoms pasiekti susitarimą savo iniciatyva pagal to reglamento 19 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą. Bet kuriuo atveju susijusios kompetentingos institucijos atideda savo sprendimų priėmimą, kol nesutarimas bus išspręstas pagal to reglamento 19 straipsnį.

28 straipsnis

Prašymas pasinaudoti įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas

- Leidimą turinti mokėjimo įstaiga, pageidaujanti pirmą kartą teikti mokėjimo paslaugas ne savo buveinės, o kitoje valstybėje narėje pasinaudodama įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas, savo buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms pateikia šią informaciją:
 - mokėjimo įstaigos pavadinimą, adresą ir, jei taikoma, leidimo numerį;
 - valstybę (-es) narę (-es), kurioje (-iose) ji ketina vykdyti veiklą;
 - mokėjimo paslaugą (-as), kuri (-ios) bus teikiama (-os);
 - kai mokėjimo įstaiga ketina pasitelkti tarpininką – 19 straipsnio 1 dalyje nurodytą informaciją;
 - kai mokėjimo įstaiga ketina pasitelkti filialą – 5 straipsnio 1 dalies b ir e punktuose nurodytą informaciją apie mokėjimo paslaugų veiklą priimančioje valstybėje narėje, filialo organizacinės struktūros aprašymą ir už filialo valdymą atsakingų asmenų tapatybės duomenis.

Kai mokėjimo įstaiga ketina mokėjimo paslaugų veiklos funkcijas perduoti išorės subjektams priimančioje valstybėje narėje, ji apie tai atitinkamai informuoja kompetentingas institucijas savo buveinės valstybėje narėje.

2. Gavusios visą 1 dalyje nurodytą informaciją, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos per vieną mėnesį išsiunčia ją priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

Gavusios informaciją iš buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų, priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos, per vieną mėnesį įvertina tą informaciją ir buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms pateikia atitinkamą informaciją, susijusią su atitinkamos mokėjimo įstaigos ketinimu teikti mokėjimo paslaugas pasinaudojant įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas. Priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos informuoja buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas visų pirma apie visas pagrįstas priežastis susirūpinti dėl ketinimo pasitelkti tarpininką arba įsteigti filialą pinigų plovimo arba teroristų finansavimo, kaip apibrėžta Direktyvoje (ES) 2015/849, atžvilgiu.

Kai buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos nesutinka su priimančiosios valstybės narės kompetentingų institucijų vertinimu, jos pastarosioms pateikia jų sprendimo priežastis.

Jeigu buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų vertinimas, visų pirma atsižvelgus į priimančiosios valstybės narės kompetentingų institucijų pateiktą informaciją, yra nepalankus, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija atsisako įregistruoti tarpininką arba filialą arba panaikina jau esamą registraciją.

3. Gavusios 1 dalyje nurodytą informaciją, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos per tris mėnesius praneša apie savo sprendimą priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms ir mokėjimo įstaigai.

Kai tarpininkas arba filialas įregistruojamas 14 straipsnyje nurodytame registre, jis gali pradėti vykdyti veiklą atitinkamoje priimančiojoje valstybėje narėje.

Mokėjimo įstaiga praneša buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms datą, kurią ji pradeda vykdyti veiklą per tarpininką ar filialą atitinkamoje priimančiojoje valstybėje narėje. Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos apie tai atitinkamai informuoja priimančiosios valstybės narės kompetentingas institucijas.

4. Mokėjimo įstaiga nepagrįstai nedelsdama informuoja buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas apie visus svarbius pagal 1 dalį pateiktos informacijos pasikeitimus, be kita ko, apie papildomus tarpininkus, filialus ar išorės subjektus, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, priimančiosiose valstybėse narėse, kuriose ji vykdo veiklą. Taikoma 2 ir 3 dalyse nustatyta tvarka.

5. EBI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose nustato buveinės valstybės narės ir priimančiosios valstybės narės kompetentingų institucijų bendradarbiavimo ir keitimosi informacija su priimančiosios valstybės narės kompetentingomis institucijoms pagal šį straipsnį sistemą. Tų techninių reguliavimo standartų projektuose patikslinamas bendradarbiavimo pranešant apie tarpvalstybinę veiklą vykdančias mokėjimo įstaigas metodus, priemonės bei detalės ir visų pirma teiktinos informacijos aprėptis ir tvarkymas, įskaitant bendrą terminiją ir standartinius pranešimo šablonus siekiant užtikrinti pranešimų teikimo proceso nuoseklumą ir efektyvumą.

EBI tuos techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsnius.

29 straipsnis

Įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas besinaudojančių mokėjimo įstaigų priežiūra

1. Siekdamas kitos valstybės narės teritorijoje esančiam mokėjimo įstaigos tarpininkui arba filialui taikyti kontrolės priemones ir imtis reikiamų veiksmų, numatytų šioje antraštinėje dalyje ir nacionalinės teisės aktų nuostatose, kuriomis perkeliamos III ir IV antraštinių dalių nuostatos, laikantis 100 straipsnio 4 dalies, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos bendradarbiauja su priimančiosios valstybės narės kompetentingomis institucijomis.

Bendradarbiaudamos, kaip numatyta pirmoje pastraipoje, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos praneša priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms, kada jos ketina atlikti patikrinimą vietoje priimančiosios valstybės narės teritorijoje.

Tačiau buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos gali pavesti priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms atlikti atitinkamos įstaigos patikrinimus vietoje.

2. Priimančiųjų valstybių narių kompetentingos institucijos gali reikalauti, kad mokėjimo įstaigos, turinčios tarpininkų arba filialų jų teritorijose, joms periodiškai teiktų ataskaitas dėl jų teritorijose vykdomos veiklos.

Tokias ataskaitas teikti reikalaujama informavimo arba statistikos tikslais ir, kiek tai susiję su tarpininkų ir filialų vykdoma mokėjimo paslaugų veikla remiantis įsisteigimo teise, siekiant stebėti, kaip laikomasi nacionalinės teisės aktų nuostatų, kuriomis perkeliama III ir IV antraštinių dalių nuostatos. Tokiems tarpininkams ir filialams taikomi profesinės paslapties reikalavimai, kurie yra bent lygiaverčiai nurodytiesiems 24 straipsnyje.

3. Kompetentingos institucijos pateikia viena kitai visą esminę ir (arba) svarbią informaciją, visų pirma tarpininko arba filialo įvykdytų ar įtariamų pažeidimų atveju, taip pat įvykdytų naudojantis laisve teikti paslaugas. Tuo atžvilgiu kompetentingos institucijos, gavusios prašymą, perduoda visą atitinkamą informaciją ir savo iniciatyva visą esminę informaciją, be kita ko, informaciją apie mokėjimo įstaigos atitiktį 11 straipsnio 3 dalyje nustatytoms sąlygoms.

4. Valstybės narės gali reikalauti, kad mokėjimo įstaigos, kurios jų teritorijoje remdamosi įsisteigimo teise vykdo veiklą per tarpininkus, kurių pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, paskirtų pagrindinį kontaktinį punktą jų teritorijoje siekiant užtikrinti tinkamą ryšių palaikymą ir informacijos teikimą apie tai, kaip laikomasi III ir IV antraštinių dalių, nedarant poveikio nuostatoms dėl pinigų plovimo ir kovos su teroristų finansavimu, ir sudaryti palankesnes sąlygas buveinės valstybės narės ir priimančiųjų valstybių narių kompetentingoms institucijoms vykdyti priežiūrą, be kita ko, gavus prašymą pateikti kompetentingoms institucijoms dokumentus ir informaciją.

5. EBI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriose nustatomi kriterijai, kurie taikomi siekiant nustatyti, laikantis proporcingumo principo, aplinkybes, kuriomis tikslinga paskirti pagrindinį kontaktinį punktą, ir tų kontaktinių punktų funkcijas pagal 4 dalį.

Tuose techninių reguliavimo standartų projektuose visų pirma atsižvelgiama į:

- a) bendrą mokėjimo įstaigų priimančiosiose valstybėse narėse atliktų operacijų apimtį ir vertę;
- b) suteiktų mokėjimo paslaugų rūšį; ir
- c) bendrą priimančiojoje valstybėje narėje įsisteigusių tarpininkų skaičių.

EBI tuos techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d.

6. EBI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose nustato buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų bendradarbiavimo ir keitimosi informacija su priimančiosios valstybės narės kompetentingomis institucijoms pagal šią antraštinę dalį sistemą, taip pat siekiant stebėti, kaip laikomasi nacionalinės teisės aktų nuostatų, kuriomis perkeliama III ir IV antraštinės dalys. Techninių reguliavimo standartų projektuose patikslinamas bendradarbiavimo priežiūrint tarpvalstybinę veiklą vykdančias mokėjimo įstaigas metodus, priemonės bei detalės ir visų pirma informacijos, kuria turi būti keičiamasi, aprėptis ir tvarkymas, siekiant užtikrinti mokėjimo įstaigų, tarpvalstybiniu mastu teikiančių mokėjimo paslaugas, priežiūros nuoseklumą ir efektyvumą.

Tuose techninių reguliavimo standartų projektuose taip pat patikslinamos buveinės valstybių narių iš mokėjimo įstaigų pagal 2 dalį prašomų ataskaitų dėl jų teritorijose vykdomos mokėjimo paslaugų verslo veiklos teikimo priemonės ir detalės, be kita ko, tokių ataskaitų teikimo dažnumas.

EBI tuos techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d.

7. Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti 5 ir 6 dalyse nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsnius.

30 straipsnis

Reikalavimų nesilaikymo atveju taikomos priemonės, įskaitant prevencines priemones

1. Nedarant poveikio buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų atsakomybei, kai priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija nustato, kad jos teritorijoje tarpininkų arba filialų turinti mokėjimo įstaiga nesilaiko šios antraštinės dalies ar priimtų nacionalinės teisės aktų nuostatų, kuriomis perkeliamos III arba IV antraštinės dalys, ji nedelsdama apie tai informuoja buveinės valstybės narės kompetentingą instituciją.

Įvertinusi pagal pirmą pastraipą gautą informaciją, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija nepagrįstai nedelsdama imasi visų reikiamų priemonių siekdama užtikrinti, kad atitinkama mokėjimo įstaiga nebepažeistų reikalavimų. Buveinės valstybės narės kompetentinga institucija nedelsdama praneša apie tas priemones priimančiosios valstybės narės kompetentingai institucijai ir visų kitų atitinkamų valstybių narių kompetentingoms institucijoms.

2. Susidarius kritinei situacijai, kai siekiant pašalinti rimtą grėsmę kolektyviniams mokėjimo paslaugų vartotojų interesams priimančiojoje valstybėje narėje būtina imtis veiksmų nedelsiant, priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos, tuo pat metu vykstant tarpvalstybiniam kompetentingų institucijų bendradarbiavimui ir kol buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos imsis priemonių, kaip išdėstyta 29 straipsnyje gali imtis prevencinių priemonių.

3. Visos prevencinės priemonės pagal 2 dalį turi būti tinkamos ir proporcingos jų tikslui – apsaugoti nuo rimtos grėsmės, kylančios kolektyviniams mokėjimo paslaugų vartotojų interesams priimančiojoje valstybėje narėje. Jos neturi suteikti pranašumo mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugų vartotojams priimančiojoje valstybėje narėje, palyginti su mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugų vartotojais kitose valstybėse narėse.

Preveninės priemonės yra laikinos ir nutraukiamos, kai pašalinamos nustatytos rimtos grėsmės, be kita ko, padedant buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms arba su jomis bendradarbiaujant, arba padedant EBI ar su ja bendradarbiaujant, kaip nustatyta 27 straipsnio 1 dalyje.

4. Kai suderinama su kritine situacija, priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos praneša buveinės valstybės narės ir visų kitų atitinkamų valstybių narių kompetentingoms institucijoms, Komisijai ir EBI iš anksto ir bet kuriuo atveju nepagrįstai nedelsiant, apie prevencines priemones, kurių imtasi pagal 2 dalį, ir apie tų priemonių pagrindimą.

31 straipsnis

Priežastys ir pranešimas

1. Visos priemonės, kurių kompetentingos institucijos imasi pagal 23, 28, 29 arba 30 straipsnius, apimančios nuobaudas arba naudojimosi laisve teikti paslaugas ar įsisteigimo laisve apribojimus, tinkamai pagrindžiamos ir apie jas pranešama atitinkamai mokėjimo įstaigai.

2. 28, 29 ir 30 straipsniais nedaroma poveikio kompetentingų institucijų pareigoms pagal Direktyvą (ES) 2015/849 ir Reglamentą (ES) 2015/847, visų pirma pagal Direktyvos (ES) 2015/849 48 straipsnio 1 dalį ir Reglamento (EB) 2015/847 22 straipsnio 1 dalį, prižiūrėti ar stebėti, kaip laikomasi tuose aktuose nustatyty reikalavimų.

4 skirsnis

Išimtis

32 straipsnis

Sąlygos

1. Valstybės narės gali netaikyti arba leisti savo kompetentingoms institucijoms visai arba iš dalies netaikyti 1, 2 ir 3 skirsniuose, išskyrus 14, 15, 22, 24, 25 ir 26 straipsnius, nustatytos procedūros ir sąlygų fiziniams arba juridiniams asmenims, teikiantiems mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 1–6 punktuose, kai:

a) atitinkamo asmens, įskaitant tarpininkus, už kuriuos jis prisiima visą atsakomybę, per pastaruosius 12 mėnesių įvykdytų mokėjimo operacijų visos vertės mėnesinis vidurkis neviršija valstybės narės nustatytos ribos, tačiau bet kuriuo atveju yra ne didesnis kaip 3 mln. EUR. Tas reikalavimas įvertinamas atsižvelgiant į jo verslo plane numatytą mokėjimo operacijų bendrą sumą, išskyrus atvejus, kai kompetentingos institucijos reikalauja patikslinti šį planą, ir

b) nei vienas iš fizinių asmenų, atsakingų už veiklos valdymą ar vykdymą, nebuvo pripažintas kaltu padaręs teisės pažeidimų, susijusių su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu, arba kitus finansinius nusikaltimus.

2. Reikalaujama, kad visų pagal 1 dalį įregistruotų fizinių ar juridinių asmenų pagrindinė buveinė arba gyvenamoji vieta būtų valstybėje narėje, kurioje jie faktiškai vykdo veiklą.

3. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti asmenys laikomi mokėjimo įstaigomis, tačiau 11 straipsnio 9 dalis ir 28, 29 ir 30 straipsniai jiems netaikomi.

4. Valstybės narės taip pat gali nustatyti, kad pagal šio straipsnio 1 dalį įregistruotas fizinis ar juridinis asmuo gali vykdyti tik tam tikrą 18 straipsnyje nurodytą veiklą.

5. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti asmenys praneša kompetentingoms institucijoms apie visus jų padėties, susijusios su toje dalyje nurodytomis sąlygomis, pokyčius. Valstybės narės imasi reikalingų priemonių siekdamos užtikrinti, kad tuo atveju, kai nebetenkinamos šio straipsnio 1, 2 ar 4 dalyje nustatytos sąlygos, atitinkami asmenys per 30 kalendorinių dienų pagal 11 straipsnį prašytų suteikti leidimą.

6. Šio straipsnio 1–5 dalys netaikomos Direktyvai (ES) 2015/849 ar nacionalinei kovos su pinigų plovimu teisei.

33 straipsnis

Informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai

1. Fiziniai ar juridiniai asmenys, teikiantys tik mokėjimo paslaugą, kaip nurodyta I priedo 8 punkte, atleidžiami nuo 1 ir 2 skirsniuose išdėstytos procedūros ir sąlygų, išskyrus 5 straipsnio 1 dalies a, b, e–h, j, l, n, p ir q punktus, 5 straipsnio 3 dalį ir 14 bei 15 straipsnius, taikymo. 3 skirsnis taikomas, išskyrus 23 straipsnio 3 dalį.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti asmenys laikomi mokėjimo įstaigomis, tačiau jiems netaikomos III ir IV antraštinės dalys, išskyrus 41, 45 ir 52 straipsnius, kai taikytina, ir 67, 69 ir 95–98 straipsnius.

34 straipsnis

Pranešimas ir informavimas

Jei valstybė narė taiko išimtį pagal 32 straipsnį, ji apie savo sprendimą atitinkamai praneša Komisijai ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. ir nedelsdama praneša Komisijai apie visus vėlesnius pokyčius. Be to, valstybė narė praneša Komisijai atitinkamų fizinių ir juridinių asmenų skaičių ir kasmet – įvykdytų mokėjimo operacijų visą vertę kiekvienu kalendorinių metų gruodžio 31 d. duomenimis, kaip nurodyta 32 straipsnio 1 dalies a punkte.

2 SKYRIUS

Bendros nuostatos

35 straipsnis

Teisė naudotis mokėjimo sistemomis

1. Valstybės narės užtikrina, kad leidimą turinčių arba registruotų mokėjimo paslaugų teikėjų, kurie yra juridiniai asmenys, teisę naudotis mokėjimo sistemomis reglamentuojančios taisyklės būtų objektyvios, nediskriminuojančios ir proporcingos ir kad jos nevaržytų šios teisės daugiau nei būtina siekiant apsaugoti nuo konkrečios rizikos, pvz., atsiskaitymo, veiklos bei verslo rizikos, ir užtikrinti mokėjimo sistemos finansinį ir veiklos stabilumą.

Mokėjimo sistemos mokėjimo paslaugų teikėjams, mokėjimo paslaugų vartotojams ar kitoms mokėjimo sistemoms nenustato nei vieno iš šių reikalavimų:

- a) veiksmingą dalyvavimą kitose mokėjimo sistemose ribojančių taisyklių;
- b) leidimą turinčius mokėjimo paslaugų teikėjus arba registruotus mokėjimo paslaugų teikėjus diskriminuojančių taisyklių, susijusių su dalyvių teisėmis, pareigomis ir teisėmis į turtą;
- c) apribojimų institucinio statuso pagrindu.

2. 1 dalis netaikoma:

- a) pagal Direktyvą 98/26/EB nustatytoms mokėjimo sistemoms;
- b) mokėjimo sistemoms, kuriose dalyvauja tik mokėjimo paslaugų teikėjai, priklausantys grupei.

Pirmos pastraipos a punkto tikslais valstybės narės užtikrina, kad tuo atveju, kai nustatytos sistemos dalyvis leidžia leidimą turinčiam arba registruotam mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris nedalyvauja sistemoje, perduoti pervedimo nurodymus per sistemą, tas dalyvis, gavęs prašymą, objektyviai, proporcingai ir nediskriminuodamas pagal 1 dalį suteikia tą pačią galimybę kitiems leidimą turintiems ar registruotiems mokėjimo paslaugų teikėjams.

Visais atsisakymo atvejais dalyvis prašančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui pateikia išsamias priežastis.

36 straipsnis

Teisė naudotis kredito įstaigoje tvarkomomis sąskaitomis

Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo įstaigos turėtų teisę naudotis kredito įstaigų mokėjimo sąskaitų tvarkymo paslaugomis laikantis objektyvumo, nediskriminavimo ir proporcingumo principų. Tokia teisė turėtų būti pakankamai plataus masto, kad mokėjimo įstaigos galėtų netrukdomai ir veiksmingai teikti mokėjimo paslaugas.

Visais atsisakymo atvejais kredito įstaiga kompetentingai institucijai pateikia tinkamai motyvuotas priežastis.

37 straipsnis

Draudimas ne mokėjimo paslaugų teikėjams teikti mokėjimo paslaugas ir pareiga pranešti

1. Valstybės narės draudžia fiziniams ar juridiniams asmenims, kurie nėra mokėjimo paslaugų teikėjai ir kurių atžvilgiu aiškiai nenumatyta, kad jiems ši direktyva netaikoma, teikti mokėjimo paslaugas.

2. Valstybės narės reikalauja, kad paslaugų teikėjai, vykdantys bet kurią iš 3 straipsnio k punkto i ir ii papunktyje arba abiejuose papunkčiuose nurodytą veiklą, kai ją vykdant per pastaruosius 12 mėnesių įvykdytų mokėjimo operacijų bendra vertė viršija 1 mln. EUR sumą, nusiųstų pranešimą kompetentingoms institucijoms, kuriame pateiktų siūlomų paslaugų aprašymą ir nurodytų 3 straipsnio k punkto i ir ii papunkčiuose nurodytą išimtį, pagal kurią laikoma, kad ta veikla yra vykdoma.

Remdamasi tuo pranešimu, kompetentinga institucija priima tinkamai motyvuotą sprendimą pagal 3 straipsnio k punkte nurodytus kriterijus kai veikla negali būti laikoma ribotame tinkle vykdoma veikla, ir atitinkamai informuoja paslaugų teikėją.

3. Valstybės narės reikalauja, kad paslaugų teikėjai, vykdantys 3 straipsnio l punkte nurodytą veiklą, nusiųstų pranešimą kompetentingoms institucijoms ir kompetentingoms institucijoms pateiktų metinę audito nuomonę, kuria patvirtinama, kad veikla vykdoma laikantis 3 straipsnio l punkte nustatytų ribų.

4. Nepaisant 1 dalies, kompetentingos institucijos informuoja EBI apie paslaugas, apie kurias pranešta pagal 2 ir 3 dalis, nurodydamos, pagal kurią išimtį vykdoma ta veikla.

5. Veiklos, apie kurią pranešta pagal šio straipsnio 2 ir 3 dalis, aprašymas yra padaromas viešai prieinamu 14 ir 15 straipsniuose numatytuose registruose.

III ANTRAŠTINĖ DALIS

MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKIMO SĄLYGŲ SKAIDRUMAS IR INFORMAVIMO REIKALAVIMAI

1 SKYRIUS

Bendrosios taisyklės

38 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši antraštinė dalis taikoma vieno mokėjimo operacijoms, bendrosioms sutartims ir mokėjimo operacijoms, kurias jos apima. Šalys gali susitarti visos šios antraštinės dalies ar jos dalies netaikyti tais atvejais, kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas.

2. Valstybės narės šios antraštinės dalies nuostatas gali taikyti labai mažoms įmonėms taip pat, kaip vartotojams.

3. Ši direktyva neturi poveikio Direktyvai 2008/48/EB, kitai atitinkamai Sąjungos teisei ar nacionalinėms priemonėms, susijusioms su kreditų suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios nederinamos pagal šią direktyvą ir atitinka Sąjungos teisę.

39 straipsnis

Kitos Sąjungos teisės nuostatos

Šios antraštinės dalies nuostatos neturi poveikio Sąjungos teisei, nustatančiai papildomus reikalavimus dėl išankstinio informavimo.

Tačiau tais atvejais, kai taikoma ir Direktyva 2002/65/EB, vietoj tos direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatytų informavimo reikalavimų, išskyrus tos dalies 2 punkto c–g papunkčius, 3 punkto a, d ir e papunkčius bei 4 punkto b papunktį, taikomi šios direktyvos 44, 45, 51 ir 52 straipsniai.

40 straipsnis

Mokesčiai už informavimą

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas negali mokėjimo paslaugų vartotojo apmokestinti už informacijos pateikimą pagal šią antraštinę dalį.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėjimo paslaugų vartotojas gali susitarti dėl mokesčių už mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu teikiamą papildomą ar dažnesnį informavimą arba už informacijos perdavimą kitomis ryšio priemonėmis nei nurodytos bendrojoje sutartyje.

3. Tais atvejais, kai mokėjimo paslaugų teikėjas gali nustatyti mokesčius už informavimą pagal 2 dalį, jie turi būti pagrįsti ir atitikti mokėjimo paslaugų teikėjo faktines sąnaudas.

41 straipsnis

Su informavimo reikalavimais susijusi įrodinėjimo pareiga

Valstybės narės nustato, kad įrodinėjimo pareiga tenka mokėjimo paslaugų teikėjui ir kad jis turi įrodyti, kad įvykdė šioje antraštinėje dalyje nustatytus informavimo reikalavimus.

42 straipsnis

Nuo informavimo reikalavimų nukrypti leidžianti nuostata, taikoma mažos vertės mokėjimo priemonėms ir elektroniniams pinigams

1. Mokėjimo priemonių, kurios pagal atitinkamą bendrąją sutartį susijusios tik su atskiromis mokėjimo operacijomis, neviršijančiomis 30 EUR, arba kurioms nustatyta 150 EUR išlaidų riba arba kuriose laikoma ne didesnė nei 150 EUR suma bet kuriuo metu, atvejais:

- a) nukrypstant nuo 51, 52 ir 56 straipsnių, mokėjimo paslaugų teikėjas pateikia mokėtojui tik informaciją apie mokėjimo paslaugos pagrindines savybes, įskaitant būdą, kaip galima naudotis mokėjimo priemone, atsakomybę, taikomus mokesčius ir kitą svarbią informaciją, reikalingą pagrįstam sprendimui priimti, taip pat nurodo, kur lengvai prieinamu būdu galima susipažinti su visa kita 52 straipsnyje nurodyta informacija ir sąlygomis;
- b) gali būti susitarta, kad nukrypstant nuo 54 straipsnio, iš mokėjimo paslaugų teikėjo nereikalaujama pasiūlyti bendrosios sutarties sąlygų pakeitimų tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 51 straipsnio 1 dalyje;
- c) gali būti susitarta, kad, nukrypstant nuo 57 ir 58 straipsnių, atlikus mokėjimo operaciją:
 - i) mokėjimo paslaugų teikėjas pateikia tik nuorodą, pagal kurią mokėjimo paslaugų vartotojas gali nustatyti mokėjimo operaciją, jos sumą bei mokesčius už ją ir (arba) tam pačiam gavėjui atliktų kelių tokios pat rūšies mokėjimo operacijų atveju – informaciją apie visą sumą ir šių mokėjimo operacijų mokesčius, arba sudaro sąlygas tokia nuoroda naudotis;
 - ii) iš mokėjimo paslaugų teikėjo nereikalaujama pateikti i papunktyje nurodytos informacijos arba sudaryti sąlygų su ja susipažinti, jei mokėjimo priemonė naudojama anonimiškai arba jei kitu atveju mokėjimo paslaugų teikėjas dėl techninių priežasčių negali jos pateikti. Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia mokėtojui galimybę patikrinti laikomų lėšų sumą.

2. Nacionalinių mokėjimo operacijų atvejais valstybės narės arba jų kompetentingos institucijos gali sumažinti arba padvigubinti 1 dalyje nurodytas sumas. Valstybės narės gali padidinti sumas išankstinio mokėjimo priemonėms iki 500 EUR.

2 SKYRIUS

Vieno mokėjimo operacijos

43 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis skyrius taikomas vieno mokėjimo operacijoms, kurioms netaikoma bendroji sutartis.
2. Kai mokėjimo nurodymas įvykdyti vieno mokėjimo operaciją perduodamas naudojant bendrojoje sutartyje numatytą mokėjimo priemonę, mokėjimo paslaugų teikėjas neprivalo pateikti tos informacijos arba sudaryti sąlygų susipažinti su ta informacija, kuri mokėjimo paslaugų vartotojui jau pateikta remiantis su kitu mokėjimo paslaugų teikėju sudaryta bendrąja sutartimi arba kuri jam bus pateikta pagal tą bendrąją sutartį.

44 straipsnis

Išankstinė bendro pobūdžio informacija

1. Valstybės narės reikalauja, kad iki mokėjimo paslaugų vartotojo įpareigojimo vieno mokėjimo paslaugos sutartimi arba oferta mokėjimo paslaugų teikėjas lengvai prieinamu būdu sudarytų mokėjimo paslaugų vartotojui galimybę susipažinti su 45 straipsnyje nurodyta informacija ir sąlygomis, susijusiomis su jo teikiamomis paslaugomis. Mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu mokėjimo paslaugų teikėjas informaciją pateikia ir sąlygas nurodo popierine forma arba naudodamas kitą patvariąją laikmeną. Informacija ir sąlygos išdėstomos lengvai suprantamais žodžiais, aiškia ir suprantama forma, valstybės narės, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, valstybine kalba arba kita kalba, dėl kurios susitarė šalys.
2. Jei vieno mokėjimo paslaugos sutartis sudaroma mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu naudojant nuotolinio ryšio priemones, kurios nesudaro sąlygų mokėjimo paslaugų teikėjui laikytis 1 dalies, mokėjimo paslaugų teikėjas įvykdo savo pareigas pagal tą dalį iš karto, įvykdžius mokėjimo operaciją.
3. Pareigos pagal šio straipsnio 1 dalį taip pat gali būti įvykdytos pateikus vieno mokėjimo paslaugos sutarties projekto kopiją arba mokėjimo nurodymo projektą, kuriuose pateikiama informacija ir sąlygos, nurodytos 45 straipsnyje.

45 straipsnis

Informacija ir sąlygos

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo paslaugų vartotojui pateiktų šią informaciją ir sąlygas arba sudarytų sąlygas su jomis susipažinti:
 - a) konkrečią informaciją arba unikalų identifikatorių, kuriuos turi nurodyti mokėjimo paslaugų vartotojas, kad mokėjimo nurodymas būtų tinkamai inicijuotas arba įvykdytas;
 - b) maksimalią mokėjimo paslaugos, kuri bus teikiama, vykdymo trukmę;
 - c) visus mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjui mokamus mokesčius ir, kai taikytina, tų mokesčių išskaidymą;
 - d) kai taikytina, faktinį arba pagrindinį valiutos keitimo kursą, kuris turi būti taikomas mokėjimo operacijai.
2. Be to, valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai prieš inicijavimą pateiktų mokėtojui tokią aiškią ir išsamią informaciją arba sudarytų mokėtojui sąlygas su ja susipažinti:
 - a) mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo pavadinimą, jo pagrindinės buveinės geografinį adresą ir, kai taikytina, jo tarpininko ar filialo, įsisteigusio valstybėje narėje, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, geografinį adresą, taip pat kitą kontaktinę informaciją, įskaitant elektroninio pašto adresą, svarbią ryšiams su mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėju palaikyti; ir
 - b) kompetentingos institucijos kontaktinius duomenis.
3. Kai taikytina, mokėjimo paslaugų vartotojui sudaromos sąlygos lengvai prieinamu būdu susipažinti su kita 52 straipsnyje nurodyta atitinkama informacija ir sąlygomis.

46 straipsnis

Mokėtojui ir gavėjui teikiama informacija po mokėjimo nurodymo inicijavimo

Tais atvejais, kai mokėjimo nurodymas inicijuojamas per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, be 45 straipsnyje nurodytos informacijos ir sąlygų, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas iš karto po inicijavimo pateikia mokėtojui ir, kai taikytina, gavėjui visus šiuos duomenis arba sudaro sąlygas su jais susipažinti:

- a) patvirtinimą, kad mokėjimo nurodymas sėkmingai inicijuotas mokėtojo sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje;
- b) nuorodą, pagal kurią mokėtojas ir gavėjas gali nustatyti mokėjimo operaciją ir, kai taikytina, gavėjas – nustatyti mokėtoją, taip pat visą informaciją, perduotą atliekant mokėjimo operaciją;
- c) mokėjimo operacijos sumą;
- d) kai taikytina, visų mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui mokėtinų mokesčių už operaciją sumą, ir, kai taikytina tų mokesčių sumų išskaidymą.

47 straipsnis

Mokėtojo sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui teikiama informacija teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugą

Kai mokėjimo nurodymas inicijuojamas per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, jis pateikia mokėtojo sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui mokėjimo operacijos nuorodą.

48 straipsnis

Mokėtoju teikiama informacija gavus mokėjimo nurodymą

Gavęs mokėjimo nurodymą, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 44 straipsnio 1 dalyje, mokėtoju nedelsdamas pateikia visus šiuos su jo teikiamomis paslaugomis susijusius duomenis arba sudaro sąlygas mokėtoju su jais susipažinti:

- a) nuorodą, pagal kurią mokėtojas gali nustatyti mokėjimo operaciją ir, kai taikytina, su gavėju susijusią informaciją;
- b) mokėjimo operacijos sumą mokėjimo nurodyme naudota valiuta;
- c) visų už mokėjimo operaciją mokėtojo mokamų mokesčių sumą ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymą;
- d) kai taikytina, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutos keitimo kursą arba nuorodą į jį, kai šis kursas skiriasi nuo nurodyto pagal 45 straipsnio 1 dalies d punktą, ir mokėjimo operacijos sumą po valiutos perskaičiavimo;
- e) mokėjimo nurodymo gavimo datą.

49 straipsnis

Įvykdžius operaciją gavėjui teikiama informacija

Įvykdžius mokėjimo operaciją, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 44 straipsnio 1 dalyje, gavėjui nedelsdamas pateikia visus šiuos su jo teikiamomis paslaugomis susijusius duomenis arba sudaro sąlygas gavėjui su jais susipažinti:

- a) nuorodą, pagal kurią gavėjas gali nustatyti mokėjimo operaciją, o, kai taikytina, ir mokėtoją, bei visą informaciją, perduotą atliekant mokėjimo operaciją;
- b) mokėjimo operacijos sumą ta valiuta, kuria lėšos suteikiamos gavėjui;
- c) visų už mokėjimo operaciją gavėjo mokamų mokesčių sumą ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymą;

- d) kai taikytina, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutos keitimo kursą ir mokėjimo operacijos sumą iki to valiutos perskaičiavimo;
- e) įskaitymo į sąskaitą datą.

3 SKYRIUS

Bendrosios sutartys

50 straipsnis

Taikymo sritis

Šis skyrius taikomas mokėjimo operacijoms, kurias apima bendroji sutartis.

51 straipsnis

Išankstinė bendro pobūdžio informacija

1. Valstybės narės reikalauja, kad likus pakankamai laiko iki mokėjimo paslaugų vartotojo įpareigojimo bendrąja sutartimi arba oferta mokėjimo paslaugų teikėjas popierine forma arba naudodamas kitą patvariąją laikmeną pateiktų mokėjimo paslaugų vartotojui 52 straipsnyje nurodytą informaciją ir sąlygas. Informacija ir sąlygos išdėstomos lengvai suprantamais žodžiais, aiškia ir suprantama forma, valstybės narės, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, valstybine kalba arba kita kalba, dėl kurios susitarė šalys.
2. Jei bendroji sutartis buvo sudaryta mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu naudojant nuotolinio ryšio priemones, kuriomis nesudaromos sąlygos mokėjimo paslaugų teikėjui laikytis 1 dalies, mokėjimo paslaugų teikėjas įvykdo savo pareigas pagal tą dalį iš karto, sudarius bendrąją sutartį.
3. Pareigos pagal 1 dalį taip pat gali būti įvykdytos pateikus bendrosios sutarties projekto, kuriame pateikiama informacija ir sąlygos, nurodytos 52 straipsnyje, kopiją.

52 straipsnis

Informacija ir sąlygos

Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojui būtų pateikta ši informacija ir sąlygos:

1. dėl mokėjimo paslaugų teikėjo:
 - a) mokėjimo paslaugų teikėjo pavadinimas, jo pagrindinės buveinės geografinis adresas ir, kai taikytina, jo tarpininko ar filialo, įsisteigusio valstybėje narėje, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, geografinis adresas, taip pat kiti adresai, įskaitant elektroninio pašto adresą, kuriuos galima naudoti ryšiams su mokėjimo paslaugų teikėju palaikyti;
 - b) atitinkamų priežiūros institucijų ir 14 straipsnyje numatyto registro ar kito atitinkamo viešojo registro, kuriame užregistruotas mokėjimo paslaugų teikėjo leidimas, duomenys ir registracijos numeris arba lygiavertės identifikavimo tame registre priemonės;
2. dėl naudojimosi mokėjimo paslaugomis:
 - a) mokėjimo paslaugos, kuri bus teikiama, pagrindinių savybių aprašymas;
 - b) konkreti informacija arba unikalus identifikatorius, kuriuos turi nurodyti mokėjimo paslaugų vartotojas, kad mokėjimo nurodymas būtų tinkamai inicijuotas arba įvykdytas;
 - c) sutikimo inicijuoti mokėjimo nurodymą arba įvykdyti mokėjimo operaciją davimo ir tokio sutikimo panaikinimo pagal 64 ir 80 straipsnius forma bei procedūra;

- d) nuoroda į mokėjimo nurodymo gavimo laiką pagal 78 straipsnį, ir mokėjimo paslaugų teikėjo nustatytą laiką, po kurio gautas mokėjimo nurodymas bus laikomas gautu kitą mokėjimo paslaugos teikėjo darbo dieną (jei toks laikas nustatomas);
 - e) maksimali teikiamų mokėjimo paslaugų vykdymo trukmė;
 - f) ar galima susitarti dėl mokėjimo priemonės naudojimui nustatytų išlaidų ribų pagal 68 straipsnio 1 dalį;
 - g) kortele grindžiamų mokėjimo priemonių, kuriose naudojami kelių mokėjimo priemonių prekės ženklai, atveju – mokėjimo paslaugų vartotojo teisės pagal Reglamento (ES) 2015/751 8 straipsnį.
3. dėl mokesčių, palūkanų ir valiutos keitimo kursų:
- a) visi mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjui mokami mokesčiai, įskaitant mokesčius, susijusius su informacijos pagal šią direktyvą teikimo arba sąlygų susipažinti su ja sudarymo būdu ir dažnumu, ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymas;
 - b) kai taikytina, taikytinos palūkanų normos ir valiutos keitimo kursai arba, jei turi būti taikomos pagrindinės palūkanų normos ir pagrindiniai valiutos keitimo kursai, faktinių palūkanų apskaičiavimo metodas ir šių pagrindinių palūkanų normų ar valiutos keitimo kursų nustatymo atitinkama data ir indeksas ar pagrindas;
 - c) jei susitarta, nedelsiant taikomos pasikeitusios pagrindinės palūkanų normos ar valiutos keitimo kursai bei su šiais pasikeitimas susiję informavimo reikalavimai pagal 54 straipsnio 2 dalį;
4. dėl ryšių palaikymo:
- a) kai taikytina, ryšio priemonės, įskaitant techninius reikalavimus mokėjimo paslaugų vartotojo įrangai ir programinei įrangai, kurias šalys susitaria naudoti informacijai ar pranešimams perduoti pagal šią direktyvą;
 - b) informacijos pagal šią direktyvą teikimo arba sąlygų su ja susipažinti sudarymo būdas ir dažnumas;
 - c) kalba arba kalbos, kuriomis sudaroma bendroji sutartis ir palaikomi ryšiai esant šiems sutartiniams santykiams;
 - d) mokėjimo paslaugų vartotojo teisė gauti bendrosios sutarties sutartines sąlygas ir informaciją ir sąlygas pagal 53 straipsnį;
5. dėl apsaugos ir taisomųjų priemonių:
- a) kai taikytina, veiksmų, kurių turi imtis mokėjimo paslaugų vartotojas, siekdamas apsaugoti mokėjimo priemonę, aprašymas ir mokėjimo paslaugų teikėjo informavimo 69 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytais tikslais būdas;
 - b) saugi procedūra, pagal kurią mokėjimo paslaugų teikėjas informuoja mokėjimo paslaugų vartotoją apie įtariamą arba faktinį sukčiavimą arba grėsmes saugumui;
 - c) jei susitarta, sąlygos, kuriomis mokėjimo paslaugų teikėjas pasilieka teisę blokuoti mokėjimo priemonę pagal 68 straipsnį;

- d) mokėtojo atsakomybė pagal 74 straipsnį, įskaitant informavimą apie atitinkamą sumą;
 - e) kaip ir per kokį laikotarpį mokėjimo paslaugų vartotojas turi informuoti mokėjimo paslaugų teikėją apie neautorizuotą ar netinkamai inicijuotą arba įvykdytą mokėjimo operaciją pagal 71 straipsnį, taip pat mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už neautorizuotas mokėjimo operacijas pagal 73 straipsnį;
 - f) mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už mokėjimo operacijų inicijavimą arba vykdymą pagal 89 straipsnį;
 - g) grąžinimo pagal 76 ir 77 straipsnius sąlygos;
6. dėl bendrosios sutarties pakeitimų ir nutraukimo:
- a) jei susitarta, informacija, kad bus laikoma, jog mokėjimo paslaugų vartotojas sutinka su sąlygų pakeitimais pagal 54 straipsnį, nebent mokėjimo paslaugų vartotojas anksčiau nei siūlomą jų įsigaliojimo dieną mokėjimo paslaugų teikėjui praneša, kad su jais nesutinka;
 - b) bendrosios sutarties galiojimo trukmė;
 - c) mokėjimo paslaugų vartotojo teisė nutraukti bendrąją sutartį ir visi susitarimai, susiję su nutraukimu pagal 54 straipsnio 1 dalį ir 55 straipsnį;
7. dėl teisių gynimo:
- a) sutartinės sąlygos dėl bendrajai sutarčiai taikomos teisės ir (arba) kompetentingų teismų;
 - b) AGS procedūros, kuriomis mokėjimo paslaugų vartotojas gali naudotis pagal 99–102 straipsnius.

53 straipsnis

Informacijos prieinamumas ir bendrosios sutarties sąlygos

Sutartinių santykių metu mokėjimo paslaugų vartotojas turi teisę bet kada, pateikęs prašymą, gauti bendrosios sutarties sutartinės sąlygas ir 52 straipsnyje nurodytą informaciją ir sąlygas, pateikiamas popierine forma ar naudojant kitą patvariąją laikmeną.

54 straipsnis

Bendrosios sutarties sąlygų pakeitimai

1. Visus bendrosios sutarties ar 52 straipsnyje nurodytos informacijos ir sąlygų pakeitimus mokėjimo paslaugų teikėjas pasiūlo tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 51 straipsnio 1 dalyje, ir ne vėliau kaip likus dviem mėnesiams iki siūlomos jų taikymo dienos. Mokėjimo paslaugų vartotojas gali sutikti su pakeitimais arba juos atmesti anksčiau nei siūlomą jų įsigaliojimo dieną.

Kai taikytina, pagal 52 straipsnio 6 dalies a punktą mokėjimo paslaugų teikėjas praneša mokėjimo paslaugų vartotojui, kad laikoma, jog mokėjimo paslaugų vartotojas sutinka su tais pakeitimais, jeigu jis anksčiau nei siūlomą jų įsigaliojimo dieną mokėjimo paslaugų teikėjui nepraneša, kad su jais nesutinka. Mokėjimo paslaugų teikėjas taip pat informuoja mokėjimo paslaugų vartotoją, kad tuo atveju, jei mokėjimo paslaugų vartotojas atmestų tuos pakeitimus, mokėjimo paslaugų vartotojas turi teisę nutraukti bendrąją sutartį nemokėdamas jokių mokesčių bet kuriuo metu iki tos dienos, kurią būtų pradėti taikyti pakeitimai.

2. Palūkanų normų ar valiutos keitimo kursų pakeitimai gali būti taikomi nedelsiant ir be pranešimo, jei tokia teisė nustatyta bendrojoje sutartyje ir jei palūkanų normų ar valiutos keitimo kursų pakeitimai grindžiami pagrindinėmis palūkanų normomis ar pagrindiniais valiutos keitimo kursais, dėl kurių susitarta pagal 52 straipsnio 3 dalies b ir c punktus. Mokėjimo paslaugų vartotojas informuojamas apie bet kokią palūkanų normos pakeitimą kuo anksčiau tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 51 straipsnio 1 dalyje, išskyrus atvejus, kai šalis susitaria dėl informacijos pateikimo ar sąlygų su ja susipažinti sudarymo konkretaus dažnumo ar būdo. Tačiau palūkanų normos ar valiutų keitimo kursų pakeitimai, kurie yra palankesni mokėjimo paslaugų vartotojams, gali būti taikomi be pranešimo.

3. Mokėjimo operacijoms taikytos palūkanų normos ar valiutos keitimo kurso pakeitimai įgyvendinami ir apskaičiuojami nešališkai, nediskriminuojant mokėjimo paslaugų vartotojų.

55 straipsnis

Nutraukimas

1. Mokėjimo paslaugų vartotojas gali nutraukti bendrąją sutartį bet kuriuo metu, išskyrus atvejus, kai šalis susitaria dėl pranešimo pateikimo laikotarpio. Tas laikotarpis negali būti ilgesnis nei vienas mėnuo.

2. Nutraukdamas bendrąją sutartį, mokėjimo paslaugų vartotojas nemoka jokių mokesčių, išskyrus atvejus, kai sutartis galiojo trumpiau nei šešis mėnesius. Bendrosios sutarties nutraukimo mokesčiai, jei tokie taikomi, turi būti pagrįsti ir atitikti sąnaudas.

3. Jei tai sutarta bendrojoje sutartyje, mokėjimo paslaugų teikėjas gali nutraukti bendrąją sutartį, sudarytą neapibrėžtam laikotarpiui, ne mažiau kaip prieš du mėnesius pateikdamas pranešimą tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 51 straipsnio 1 dalyje.

4. Reguliariai už mokėjimo paslaugas imamus mokesčius mokėjimo paslaugų vartotojas moka tik proporcingai iki sutarties nutraukimo dienos. Jei tokie mokesčiai sumokėti iš anksto, jie proporcingai grąžinami.

5. Šio straipsnio nuostatos neturi poveikio valstybių narių įstatymams ir kitiems teisės aktams, kuriais reglamentuojamos šalių teisės pareikšti, kad bendroji sutartis yra negaliojanti ar niekinė.

6. Valstybės narės mokėjimo paslaugų vartotojams gali nustatyti palankesnes nuostatas.

56 straipsnis

Prieš vykdant atskiras mokėjimo operacijas teikiama informacija

Kai vykdoma mokėtojo inicijuota atskira mokėjimo operacija pagal bendrąją sutartį, mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtojo prašymu dėl tos konkrečios mokėjimo operacijos suteikia aiškią informaciją apie visus šiuos elementus:

- a) maksimalų vykdymo laiką;
- b) mokesčius, kuriuos turi sumokėti mokėtojas;
- c) atitinkamais atvejais visų mokesčių sumų išskaidymą.

57 straipsnis

Mokėtoju teikiama informacija apie atskiras mokėjimo operacijas

1. Po to, kai atskiros mokėjimo operacijos suma nurašoma iš mokėtojo sąskaitos, arba kai mokėtojas nenaudoja mokėjimo sąskaitos, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, gavęs mokėjimo nurodymą, mokėtoju tokiu pačiu būdu, kaip nustatyta 51 straipsnio 1 dalyje, nepagrįstai nedelsdamas pateikia informaciją apie visus šiuos:

- a) nuorodą, pagal kurią mokėtojas gali nustatyti kiekvieną mokėjimo operaciją ir atitinkamais atvejais su gavėju susijusią informaciją;
- b) mokėjimo operacijos sumą valiuta, kuria suma nurašoma iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos, arba mokėjimo nurodyme naudota valiuta;
- c) visų mokesčių už mokėjimo operaciją sumą ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymą arba mokėtojo mokamas palūkanas;
- d) kai taikytina, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutos keitimo kursą ir mokėjimo operacijos sumą po to valiutos perskaičiavimo;
- e) nurašymo iš sąskaitos datą arba mokėjimo nurodymo gavimo datą.

2. Bendrojoje sutartyje nustatoma sąlyga, kad mokėtojas gali reikalauti pateikti 1 dalyje nurodytą informaciją arba sudaryti sąlygas su ja susipažinti, reguliariai, ne rečiau kaip kartą per mėnesį, nemokamai bei sutartu būdu, kad mokėtojas galėtų saugoti ir atkurti nepakitusią informaciją.

3. Tačiau valstybės narės gali reikalauti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai ne rečiau kaip kartą per mėnesį nemokamai pateiktą informaciją popierine forma arba naudodami kitą patvariąją laikmeną.

58 straipsnis

Gavėjui teikiama informacija apie atskiras mokėjimo operacijas

1. Įvykdęs atskirą mokėjimo operaciją, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas gavėjui tokiu pačiu būdu, kaip nustatyta 51 straipsnio 1 dalyje, nepagrįstai nedelsdamas pateikia informaciją apie visus šiuos elementus:

- a) nuorodą, pagal kurią gavėjas gali nustatyti mokėjimo operaciją ir mokėtoją, taip pat visą informaciją, perduotą atliekant mokėjimo operaciją;
- b) mokėjimo operacijos sumą valiuta, kuria suma įskaitoma į gavėjo mokėjimo sąskaitą;
- c) visų mokesčių už mokėjimo operaciją sumą ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymą, arba gavėjo mokamas palūkanas;
- d) kai taikytina, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutos keitimo kursą ir mokėjimo operacijos sumą iki to valiutos perskaičiavimo;
- e) įskaitymo į sąskaitą datą.

2. Bendrojoje sutartyje gali būti nustatyta sąlyga, jog 1 dalyje nurodyta informacija turi būti pateikta ar sąlygos su ja susipažinti sudaromos periodiškai, ne rečiau kaip kartą per mėnesį, ir sutartu būdu, kad mokėtojas galėtų saugoti ir atkurti nepakitusią informaciją.

3. Tačiau valstybės narės gali reikalauti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai ne rečiau kaip kartą per mėnesį nemokamai pateiktą informaciją popierine forma arba naudodami kitą patvariąją laikmeną.

4 SKYRIUS

Bendros nuostatos

59 straipsnis

Valiuta ir valiutos perskaičiavimas

1. Mokėjimai atliekami valiuta, dėl kurios susitarė šalys.
2. Jeigu valiutos perskaičiavimo paslauga siūloma iki mokėjimo operacijos inicijavimo ir jeigu ta valiutos perskaičiavimo paslauga siūloma bankomate, pardavimo vietoje arba ją siūlo gavėjas, valiutos perskaičiavimo paslaugą mokėtojiui siūlanti šalis mokėtojiui nurodo visus mokesčius ir valiutos keitimo kursą, kuris bus taikomas perskaičiuojant mokėjimo operacijos valiutą.

Mokėtojas turi duoti sutikimą, kad valiutos perskaičiavimo paslauga būtų teikiama tuo pagrindu.

60 straipsnis

Informacija apie papildomus mokesčius ar nuolaidas

1. Kai už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą gavėjas pareikalauja mokesčio arba pasiūlo nuolaidą, jis mokėtoją apie tai informuoja iki mokėjimo operacijos inicijavimo.
2. Kai už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą mokėjimo paslaugų teikėjas arba kita su operacija susijusi šalis pareikalauja mokesčio, mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo paslaugų vartotoją apie tai informuoja iki mokėjimo operacijos inicijavimo.
3. 1 ir 2 dalyse nurodytus mokesčius mokėtojas privalo sumokėti tik tuomet, jeigu prieš mokėjimo operacijos inicijavimą jam pranešama visa jų suma.

IV ANTRAŠTINĖ DALIS

TEISĖS IR PAREIGOS, SUSIJUSIOS SU MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKIMU IR NAUDOJIMU

1 SKYRIUS

Bendros nuostatos

61 straipsnis

Taikymo sritis

1. Kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas, mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas gali susitarti visai ar iš dalies netaikyti 62 straipsnio 1 dalies, 64 straipsnio 3 dalies, 72, 74, 76, 77, 80 ir 89 straipsnių. Mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas taip pat gali susitarti dėl kitokių terminų, nei tie, kurie nustatyti 71 straipsnyje.
2. Valstybės narės gali nustatyti, kad 102 straipsnis netaikomas tuo atveju, kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas.
3. Valstybės narės gali nustatyti, kad šios antraštinės dalies nuostatos labai mažoms įmonėms taikomos taip pat, kaip vartotojams.
4. Šia direktyva nedaromas poveikis Direktyvai 2008/48/EB, kitai atitinkamai Sąjungos teisei ar nacionalinėms priemonėms, susijusioms su kredito suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios nederinamos pagal šią direktyvą ir atitinka Sąjungos teisę.

62 straipsnis

Taikomi mokesčiai

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas neturi iš mokėjimo paslaugų vartotojo imti mokesčių už savo informavimo pareigų vykdymą ar taisomąsias ir prevencines priemones pagal šią antraštinę dalį, išskyrus atvejus, kai 79 straipsnio 1 dalyje, 80 straipsnio 5 dalyje ir 88 straipsnio 2 dalyje nurodyta kitaip. Mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas susitaria dėl tų mokesčių, kurie turi būti pagrįsti ir atitikti mokėjimo paslaugų teikėjo faktines sąnaudas.

2. Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo operacijų, vykdomų Sąjungoje, atveju, kai tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo, tiek gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo arba mokėjimo operaciją vykdančio vieno mokėjimo paslaugų teikėjo buvimo vieta yra Sąjungoje, gavėjas mokėtų mokesčius, kuriais jį apmokestina jo mokėjimo paslaugų teikėjas, o mokėtojas mokėtų mokesčius, kuriais jį apmokestina jo mokėjimo paslaugų teikėjas.

3. Mokėjimo paslaugų teikėjas netrukdo gavėjui iš mokėtojo reikalauti mokesčio, jam siūlyti nuolaidą ar kitaip jį skatinti naudoti tam tikrą mokėjimo priemonę. Taikomi mokesčiai neturi viršyti gavėjo patiriamų tiesioginių sąnaudų, susijusių su konkrečios mokėjimo priemonės naudojimu.

4. Bet kuriuo atveju valstybės narės užtikrina, kad gavėjas nereikalautų mokesčių už mokėjimo priemonių, kurių tarpbankiniai mokesčiai reglamentuojami pagal Reglamento (ES) 2015/751 II skyrių, naudojimą ir už tas mokėjimo paslaugas, kurioms taikomas Reglamentas (ES) Nr. 260/2012.

5. Valstybės narės gali uždrausti arba apriboti gavėjo teisę reikalauti mokesčių, atsižvelgdamos į būtinybę skatinti konkurenciją ir naudojimąsi veiksmingomis mokėjimo priemonėmis.

63 straipsnis

Mažos vertės mokėjimo priemonėms ir elektroniniams pinigams taikoma nukrypti leidžianti nuostata

1. Mokėjimo priemonių, kurios pagal bendrąją sutartį susijusios tik su atskiromis mokėjimo operacijomis, neviršijančiomis 30 EUR, arba kurioms nustatyta 150 EUR išlaidų riba arba kuriose bet kuriuo metu laikoma ne didesnė nei 150 EUR suma, atvejais mokėjimo paslaugų teikėjai gali susitarti su savo mokėjimo paslaugų vartotojais, kad:

- a) 69 straipsnio 1 dalies b punktas, 70 straipsnio 1 dalies c bei d punktai ir 74 straipsnio 3 dalis netaikomi, jei negalima mokėjimo priemonės blokuoti arba užkirsti kelią ją toliau naudoti;
- b) 72 ir 73 straipsniai ir 74 straipsnio 1 bei 3 dalys netaikomi, jei mokėjimo priemonė yra naudojama anonimiškai arba jei mokėjimo paslaugų teikėjas dėl kitų priežasčių, susijusių su mokėjimo priemone, negali įrodyti, kad mokėjimo operacija buvo autorizuota;
- c) nukrypstant nuo 79 straipsnio 1 dalies, nereikalaujama, kad mokėjimo paslaugų teikėjas praneštų mokėjimo paslaugų vartotojui apie atsisakymą vykdyti mokėjimo nurodymą, jei iš aplinkybių akivaizdu, kad mokėjimo nurodymas nebus įvykdytas;
- d) nukrypstant nuo 80 straipsnio, mokėtojas negali atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai mokėjimo nurodymas perduotas arba gavėjui duotas sutikimas įvykdyti mokėjimo operaciją;
- e) nukrypstant nuo 83 ir 84 straipsnių, taikomi kiti vykdymo laikotarpiai.

2. Nacionalinių mokėjimo operacijų atveju valstybės narės arba jų kompetentingos institucijos gali sumažinti arba padvigubinti 1 dalyje nurodytas sumas. Iš anksto apmokėtoms mokėjimo priemonėms sumas jos gali padidinti iki 500 EUR.

3. Šios direktyvos 73 ir 74 straipsniai taip pat taikomi elektroniniams pinigams, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte, išskyrus atvejus, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas negali išaldyti mokėjimo sąskaitos, kurioje saugomi elektroniniai pinigai, ar blokuoti mokėjimo priemonės. Valstybės narės gali pasirinkti šią nukrypti leidžiančią nuostatą taikyti tik mokėjimo sąskaitoms, kuriose saugomi elektroniniai pinigai, ar tam tikros vertės mokėjimo priemonėms.

2 SKYRIUS

Mokėjimo operacijų autorizavimas

64 straipsnis

Sutikimas ir sutikimo panaikinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo operacija būtų laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas davė sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją. Mokėtojas gali autorizuoti mokėjimo operaciją iki jos įvykdymo arba, jei taip susitaria mokėtojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas, ją įvykdžius.

2. Sutikimas įvykdyti mokėjimo operaciją ar keletą mokėjimo operacijų duodamas mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sutarta forma. Sutikimas įvykdyti mokėjimo operaciją taip pat gali būti duodamas per gavėją arba mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją.

Jei nėra sutikimo, laikoma, kad mokėjimo operacija yra neautorizuota.

3. Mokėtojas gali panaikinti sutikimą bet kuriuo metu, bet ne vėliau kaip iki neatšaukiamumo momento pagal 80 straipsnį. Sutikimas įvykdyti keletą mokėjimo operacijų taip pat gali būti panaikintas, ir tai reiškia, kad visos būsimos mokėjimo operacijos laikomos neautorizuotomis.

4. Mokėtojas ir atitinkamas (-i) mokėjimo paslaugų teikėjas (-ai) susitaria dėl sutikimo davimo procedūros.

65 straipsnis

Lėšų pakankamumo patvirtinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo paslaugų teikėjo, kuris išduoda kortele grindžiamas mokėjimo priemones, prašymu nedelsdamas patvirtintų, ar mokėtojo mokėjimo sąskaitoje yra suma, reikalinga kortele grindžiamai mokėjimo operacijai įvykdyti, jei tenkinamos visos šios sąlygos:

- a) prašymo pateikimo metu prie mokėtojo mokėjimo sąskaita yra pasiekama internetu;
- b) mokėtojas davė aiškų sutikimą, kad sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas atsakytų į atitinkamų mokėjimo paslaugų teikėjų prašymus patvirtinti, kad mokėtojo mokėjimo sąskaitoje yra, atitinkama tam tikros kortele grindžiamos mokėjimo operacijos suma;
- c) b punkte nurodytas sutikimas turi būti duotas prieš pirmo prašymo dėl patvirtinimo pateikimą.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjas gali prašyti 1 dalyje nurodyto patvirtinimo, jeigu tenkinamos visos šios sąlygos:

- a) mokėtojas yra davęs aiškų sutikimą, kad mokėjimo paslaugų teikėjas gali prašyti 1 dalyje nurodyto patvirtinimo;
- b) mokėtojas inicijavo kortele grindžiamą atitinkamos sumos mokėjimo operaciją naudodamas mokėjimo paslaugų teikėjo išduotą kortele grindžiamą mokėjimo priemonę;
- c) mokėjimo paslaugų teikėjas prieš kiekvieną prašymą dėl patvirtinimo patvirtina savo tapatybę sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui ir saugiai susisiečia su sąskaitą tvarkančiu mokėjimo paslaugų teikėju pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą.

3. Pagal Direktyvą 95/46/EB 1 dalyje nurodytas patvirtinimas yra paprastas „taip“ arba „ne“ atsakymas, o ne sąskaitos likučio nurodymas. To atsakymo negalima saugoti arba naudoti kitais tikslais, išskyrus siekiant įvykdyti kortele grindžiamą mokėjimo operaciją.

4. 1 dalyje nurodytu patvirtinimu nesuteikiama teisė sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui užblokuoti lėšas mokėtojo mokėjimo sąskaitoje.
5. Mokėtojas gali prašyti, kad sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas jam nurodytų mokėjimo paslaugų teikėjo tapatybę ir pateiktą atsakymą.
6. Šis straipsnis netaikomas mokėjimo operacijoms, inicijuotoms kortele grindžiamomis mokėjimo priemonėmis, kuriose laikomi elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte.

66 straipsnis

Prieigos prie mokėjimo sąskaitos taisyklės teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugas

1. Valstybės narės užtikrina, mokėtojas turėtų teisę pasitelkti mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją I priedo 7 punkte nurodytoms mokėjimo paslaugoms gauti. Teisė pasitelkti mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją netaikoma tais atvejais, kai prie mokėjimo sąskaitos negalima prisijungti internetu.
2. Kai mokėtojas duoda aiškų sutikimą įvykdyti mokėjimą pagal 64 straipsnį, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas atlieka šio straipsnio 4 dalyje nurodytus veiksmus, kad būtų užtikrinta mokėtojo teisė pasinaudoti mokėjimo inicijavimo paslauga.
3. Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas:
 - a) jokių momentu nelaiko mokėtojo lėšų teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugą;
 - b) užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojo personalizuoti saugumo požymiai nebūtų prieinami kitoms šalims, išskyrus vartotoją ir personalizuotų saugumo požymių išdavėją, ir kad juos mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas perduotų saugiais ir veiksmingais kanalais;
 - c) užtikrina, kad bet kokia kita informacija apie mokėjimo paslaugų vartotoją, gauta teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugas, būtų suteikta tik gavėjui ir tik gavus aiškų mokėjimo paslaugų vartotojo sutikimą;
 - d) kaskart inicijavus mokėjimą patvirtina savo tapatybę mokėtojo sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui ir saugiai susisieikia su sąskaitą tvarkančiu mokėjimo paslaugų teikėju, mokėtoju ir gavėju pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą;
 - e) nelaiko neskelbtinų mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo duomenų;
 - f) mokėjimo paslaugų vartotojo neprašo kitų duomenų, išskyrus tuos, kurių reikia mokėjimo inicijavimo paslaugai suteikti;
 - g) nenaudoja duomenų kitais tikslais nei siekiant suteikti mokėjimo inicijavimo paslaugą, kurios aiškiai prašo mokėtojas, neturi prieigos prie jų ir jų nesaugo kitais nei minėti tikslais;
 - h) nekeičia sumos, gavėjo ar kitų operacijos savybių.
4. Sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas:
 - a) saugiai susisieikia su mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjais pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą;

- b) iš mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo gavęs mokėjimo nurodymą iš karto mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui pateikia visą informaciją apie mokėjimo operacijos inicijavimą arba leidžia su ja susipažinti ir pateikia visą informaciją, kuri yra prieinama sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui, apie mokėjimo operacijos įvykdymą ar leidžia su ja susipažinti;
- c) mokėjimo nurodymus, perduotus naudojantis mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo paslaugas, jei nėra objektyvių priežasčių elgtis kitaip, vykdo nediskriminuodamas, visų pirma įvykdymo laiko, prioriteto ar mokesčių atžvilgiu, palyginti su mokėtojo tiesiogiai perduotais mokėjimo nurodymais.
5. Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikimas neturi priklausyti nuo to, ar mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai yra tuo tikslu užmezgę sutartinius santykius.

67 straipsnis

Prieigos prie mokėjimo sąskaitos informacijos ir tos informacijos naudojimo taisyklės teikiant informavimo apie sąskaitas paslaugas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojas turėtų teisę pasinaudoti I priedo 8 punkte nurodytomis paslaugomis, suteikiančiomis prieigą prie sąskaitų informacijos. Ta teisė netaikoma tais atvejais, kai prie mokėjimo sąskaitos negalima prisijungti internetu.
2. Informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjas:
- a) teikia paslaugas tik gavus mokėjimo paslaugų vartotojo aiškų sutikimą;
- b) užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojo personalizuoti saugumo požymiai nebūtų prieinami kitoms šalims, išskyrus vartotoją ir personalizuotų saugumo požymių išdavėją, ir kad informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjui juos perduodant tai būtų daroma saugiais ir veiksmingais kanalais;
- c) kaskart pradėjus ryšių seansą nurodo savo tapatybę mokėjimo paslaugų vartotojo sąskaitą tvarkančiam (-iems) mokėjimo paslaugų teikėjui (-ams) ir saugiai susisiečia su sąskaitą tvarkančiu (-iais) mokėjimo paslaugų teikėju (-ais) ir mokėjimo paslaugų vartotoju pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą;
- d) turi prieigą tik prie informacijos apie nurodytas mokėjimo sąskaitas ir susijusias mokėjimo operacijas;
- e) neprašo su mokėjimo sąskaitomis susijusių neskelbtinų mokėjimo duomenų;
- f) laikantis duomenų apsaugos taisyklių nenaudoja duomenų kitais tikslais nei siekiant suteikti informavimo apie sąskaitas paslaugą, kurios aiškiai prašo mokėjimo paslaugų vartotojas, neturi prieigos prie jų ar nesaugo jų kitais tikslais.
3. Mokėjimo sąskaitų atžvilgiu sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas:
- a) saugiai susisiečia su informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjais pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą; ir
- b) naudojantis informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjo paslaugomis perduotus prašymus gauti duomenis vykdo nediskriminuodamas, jeigu nėra objektyvių priežasčių elgtis kitaip.
4. Informavimo apie sąskaitas paslaugų teikimas neturi priklausyti nuo to, ar informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai ir sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai yra tuo tikslu užmezgę sutartinius santykius.

68 straipsnis

Mokėjimo priemonės naudojimo ir mokėjimo paslaugų teikėjų prieigos prie mokėjimo sąskaitų ribos

1. Jeigu sutikimui duoti naudojama speciali mokėjimo priemonė, mokėtojas ir mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gali susitarti dėl mokėjimo operacijų, kurios vykdomos naudojant tą mokėjimo priemonę, išlaidų ribų.
2. Jei susitarta bendrojoje sutartyje, mokėjimo paslaugų teikėjas gali pasilikti teisę blokuoti mokėjimo priemonę dėl objektyviai pagrįstų priežasčių, susijusių su mokėjimo priemonės saugumu, įtariamam neautorizuotam ar nesąžiningam mokėjimo priemonės naudojimui arba, mokėjimo priemonės su kredito linija atveju, su labai padidėjusia rizika, kad mokėtojas gali negalėti įvykdyti savo mokėjimo išsipareigojimo.
3. Tokiais atvejais mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtoją sutartu būdu informuoja apie mokėjimo priemonės blokavimą ir blokavimo priežastis, jei įmanoma, iki mokėjimo priemonės blokavimo ir ne vėliau kaip iškart po jos užblokavimo, išskyrus atvejus, kai tokios informacijos suteikimas būtų nepriimtinas dėl objektyviai pagrįstų saugumo priežasčių ar būtų draudžiamas pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę.
4. Mokėjimo paslaugų teikėjas panaikina mokėjimo priemonės blokavimą ar ją pakeičia nauja mokėjimo priemone, kai nebelieka mokėjimo priemonės blokavimo priežasčių.
5. Sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas gali informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjui arba mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui nesuteikti prieigos prie mokėjimo sąskaitos dėl objektyviai pagrįstų ir tinkamai patvirtintų priežasčių, susijusių su to informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjo arba to mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo neautorizuota ar nesąžininga prieiga prie mokėjimo sąskaitos, įskaitant neautorizuotą ar nesąžiningą mokėjimo operacijos inicijavimą. Tokiais atvejais sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtoją sutartu būdu informuoja, kad prieiga prie mokėjimo sąskaitos nesuteikta ir tokio veiksmo priežastis. Ta informacija, kai įmanoma, pateikiama mokėtojui prieš atsisakant suteikti prieigą ir ne vėliau kaip iškart atsisakius ją suteikti, išskyrus atvejus, kai tokios informacijos suteikimas būtų nepriimtinas dėl objektyviai pagrįstų saugumo priežasčių ar būtų draudžiamas pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę.

Sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia prieigą prie mokėjimo sąskaitos, kai nebelieka priežasčių nesuteikti prieigos.

6. 5 dalyje nurodytais atvejais sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas iš karto kompetentingai institucijai praneša apie incidentą, susijusį su informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėju arba mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėju. Informaciją sudaro su tuo atveju susiję atitinkami duomenys ir priežastys, dėl kurių imtasi to veiksmo. Kompetentinga institucija įvertina tą atvejį ir jei būtina imasi tinkamų priemonių.

69 straipsnis

Mokėjimo paslaugų vartotojo pareigos, susijusios su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo požymiais

1. Mokėjimo paslaugų vartotojas, turintis teisę naudoti mokėjimo priemonę:
 - a) naudojasi mokėjimo priemone, laikydamasis mokėjimo priemonės išleidimą ir naudojimą reglamentuojančių sąlygų, kurios turi būti objektyvios, nediskriminacinės ir proporcingos;
 - b) sužinojęs apie mokėjimo priemonės praradimą, vagystę, neteisėtą pasisavinimą ar neautorizuotą naudojimą, nepagrįstai nedelsdamas praneša apie tai mokėjimo paslaugų teikėjui arba pastarojo nurodytam subjektui.
2. 1 dalies a punkte nurodytais tikslais mokėjimo paslaugų vartotojas iš karto, gavęs mokėjimo priemonę, visų pirma imasi visų pagrįstų veiksmų, kad apsaugotų savo personalizuotus saugumo požymius.

70 straipsnis

Mokėjimo paslaugų teikėjo pareigos, susijusios su mokėjimo priemonėmis

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas, išduodamas mokėjimo priemonę:
 - a) užtikrina, kad personalizuoti saugumo požymiai nebūtų prieinami kitoms šalims, o tik mokėjimo paslaugų vartotojui, turinčiam teisę naudoti mokėjimo priemonę, nedarant poveikio 69 straipsnyje numatytoms mokėjimo paslaugų vartotojo pareigoms;
 - b) nesiunčia neužsakytos mokėjimo priemonės, išskyrus atvejus, kai mokėjimo paslaugų vartotojui jau išduota mokėjimo priemonė turi būti pakeista;
 - c) užtikrina, kad visada būtų prieinamos tinkamos priemonės, kuriomis naudodamasis mokėjimo paslaugų vartotojas galėtų pateikti pranešimą pagal 69 straipsnio 1 dalies b punktą ar pareikalauti, kad mokėjimo priemonės blokavimas būtų panaikintas pagal 68 straipsnio 4 dalį; mokėjimo paslaugų vartotojui paprašius, mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia jam priemones, kuriomis 18 mėnesių nuo pranešimo pateikimo mokėjimo paslaugų vartotojas gali įrodyti, kad mokėjimo paslaugų vartotojas pateikė tokį pranešimą;
 - d) mokėjimo paslaugos vartotojui suteikia galimybę nemokamai pateikti pranešimą pagal 69 straipsnio 1 dalies b punktą ir, jei prašo sumokėti, gali prašyti padengti tik pakeitimo išlaidas, tiesiogiai priskiriamas mokėjimo priemonėi;
 - e) visiškai užkerta kelią mokėjimo priemonės naudojimui, kai yra pateiktas pranešimas pagal 69 straipsnio 1 dalies b punktą.
2. Mokėjimo paslaugų teikėjui tenka mokėjimo priemonės ar su ja susijusių personalizuotų saugumo požymių siuntimo mokėjimo paslaugų vartotojui rizika.

71 straipsnis

Pranešimas apie neautorizuotas ar netinkamai įvykdytas mokėjimo operacijas ir jų ištaisymas

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas neautorizuotų ar netinkamai įvykdytų mokėjimo operacijų ištaisymą mokėjimo paslaugų vartotojui atlieka tik tuo atveju, jei mokėjimo paslaugų vartotojas, sužinojęs apie visas tokias mokėjimo operacijas, dėl kurių gali būti pateikiami reikalavimai, įskaitant 89 straipsnyje nurodytus reikalavimus, praneša mokėjimo paslaugų teikėjui nepagrįstai nedelsdamas ir ne vėliau kaip per 13 mėnesių nuo nurašymo iš sąskaitos datos,

Pirmoje pastraipoje nustatytas laikotarpis pranešimui pateikti netaikomas kai mokėjimo paslaugų teikėjas nepateikė informacijos apie tą mokėjimo operaciją ar nesudarė sąlygų su ja susipažinti pagal III antraštinę dalį.

2. Kai dalyvauja mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas ištaisymą mokėjimo paslaugų vartotojui atlieka pagal šio straipsnio 1 dalį, nedarant poveikio 73 straipsnio 2 daliai ir 89 straipsnio 1 daliai.

72 straipsnis

Mokėjimo operacijų autentiškumo patvirtinimo ir įvykdymo įrodymas

1. Valstybės narės reikalauja, kad jei mokėjimo paslaugų vartotojas neigia autorizavęs įvykdytą mokėjimo operaciją ar teigia, kad mokėjimo operacija buvo įvykdyta netinkamai, mokėjimo paslaugų teikėjas turi įrodyti, kad mokėjimo operacijos autentiškumas buvo patvirtintas, ji buvo tinkamai užregistruota, įrašyta į sąskaitas ir jos nepaveikė techninis sutrikimas arba kitas mokėjimo paslaugos teikėjo teikiamos paslaugos trūkumas.

Jei mokėjimo operacija inicijuojama per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas turi įrodyti, kad pagal jo kompetenciją mokėjimo operacijos autentiškumas buvo patvirtintas, ji buvo tinkamai užregistruota ir jos nepaveikė techninis sutrikimas arba kitas trūkumas, susijęs su mokėjimo paslauga, už kurią jis atsako.

2. Jei mokėjimo paslaugų vartotojas neigia autorizavęs įvykdytą mokėjimo operaciją, mokėjimo paslaugų teikėjo, įskaitant atitinkamais atvejais mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, užregistruotas mokėjimo priemonės naudojimas pats savaime nebūtinai yra pakankamas įrodymas, kad mokėtojas autorizavo mokėjimo operaciją ar kad mokėtojas veikė nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdė vienos ar kelių savo pareigų pagal 69 straipsnį. Mokėjimo paslaugų teikėjas, o atitinkamais atvejais ir mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas pateikia įrodymų, patvirtinančių mokėjimo paslaugų vartotojo sukčiavimą arba didelį neatsargumą.

73 straipsnis

Mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už neautorizuotas mokėjimo operacijas

1. Valstybės narės užtikrina, kad, nedarant poveikio 71 straipsniui, neautorizuotos mokėjimo operacijos atveju mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas nedelsdamas ir bet kuriuo atveju ne vėliau kaip iki kitos darbo dienos pabaigos po to, kai sužino arba būna informuotas apie operaciją, mokėtojui sugrąžintų neautorizuotos mokėjimo operacijos sumą, išskyrus atvejus, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas turi pagrįstų priežasčių įtarti sukčiavimą ir tas priežastis raštu pateikia atitinkamai nacionalinei institucijai. Kai taikytina, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas atstato mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jeigu neautorizuota mokėjimo operacija nebūtų buvusi įvykdyta. Tokiu būdu taip pat užtikrinama, kad sumos įskaitymo į mokėtojo mokėjimo sąskaitą data būtų ne vėlesnė nei data, kai ta suma nurašyta nuo sąskaitos.

2. Kai mokėjimo operacija inicijuojama per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas nedelsdamas ir bet kuriuo atveju ne vėliau kaip iki kitos darbo dienos pabaigos grąžina neautorizuotos mokėjimo operacijos sumą ir, kai taikytina, atkuria mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jeigu neautorizuota mokėjimo operacija nebūtų buvusi įvykdyta.

Jeigu mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas yra atsakingas už neautorizuotą mokėjimo operaciją, jis nedelsdamas sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo prašymu jam kompensuoja nuostolius, kuriuos jis patyrė, arba sumas, kurias jis sumokėjo grąžindamas pinigus mokėtojui, įskaitant neautorizuotos mokėjimo operacijos sumą. Pagal 72 straipsnio 1 dalį mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas turi įrodyti, kad pagal jo kompetenciją mokėjimo operacijos autentiškumas buvo patvirtintas, ji buvo tinkamai užregistruota ir jos nepaveikė techninis sutrikimas arba kitas trūkumas, susijęs su mokėjimo paslauga, už kurią jis atsako.

3. Gali būti nustatyta papildoma finansinė kompensacija laikantis mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sudarytai sutarčiai arba, jei taikytina, mokėtojo ir mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo sudarytai sutarčiai taikomos teisės nuostatų.

74 straipsnis

Mokėtojo atsakomybė už neautorizuotas mokėjimo operacijas

1. Nukrypstant nuo 73 straipsnio, mokėtojui gali tekti 50 EUR maksimalios sumos neviršijantys su neautorizuotomis mokėjimo operacijomis susiję nuostoliai, patirti dėl prarastos ar pavogtos mokėjimo priemonės panaudojimo arba dėl neteisėto jos pasisavinimo.

Pirma pastraipa netaikoma, jei:

- a) mokėtojas negalėjo pastebėti mokėjimo priemonės praradimo, vagystės arba neteisėto pasisavinimo iki mokėjimo įvykdymo, išskyrus atvejus, kai mokėtojas veikė nesąžiningai; arba
- b) nuostolis patirtas dėl mokėjimo paslaugų teikėjo ar išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, darbuotojo, tarpininko, filialo veiksmų ar neveikimo.

Mokėtojui tenka visi su neautorizuotomis mokėjimo operacijomis susiję nuostoliai, jei mokėtojas juos patyrė veikdamas nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdo vienos ar kelių pareigų, nustatytų 69 straipsnyje.

Tokiais atvejais pirmoje pastraipoje nustatyta maksimali suma netaikoma. Kai mokėtojas nei veikė nesąžiningai, nei tyčia, bet neįvykdė savo išpareigojimų pagal 69 straipsnį, valstybės narės gali sumažinti šioje dalyje nurodytą atsakomybę, atsižvelgdamos visų pirma į personalizuotų saugumo požymių pobūdį ir konkrečias aplinkybes, kuriomis mokėjimo priemonė buvo prarasta, pavogta ar neteisėtai pasisavinta.

2. Kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas nereikalauja griežto kliento autentiškumo patvirtinimo, atsakomybė už finansinius nuostolius mokėtojui tenka tik tuomet, jei mokėtojas veikia nesąžiningai. Kai gavėjas arba gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas nepriima griežto kliento autentiškumo patvirtinimo, jis kompensuoja finansinę žalą, padarytą mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui.

3. Mokėtojui netenka atsakomybė už jokiais finansines pasekmes, atsiradusias dėl prarastos, pavogtos ar neteisėtai pasisavintos mokėjimo priemonės, po to, kai jis pateikia pranešimą pagal 69 straipsnio 1 dalies b punktą, išskyrus atvejus, kai mokėtojas veikė nesąžiningai.

Jeigu mokėjimo paslaugų teikėjas nesuteikia tinkamų priemonių, kad būtų galima bet kuriuo metu pranešti apie prarastą, pavogtą arba neteisėtai pasisavintą mokėjimo priemonę, kaip reikalaujama pagal 70 straipsnio 1 dalies c punktą, mokėtojas neatsako už finansines pasekmes, atsiradusias dėl tos mokėjimo priemonės naudojimo, išskyrus atvejus, kai mokėtojas veikė nesąžiningai.

75 straipsnis

Mokėjimo operacijos, kurių suma iš anksto nežinoma

1. Kai mokėjimo operaciją inicijuoja gavėjas arba ji yra inicijuojama per gavėją vykdant kortele grindžiamą mokėjimo operaciją ir tiksli suma nėra žinoma tuo metu, kai mokėtojas duoda sutikimą vykdyti mokėjimo operaciją, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gali blokuoti lėšas mokėtojo mokėjimo sąskaitoje tik tuo atveju, jei mokėtojas yra davęs sutikimą dėl tikslios lėšų sumos užblokavimo.

2. Mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, gavęs informaciją apie tikslią mokėjimo operacijos sumą ir ne vėliau kaip iškart po mokėjimo nurodymo gavimo, nepagrįstai nedelsdamas panaikina mokėtojo mokėjimo sąskaitoje pagal 1 dalį užblokuotų lėšų blokavimą.

76 straipsnis

Gavėjo ar per jį inicijuotų mokėjimo operacijų sumų grąžinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėtojui būtų suteikta teisė atgauti gavėjo ar per jį inicijuotos autorizuotos ir jau įvykdytos mokėjimo operacijos sumą, kurią mokėjimo paslaugų teikėjas grąžina, jeigu tenkinamos šios abi sąlygos:

- a) autorizuojant nebuvo nurodyta tiksli mokėjimo operacijos suma;
- b) mokėjimo operacijos suma buvo didesnė už sumą, kurios pagrįstai galėjo tikėtis mokėtojas atsižvelgdamas į ankstesnių išlaidų struktūrą, bendrosios sutarties sąlygas ir atitinkamas to atvejo aplinkybes.

Mokėjimo paslaugų teikėjo prašymu mokėtojas turi įrodyti, kad tokios sąlygos tenkinamos.

Grąžinama suma yra visa įvykdytos mokėjimo operacijos suma. Sumos įskaitymo į mokėtojo mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai ta suma buvo nurašyta nuo sąskaitos.

Nedarant poveikio 3 daliai, valstybės narės užtikrina, kad, be šioje dalyje nurodytos teisės, tiesioginio debeto atveju, kaip nurodyta Reglamento (ES) Nr. 260/2012 1 straipsnyje, mokėtojas turėtų besąlygišką teisę į grąžinimą per šios direktyvos 77 straipsnyje nustatytą laikotarpį.

2. Tačiau 1 dalies pirmos pastraipos b punkto tikslais mokėtojas nesiremia valiutų keitimo priežastimis, jeigu buvo taikomas pagrindinis valiutos keitimo kursas, dėl kurio jis susitarė su savo mokėjimo paslaugų teikėju, pagal 45 straipsnio 1 dalies d punktą ir 52 straipsnio 3 dalies b punktą.

3. Mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo bendrojoje sutartyje gali būti numatyta, kad mokėtojas neturi teisės į grąžinimą, jei:

a) mokėtojas davė sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją tiesiogiai mokėjimo paslaugų teikėjui; ir

b) kai taikytina, mokėjimo paslaugų teikėjas arba gavėjas mokėtojui sutartu būdu pateikė informaciją apie būsimą mokėjimo operaciją ar sudarė sąlygas su ja susipažinti ne mažiau kaip prieš keturias savaites iki nustatytos dienos.

4. Tiesioginio debeto kitomis valiutomis nei euro atveju valstybės narės gali reikalauti, kad jų mokėjimo paslaugų teikėjai siūlytų palankesnes teises į grąžinimą, remiantis jų tiesioginio debeto schemomis, jeigu jos naudingesnės mokėtojui.

77 straipsnis

Prašymai dėl gavėjo ar per jį inicijuotų mokėjimo operacijų sumų grąžinimo

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėtojas galėtų prašyti grąžinti gavėjo ar per jį inicijuotos autorizuotos mokėjimo operacijos sumą, kaip nurodyta 76 straipsnyje, per aštuonias savaites nuo dienos, kai lėšos buvo nurašytos iš sąskaitos.

2. Gavęs prašymą dėl grąžinimo, mokėjimo paslaugų teikėjas per 10 darbo dienų grąžina visą mokėjimo operacijos sumą arba pateikia mokėtojui pagrindimą, dėl kurio jis atsisako ją grąžinti ir nurodo įstaigas, į kurias mokėtojas gali kreiptis pagal 99–102 straipsnius, jeigu mokėtojas nesutinka su pateiktomis priežastimis.

Šios dalies pirmoje pastraipoje nurodyta mokėjimo paslaugų teikėjo atsisakymo atlikti grąžinimą teisė netaikoma 76 straipsnio 1 dalies ketvirtoje pastraipoje nurodytu atveju.

3 SKYRIUS

Mokėjimo operacijų vykdymas

1 skirsnis

Mokėjimo nurodymai ir pervestos sumos

78 straipsnis

Mokėjimo nurodymų gavimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad gavimo momentas būtų tas momentas, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą.

Lėšos iš mokėtojo sąskaitos nenurašomos anksčiau nei gaunamas mokėjimo nurodymas. Jei gavimo momentas nėra mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo darbo diena, laikoma, kad mokėjimo nurodymas gautas po jos einančią darbo dieną. Mokėjimo paslaugų teikėjas gali nustatyti laiką darbo dienos pabaigoje, po kurio bet kuris gautas mokėjimo nurodymas laikomas gautu po jos einančią darbo dieną.

2. Jei mokėjimo nurodymą inicijuojantis mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas susitaria, kad mokėjimo nurodymas būtų pradėtas vykdyti konkrečią dieną ar tam tikro laikotarpio pabaigoje, arba dieną, kai mokėtojas pateikia lėšas mokėjimo paslaugų teikėjui, laikoma, kad gavimo momentas 83 straipsnio tikslais yra tą sutartą dieną. Jei sutarta diena nėra mokėjimo paslaugų teikėjo darbo diena, laikoma, kad mokėjimo nurodymas gautas po jos einančią darbo dieną.

79 straipsnis

Atsisakymas vykdyti mokėjimo nurodymus

1. Kai mokėjimo paslaugų teikėjas atsisako vykdyti mokėjimo nurodymą arba inicijuoti mokėjimo operaciją, mokėjimo paslaugų vartotojui pranešama apie atsisakymą ir, jei įmanoma, apie atsisakymo priežastis ir visų faktinių klaidų, dėl kurių atsisakoma, ištaisymo procedūrą, išskyrus atvejus, kai tai draudžiama pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę.

Mokėjimo paslaugų teikėjas sutartu būdu kaip įmanoma anksčiau ir bet kuriuo atveju per 83 straipsnyje nurodytus laikotarpius pateikia pranešimą ar sudaro sąlygas su juo susipažinti.

Bendrojoje sutartyje gali būti nustatyta sąlyga, kad mokėjimo paslaugų teikėjas gali imti pagrįstą mokestį už tokį atsisakymą, jei atsisakymas yra objektyviai pagrįstas.

2. Kai įvykdytos visos mokėtojo bendrojoje sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti autorizuoto mokėjimo nurodymo nepriklausomai nuo to, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, gavėjo arba per jį, išskyrus atvejus, kai tai draudžiama pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę.

3. 83 ir 89 straipsnių tikslais mokėjimo nurodymas, kurį atsisakyta vykdyti, laikomas negautu.

80 straipsnis

Mokėjimo nurodymo neatšaukiamumas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojas negalėtų atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai jį gauna mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, išskyrus atvejus, kai šiame straipsnyje nurodyta kitaip.

2. Kai mokėjimo operacija inicijuojama mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo arba gavėjo ar per jį, mokėtojas negali atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui duoda sutikimą inicijuoti mokėjimo operaciją arba gavėjui duoda sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją.

3. Tačiau tiesioginio debeto atveju ir nedarant poveikio teisei į grąžinimą mokėtojas gali atšaukti mokėjimo nurodymą vėliausiai iki darbo dienos, einančios prieš dieną, kurią susitarta nurašyti lėšas iš sąskaitos, pabaigos.

4. 78 straipsnio 2 dalyje nurodytu atveju mokėjimo paslaugų vartotojas gali atšaukti mokėjimo nurodymą vėliausiai iki darbo dienos, einančios prieš sutartą dieną, pabaigos.

5. Suėjus 1–4 dalyse nustatytiems terminams, mokėjimo nurodymas gali būti atšauktas tik tuomet, kai dėl to susitaria mokėjimo paslaugų vartotojas ir atitinkami mokėjimo paslaugų teikėjai. 2 ir 3 dalyse nurodytais atvejais taip pat būtinas gavėjo sutikimas. Atitinkamas mokėjimo paslaugų teikėjas gali imti mokestį už atšaukimą, jei tai numatyta bendrojoje sutartyje.

81 straipsnis

Pervestos ir gautos sumos

1. Valstybės narės reikalauja, kad mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas (-ai), gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas (-ai) ir mokėjimo paslaugų teikėjų tarpininkai pervestų visą mokėjimo operacijos sumą ir neatskaitytų mokesčių iš pervestos sumos.

2. Tačiau gavėjas ir mokėjimo paslaugų teikėjas gali susitarti, kad atitinkamas mokėjimo paslaugų teikėjas atskaito savo mokesčius iš pervedamos sumos prieš ją įskaitant į gavėjo sąskaitą. Tokiu atveju gavėjui pateikiamoje informacijoje visa mokėjimo operacijos suma ir mokesčiai nurodomi atskirai.

3. Jei iš pervestos sumos atskaitomi kiti negu 2 dalyje nurodyti mokesčiai, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad gavėjas gautų visą mokėtojo inicijuotos mokėjimo operacijos sumą. Kai mokėjimo operacija inicijuojama gavėjo ar per jį, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad gavėjas gautų visą mokėjimo operacijos sumą.

2 skirsnis

Įvykdymo laikas ir įskaitymo data

82 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis skirsnis taikomas:

a) mokėjimo operacijoms eurai;

b) nacionalinėms mokėjimo operacijoms euro zonai nepriklausančios valstybės narės valiuta;

c) mokėjimo operacijoms, kurių metu atliekamas tik vienas euro ir euro zonai nepriklausančios valstybės narės valiutos perskaičiavimas, laikantis sąlygos, kad reikiamas valiutos perskaičiavimas atliekamas atitinkamoje euro zonai nepriklausančioje valstybėje narėje ir, tarptautinių mokėjimo operacijų atveju, tarptautinis pervedimas atliekamas eurai.

2. Šis skirsnis taikomas 1 dalyje nenurodytoms mokėjimo operacijoms, jei mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas nesusitaria kitaip, išskyrus 87 straipsnį, nuo kurio šalys negali nukrypti. Tačiau jei mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas susitaria dėl ilgesnio laikotarpio, nei nustatytas 83 straipsnyje, Sąjungos viduje atliekamų mokėjimo operacijų atveju tas ilgesnis laikotarpis neviršija 4 darbo dienų nuo gavimo momento, nurodyto 78 straipsnyje.

83 straipsnis

Mokėjimo į mokėjimo sąskaitą operacijos

1. Valstybės narės reikalauja, kad mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrintų, jog po gavimo momento, kaip nurodyta 78 straipsnyje, mokėjimo operacijos suma būtų įskaityta į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą ne vėliau kaip iki kitos darbo dienos pabaigos. Tas laikotarpis gali būti pratęstas dar viena darbo diena popierine forma inicijuotų mokėjimo operacijų atveju.

2. Valstybės narės reikalauja, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas nustatytų įskaitymo datą ir pervestų mokėjimo operacijos sumą į gavėjo mokėjimo sąskaitą po to, kai mokėjimo paslaugų teikėjas gavo lėšas pagal 87 straipsnį.

3. Valstybės narės reikalauja, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui perduotų gavėjo ar per gavėją inicijuoto mokėjimo nurodymą per gavėjo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sutartą laikotarpį, sudarant galimybę, kad mokėjimas tiesioginio debeto atveju būtų atliktas sutartą nustatytą dieną.

84 straipsnis

Atvejis, kai gavėjas neturi mokėjimo sąskaitos mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje

Kai gavėjas neturi mokėjimo sąskaitos mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris gauna gavėjui skirtas lėšas, užtikrina, kad gavėjas galėtų disponuoti lėšomis per 83 straipsnyje nustatytą laikotarpį.

85 straipsnis

Į mokėjimo sąskaitą įmokėti gryniesi pinigai

Kai vartotojas įmoka grynuosius pinigus į mokėjimo sąskaitą toje mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje tos mokėjimo sąskaitos valiuta, mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad suma būtų galima disponuoti ir įskaitymo data būtų nustatyta iš karto po lėšų gavimo. Kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas, suma galima disponuoti ir jos įskaitymo data turi būti ne vėliau kaip kitą darbo dieną po lėšų gavimo.

86 straipsnis

Nacionalinės mokėjimo operacijos

Nacionalinių mokėjimo operacijų atvejais valstybės narės gali numatyti trumpesnę, nei numatyta šiame skirsnyje, maksimalų mokėjimo operacijos įvykdymo terminą.

87 straipsnis

Įskaitymo data ir disponavimas lėšomis

1. Valstybės narės užtikrina, kad įskaitymo į gavėjo mokėjimo sąskaitą data būtų ne vėlesnė nei darbo diena, kurią mokėjimo operacijos suma įskaitoma į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą.

2. Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad gavėjas galėtų naudotis mokėjimo operacijos suma nedelsiant po to, kai ta suma įskaitoma į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą, kai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo atveju:

- a) valiuta neperskaičiuojama; arba
- b) perskaičiuojama euro ir valstybės narės valiuta arba dviejų valstybių narių valiutos.

Šioje dalyje nustatyta pareiga taip pat taikoma mokėjimams, atliekamiems vieno mokėjimo paslaugų teikėjo.

3. Valstybės narės užtikrina, kad nurašymo iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos data būtų ne ankstesnė nei momentas, kuriuo mokėjimo operacijos suma nurašoma nuo tos mokėjimo sąskaitos.

3 skirsnis

A t s a k o m y b ė

88 straipsnis

Klaidingi unikalūs identifikatoriai

1. Mokėjimo nurodymą vykdant pagal unikalų identifikatorių, jis laikomas tinkamai įvykdytu gavėjo, nurodyto unikaliu identifikatoriumi, atžvilgiu.

2. Jei mokėjimo paslaugų vartotojo pateiktas unikalus identifikatorius yra klaidingas, mokėjimo paslaugų teikėjas neatsako pagal 89 straipsnį už mokėjimo operacijos neįvykdymą arba netinkamą įvykdymą.

3. Tačiau mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas turi dėti deramas pastangas siekdamas atgauti mokėjimo operacijos lėšas. Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas bendradarbiauja šiuo tikslu, be kita ko, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui perduodamas visą atitinkamą informaciją, reikalingą lėšoms atgauti.

Tokiu atveju, jei atgauti lėšas pagal pirmą pastraipą neįmanoma, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, mokėtojui pateikus prašymą raštu, jam pateikia visą mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo turimą informaciją, kuri yra svarbi mokėtojui, kad jis galėtų pateikti ieškinį lėšoms atgauti.

4. Mokėjimo paslaugų teikėjas gali iš mokėjimo paslaugų vartotojo imti mokesčių už lėšų grąžinimą, jei tai numatyta bendrojoje sutartyje.

5. Jei mokėjimo paslaugų vartotojas pateikia ne tik informaciją, nurodytą 45 straipsnio 1 dalies a punkte ar 52 straipsnio 2 dalies b punkte, bet ir papildomą informaciją, mokėjimo paslaugų teikėjas atsako tik už mokėjimo operacijų vykdymą pagal mokėjimo paslaugų vartotojo pateiktą unikalų identifikatorių.

89 straipsnis

Mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už mokėjimo operacijų neįvykdymą, netinkamą ar pavėluotą įvykdymą

1. Mokėtoji tiesiogiai inicijavus mokėjimo nurodymą, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, nedarant poveikio 71 straipsniui, 88 straipsnio 2 ir 3 dalims ir 93 straipsniui, atsako mokėtojui už tinkamą mokėjimo operacijos įvykdymą, nebent jis gali įrodyti mokėtojui ir atitinkamai atvejais gavėju mokėjimo paslaugų teikėjui, kad gavėju mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo operacijos sumą gavo pagal 83 straipsnio 1 dalį. Tuo atveju gavėju mokėjimo paslaugų teikėjas atsako gavėjui už tinkamą mokėjimo operacijos įvykdymą.

Kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal pirmą pastraipą, jis nepagrįstai nedelsdamas grąžina mokėtojui neįvykdytos ar netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą ir, kai taikytina, atstato mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jei netinkamai įvykdyta mokėjimo operacija nebūtų buvusi atlikta.

Sumos įskaitymo į mokėtojo mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai ta suma nurašyta nuo sąskaitos.

Kai gavėju mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal pirmą pastraipą, jis nedelsdamas suteikia gavėjui mokėjimo operacijos sumą ir, kai taikytina, įskaito atitinkamą sumą į gavėju mokėjimo sąskaitą.

Sumos įskaitymo į gavėju mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai ta suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai pagal 87 straipsnį.

Kai mokėjimo operacija įvykdoma pavėluotai, gavėju mokėjimo paslaugų teikėjas, gavęs mokėtojo vardu veikiančio mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo prašymą, užtikrina, kad sumos įskaitymo į gavėju mokėjimo sąskaitą data būtų ne vėlesnė nei data, kai ta suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai.

Jei mokėtojo inicijuoto mokėjimo nurodymo atveju mokėjimo operacija neįvykdoma arba įvykdoma netinkamai, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas nepriklausomai nuo atsakomybės pagal šią dalį, gavęs prašymą, nedelsdamas imasi priemonių mokėjimo operacijai atsekti ir praneša mokėtojui apie rezultatus. Mokestis už tai iš mokėtojo neimamas.

2. Gavėjui ar per jį inicijavus mokėjimo nurodymą, gavėju mokėjimo paslaugų teikėjas, nedarant poveikio 71 straipsniui, 88 straipsnio 2 ir 3 dalims bei 93 straipsniui, atsako gavėjui už tinkamą mokėjimo nurodymo perdavimą mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui pagal 83 straipsnio 3 dalį. Kai gavėju mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal šią pastraipą, jis nedelsdamas atitinkamą mokėjimo nurodymą perduoda mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui.

Pavėluoto mokėjimo nurodymo perdavimo atveju sumos įskaitymo į gavėju mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai.

Be to, gavėju mokėjimo paslaugų teikėjas, nedarant poveikio 71 straipsniui, 88 straipsnio 2 ir 3 dalims bei 93 straipsniui, atsako gavėjui už mokėjimo operacijos tvarkymą laikydamasis 87 straipsnyje nustatytų pareigų. Kai gavėju mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal šią pastraipą, jis užtikrina, kad mokėjimo operacijos suma būtų pateikta gavėjui iš karto po to, kai ta suma įskaitoma į gavėju mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą. Sumos įskaitymo į gavėju mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai.

Neįvykdytos ar netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos, už kurią gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas neatsako pagal pirmą ir antrą pastraipą, atveju mokėtojai atsako mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas. Kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui tenka ši atsakomybė, jis tinkamai ir nepagrįstai nedelsdamas grąžina mokėtojai neįvykdytos arba netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą ir atkuria mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jei netinkamai įvykdyta mokėjimo operacija nebūtų buvusi įvykdyta. Sumos įskaitymo į mokėtojo mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai ta suma buvo nurašyta nuo sąskaitos.

Ketvirtoje pastraipoje nurodyta pareiga netaikoma mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas įrodo, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas gavo mokėjimo operacijos sumą, net jei operacija tik buvo įvykdyta pavėluotai. Tokiu atveju gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas sumą į gavėjo mokėjimo sąskaitą įskaityto datą, kuri yra ne vėlesnė nei data, kai suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai.

Jei gavėjo ar per gavėją inicijuoto mokėjimo nurodymo atveju mokėjimo operacija neįvykdoma arba įvykdoma netinkamai, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas nepriklausomai nuo atsakomybės pagal šią dalį, gavęs prašymą, nedelsdamas imasi priemonių mokėjimo operacijai atsekti ir praneša gavėjui apie rezultatus. Mokestis už tai iš gavėjo neimamas.

3. Be to, mokėjimo paslaugų teikėjai atsako savo atitinkamiems mokėjimo paslaugų vartotojams už visus mokesčius, už kuriuos jie yra atsakingi, ir už visas palūkanas, kurios tenka mokėjimo paslaugų vartotojui dėl mokėjimo operacijos neįvykdymo arba netinkamo, įskaitant pavėluotą, įvykdymo.

90 straipsnis

Atsakomybė už mokėjimo operacijų neįvykdymą, netinkamą ar pavėluotą įvykdymą teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugas

1. Kai mokėtojas inicijuoja mokėjimo nurodymą per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas, nedarant poveikio 71 straipsniui ir 88 straipsnio 2 ir 3 dalims, grąžina mokėtojai neįvykdytos ar netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą ir, kai taikytina, atkuria mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jei nebūtų buvę netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos.

Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui tenka atsakomybė įrodyti, kad mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas gavo mokėjimo nurodymą pagal 78 straipsnį ir kad pagal jo kompetenciją mokėjimo operacijos autentiškumas buvo patvirtintas, ji buvo tinkamai užregistruota ir jos nepaveikė techninis sutrikimas arba kitas trūkumas, susijęs su operacijos neįvykdymu, netinkamu arba pavėluotu įvykdymu.

2. Jeigu mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas atsako už mokėjimo operacijos neįvykdymą, netinkamą arba pavėluotą įvykdymą, jis sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo prašymu nedelsdamas jam kompensuoja visus nuostolius, kuriuos jis patyrė, arba sumas, kurias jis sumokėjo, grąžindamas pinigus mokėtojai.

91 straipsnis

Papildoma finansinė kompensacija

Papildoma finansinė kompensacija (be tos, kuri numatyta pagal šį skirsnį) gali būti nustatyta pagal teisę, taikomą mokėjimo paslaugų vartotojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sudarytai sutarčiai.

92 straipsnis

Atgręžtinio reikalavimo teisė

1. Kai mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė pagal 73 ir 89 straipsnius yra priskirtina kitam mokėjimo paslaugų teikėjui arba tarpininkui, tas kitas mokėjimo paslaugų teikėjas ar tarpininkas pirmajam mokėjimo paslaugų teikėjui kompensuoja patirtus nuostolius arba pagal 73 ir 89 straipsnius sumokėtas sumas. Tai apima ir kompensaciją, kai kuris nors mokėjimo paslaugų teikėjas netaiko griežto kliento autentiškumo patvirtinimo.

2. Papildoma finansinė kompensacija gali būti nustatyta remiantis mokėjimo paslaugų teikėjų ir (arba) tarpininkų susitarimais ir jų sudarytam susitarimui taikoma teise.

93 straipsnis

Neįprastos ir nenumatytos aplinkybės

Atsakomybė pagal 2 ar 3 skyrius nekyla esant neįprastoms ir nenumatytoms aplinkybėms, kurių šalis, prašanti atsižvelgti į tas aplinkybes, negalėjo kontroliuoti ir kurių pasekmės būtų buvusios neišvengiamos nepaisant visų pastangų jų išvengti, arba kai mokėjimo paslaugų teikėją saisto kitos teisinės pareigos, nustatytos Sąjungos ar nacionalinėje teisėje.

4 SKYRIUS

Duomenų apsauga

94 straipsnis

Duomenų apsauga

1. Valstybės narės leidžia asmens duomenis tvarkyti mokėjimo sistemose ir mokėjimo paslaugų teikėjams, kai tai yra būtina siekiant užtikrinti sukčiavimo atliekant mokėjimus prevenciją, tyrimą ir nustatymą. Informacijos teikimas asmenims apie asmens duomenų tvarkymą ir tokių asmens duomenų tvarkymas bei kitoks asmens duomenų tvarkymas šios direktyvos tikslais, vykdomas laikantis Direktyvos 95/46/EB, nacionalinių taisyklių, kuriomis Direktyva 95/46/EB perkeliama į nacionalinę teisę, ir Reglamento (EB) Nr. 45/2001.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjai turi prieigą, tvarko ir saugo asmens duomenis, kurie jiems reikalingi mokėjimo paslaugoms teikti, tik gavę aiškų mokėjimo paslaugų vartotojo sutikimą.

5 SKYRIUS

Operacinė ir saugumo rizika bei autentiškumo patvirtinimas

95 straipsnis

Operacinės ir saugumo rizikos valdymas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nustatytų atitinkamų rizikos mažinimo priemonių ir kontrolės mechanizmų sistemą, pagal kurią valdo operacinę ir saugumo riziką, susijusią su jų teikiamomis mokėjimo paslaugomis. Mokėjimo paslaugų teikėjai kaip tos sistemos dalį nustato ir taiko veiksmingas incidentų valdymo procedūras, be kita ko, taikomas dideliems operaciniams ir saugumo incidentams nustatyti ir klasifikuoti.

2. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai kompetentingai institucijai kasmet arba dažniau, kaip nustato kompetentinga institucija, teiktų operacinės ir saugumo rizikos, susijusios su jų teikiamomis mokėjimo paslaugomis, ir reaguojant į tą riziką įgyvendintų rizikos mažinimo priemonių ir kontrolės mechanizmų tinkamumo atnaujintą ir visapusišką vertinimą.

3. Ne vėliau kaip 2017 m. liepos 13 d. EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB ir pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, įskaitant mokėjimo paslaugų rinkoje, atstovaujančiais visiems susijusiems interesams, parengia gaires pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį, susijusias su saugumo priemonių nustatymu, įgyvendinimu ir stebėseną, ir įskaitant sertifikavimo procesus, kai taikytina.

EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB, pirmoje pastraipoje nurodytas gaires peržiūri reguliariai, bet ne rečiau kaip kas dvejus metus.

4. Atsižvelgiant į taikant 3 dalyje nurodytas gaires įgytą patirtį, EBI, kai Komisija atitinkamai paprašo, parengia techninių reguliavimo standartų dėl saugumo priemonių nustatymo bei stebėsenos kriterijų ir sąlygų projektą.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsnius.

5. EBI skatina kompetentingų institucijų, ir kompetentingų institucijų ir ECB bei, atitinkamais atvejais, Europos Sąjungos tinklų ir informacijos apsaugos agentūros bendradarbiavimą, įskaitant keitimąsi informacija, operacinės ir saugumo rizikos, susijusios su mokėjimo paslaugomis, srityje.

96 straipsnis

Pranešimas apie incidentus

1. Didelio operacinio ar saugumo incidento atveju mokėjimo paslaugų teikėjai nepagrįstai nedelsdami informuoja mokėjimo paslaugų teikėjo buveinės valstybės narės kompetentingą instituciją.

Kai incidentas daro arba gali daryti poveikį mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo paslaugų vartotojų finansiniams interesams, mokėjimo paslaugų teikėjas nepagrįstai nedelssdamas praneša savo mokėjimo paslaugų vartotojams apie incidentą ir visas turimas priemones, kurių jie gali imtis, kad sumažintų neigiamas incidento pasekmes.

2. Gavusi 1 dalyje nurodytą pranešimą, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija nepagrįstai nedelsdama pateikia atitinkamą išsamią informaciją apie incidentą EBI ir ECB. Ta kompetentinga institucija, įvertinusi incidento svarbą atitinkamoms tos valstybės narės institucijoms, atitinkamai joms apie tai praneša.

EBI ir ECB, bendradarbiaudami su buveinės valstybės narės kompetentinga institucija, įvertina incidento svarbą kitoms atitinkamoms Sąjungos ir nacionalinėms institucijoms ir atitinkamai joms apie tai praneša. ECB informuoja Europos centrinių bankų sistemos narius apie su mokėjimo sistema susijusias problemas.

Remdamosi tuo pranešimu, kompetentingos institucijos atitinkamais atvejais imasi visų būtinų priemonių, kad būtų nedelsiant užtikrintas finansų sistemos saugumas.

3. Ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB ir pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, įskaitant mokėjimo paslaugų rinkos subjektus, atstovaujančiais visiems susijusiems interesams, parengia gaires pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį, skirtas kiekvienam iš šių subjektų:

- a) mokėjimo paslaugų teikėjams – dėl 1 dalyje nurodytų didelių incidentų klasifikavimo ir dėl pranešimo apie tokius incidentus turinio, formato, įskaitant standartinius pranešimo šablonus, ir procedūrų;
- b) kompetentingoms institucijoms – dėl incidento svarbos įvertinimo kriterijų ir informacijos, pateikiamos pranešimuose apie incidentus, kurie bus teikiami kitoms vietos institucijoms.

4. EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB, 3 dalyje nurodytas gaires peržiūri reguliariai ir bet kuriuo atveju ne rečiau kaip kas dvejus metus.

5. Skelbdama ir peržiūrinėdama 3 dalyje nurodytas gaires, EBI atsižvelgia į Europos Sąjungos tinklų ir informacijos apsaugos agentūros parengtus ir paskelbtus standartus ir (arba) specifikacijas, skirtus sektoriams, kuriuose vykdoma kitokia veikla nei mokėjimo paslaugų teikimas.

6. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai bent kasmet savo kompetentingoms institucijoms pateiktų statistinius duomenis apie sukčiavimą, susijusį su įvairiomis mokėjimo priemonėmis. Tos kompetentingos institucijos EBI ir ECB tokius duomenis pateikia apibendrintai.

97 straipsnis

Autentiškumo patvirtinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjas taikytų griežtą kliento autentiškumo patvirtinimą, kai mokėtojas:
 - a) internetu prisijungia prie savo mokėjimo sąskaitos;
 - b) inicijuoja elektroninę mokėjimo operaciją;
 - c) nuotolinio ryšio priemone vykdo bet kokią veiksmą, kuris gali būti susijęs su sukčiavimo atliekant mokėjimą ar kitokio piktnaudžiavimo rizika.
2. Kai elektroninė mokėjimo operacija, kaip nurodyta 1 dalies b punkte, atžvilgiu, inicijuojama nuotolinio ryšio priemone, valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai taikytų griežtą kliento autentiškumo patvirtinimą, kuris, be kita ko, apimtų dinamišką operacijos susiejimą su konkrečia suma ir konkrečiu gavėju.
3. Įgyvendinant 1 dalį, valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų tinkamas saugumo priemones, kuriomis būtų apsaugotas mokėjimo paslaugų vartotojų personalizuotų saugumo požymių konfidencialumas ir vientisumas.
4. 2 ir 3 dalys taip pat taikomos tais atvejais, kai mokėjimai inicijuojami per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją. 1 ir 3 dalys taip pat taikomos tais atvejais, kai informacijos prašoma per informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėją.
5. Valstybės narės užtikrina, kad sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas leistų mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjui pasikliauti autentiškumo patvirtinimo procedūromis, kurias sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas nustato mokėjimo paslaugų vartotojui pagal 1 ir 3 dalis, o tais atvejais, kai dalyvauja mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas – pagal 1, 2 ir 3 dalis.

98 straipsnis

Techniniai reguliavimo standartai, susiję su autentiškumo patvirtinimu ir ryšių palaikymu

1. EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB ir pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, įskaitant mokėjimo paslaugų rinkos subjektus, atstovaujančiais visiems susijusiems interesams, parengia techninių reguliavimo standartų projektus, skirtus mokėjimo paslaugų teikėjams, kaip nustatyta šios direktyvos 1 straipsnio 1 dalyje, pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10 straipsnį, kuriuose konkrečiai nurodoma:
 - a) griežto kliento autentiškumo patvirtinimo, nurodyto 97 straipsnio 1 ir 2 dalyse, reikalavimai;
 - b) 97 straipsnio 1, 2 ir 3 dalių taikymo išimtys, grindžiamos kriterijais, nustatytais šio straipsnio 3 dalyje;
 - c) reikalavimai, kuriuos turi tenkinti saugumo priemonės pagal 97 straipsnio 3 dalį, siekiant apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojų personalizuotų saugumo požymių konfidencialumą ir vientisumą; ir
 - d) sąskaitą tvarkančių mokėjimo paslaugų teikėjų, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjų, informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų, mokėtojų, gavėjų ir kitų mokėjimo paslaugų teikėjų bendrų ir saugių atvirųjų ryšių standartų reikalavimai, skirti identifikavimui, autentiškumo patvirtinimui, pranešimui ir informavimui, taip pat saugumo priemonių įgyvendinimui.
2. EBI parengia 1 dalyje nurodytus techninių reguliavimo standartų projektus siekdama:
 - a) priėmus veiksmingus ir rizika grindžiamus reikalavimus mokėjimo paslaugų vartotojams ir mokėjimo paslaugų teikėjams užtikrinti tinkamą saugumo lygį;

- b) užtikrinti mokėjimo paslaugų vartotojų lėšų ir asmens duomenų saugumą;
- c) užtikrinti ir išlaikyti sąžiningą visų mokėjimo paslaugų teikėjų konkurenciją;
- d) užtikrinti technologinį ir verslo modelio neutralumą;
- e) sudaryti sąlygas plėtoti patogias naudoti, prieinamas ir novatoriškas mokėjimo priemones.

3. 1 dalies b punkte nurodytos išimtyms grindžiamos šiais kriterijais:

- a) suteiktos paslaugos rizikos lygiu;
- b) operacijos suma arba pasikartojimo dažnumu arba abiem;
- c) operacijos vykdymui naudotu mokėjimo kanalu.

4. EBI 1 dalyje nurodytus techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti tuos techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsnius.

5. Pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10 straipsnį EBI peržiūri ir prireikus reguliariai atnaujina techninius reguliavimo standartus, *inter alia*, kad būtų atsižvelgta į inovacijų ir technologinę plėtrą.

6 SKYRIUS

AGS procedūros ginčams spręsti

1 skirsnis

Skundų nagrinėjimo procedūros

99 straipsnis

Skundai

1. Valstybės narės užtikrina, kad būtų sukurtos procedūros, pagal kurias mokėjimo paslaugų vartotojai ir kitos suinteresuotosios šalys, įskaitant vartotojų asociacijas, galėtų kompetentingoms institucijoms pateikti skundus, jei įtaria, kad mokėjimo paslaugų teikėjai pažeidė šią direktyvą.

2. Atitinkamai atvejais ir nedarant poveikio teisei paduoti skundą teismui pagal nacionalinę proceso teisę, kompetentingos institucijos savo atsakyme skundą pateikusį asmenį informuoja apie AGS procedūras, nustatytas pagal 102 straipsnį.

100 straipsnis

Kompetentingos institucijos

1. Valstybės narės paskiria kompetentingas institucijas, kurios užtikrintų ir stebėtų veiksmingą šios direktyvos laikymąsi. Tos kompetentingos institucijos imasi visų atitinkamų priemonių siekdamas užtikrinti, kad direktyvos būtų laikomasi.

Jos turi būti arba:

- a) kompetentingos institucijos, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 4 straipsnio 2 punkte; arba

- b) įstaigos, kurios yra pripažintos pagal nacionalinę teisę arba nacionalinės teisės aktais šiam tikslui aiškiai įgaliotų valdžios institucijų.

Jos nėra mokėjimo paslaugų teikėjai, išskyrus nacionalinius centrinius bankus.

2. 1 dalyje nurodytos institucijos turi visus savo pareigoms atlikti būtinus įgaliojimus ir tinkamus išteklius. Jeigu užtikrinti ir stebėti, kad šios direktyvos būtų laikomasi veiksmingai, yra įgaliota daugiau negu viena kompetentinga institucija, valstybės narės užtikrina tų institucijų glaudų bendradarbiavimą, kad jos galėtų veiksmingai vykdyti savo atitinkamas pareigas.

3. Kompetentingos institucijos naudojasi savo įgaliojimais laikydamosi nacionalinės teisės:

a) tiesiogiai pačios arba prižiūrimos teisminių institucijų, arba

b) kreipdamosi į teismus, kompetentingus priimti būtiną sprendimą, be kita ko, atitinkamais atvejais pateikdamos apeliacinį skundą, jei prašymas priimti būtiną sprendimą nėra patenkinamas.

4. Nacionalinės teisės aktų nuostatų, kuriomis perkeliama III ir IV antraštinės dalys, pažeidimo ar įtariamo pažeidimo atveju šio straipsnio 1 dalyje nurodytos kompetentingos institucijos yra mokėjimo paslaugų teikėjo buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos, tačiau filialų ir tarpininkų, veikiančių pagal įsisteigimo teisę, atveju – priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos.

5. Valstybės narės kuo greičiau ir bet kuriuo atveju ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. praneša Komisijai apie 1 dalyje nurodytas paskirtas kompetentingas institucijas. Jos informuoja Komisiją apie pareigų paskirstymą toms institucijoms. Jos nedelsdamos praneša Komisijai apie visus vėlesnius su tų institucijų paskyrimu ir atitinkama kompetencija susijusius pasikeitimus.

6. EBI, pasikonsultavusi su ECB, remdamasi Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsniu paskelbia kompetentingoms institucijoms skirtas gaires dėl skundų nagrinėjimo procedūrų, į kurias turi būti atsižvelgta siekiant užtikrinti atitiktį atitinkamoms šio straipsnio 1 daliai. Tos gairės paskelbiamos ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. ir prireikus reguliariai atnaujinamos.

2 skirsnis

AGS procedūros ir sankcijos

101 straipsnis

Ginčų sprendimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nustatytų ir taikytų tinkamas ir veiksmingas skundų nagrinėjimo procedūras, skirtas mokėjimo paslaugų vartotojų skundams dėl pagal šios direktyvos III ir IV antraštines dalis kylančių teisių ir pareigų nagrinėti, ir stebi jų šioje srityje vykdomo darbo rezultatus.

Tos procedūros taikomos kiekvienoje valstybėje narėje, kurioje mokėjimo paslaugų teikėjas siūlo mokėjimo paslaugas, ir vykdomos atitinkamos valstybės narės valstybine kalba arba kita kalba, jei taip susitaria mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėjimo paslaugų vartotojas.

2. Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo paslaugų teikėjai darytų viską, kad į mokėjimo paslaugų vartotojų skundus būtų atsakyta popierine forma arba, jei mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėjimo paslaugų vartotojas taip susitaria, naudojant kitą patvariąją laikmeną. Tokiame atsakyme, kuris pateikiamas per tinkamą laiką ir ne ilgiau kaip per 15 darbo dienų nuo skundo gavimo, išnagrinėjami visi iškelti klausimai. Išskirtiniais atvejais, jei dėl priežasčių, kurių mokėjimo paslaugų teikėjas negali kontroliuoti, atsakymo neįmanoma pateikti per 15 darbo dienų, jis turi išsiųsti negalutinį atsakymą aiškiai nurodęs atsakymo į skundą vėlavimo priežastis ir terminą, iki kurio mokėjimo paslaugų vartotojas gaus galutinį atsakymą. Bet kuriuo atveju galutinio atsakymo gavimo terminas neturi viršyti 35 darbo dienų.

Valstybės narės gali nustatyti arba palikti galioti ginčų nagrinėjimo procedūrų taisykles, kurios mokėjimo paslaugų vartotojui yra palankesnės už pirmoje pastraipoje nurodytas taisykles. Tokiu atveju taikomos tos taisyklės.

3. Mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo paslaugų vartotoją informuoja bent apie vieną AGS subjektą, kuris yra kompetentingas nagrinėti ginčus dėl pagal III ir IV antraštinės dalis kylančių teisių ir pareigų.

4. 3 dalyje nurodyta informacija aiškiai, suprantamai ir lengvai prieinamu būdu nurodoma mokėjimo paslaugų teikėjo interneto svetainėje, jei tokia yra, filiale ir mokėjimo paslaugų teikėjo ir mokėjimo paslaugų vartotojo sutarties bendrosiose sąlygose. Joje nurodoma, kaip galima rasti daugiau informacijos apie atitinkamą neteisminio AGS subjektą ir kreipimosi į jį sąlygas.

102 straipsnis

AGS procedūros

1. Valstybės narės užtikrina, kad būtų nustatytos tinkamos, nepriklausomos, nešališkos, skaidrios ir veiksmingos AGS procedūros, skirtos mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų ginčams dėl pagal šios direktyvos III ir IV antraštinės dalis kylančių teisių ir pareigų spręsti, pagal atitinkamą nacionalinę ir Sąjungos teisę, vadovaujantis Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/11/ES ⁽¹⁾, atitinkamais atvejais pasitelkiant esamas kompetentingas įstaigas. Valstybės narės užtikrina, kad AGS procedūros būtų taikomos mokėjimo paslaugų teikėjams ir kad jos taip pat būtų taikomos paskirtiems atstovams vykdamą veiklą.

2. Valstybės narės reikalauja, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodytos įstaigos veiksmingai bendradarbiautų spręsdamos tarpvalstybinius ginčus dėl pagal III ir IV antraštinės dalis kylančių teisių ir pareigų.

103 straipsnis

Sankcijos

1. Valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, taikomų už nacionalinės teisės, kuria perkeliama ši direktyva, pažeidimus, ir imasi visų reikiamų priemonių užtikrinti, kad jos būtų įgyvendinamos. Tokios sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos.

2. Valstybės narės leidžia jų kompetentingoms institucijoms atskleisti visuomenei administracines sankcijas, kurios yra paskirtos už priemonių, priimtų perkeliant šią direktyvą į nacionalinę teisę, pažeidimą, nebent toks paskelbimas galėtų sukelti rimtą grėsmę finansų rinkoms arba pernelyg pakenkti susijusioms šalims.

V ANTRAŠTINĖ DALIS

DELEGUOTIEJI AKTAI IR TECHNINIAI REGULIAVIMO STANDARTAI

104 straipsnis

Deleguotieji aktai

Komisijai pagal 105 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais:

- a) pritaikoma šios direktyvos 4 straipsnio 36 punkte pateikiama nuoroda į Rekomendaciją 2003/361/EB, kai ta rekomendacija iš dalies pakeičiama;
- b) atnaujinamos 32 straipsnio 1 dalyje ir 74 straipsnio 1 dalyje nurodytos sumos siekiant atsižvelgti į infliaciją.

⁽¹⁾ 2013 m. gegužės 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/11/ES dėl alternatyvaus vartotojų ginčų sprendimo, kuria iš dalies keičiami Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 ir Direktyva 2009/22/EB (Direktyva dėl vartotojų AGS) (OL L 165, 2013 6 18, p. 63).

105 straipsnis

Igaliojimų delegavimas

1. Igaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami šiame straipsnyje nustatytais sąlygomis.
2. 104 straipsnyje nurodyti igaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami neribotam laikotarpiui nuo 2016 m. sausio 12 d.
3. Europos Parlamentas arba Taryba gali bet kada atšaukti 104 straipsnyje nurodytus deleguotuosius igaliojimus. Sprendimu dėl igaliojimų atšaukimo nutraukiami tame sprendime nurodyti igaliojimai priimti deleguotuosius aktus. Sprendimas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* arba vėlesnę jame nurodytą dieną. Jis nedaro poveikio jau galiojančių deleguotųjų aktų galiojimui.
4. Apie priimtą deleguotąjį aktą Komisija nedelsdama vienu metu praneša Europos Parlamentui ir Tarybai.
5. Pagal 104 straipsnį priimtas deleguotasis aktas įsigalioja tik tuo atveju, jeigu per tris mėnesius nuo pranešimo Europos Parlamentui ir Tarybai apie šį aktą dienos nei Europos Parlamentas, nei Taryba nepareiškia prieštaravimų arba jeigu dar nepasibaigus šiam laikotarpiui ir Europos Parlamentas, ir Taryba praneša Komisijai, kad prieštaravimų nereikš. Europos Parlamento arba Tarybos iniciatyva šis laikotarpis pratęsiamas trimis mėnesiais.

106 straipsnis

Prievoinė informuoti vartotojus apie jų teises

1. Ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. Komisija parengia patogų naudoti elektroninį informacinį bukletą, kuriame aiškiai ir lengvai suprantamai pateikiama informacija apie vartotojų teises pagal šią direktyvą ir susijusią Sąjungos teisę.
 2. Komisija informuoja valstybes nares, Europos mokėjimo paslaugų teikėjų asociacijas ir Europos vartotojų asociacijas apie 1 dalyje nurodyto informacinio bukletą paskelbimą.
- Komisija, EBI ir kompetentingos institucijos užtikrina, kad informacinis bukletas būtų padaromas prieinamu jų interneto svetainėse lengvai prieinamu būdu.
3. Mokėjimo paslaugų teikėjai užtikrina, kad informacinis bukletas būtų lengvai prieinamas jų interneto svetainėse, jei tokios yra, ir popierine forma jų filialų, tarpininkų ir išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, įstaigose.
 4. Mokėjimo paslaugų teikėjai iš savo klientų nereikalauja mokesčio už informacijos padarymą prieinama pagal šį straipsnį.
 5. Neįgaliųjų atžvilgiu šio straipsnio nuostatos taikomos naudojant tinkamas alternatyvias priemones, kuriomis galima padaryti informaciją prieinama prieinama forma.

VI ANTRAŠTINĖ DALIS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

107 straipsnis

Visiškas suderinimas

1. Nedarant poveikio 2 straipsniui, 8 straipsnio 3 daliai, 32 straipsniui, 38 straipsnio 2 daliai, 42 straipsnio 2 daliai, 55 straipsnio 6 daliai, 57 straipsnio 3 daliai, 58 straipsnio 3 daliai, 61 straipsnio 2 ir 3 dalims, 62 straipsnio 5 daliai, 63 straipsnio 2 ir 3 dalims, 74 straipsnio 1 dalies antrai pastraipai ir 86 straipsniui, kai šioje direktyvoje numatytos suderintos nuostatos, valstybės narės negali toliau taikyti arba nustatyti kitų nuostatų, nei nustatytos šioje direktyvoje.

2. Kai valstybė narė naudojasi 1 dalyje nurodytomis galimybėmis, ji apie tai ir apie visus tolesnius pakeitimus informuoja Komisiją. Komisija viešai paskelbia informaciją interneto svetainėje arba kitomis lengvai prieinamomis priemonėmis.

3. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nenukryptų nuo šios direktyvos nuostatas perkeliančių nacionalinės teisės aktų nuostatų, mokėjimo paslaugų vartotojų nenaudai išskyrus atvejus, kai tai aiškiai joje nustatyta.

Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjai gali nuspręsti mokėjimo paslaugų vartotojams taikyti palankesnes sąlygas.

108 straipsnis

Nuostata dėl peržiūros

Ne vėliau kaip 2021 m. sausio 13 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai, ECB ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui šios direktyvos taikymo ir poveikio ataskaitą, visų pirma dėl:

- a) 62 straipsnio 3, 4 ir 5 dalyse nustatytų mokesčių taisyklių tinkamumo ir poveikio;
- b) 2 straipsnio 3 ir 4 dalių taikymo, įskaitant įvertinimą, ar III ir IV antraštinės dalys gali būti kaip visuma taikomos tose dalyse nurodytoms mokėjimo operacijoms, kai tai techniškai įmanoma;
- c) priegios prie mokėjimo sistemų, visų pirma atsižvelgiant į konkurencijos lygį;
- d) 3 straipsnio 1 punkte nurodytų mokėjimo operacijų limitų tinkamumo ir poveikio;
- e) 32 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos išimties limito tinkamumo ir poveikio;
- f) to, ar atsižvelgiant į pokyčius būtų pageidautina papildant 75 straipsnio nuostatas dėl mokėjimo operacijų, kai suma iš anksto nežinoma ir lėšos yra blokuojamos, nustatyti didžiausias sumų, kurias leidžiama blokuoti mokėtojo mokėjimo sąskaitoje esant tokioms situacijoms, ribas.

Jei tinkama, Komisija pateikia pasiūlymą dėl teisėkūros procedūra priimamo akto kartu su savo ataskaita.

109 straipsnis

Pereinamojo laikotarpio nuostata

1. Valstybės narės leidžia mokėjimo įstaigoms, kurios pradėjo veiklą, laikydamosi nacionalinės teisės aktų, kuriais ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. perkeliama Direktyva 2007/64/EB, tęsti tą veiklą pagal Direktyvoje 2007/64/EB nustatytus reikalavimus iki 2018 m. liepos 13 d. nereikalaujant prašyti suteikti leidimą pagal šios direktyvos 5 straipsnį ar nereikalaujant, kad jos atitiktų kitas šios direktyvos II antraštinėje dalyje nustatytas ar minimas nuostatas.

Valstybės narės reikalauja, kad tokios mokėjimo įstaigos pateiktų kompetentingoms institucijoms visą reikalingą informaciją, kad šios galėtų ne vėliau kaip 2018 m. liepos 13 d. įvertinti, ar tos mokėjimo įstaigos laikosi II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų, ir jeigu ne, kokių priemonių reikia imtis siekiant užtikrinti jų laikymąsi arba ar tikslinga panaikinti leidimą.

Mokėjimo įstaigoms, kurios laikosi II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų (kompetentingoms institucijoms tai patikrinus), suteikiamas leidimas ir jos įtraukiamos į registrus, nurodytus 14 ir 15 straipsniuose. Jei tos mokėjimo įstaigos ne vėliau kaip 2018 m. liepos 13 d. nepradedą laikytis II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų, pagal 37 straipsnį joms draudžiama teikti mokėjimo paslaugas.

2. Valstybės narės gali nustatyti, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodytoms mokėjimo įstaigoms leidimas suteikiamas automatiškai ir jos įtraukiamos į registrus, nurodytus 14 ir 15 straipsniuose, jei kompetentingoms institucijoms jau turi įrodymų, kad laikomasi 5 ir 11 straipsniuose nustatytų reikalavimų. Prieš suteikdamos leidimus, kompetentingos institucijos apie tai informuoja atitinkamas mokėjimo įstaigas.

3. Ši dalis taikoma fiziniams arba juridiniams asmenims, kuriems pritaikytas Direktyvos 2007/64/EB 26 straipsnis, anksčiau nei 2018 m. sausio 13 d. ir kurie vykdė mokėjimo paslaugų veiklą, kaip apibrėžta Direktyvoje 2007/46/EB.,

Valstybės narės leidžia tiems asmenims, tęsti tą veiklą atitinkamoje valstybėje narėje pagal Direktyvą 2007/64/EB iki 2019 m. sausio 13 d. nereikalaujant prašyti suteikti leidimą pagal šios direktyvos 5 straipsnį ar taikyti išimtį pagal šios direktyvos 32 straipsnį arba nereikalaujant, kad jie laikytųsi kitų šios direktyvos II antraštinėje dalyje nustatytų ar minimų nuostatų.

Visiems pirmoje pastraipoje nurodytiems asmenims, kuriems 2019 m. sausio 13 d. pagal šią direktyvą leidimas nebuvo suteiktas arba nepritaikyta išimtis, draudžiama teikti mokėjimo paslaugas pagal šios direktyvos 37 straipsnį.

4. Valstybės narės gali nustatyti, kad laikoma, jog šio straipsnio 3 dalyje nurodytiems fiziniams ir juridiniams asmenims, kuriems taikoma išimtis, ji taikoma ir jie automatiškai įtraukiami į registrus, nurodytus 14 ir 15 straipsniuose, jei kompetentingoms institucijoms turi įrodymų, kad laikomasi 32 straipsnyje nustatytų reikalavimų. Kompetentingos institucijos informuoja atitinkamas mokėjimo įstaigas.

5. Nepaisant šio straipsnio 1 dalies, mokėjimo įstaigos, kurioms suteiktas leidimas teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta Direktyvos 2007/64/EB priedo 7 punkte, išlaiko tą leidimą teikti tas mokėjimo paslaugas, kurios laikomos mokėjimo paslaugomis, kaip nurodyta šios direktyvos I priedo 3 punkte, jei kompetentingos institucijos ne vėliau kaip 2020 m. sausio 13 d. gavo įrodymų, kad laikomasi šios direktyvos 7 straipsnio c punkte ir 9 straipsnyje nustatytų reikalavimų.

110 straipsnis

Direktyvos 2002/65/EB daliniai pakeitimai

Direktyvos 2002/65/EB 4 straipsnio 5 dalis pakeičiama taip:

„5. Kai taikytina ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 (*), šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalies su informavimu susijusios nuostatos, išskyrus 2 punkto c–g papunkčius, 3 punkto a, d ir e papunkčius bei 4 punkto b papunktį, pakeičiamos Direktyvos (ES) 2015/2366 44, 45, 51 ir 52 straipsniais.

(*) 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ES ir Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015 12 23, p. 35).“

111 straipsnis

Direktyvos 2009/110/EB daliniai pakeitimai

Direktyva 2009/110/EB iš dalies keičiama taip:

1. 3 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Nedarant poveikio šiai direktyvai, elektroninių pinigų įstaigoms *mutatis mutandis* taikomi Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2366 (*) 5 straipsnis, 11–17 straipsniai, 19 straipsnio 5 ir 6 dalys ir 20–31 straipsniai, įskaitant deleguotuosius aktus, priimtus pagal jos 15 straipsnio 4 dalį, 28 straipsnio 5 dalį ir 29 straipsnio 7 dalį.

(*) 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ES ir Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015 12 23, p. 35).“;

b) 4 ir 5 dalys pakeičiamos taip:

„4. Valstybės narės leidžia elektroninių pinigų įstaigoms platinti ir išpirkti elektroninius pinigus tarpininkaujant fiziniams arba juridiniams asmenims, kurie veikia jų vardu. Kai elektroninių pinigų įstaiga platina elektroninius pinigus kitoje valstybėje narėje naudodamasi tokio fizinio ar juridinio asmens paslaugomis, tokioms elektroninių pinigų įstaigoms *mutatis mutandis* taikomi Direktyvos (ES) 2015/2366 27–31 straipsniai, išskyrus 29 straipsnio 4 ir 5 dalis, įskaitant deleguotuosius aktus, priimtus pagal jos 28 straipsnio 5 dalį ir 29 straipsnio 7 dalį.

5. Nepaisant šio straipsnio 4 dalies, elektroninių pinigų įstaigos neleidžia elektroninių pinigų tarpininkaujant agentams. Elektroninių pinigų įstaigoms leidžiama teikti mokėjimo paslaugas, nurodytas šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies a punkte, tarpininkaujant agentams jei įvykdytos Direktyvos (ES) 2015/2366 19 straipsnyje nustatytos sąlygos.“;

2. 18 straipsnis papildomas šia dalimi:

„4. Valstybės narės leidžia elektroninių pinigų įstaigoms, kurios anksčiau nei 2018 m. sausio 13 d. pradėjo veiklą pagal šią direktyvą ir Direktyvą 2007/64/EB valstybėje narėje, kurioje yra jų pagrindinė buveinė, tęsti tą veiklą toje valstybėje narėje arba kitoje valstybėje narėje iki 2018 m. liepos 13 d. nereikalaujant prašyti suteikti leidimą pagal šios direktyvos 3 straipsnį ar nereikalaujant laikytis kitų šios direktyvos II antraštinėje dalyje nustatytų ar minimų reikalavimų.

Valstybės narės reikalauja, kad pirmoje pastraipoje nurodytos elektroninių pinigų įstaigos pateiktų kompetentingoms institucijoms visą reikalingą informaciją, kad šios galėtų ne vėliau kaip 2018 m. liepos 13 d. įvertinti, ar tos elektroninių pinigų įstaigos laikosi šios direktyvos II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų, ir jeigu ne, kokių priemonių turi būti imtasi siekiant užtikrinti jų laikymąsi arba ar yra tikslinga panaikinti leidimą.

Pirmoje pastraipoje nurodytoms elektroninių pinigų įstaigoms, kurios laikosi II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų (kompetentingoms institucijoms tai patikrinus), suteikiamas leidimas ir jie įtraukiami į registrą. Jei tos elektroninių pinigų įstaigos ne vėliau kaip 2018 m. liepos 13 d. nepradedą laikytis II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų, jiems draudžiama leisti elektroninius pinigus.“

112 straipsnis

Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 daliniai pakeitimai

Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 iš dalies keičiamas taip:

1. 1 straipsnio 2 dalis pakeičiama taip:

„2. Institucija veikia šiuo reglamentu suteiktų įgaliojimų srityje ir Direktyvos 2002/87/EB, Direktyvos 2009/110/EB, Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 (*), Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/36/ES (**), Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/49/ES (***), Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2015/847 (****), Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2366 (*****) taikymo srityje ir, kai tie teisės aktai taikomi kredito ir finansų įstaigoms bei jas prižiūrinčioms kompetentingoms institucijoms, Direktyvos 2002/65/EB bei Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/849 (*****) atitinkamų dalių, įskaitant visas tais teisės aktais grindžiamas direktyvas, reglamentus ir sprendimus, taip pat bet kokio tolesnio teisiškai privalomo Sąjungos akto, kuriuo Institucijai pavedamos užduotys, taikymo srityje. Institucija taip pat veikia vadovaudamasi Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1024/2013 (*****)“.

(*) 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 575/2013 dėl pradžios reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013 6 27, p. 1).

(**) 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų ir investicinių įmonių priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013 6 27, p. 338).

(***) 2014 m. balandžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/49/ES dėl indėlių garantijų sistemų (OL L 173, 2014 6 12, p. 149).

(****) 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/847 dėl informacijos, teikiamos pervedant lėšas, ir kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1781/2006 (OL L 141, 2015 6 5, p. 1).

(*****) 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ES ir Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015 12 23, p. 35).

(*****) 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB (OL L 141, 2015 6 5, p. 73).

(*****) 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo Europos Centriniam Bankui pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013 10 29, p. 63).“;

2. 4 straipsnio 1 punktą pakeičiamas taip:

„1. finansų įstaigos – kredito įstaigos, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte, investicinės įmonės, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 2 punkte, finansiniai konglomeratai, kaip apibrėžta Direktyvos 2002/87/EB 2 straipsnio 14 punkte, mokėjimo paslaugų teikėjai, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/2366 4 straipsnio 11 punkte ir elektroninių pinigų įstaigos, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 1 punkte, tačiau taikant Direktyvą (ES) 2015/849 finansų įstaigos – kredito įstaigos ir finansų įstaigos, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/849 3 straipsnio 1 ir 2 punktuose;“.

113 straipsnis

Direktyvos 2013/36/ES dalinis pakeitimas

Direktyvos 2013/36/ES I priedo 4 punktą pakeičiamas taip:

„4. Mokėjimo paslaugos, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2366 (*) 4 straipsnio 3 punkte.“

(*) 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ES ir Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015 12 23, p. 35).“

114 straipsnis

Panaikinimas

Direktyva 2007/64/EB panaikinama nuo 2018 m. sausio 13 d.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal šios direktyvos II priede pateiktą atitikties lentelę.

115 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. priima ir paskelbia nuostatas, būtinas, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai
2. Tas nuostatas jos taiko nuo 2018 m. sausio 13 d.

Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

3. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.
4. Nukrypstant nuo 2 dalies, valstybės narės užtikrina, kad būtų taikomos 65, 66, 67 ir 97 straipsniuose nurodytos saugumo priemonės praėjus 18 mėnesių po 98 straipsnyje nurodytų techninių reguliavimo standartų įsigaliojimo dienos.
5. Valstybės narės juridiniams asmenims, kurie anksčiau nei 2016 m. sausio 12 d. jų teritorijose vykdė mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjų ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų veiklą, kaip apibrėžta šioje direktyvoje, nedraudžia toliau vykdyti tos pačios veiklos savo teritorijose pereinamuoju laikotarpiu, nurodytu 2 ir 4 dalyse, vadovaujantis tuo metu taikoma reglamentavimo sistema.
6. Valstybės narės užtikrina, kad kol ne visi sąskaitas tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai pradėjo laikytis 4 dalyje nurodytų techninių reguliavimo standartų, sąskaitas tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai nepiktnaudžiautų tuo, kad nesilaiko minėtų standartų, ir nestabdytų naudojimosi mokėjimo inicijavimo savo aptarnaujamose sąskaitose arba informavimo apie tas sąskaitas paslaugomis ir tam netrukdytų.

116 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

117 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre 2015 m. lapkričio 25 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

M. SCHULZ

Tarybos vardu

Pirmininkas

N. SCHMIT

I PRIEDAS

MOKĖJIMO PASLAUGOS

(kaip nurodyta 4 straipsnio 3 punkte)

1. Paslaugos, kuriomis sudaromos sąlygos grynuosius pinigus įmokėti į mokėjimo sąskaitą, ir visos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
 2. Paslaugos, kuriomis sudaromos sąlygos grynuosius pinigus išimti iš mokėjimo sąskaitos, ir visos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
 3. Mokėjimo operacijų vykdymas, įskaitant lėšų mokėjimo sąskaitoje atidarytoje vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, pervedimą:
 - a) tiesioginio debeto operacijų vykdymas, įskaitant vienkartinius tiesioginio debeto operacijas,
 - b) mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašiu įrenginiu,
 - c) kredito pervedimų vykdymas, įskaitant periodinio mokėjimo nurodymus.
 4. Mokėjimo operacijų vykdymas, kai mokėjimo paslaugų vartotojui lėšos suteiktos pagal kredito liniją:
 - a) tiesioginio debeto operacijų vykdymas, įskaitant vienkartinės tiesioginio debeto operacijas,
 - b) mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašiu įrenginiu,
 - c) kredito pervedimų vykdymas, įskaitant periodinio mokėjimo nurodymus.
 5. Mokėjimo priemonių išdavimas ir (arba) mokėjimo operacijų aptarnavimas.
 6. Pinigų perlaidos.
 7. Mokėjimo inicijavimo paslaugos.
 8. Informavimo apie sąskaitas paslaugos.
-

II PRIEDAS

ATITIKTIES LENTELĖ

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
1 straipsnio 1 dalis	1 straipsnio 1 dalis
1 straipsnio 2 dalis	1 straipsnio 2 dalis
2 straipsnio 1 dalis	2 straipsnio 1 dalis
2 straipsnio 2 dalis	
2 straipsnio 3 dalis	
2 straipsnio 4 dalis	
2 straipsnio 5 dalis	2 straipsnio 3 dalis
3 straipsnis	3 straipsnis
4 straipsnis	4 straipsnis
1, 2, 3, 4, 5 ir 10 punktai	1, 2, 3, 4, 5 ir 10 punktai
7 punktas	6 punktas
8 punktas	7 punktas
9 punktas	8 punktas
11 punktas	9 punktas
12 punktas	14 punktas
13 punktas	16 punktas
14 punktas	23 punktas
20, 21, 22 punktai	11, 12, 13 punktai
23 punktas	28 punktas
25 punktas	15 punktas
26, 27 punktai	17, 18 punktai
28 punktas	20 punktas
29 punktas	19 punktas
33 punktas	21 punktas
34, 35, 36, 37 punktai	24, 25, 26, 27 punktai
38 punktas	22 punktas
39, 40 punktai	29, 30 punktai
6, 15–19, 24, 30–32, 41–48 punktai	—
5 straipsnio 1 dalis	5 straipsnis
5 straipsnio 2 dalis	—
5 straipsnio 3 dalis	—
5 straipsnio 4 dalis	—

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
5 straipsnio 5 dalis	—
5 straipsnio 6 dalis	—
5 straipsnio 7 dalis	—
6 straipsnio 1 dalis	—
6 straipsnio 2 dalis	—
6 straipsnio 3 dalis	—
6 straipsnio 4 dalis	—
7 straipsnis	6 straipsnis
8 straipsnio 1 dalis	7 straipsnio 1 dalis
8 straipsnio 2 dalis	7 straipsnio 2 dalis
8 straipsnio 3 dalis	7 straipsnio 3 dalis
9 straipsnio 1 dalis	8 straipsnio 1 dalis
9 straipsnio 2 dalis	8 straipsnio 2 dalis
9 straipsnio 3 dalis	8 straipsnio 3 dalis
10 straipsnio 1 dalis	9 straipsnio 1 dalis
10 straipsnio 2 dalis	9 straipsnio 2 dalis
—	9 straipsnio 3 ir 4 dalys
11 straipsnio 1 dalis	10 straipsnio 1 dalis
11 straipsnio 2 dalis	10 straipsnio 2 dalis
11 straipsnio 3 dalis	10 straipsnio 3 dalis
11 straipsnio 4 dalis	10 straipsnio 4 dalis
11 straipsnio 5 dalis	10 straipsnio 5 dalis
11 straipsnio 6 dalis	10 straipsnio 6 dalis
11 straipsnio 7 dalis	10 straipsnio 7 dalis
11 straipsnio 8 dalis	10 straipsnio 8 dalis
11 straipsnio 9 dalis	10 straipsnio 9 dalis
12 straipsnis	11 straipsnis
13 straipsnio 1 dalis	12 straipsnio 1 dalis
13 straipsnio 2 dalis	12 straipsnio 2 dalis
13 straipsnio 3 dalis	12 straipsnio 3 dalis
14 straipsnio 1 dalis	13 straipsnis
14 straipsnio 2 dalis	13 straipsnis
14 straipsnio 3 dalis	—
14 straipsnio 4 dalis	—
15 straipsnio 1 dalis	—

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
15 straipsnio 2 dalis	—
15 straipsnio 3 dalis	—
15 straipsnio 4 dalis	—
15 straipsnio 5 dalis	—
16 straipsnis	14 straipsnis
17 straipsnio 1 dalis	15 straipsnio 1 dalis
17 straipsnio 2 dalis	15 straipsnio 2 dalis
17 straipsnio 3 dalis	15 straipsnio 3 dalis
17 straipsnio 4 dalis	15 straipsnio 4 dalis
18 straipsnio 1 dalis	16 straipsnio 1 dalis
18 straipsnio 2 dalis	16 straipsnio 2 dalis
18 straipsnio 3 dalis	16 straipsnio 2 dalis
18 straipsnio 4 dalis	16 straipsnio 3 dalis
18 straipsnio 5 dalis	16 straipsnio 4 dalis
18 straipsnio 6 dalis	16 straipsnio 5 dalis
19 straipsnio 1 dalis	17 straipsnio 1 dalis
19 straipsnio 2 dalis	17 straipsnio 2 dalis
19 straipsnio 3 dalis	17 straipsnio 3 dalis
19 straipsnio 4 dalis	17 straipsnio 4 dalis
19 straipsnio 5 dalis	17 straipsnio 5 dalis
19 straipsnio 6 dalis	17 straipsnio 7 dalis
19 straipsnio 7 dalis	17 straipsnio 8 dalis
19 straipsnio 8 dalis	—
20 straipsnio 1 dalis	18 straipsnio 1 dalis
20 straipsnio 2 dalis	18 straipsnio 2 dalis
21 straipsnis	19 straipsnis
22 straipsnio 1 dalis	20 straipsnio 1 dalis
22 straipsnio 2 dalis	20 straipsnio 2 dalis
22 straipsnio 3 dalis	20 straipsnio 3 dalis
22 straipsnio 4 dalis	20 straipsnio 4 dalis
22 straipsnio 5 dalis	20 straipsnio 5 dalis
23 straipsnio 1 dalis	21 straipsnio 1 dalis
23 straipsnio 2 dalis	21 straipsnio 2 dalis
23 straipsnio 3 dalis	21 straipsnio 3 dalis
24 straipsnio 1 dalis	22 straipsnio 1 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
24 straipsnio 2 dalis	22 straipsnio 2 dalis
24 straipsnio 3 dalis	22 straipsnio 3 dalis
25 straipsnio 1 dalis	23 straipsnio 1 dalis
25 straipsnio 2 dalis	23 straipsnio 2 dalis
26 straipsnio 1 dalis	24 straipsnio 1 dalis
26 straipsnio 2 dalis	24 straipsnio 2 dalis
27 straipsnio 1 dalis	—
27 straipsnio 2 dalis	—
28 straipsnio 1 dalis	25 straipsnio 1 dalis
28 straipsnio 2 dalis	—
28 straipsnio 3 dalis	—
28 straipsnio 4 dalis	—
28 straipsnio 5 dalis	—
29 straipsnio 1 dalis	25 straipsnio 2 ir 3 dalys
29 straipsnio 2 dalis	—
29 straipsnio 3 dalis	25 straipsnio 4 dalis
29 straipsnio 4 dalis	—
29 straipsnio 5 dalis	—
29 straipsnio 6 dalis	—
30 straipsnio 1 dalis	—
30 straipsnio 2 dalis	—
30 straipsnio 3 dalis	—
30 straipsnio 4 dalis	—
31 straipsnio 1 dalis	—
31 straipsnio 2 dalis	25 straipsnio 4 dalis
32 straipsnio 1 dalis	26 straipsnio 1 dalis
32 straipsnio 2 dalis	26 straipsnio 2 dalis
32 straipsnio 3 dalis	26 straipsnio 3 dalis
32 straipsnio 4 dalis	26 straipsnio 4 dalis
32 straipsnio 5 dalis	26 straipsnio 5 dalis
32 straipsnio 6 dalis	26 straipsnio 6 dalis
33 straipsnio 1 dalis	—
33 straipsnio 2 dalis	—
34 straipsnis	27 straipsnis
35 straipsnio 1 dalis	28 straipsnio 1 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
35 straipsnio 2 dalis	28 straipsnio 2 dalis
36 straipsnis	—
37 straipsnio 1 dalis	29 straipsnis
37 straipsnio 2 dalis	—
37 straipsnio 3 dalis	—
37 straipsnio 4 dalis	—
37 straipsnio 5 dalis	—
38 straipsnio 1 dalis	30 straipsnio 1 dalis
38 straipsnio 2 dalis	30 straipsnio 2 dalis
38 straipsnio 3 dalis	30 straipsnio 3 dalis
39 straipsnis	31 straipsnis
40 straipsnio 1 dalis	32 straipsnio 1 dalis
40 straipsnio 2 dalis	32 straipsnio 2 dalis
40 straipsnio 3 dalis	32 straipsnio 3 dalis
41 straipsnis	33 straipsnis
42 straipsnio 1 dalis	34 straipsnio 1 dalis
42 straipsnio 2 dalis	34 straipsnio 2 dalis
43 straipsnio 1 dalis	35 straipsnio 1 dalis
43 straipsnio 2 dalis	35 straipsnio 2 dalis
44 straipsnio 1 dalis	36 straipsnio 1 dalis
44 straipsnio 2 dalis	36 straipsnio 2 dalis
44 straipsnio 3 dalis	36 straipsnio 3 dalis
45 straipsnio 1 dalis	37 straipsnio 1 dalis
45 straipsnio 2 dalis	—
45 straipsnio 3 dalis	37 straipsnio 2 dalis
46 straipsnis	—
47 straipsnis	—
48 straipsnis	38 straipsnis
49 straipsnis	39 straipsnis
50 straipsnis	40 straipsnis
51 straipsnio 1 dalis	41 straipsnio 1 dalis
51 straipsnio 2 dalis	41 straipsnio 2 dalis
51 straipsnio 3 dalis	41 straipsnio 3 dalis
52 straipsnio 1 dalis	42 straipsnio 1 dalis
52 straipsnio 2 dalis	42 straipsnio 2 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
52 straipsnio 3 dalis	42 straipsnio 3 dalis
52 straipsnio 4 dalis	42 straipsnio 4 dalis
52 straipsnio 5 dalis	42 straipsnio 5 dalis
52 straipsnio 6 dalis	42 straipsnio 6 dalis
52 straipsnio 7 dalis	42 straipsnio 7 dalis
53 straipsnis	43 straipsnis
54 straipsnio 1 dalis	44 straipsnio 1 dalis
54 straipsnio 2 dalis	44 straipsnio 2 dalis
54 straipsnio 3 dalis	44 straipsnio 3 dalis
55 straipsnio 1 dalis	45 straipsnio 1 dalis
55 straipsnio 2 dalis	45 straipsnio 2 dalis
55 straipsnio 3 dalis	45 straipsnio 3 dalis
55 straipsnio 4 dalis	45 straipsnio 4 dalis
55 straipsnio 5 dalis	45 straipsnio 5 dalis
55 straipsnio 6 dalis	45 straipsnio 6 dalis
56 straipsnis	46 straipsnis
57 straipsnio 1 dalis	47 straipsnio 1 dalis
57 straipsnio 2 dalis	47 straipsnio 2 dalis
57 straipsnio 3 dalis	47 straipsnio 3 dalis
58 straipsnio 1 dalis	48 straipsnio 1 dalis
58 straipsnio 2 dalis	48 straipsnio 2 dalis
58 straipsnio 3 dalis	48 straipsnio 3 dalis
59 straipsnio 1 dalis	49 straipsnio 1 dalis
59 straipsnio 2 dalis	49 straipsnio 2 dalis
60 straipsnio 1 dalis	50 straipsnio 1 dalis
60 straipsnio 2 dalis	50 straipsnio 2 dalis
60 straipsnio 3 dalis	—
61 straipsnio 1 dalis	51 straipsnio 1 dalis
61 straipsnio 2 dalis	51 straipsnio 2 dalis
61 straipsnio 3 dalis	51 straipsnio 3 dalis
61 straipsnio 4 dalis	51 straipsnio 4 dalis
62 straipsnio 1 dalis	52 straipsnio 1 dalis
62 straipsnio 2 dalis	52 straipsnio 2 dalis
62 straipsnio 3 dalis	52 straipsnio 3 dalis
62 straipsnio 4 dalis	—

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
62 straipsnio 5 dalis	—
63 straipsnio 1 dalis	53 straipsnio 1 dalis
63 straipsnio 2 dalis	53 straipsnio 2 dalis
63 straipsnio 3 dalis	53 straipsnio 3 dalis
64 straipsnio 1 dalis	54 straipsnio 1 dalis
64 straipsnio 2 dalis	54 straipsnio 2 dalis
64 straipsnio 3 dalis	54 straipsnio 3 dalis
64 straipsnio 4 dalis	54 straipsnio 4 dalis
65 straipsnio 1 dalis	—
65 straipsnio 2 dalis	—
65 straipsnio 3 dalis	—
65 straipsnio 4 dalis	-
65 straipsnio 5 dalis	—
65 straipsnio 6 dalis	—
66 straipsnio 1 dalis	—
66 straipsnio 2 dalis	—
66 straipsnio 3 dalis	—
66 straipsnio 4 dalis	—
66 straipsnio 5 dalis	—
67 straipsnio 1 dalis	—
67 straipsnio 2 dalis	—
67 straipsnio 3 dalis	—
67 straipsnio 4 dalis	—
68 straipsnio 1 dalis	55 straipsnio 1 dalis
68 straipsnio 2 dalis	55 straipsnio 2 dalis
68 straipsnio 3 dalis	55 straipsnio 3 dalis
68 straipsnio 4 dalis	55 straipsnio 4 dalis
69 straipsnio 1 dalis	56 straipsnio 1 dalis
69 straipsnio 2 dalis	56 straipsnio 2 dalis
70 straipsnio 1 dalis	57 straipsnio 1 dalis
70 straipsnio 2 dalis	57 straipsnio 2 dalis
71 straipsnio 1 dalis	58 straipsnis
71 straipsnio 2 dalis	—
72 straipsnio 1 dalis	59 straipsnio 1 dalis
72 straipsnio 2 dalis	59 straipsnio 2 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
73 straipsnio 1 dalis	60 straipsnio 1 dalis
73 straipsnio 2 dalis	—
73 straipsnio 3 dalis	60 straipsnio 2 dalis
74 straipsnio 1 dalis	61 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys
74 straipsnio 2 dalis	—
74 straipsnio 3 dalis	61 straipsnio 4 ir 5 dalys
75 straipsnio 1 dalis	—
75 straipsnio 2 dalis	—
76 straipsnio 1 dalis	62 straipsnio 1 dalis
76 straipsnio 2 dalis	62 straipsnio 2 dalis
76 straipsnio 3 dalis	62 straipsnio 3 dalis
76 straipsnio 4 dalis	—
77 straipsnio 1 dalis	63 straipsnio 1 dalis
77 straipsnio 2 dalis	63 straipsnio 2 dalis
78 straipsnio 1 dalis	64 straipsnio 1 dalis
78 straipsnio 2 dalis	64 straipsnio 2 dalis
79 straipsnio 1 dalis	65 straipsnio 1 dalis
79 straipsnio 2 dalis	65 straipsnio 2 dalis
79 straipsnio 3 dalis	65 straipsnio 3 dalis
80 straipsnio 1 dalis	66 straipsnio 1 dalis
80 straipsnio 2 dalis	66 straipsnio 2 dalis
80 straipsnio 3 dalis	66 straipsnio 3 dalis
80 straipsnio 4 dalis	66 straipsnio 4 dalis
80 straipsnio 5 dalis	66 straipsnio 5 dalis
81 straipsnio 1 dalis	67 straipsnio 1 dalis
81 straipsnio 2 dalis	67 straipsnio 2 dalis
81 straipsnio 3 dalis	67 straipsnio 3 dalis
82 straipsnio 1 dalis	68 straipsnio 1 dalis
82 straipsnio 2 dalis	68 straipsnio 2 dalis
83 straipsnio 1 dalis	69 straipsnio 1 dalis
83 straipsnio 2 dalis	69 straipsnio 2 dalis
83 straipsnio 3 dalis	69 straipsnio 3 dalis
84 straipsnis	70 straipsnis
85 straipsnis	71 straipsnis
86 straipsnis	72 straipsnis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
87 straipsnio 1 dalis	73 straipsnio 1 dalis
87 straipsnio 2 dalis	73 straipsnio 1 dalis
87 straipsnio 3 dalis	73 straipsnio 2 dalis
88 straipsnio 1 dalis	74 straipsnio 1 dalis
88 straipsnio 2 dalis	74 straipsnio 2 dalis
88 straipsnio 3 dalis	74 straipsnio 2 dalis
88 straipsnio 4 dalis	74 straipsnio 2 dalis
88 straipsnio 5 dalis	74 straipsnio 3 dalis
89 straipsnio 1 dalis	75 straipsnio 1 dalis
89 straipsnio 2 dalis	75 straipsnio 2 dalis
89 straipsnio 3 dalis	75 straipsnio 3 dalis
90 straipsnio 1 dalis	—
90 straipsnio 2 dalis	—
91 straipsnis	76 straipsnis
92 straipsnio 1 dalis	77 straipsnio 1 dalis
92 straipsnio 2 dalis	77 straipsnio 2 dalis
93 straipsnis	78 straipsnis
94 straipsnio 1 dalis	79 straipsnio 1 dalis
94 straipsnio 2 dalis	—
95 straipsnio 1 dalis	—
95 straipsnio 2 dalis	—
95 straipsnio 3 dalis	—
95 straipsnio 4 dalis	—
95 straipsnio 5 dalis	—
96 straipsnio 1 dalis	—
96 straipsnio 2 dalis	—
96 straipsnio 3 dalis	—
96 straipsnio 4 dalis	—
96 straipsnio 5 dalis	—
96 straipsnio 6 dalis	—
97 straipsnio 1 dalis	—
97 straipsnio 2 dalis	—
97 straipsnio 3 dalis	—
97 straipsnio 4 dalis	—
97 straipsnio 5 dalis	—

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
98 straipsnio 1 dalis	—
98 straipsnio 2 dalis	—
98 straipsnio 3 dalis	—
98 straipsnio 4 dalis	—
98 straipsnio 5 dalis	—
99 straipsnio 1 dalis	80 straipsnio 1 dalis
99 straipsnio 2 dalis	80 straipsnio 2 dalis
100 straipsnio 1 dalis	—
100 straipsnio 2 dalis	—
100 straipsnio 3 dalis	—
100 straipsnio 4 dalis	82 straipsnio 2 dalis
100 straipsnio 5 dalis	—
100 straipsnio 6 dalis	—
101 straipsnio 1 dalis	—
101 straipsnio 2 dalis	—
101 straipsnio 3 dalis	—
101 straipsnio 4 dalis	—
102 straipsnio 1 dalis	83 straipsnio 1 dalis
102 straipsnio 2 dalis	83 straipsnio 2 dalis
103 straipsnio 1 dalis	81 straipsnio 1 dalis
103 straipsnio 2 dalis	—
104 straipsnis	—
105 straipsnio 1 dalis	—
105 straipsnio 2 dalis	—
105 straipsnio 3 dalis	—
105 straipsnio 4 dalis	—
105 straipsnio 5 dalis	—
106 straipsnio 1 dalis	—
106 straipsnio 2 dalis	—
106 straipsnio 3 dalis	—
106 straipsnio 4 dalis	—
106 straipsnio 5 dalis	—
107 straipsnio 1 dalis	86 straipsnio 1 dalis
107 straipsnio 2 dalis	86 straipsnio 2 dalis
107 straipsnio 3 dalis	86 straipsnio 3 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
108 straipsnis	87 straipsnis
109 straipsnio 1 dalis	88 straipsnio 1 dalis
109 straipsnio 2 dalis	88 straipsnio 3 dalis
109 straipsnio 3 dalis	88 straipsnio 2 ir 4 dalys
109 straipsnio 4 dalis	—
109 straipsnio 5 dalis	—
110 straipsnis	90 straipsnis
111 straipsnio 1 dalis	—
111 straipsnio 2 dalis	—
112 straipsnio 1 dalis	—
112 straipsnio 2 dalis	—
113 straipsnis	92 straipsnis
114 straipsnis	93 straipsnis
115 straipsnio 1 dalis	94 straipsnio 1 dalis
115 straipsnio 2 dalis	94 straipsnio 2 dalis
115 straipsnio 3 dalis	—
115 straipsnio 4 dalis	—
115 straipsnio 5 dalis	—
116 straipsnis	95 straipsnis
117 straipsnis	96 straipsnis
I priedas	Priedas

II

(Ne teisėkūros procedūra priimami aktai)

SPRENDIMAI

TARYBOS SPRENDIMAS (ES) 2015/2367

2015 m. lapkričio 30 d.

dėl pozicijos, kuri turi būti priimta Europos Sąjungos vardu Jungtiniame veterinarijos komitete, įsteigta Europos bendrijos ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimu dėl prekybos žemės ūkio produktais, dėl Sprendimo Nr. 1/2015 dėl Susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ir 11 priedėlių pakeitimo

EUROPOS SAJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 207 straipsnio 4 dalį kartu su 218 straipsnio 9 dalimi,

atsižvelgdama į Europos Komisijos pasiūlymą,

kadangi:

- (1) Europos bendrijos ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimas dėl prekybos žemės ūkio produktais ⁽¹⁾ (toliau – Žemės ūkio susitarimas) įsigaliojo 2002 m. birželio 1 d.;
- (2) pagal Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 19 straipsnio 1 dalį Jungtinis veterinarijos komitetas įpareigotas nagrinėti visus su tuo priedu ir jo įgyvendinimu susijusius klausimus bei vykdyti jame nustatytas užduotis. Pagal to paties priedo 19 straipsnio 3 dalį Jungtinis veterinarijos komitetas gali nuspręsti keisti 11 priedo priedėlius, siekiant visų pirma juos pritaikyti ir atnaujinti;
- (3) pagal Tarybos ir Komisijos sprendimo 2002/309/EB, Euratomas ⁽²⁾ 5 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą Bendrijos poziciją Jungtiniame veterinarijos komitete turi priimti Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu;
- (4) Europos Sąjunga turėtų priimti poziciją, kurios ji laikysis Jungtiniame veterinarijos komitete dėl būtinų pakeitimų priėmimo;
- (5) Jungtinio veterinarijos komiteto, įsteigto Žemės ūkio susitarimu, sprendimas Nr. 1/2015 (toliau – Jungtinio veterinarijos komiteto sprendimas Nr. 1/2015) turėtų įsigaliooti jo priėmimo dieną;
- (6) siekiant, kad galiojanti ir tinkamai veikianti praktika nebūtų nutraukta, ir siekiant užtikrinti teisinį tęstinumą, nesukeliant jokių numatomų neigiamų padarinių, Jungtinio veterinarijos komiteto sprendime Nr. 1/2015 turėtų būti numatytas to sprendimo taikymas atgaline data nuo 2015 m. sausio 1 d.,

⁽¹⁾ OL L 114, 2002 4 30, p. 132.

⁽²⁾ 2002 m. balandžio 4 d. Tarybos ir Komisijos, bendradarbiavimo mokslo ir technologijų srityje susitarimo atžvilgiu, sprendimas 2002/309/EB, Euratomas dėl septynių susitarimų sudarymo su Šveicarijos Konfederacija (OL L 114, 2002 4 30, p. 1).

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Pozicija dėl 11 priedo 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ir 11 priedėlių pakeitimo, kuri Europos Sąjungos vardu turi būti priimta Jungtiniame veterinarijos komitete, įsteigtame Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 19 straipsnio 1 dalimi, grindžiama prie šio sprendimo pridedamu Jungtinio veterinarijos komiteto sprendimo projektu.

2 straipsnis

Šis sprendimas įsigalioja jo priėmimo dieną.

Priimta Briuselyje 2015 m. lapkričio 30 d.

Tarybos vardu
Pirmininkas
É. SCHNEIDER

PROJEKTAS

**BENDRIJOS IR ŠVEICARIJOS KONFEDERACIJOS SUSITARIMU DĖL PREKYBOS ŽEMĖS ŪKIO PRODUKTAIS
ĮSTEIGTO JUNG TINIO VETERINARIJOS KOMITETO SPRENDIMAS Nr. 1/2015**

... m. ... d.

dėl Susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ir 11 priedėlių pakeitimo

JUNGTINIS VETERINARIJOS KOMITETAS,

atsižvelgdamas į Europos bendrijos ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimą dėl prekybos žemės ūkio produktais ⁽¹⁾, ypač į jo 11 priedo 19 straipsnio 3 dalį,

kadangi:

- (1) Europos bendrijos ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimas dėl prekybos žemės ūkio produktais (toliau – Žemės ūkio susitarimas) įsigaliojo 2002 m. birželio 1 d.;
- (2) pagal Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 19 straipsnio 1 dalį šiuo susitarimu įsteigtas Jungtinis veterinarijos komitetas (toliau – Jungtinis veterinarijos komitetas) įpareigotas nagrinėti visus su tuo priedu ir jo įgyvendinimu susijusius klausimus bei vykdyti jame nustatytas užduotis. Pagal to paties priedo 19 straipsnio 3 dalį Jungtinis veterinarijos komitetas gali keisti to priedo priedėlius, visų pirma siekiant juos pritaikyti ir atnaujinti;
- (3) Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 4, 5, 6 ir 11 priedėliai pirmą kartą buvo iš dalies pakeisti Jungtinio veterinarijos komiteto sprendimu Nr. 2/2003 ⁽²⁾;
- (4) Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 5, 6 ir 10 priedėliai paskutinį kartą buvo iš dalies pakeisti Jungtinio veterinarijos komiteto sprendimu Nr. 1/2013 ⁽³⁾;
- (5) po paskutinio Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 5, 6 ir 10 priedėlių pakeitimo Jungtinio veterinarijos komiteto sprendimu Nr. 1/2013, kai kurios Europos Sąjungos ir Šveicarijos teisės nuostatos buvo iš dalies pakeistos. Kadangi padaryta daug dalinių pakeitimų, atnaujinamos nuorodos į teisės aktus;
- (6) 2013 m. sausio 1 d. Šveicarijos Federalinis veterinarijos reikalų biuras buvo perkeltas į Federalinį vidaus reikalų departamentą ir 2014 m. sausio 1 d., sujungus jį su Federalinio visuomenės sveikatos biuro Maisto saugos padaliniu, sukurta nauja tarnyba. Naujoji tarnyba pavadinta Federaliniu maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuru. Dėl šio sujungimo reikėjo iš dalies pakeisti dalį teisės aktų;
- (7) Vadovaudamasi Tarybos direktyvos 2009/158/EB ⁽⁴⁾ 3 straipsniu, Šveicarija pateikė Jungtiniam veterinarijos komitetui priemonių, kurių ji ketina imtis savo įmonėms patvirtinti, planą. Pagal Žemės ūkio susitarimo nuostatas Jungtinis veterinarijos komitetas yra kompetentingas patvirtinti šį planą;
- (8) Iki 2014 m. gruodžio 31 d. Šveicarija gali taikyti leidžiančią nukrypti nuostatą ir neatlikti penėti ir skersti skirtų naminių kiaulių skerdenos ir mėsos *Trichinella* tyrimų nedidelėse skerdyklose. Šios skerdenos ir mėsa bei iš jų pagaminti mėsos gaminiai ženklinami specialiu sveikumo ženklu ir, vadovaujantis 2005 m. lapkričio 25 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkio dėl gyvūninių maisto produktų (RS 817.022.108) 9a straipsniu,

⁽¹⁾ OL L 114, 2002 4 30, p. 132.

⁽²⁾ 2003 m. lapkričio 25 d. Europos bendrijos ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimu dėl prekybos žemės ūkio produktais įsteigto Jungtinio veterinarijos komiteto sprendimas Nr. 2/2003 dėl Susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 4, 5, 6 ir 11 priedėlių dalinio keitimo (2004/78/EB) (OL L 23, 2004 1 28, p. 27).

⁽³⁾ 2013 m. vasario 22 d. Europos bendrijos ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimu dėl prekybos žemės ūkio produktais įsteigto Jungtinio veterinarijos komiteto sprendimas Nr. 1/2013 dėl Susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 5, 6 ir 10 priedėlių dalinio keitimo (2013/479/ES) (OL L 264, 2013 10 5, p. 1).

⁽⁴⁾ 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos direktyva 2009/158/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą naminių paukščių ir perinti skirtais kiaušiais ir jų importą iš trečiųjų šalių (OL L 343, 2009 12 22, p. 74).

jais negalima prekiauti Europos Sąjungos valstybėse narėse. Komisijos reglamentu (ES) Nr. 216/2014 ⁽¹⁾ iš dalies keičiamos specialiosios oficialios *Trichinella* kontrolės mėsosje taisyklės ir pagal jį numatoma galimybė leisti tam tikras nuostatas taikyti vėliau. Norint laipsniškai pritaikyti šiuo metu Šveicarijoje taikomą praktiką, iki 2016 m. gruodžio 31 d. reikėtų pratęsti nukrypti leidžiančią nuostatą, pagal kurią galima neatlikti *Trichinella* tyrimų;

(9) siekiant, kad galiojanti ir tinkamai veikianti praktika nebūtų nutraukta, ir siekiant užtikrinti teisinį tęstinumą, nesukeliant jokių numatomų neigiamų padarinių, tikslinga šį sprendimą taikyti atgaline data nuo 2015 m. sausio 1 d.;

(10) šis sprendimas turėtų įsigalioti jo priėmimo dieną;

(11) todėl Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ir 11 priedėliai turėtų būti atitinkamai pakeisti,

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 ir 11 priedėliai keičiami pagal šio sprendimo I–IX priedus.

2 straipsnis

Pripažįstama, kad Šveicarijos pateiktas priemonių, kurių ji ketina imtis savo įmonėms patvirtinti pagal Direktyvos 2009/158/EB 3 straipsnį, planas atitinka tos direktyvos reikalavimus.

3 straipsnis

Šį dviem egzemplioriais parengtą sprendimą pasirašo abu pirmininkai arba kiti asmenys, turintys įgaliojimus veikti Žemės ūkio susitarimo šalių vardu.

4 straipsnis

Šis sprendimas įsigalioja jo priėmimo dieną.

Jis taikomas atgaline data nuo 2015 m. sausio 1 d.

Priimta Berne

Šveicarijos Konfederacijos vardu

Europos Sąjungos vardu

⁽¹⁾ 2014 m. kovo 7 d. Komisijos reglamentu (ES) Nr. 216/2014, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 2075/2005, nustatantis specialiąsias oficialios *Trichinella* kontrolės mėsosje taisykles (OL L 69, 2014 3 8, p. 85).

I PRIEDAS

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 1 priedėlis pakeičiamas taip:

„1 priedėlis

Kovos su ligomis ir (arba) pranešimo apie jas priemonės

I. Snukio ir nagų liga

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2003 m. rugsėjo 29 d. Tarybos direktyva 2003/85/EB dėl Bendrijos snukio ir nagų ligos kontrolės priemonių, naikinti Direktyvą 85/511/EEB, Sprendimus 89/531/EEB bei 91/665/EEB ir iš dalies keičianti Direktyvą 92/46/EEB (OL L 306, 2003 11 22, p. 1).	<ol style="list-style-type: none"> 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40), ypač jo 1–10b straipsniai (Kovos su labai užkrečiamomis epizootinėmis ligomis tikslai ir priemonės) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas). 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 2 straipsnis (Labai užkrečiamos epizootinės ligos), 49 straipsnis (Gyvūnams patogeninių mikroorganizmų tvarkymas), 73 ir 74 straipsniai (Valymas ir dezinfekavimas), 77–98 straipsniai (Bendrosios nuostatos dėl labai užkrečiamų epizootinių ligų) ir 99–103 straipsniai (Konkrečios kovos su snukio ir nagų liga priemonės). 2000 m. birželio 28 d. Potvarkis dėl Federalinio vidaus reikalų departamento organizacijos (Org DFI, RS 172.212.1), ypač jo 12 straipsnis (Etaloninė laboratorija, registravimas, vakcinos prieš nagų ir snukio ligą tikrinimas ir naudojimas).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Komisija ir Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras vieni kitiems praneša apie ketinimus vykdyti neatidėliotiną skiepimą. Ypatingos skubos atveju pranešama apie priimtą sprendimą ir apie jo įgyvendinimo taisykles. Bet kuriuo atveju turi kuo skubiau būti surengtos konsultacijos su Jungtiniu veterinarijos komitetu.
2. Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 97 straipsnį Šveicarija yra parengusi nepaprastosios padėties planą, skelbiamą Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro interneto svetainėje.
3. Bendra etaloninė laboratorija snukio ir nagų ligos virusui nustatyti yra: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Jungtinė Karalystė. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodyta laboratorija vykdo pagal savo įgaliojimus. Šios laboratorijos funkcijos ir uždaviniai nustatyti Direktyvos 2003/85/EB XVI priede.

II. Klasikinis kiaulių maras

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2001 m. spalio 23 d. Tarybos direktyva 2001/89/EB dėl Bendrijos klasikinio kiaulių maro kontrolės priemonių (OL L 316, 2001 12 1, p. 5).	<p>1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40), ypač jo 1–10b straipsniai (Kovos su labai užkrečiamomis epizootinėmis ligomis tikslai ir priemonės) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas).</p> <p>2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), visų pirma jo 2 straipsnis (Labai užkrečiamos epizootinės ligos), 40 ir 47 straipsniai (Šalutinių gyvūninių produktų šalinimas), 49 straipsnis (Gyvūnams patogeninių mikroorganizmų tvarkymas), 73 ir 74 straipsniai (Valymas ir dezinfekavimas), 77–98 straipsniai (Bendrosios nuostatos dėl labai užkrečiamų epizootinių ligų) ir 116–121 straipsniai (Kiaulių maro nustatymas skerdimo metu, konkrečios kovos su kiaulių maru priemonės).</p> <p>3. 2000 m. birželio 28 d. Potvarkis dėl Federalinio vidaus reikalų departamento organizacijos (Org DFI, RS 172.212.1), ypač jo 12 straipsnis (etaloninė laboratorija).</p> <p>4. 2011 m. gegužės 25 d. Potvarkis dėl šalutinių gyvūninių produktų šalinimo (OESPA, RS 916.441.22).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Komisija ir Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras vieni kitiems praneša apie ketinimus vykdyti neatidėliotą skiepimą. Konsultacijos Jungtiniame veterinarijos komitete turi būti surengtos kuo skubiau.
2. Prireikus ir pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 117 straipsnio 5 dalį Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras nustato techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatas dėl mėsos iš apsaugos ir priežiūros zonų ženklavimo ir perdirbimo.
3. Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 121 straipsnį Šveicarija parengia klasikinio kiaulių maro naikavimo tarp laukinių kiaulių planą, vadovaudamasi Direktyvos 2001/89/EB 15 ir 16 straipsniais.
4. Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 97 straipsnį Šveicarija yra parengusi nepaprastosios padėties planą, skelbiamą Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro interneto svetainėje.
5. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 2001/89/EB 21 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.
6. Jei reikia, pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 89 straipsnio 2 dalį Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras, vadovaudamasis Komisijos sprendimo 2002/106/EB priedo IV skyriumi, nustato techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatas dėl serologinio kiaulių tyrimo apsaugos ir priežiūros zonose (*).
7. Bendra etaloninė klasikinio kiaulių maro tyrimo laboratorija yra: Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover, 15 Bünteweg 17, 30559 Hannover, Vokietija. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodyta laboratorija vykdo pagal savo įgaliojimus. Šios laboratorijos funkcijos ir uždaviniai nustatyti Direktyvos 2001/89/EB IV priede.

(*) 2002 m. vasario 1 d. Komisijos sprendimas 2002/106/EB, patvirtinantis Diagnostinį vadovą, nustatantį klasikinio kiaulių maro patvirtinimo diagnostines procedūras, mėginių ėmimo metodus ir laboratorinių tyrimų vertinimo kriterijus (OL L 39, 2002 2 9, p. 71).

III. Afrikinis kiaulių maras

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2002 m. birželio 27 d. Tarybos direktyva 2002/60/EB, nustatanti konkrečias nuostatas dėl afrikinio kiaulių maro kontrolės ir iš dalies pakeičianti Direktyvos 92/119/EEB nuostatas dėl Tešeno ligos ir afrikinio kiaulių maro (OL L 192, 2002 7 20, p. 27).	<p>1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40), ypač jo 1–10b straipsniai (Kovos su labai užkrečiamomis epizootinėmis ligomis tikslai ir priemonės) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas).</p> <p>2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 2 straipsnis (Labai užkrečiamos epizootinės ligos), 40–47 straipsniai (Gyvūninių šalutinių produktų šalinimas), 49 straipsnis (Gyvūnams patogeninių mikroorganizmų tvarkymas), 73 ir 74 straipsniai (Valymas ir dezinfekavimas), 77–98 (Bendrosios nuostatos dėl labai užkrečiamų epizootinių ligų), 116–121 straipsniai (Kiaulių maro nustatymas skerdimo metu, konkrečios kovos su kiaulių maru priemonės).</p> <p>3. 2000 m. birželio 28 d. Potvarkis dėl Federalinio vidaus reikalų departamento organizacijos (Org DFI, RS 172.212.1), ypač jo 12 straipsnis (Etaloninė laboratorija).</p> <p>4. 2011 m. gegužės 25 d. Potvarkis dėl šalutinių gyvūninių produktų šalinimo (OESPA, RS 916.441.22).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Europos Sąjungos etaloninė afrikinio kiaulių maro tyrimo laboratorija yra: Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madrid, Ispanija. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodyta laboratorija vykdo pagal savo įgaliojimus. Šios laboratorijos funkcijos ir uždaviniai nustatyti Direktyvos 2002/60/EB V priede.
2. Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 97 straipsnį Šveicarija yra parengusi nepaprastosios padėties planą, skelbiamą Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro interneto svetainėje.
3. Jei reikia, pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 89 straipsnio 2 dalį Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras, vadovaudamasis Komisijos sprendimo 2003/422/EB (*) nuostatomis, nustato techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatas dėl afrikinio kiaulių maro diagnostikos tvarkos.
4. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 2002/60/EB 20 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

(*) 2003 m. gegužės 26 d. Komisijos sprendimas 2003/422/EB, patvirtinantis afrikinio kiaulių maro diagnostikos vadovą (OL L 143, 2003 6 11, p. 35).

IV. Afrikinė arklių liga

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1992 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 92/35/EEB, nustatanti afrikinės arklių ligos kontrolės reikalavimus ir kovos su ja priemones (OL L 157, 1992 6 10, p. 19).	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (<i>LFE</i>, RS 916.40), ypač jo 1–10b straipsniai (Kovos su labai užkrečiamomis epizootinėmis ligomis tikslai ir priemonės) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas). 2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (<i>OFE</i>, RS 916.401), ypač jo 2 straipsnis (Labai užkrečiamos epizootinės ligos), 49 straipsnis (Gyvūnams patogeninių mikroorganizmų tvarkymas), 73 ir 74 straipsniai (Valymas ir dezinfekavimas), 77–98 straipsniai (Bendrosios nuostatos dėl labai užkrečiamų epizootinių ligų) ir 112–112f straipsniai (Konkrečios kovos su afrikinė arklių liga priemonės). 3. 2000 m. birželio 28 d. Potvarkis dėl Federalinio vidaus reikalų departamento organizacijos (<i>Org DFI</i>, RS 172.212.1), ypač jo 12 straipsnis (Etaloninė laboratorija). 4. 2011 m. gegužės 25 d. Potvarkis dėl šalutinių gyvūninių produktų šalinimo (<i>OESPA</i>, RS 916.441.22).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Tais atvejais, kai Šveicarijoje išplinta itin sunki epizootinė liga, Jungtinis veterinarijos komitetas surengia posėdį susidariusiai padėčiai aptarti. Kompetentingos Šveicarijos valdžios institucijos, atsižvelgdamos į šio aptarimo rezultatus, įsipareigoja imtis reikiamų priemonių.
2. Bendra etaloninė afrikinės arklių ligos tyrimo laboratorija yra: Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, 28110 Algete, Madrid, Ispanija. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodyta laboratorija vykdo pagal savo įgaliojimus. Šios laboratorijos funkcijos ir uždaviniai nustatyti Direktyvos 92/35/EEB III priede.
3. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 92/35/EEB 16 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.
4. Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 97 straipsnį Šveicarija yra parengusi nenumatytų atvejų planą, skelbiamą Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro interneto svetainėje.

V. Paukščių gripas

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2005 m. gruodžio 20 d. Tarybos direktyva 2005/94/EB dėl paukščių gripo kontrolės Bendrijoje priemonių ir panaikinanti Direktyvą 92/40/EEB (OL L 10, 2006 1 14, p. 16).	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (<i>LFE</i>, RS 916.40), ypač jo 1–10b straipsniai (Kovos su labai užkrečiamomis epizootinėmis ligomis tikslai ir priemonės) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas). 2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (<i>OFE</i>, RS 916.401), ypač jo 2 straipsnis (Labai užkrečiamos epizootinės ligos), 49 straipsnis (Gyvūnams patogeninių mikroorganizmų tvarkymas), 73 ir 74 straipsniai (Valymas ir dezinfekavimas), 77–98 straipsniai (Bendrosios nuostatos dėl labai užkrečiamų epizootinių ligų) ir 122–122f straipsniai (Konkrečios kovos su paukščių gripu priemonės). 3. 2000 m. birželio 28 d. Potvarkis dėl Federalinio vidaus reikalų departamento organizacijos (<i>Org DFI</i>, RS 172.212.1), ypač jo 12 straipsnis (Etalonišė laboratorija).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Europos Sąjungos etalonišė paukščių gripo tyrimo laboratorija yra: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Jungtinė Karalystė. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodyta laboratorija vykdo pagal savo įgaliojimus. Šios laboratorijos funkcijos ir uždaviniai nustatyti Direktyvos 2005/94/EB VII priedo 2 punkte.
2. Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 97 straipsnį Šveicarija yra parengusi nepaprastosios padėties planą, skelbiamą Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro interneto svetainėje.
3. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 2005/94/EEB 60 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

VI. Niukaslų liga

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1992 m. liepos 14 d. Tarybos direktyva 92/66/EEB, nustatanti Bendrijos Niukaslų ligos kontrolės priemones (OL L 260, 1992 9 5, p. 1).	<p>1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40), ypač jo 1–10b straipsniai (Kovos su labai užkrečiamomis epizootinėmis ligomis tikslai ir priemonės) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas).</p> <p>2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.401), visų pirma jo 2 straipsnis (Labai užkrečiamos epizootinės ligos), 40 ir 47 straipsniai (Šalutinių gyvūninių produktų šalinimas), 49 straipsnis (Gyvūnams patogeninių mikroorganizmų tvarkymas), 73 ir 74 straipsniai (Valymas ir dezinfekavimas), 77–98 straipsniai (Bendrosios nuostatos dėl labai užkrečiamų epizootinių ligų) ir 123–125 straipsniai (Konkrečios kovos su Niukaslų liga priemonės).</p> <p>3. 2000 m. birželio 28 d. Potvarkis dėl Federalinio vidaus reikalų departamento organizacijos (Org DFI, RS 172.212.1), ypač jo 12 straipsnis (Etaloninė laboratorija).</p> <p>4. 2011 m. gegužės 25 d. Potvarkis dėl šalutinių gyvūninių produktų šalinimo (OESPA, RS 916.441.22).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Europos Sąjungos etaloninė Niukaslų ligos tyrimo laboratorija yra: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Jungtinė Karalystė. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodyta laboratorija vykdo pagal savo įgaliojimus. Šios laboratorijos funkcijos ir uždaviniai nustatyti Direktyvos 92/66/EEB V priede.
2. Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 97 straipsnį Šveicarija yra parengusi nepaprastosios padėties planą, skelbiamą Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro interneto svetainėje.
3. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už Direktyvos 92/66/EEB 17 ir 19 straipsniuose nurodytos informacijos pateikimą.
4. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 92/66/EEB 22 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

VII. Žuvų ir moliuskų ligos

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2006 m. spalio 24 d. Tarybos direktyva 2006/88/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų akvakultūros gyvūnams ir jų produktams, ir dėl tam tikrų vandens gyvūnų ligų prevencijos ir kontrolės (OL L 328, 2006 11 24, p. 14).	<p>1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40), ypač jo 1–10 straipsniai (Kovos su epizootinėmis ligomis priemonės) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas).</p> <p>2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 3–5 straipsniai (Nurodytos epizootinės ligos), 21–23 straipsniai (Žuvininkystės ūkių registracija, populiacijos kontrolė ir kitos prievolės, gyvūnų sveikatos priežiūra), 61 straipsnis (Subjektų, kuriems suteikta teisė žvejoti, ir žvejybos priežiūros įstaigų prievolės), 62–76 straipsniai (Bendros kovos su ligomis priemonės), 277–290 straipsniai (Bendros ir konkrečios kovos su žuvų ligomis priemonės, diagnostikos laboratorija).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Šiuo metu plokščiosios austrės Šveicarijoje neauginamos. Bonamiozės arba marteiliozės atsiradimo atveju Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras, vadovaudamasis Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsniu, išpareigoja imtis Europos Sąjungos taisykles atitinkančių reikiamų neatidėliotųjų priemonių.
2. Kovodama su žuvų ir moliuskų ligomis Šveicarija taiko Potvarkį dėl epizootinių ligų, ypač jo 61 straipsnį (Subjektų, kuriems suteikta teisė žvejoti, ir žvejybos priežiūros įstaigų prievolės), 62–76 straipsnius (Bendros kovos su ligomis priemonės), 277–290 straipsnius (Konkrečios kovos su vandens gyvūnų ligomis priemonės, diagnostikos laboratorija) ir 291 straipsnį (Epizootinės ligos, kurias reikia stebėti).
3. Europos Sąjungos etaloninė vėžiagyvių ligų tyrimo laboratorija yra Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth Laboratory, Jungtinė Karalystė. Europos Sąjungos etaloninė žuvų ligų tyrimo laboratorija yra National Veterinary Institute, Technical University of Denmark, Høngøvej 2, 8200 Århus, Danija. Europos Sąjungos etaloninė moliuskų ligų tyrimo laboratorija yra Laboratoire IFREMER, BP 133, 17390 La Tremblade, Prancūzija. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodytos laboratorijos vykdo pagal savo įgaliojimus. Šių laboratorijų funkcijos ir uždaviniai nustatyti Direktyvos 2006/88/EB VI priedo I dalyje.
4. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 2006/88/EB 58 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

VIII. Užkrečiamosios spongiforminės encefalopatijos

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 999/2001, nustatantis tam tikrų užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų prevencijos, kontrolės ir likvidavimo taisykles (OL L 147, 2001 5 31, p. 1).	<ol style="list-style-type: none"> 1. 2008 m. balandžio 23 d. Potvarkis dėl gyvūnų apsaugos (OPAn, RS 455.1), ypač jo 184 straipsnis (Svaiginimo veiksmai). 2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10). 3. 1992 m. spalio 9 d. Įstatymas dėl maisto produktų ir vartojimo prekių (LDAI, RS 817.0), ypač jo 24 straipsnis (Tikrinimas ir mėginių ėmimas) ir 40 straipsnis (Maisto produktų tikrinimas). 4. 2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkis dėl gyvūninių maisto produktų (RS 817.022.108), visų pirma jo 4 ir 7 straipsniai (Nevartotinos skerdenos dalys). 5. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 6 straipsnis (Apibrėžtys ir santrumpos), 34 straipsnis (Patentai), 61 straipsnis (Paskelbimo prievolė), 130 straipsnis (Šveicarijos bandų priežiūra), 175–181 straipsniai (Užkrečiamosios spongiforminės encefalopatijos), 297 straipsnis (Įgyvendinimas šalies viduje), 301 straipsnis (Kantono veterinarijos gydytojo pareigos), 302 straipsnis (Valstybinis veterinarijos gydytojas) ir 312 straipsnis (Diagnostikos laboratorijos). 6. 2011 m. spalio 26 d. Federalinio ekonomikos, studijų ir mokslinių tyrimų departamento (DEFR) potvarkis dėl pašarų katalogo (OLALA, RS 916.307.1), ypač jo 21 straipsnis (Leistini nuokrypiai, mėginių ėmimas, analizės metodai ir vežimas), 1.2 priedo 15 pozicija (Sausumos gyvūnų produktai), 16 pozicija (Žuvis ir kiti jūros gyvūnai, jų produktai ir šalutiniai produktai) ir 4.1 priedas (Medžiagos, kurias tiekti arba naudoti galima ribotai arba draudžiama). 7. 2011 m. gegužės 25 d. Potvarkis dėl šalutinių gyvūninių produktų šalinimo (OESPA, RS 916.441.22).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Europos Sąjungos etaloninė užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų (USE) tyrimo laboratorija yra: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, Jungtinė Karalystė. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodyta laboratorija vykdo pagal savo įgaliojimus. Šios laboratorijos funkcijos ir uždaviniai nustatyti Reglamento (EB) Nr. 999/2001 X priedo B skyriuje.
2. Pagal Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį Šveicarija yra parengusi nepaprastosios padėties planą kovos su USE priemonėms įgyvendinti.
3. Pagal Reglamento (EB) Nr. 999/2001 12 straipsnį Europos Sąjungos valstybėse narėse kiekvieno gyvūno, įtariamo užsikrėtusio užkrečiamąja spongiformine encefalopatija, judėjimas oficialiai apribojamas, kol nebus žinomi kompetentingos institucijos atliekamo klinikinio ir epidemiologinio tyrimo rezultatai, arba gyvūnas nužudomas, kad oficialiai prižiūrint laboratorijoje būtų atlikta analizė.

Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 179b ir 180a straipsnius Šveicarija draudžia skersti gyvūnus, įtariamus užsikrėtusius užkrečiamąja spongiformine encefalopatija. Įtariamai užsikrėtę gyvūnai turi būti nužudomi be kraujo praliejimo ir sudeginami, jų smegenys turi būti ištirtos Šveicarijos etaloninėje USE laboratorijoje.

Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 10 straipsnį Šveicarijoje galvijai identifikuojami naudojant vieningą, aiškią ir nuolatinę identifikacijos sistemą, kuri padeda surasti jų motines pateles ir kilmės bandą, bei nustatyti, kad jie nėra įtariamų užsikrėtusių ar užsikrėtusių galvijų spongiformine encefalopatija patelių palikuonys.

Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 179c straipsnį Šveicarija vėliausiai gamybos etapo pabaigoje paskerdžia GSE užsikrėtusius galvijus, visus galvijus, atsivestus per vienerius metus iki užkrėsto gyvūno gimimo ir per vienerius metus po tokio gyvūno gimimo, kurie nurodytu laikotarpiu buvo bandos dalis, taip pat visus tiesioginius užkrėstų karvių palikuonis, atsivestus per dvejus metus iki ligos nustatymo.

4. Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 180b straipsnį Šveicarija paskerdžia skrepio liga užsikrėtusias avis ir ožkas, jų motines pateles, užsikrėtusių motininių patelių tiesioginius palikuonis ir visas kitas bandos avis ir ožkas, išskyrus:

— avis, turinčias bent vieną ARR alelį ir neturinčias VRQ alelių, ir

— vyresnius nei 2 mėn. tik skersti skirtus gyvūnus. Šių gyvūnų galva ir pilvo ertmės organai pašalinami pagal Potvarkio dėl šalutinių gyvūninių produktų šalinimo nuostatas.

Išskirtiniais atvejais, kai tam tikros veislės atstovų yra nedaug, visa banda neturi būti skerdžiama. Tokiu atveju dvejus metus yra vykdoma oficiali veterinarinė bandos priežiūra. Per šį laikotarpį, du kartus per metus yra atliekami klinikiniai bandos tyrimai. Jeigu per šį laikotarpį gyvūnai yra skerdžiami, jų galvos, įskaitant jų tonziles, yra tiriamos Šveicarijos etaloninėje USE laboratorijoje.

Šios priemonės yra tikslinamos atsižvelgiant į gyvūnų sveikatos priežiūros rezultatus. Priežiūros laikotarpis yra pirmiausia pratęsimas, jeigu bandoje nustatomi nauji ligos atvejai.

Jeigu avims arba ožkoms yra nustatoma GSE, Šveicarija įsipareigoja taikyti Reglamento (EB) Nr. 999/2001 VII priede nustatytas priemones.

5. Pagal Reglamento (EB) Nr. 999/2001 7 straipsnį Europos Sąjungos valstybės narės draudžia perdirbtais gyvūniniais baltymais šerti ūkyje laikomus, penimus ar maistui auginamus gyvūnus. Europos Sąjungos valstybėse narėse gyvūniniais baltymais griežtai draudžiama šerti atrajotus.

Pagal Potvarkio dėl šalutinių gyvūninių produktų šalinimo (OESPA) 27 straipsnį Šveicarija visiškai uždraudė šerti gyvūniniais baltymais ūkyje auginamus gyvūnus.

6. Pagal Reglamento (EB) Nr. 999/2001 6 straipsnį ir pagal nurodyto reglamento III priedo A skyrių Europos Sąjungos valstybės narės kasmet vykdo GSE stebėsenos programą. Šis planas apima visų vyresnių nei 24 mėn. galvijų, kurie esant būtinybei buvo paskersti, nugaišo ūkyje arba per *ante mortem* patikrinimą buvo nustatyti sergančiais, ir visų vyresnių nei 30 mėn. žmonių maistui paskerstų gyvūnų greitąjį GSE tyrimą.

Šveicarijos atliekami greitieji GSE tyrimai yra išvardyti Reglamento (EB) Nr. 999/2001/EB X priedo C skyriuje.

Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 176 straipsnį Šveicarija privalo atlikti visų vyresnių nei 48 mėn. nugaišusių arba kitais nei skerdimas tikslais nužudytų galvijų, taip pat į skerdyklą atvežtų sergančių ar sužeistų galvijų greitąjį GSE tyrimą.

7. Pagal Reglamento (EB) Nr. 999/2001 6 straipsnį ir pagal nurodyto reglamento III priedo A skyrių Europos Sąjungos valstybės narės kasmet vykdo skrepio ligos stebėsenos programą.

Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 177 straipsnį Šveicarija nustatė vyresnių nei 12 mėn. avių ir ožkų USE stebėsenos programą. Gyvūnai, kurie esant būtinybei buvo paskersti, nugaišo ūkyje arba per *ante mortem* patikrinimą buvo nustatyti sergančiais, ir visi žmonių maistui paskersti gyvūnai buvo tiriami nuo 2004 m. birželio mėn. iki 2005 m. liepos mėn. Kadangi visų tirtų mėginių rezultatai dėl GSE buvo neigiami, stebėsenos tikslais toliau imami mėginiai iš klinikiniu požiūriu įtarimą sukėlusių, esant būtinybei paskerstų ir ūkyje nugaišusių gyvūnų.

Jungtinis veterinarijos komitetas persvarstys avių ir ožkų USE stebėseną reglamentuojančių teisės aktų panašumo pripažinimą.

8. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už Reglamento (EB) Nr. 999/2001 6 straipsnyje, III priedo B skyriuje ir IV (3.III) priede nurodytos informacijos pateikimą.
9. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Reglamento (EB) Nr. 999/2001 21 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

C. PAPILDOMA INFORMACIJA

1. Nuo 2003 m. sausio 1 d. ir vėliau pagal 2004 m. lapkričio 10 d. Potvarkį dėl išmokų šalutinių gyvūninių produktų šalinimo išlaidoms padengti (RS 916.407) Šveicarija pradėjo teikti finansines paskatas ūkiams, kuriuose buvo atsivesti galvijai, ir skerdykloms, kuriose galvijai skeržiami, jeigu šie ūkiai ir skerdyklos laikosi galiojančiuose teisės aktuose nustatytos gyvūnų judėjimo deklaravimo tvarkos.
2. Pagal Reglamento (EB) Nr. 999/2001 8 straipsnį ir nurodyto reglamento XI priedo 1 punktą Europos Sąjungos valstybės narės šalina ir naikina nurodytas pavojų keliančias medžiagas (toliau – NPKM).

Į galvijų NPKM, kurias reikia pašalinti, sąrašą įeina vyresnių nei 12 mėn. galvijų kaukolė, išskyrus apatinį žandikaulį, įskaitant galvos smegenis ir akis, bei stuburo smegenys; vyresnių nei 24 mėn. galvijų stuburas, išskyrus uodegos slankstelius, keterines ir skersines kaklo, krūtinės ir juosmens slankstelių ataugas, vidurinio kryžkaulio skiauterę ir kryžkaulio sparnus, bet įskaitant stuburo mazgus ir stuburo smegenis; įvairaus amžiaus galvijų tonzilės, žarnynas nuo dvylikapirštės iki tiesiosios žarnos ir žarnaplėvė.

Į avių ir ožkų NPKM, kurias reikia pašalinti, sąrašą įtraukta vyresnių nei 12 mėn. arba tų, kurioms yra prasikalę nuolatiniai priešakiniai dantys, avių ir ožkų kaukolė, įskaitant galvos smegenis ir akis, tonzilės ir stuburo smegenys, bei įvairaus amžiaus avių ir ožkų blužnis ir klubinė žarna.

Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 179d straipsnį ir pagal Potvarkio dėl gyvūninių maisto produktų 4 straipsnį Šveicarija pradėjo vykdyti NPKM pašalinimo iš pašarų ir maisto grandinių politiką. Į galvijų NPKM, kurias reikia pašalinti, sąrašą visų pirma įtrauktas vyresnių nei 30 mėn. galvijų stuburas ir įvairaus amžiaus galvijų tonzilės, žarnynas nuo dvylikapirštės iki tiesiosios žarnos ir žarnaplėvė.

Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 180c straipsnį ir pagal Potvarkio dėl gyvūninių maisto produktų 4 straipsnį Šveicarija pradėjo vykdyti NPKM pašalinimo iš pašarų ir maisto grandinių politiką. Į avių ir ožkų NPKM, kurias reikia pašalinti, sąrašą visų pirma įtrauktos vyresnių nei 12 mėn. arba tų, kurioms yra prasikalę nuolatiniai priešakiniai dantys, avių ir ožkų kaukolės ertmės smegenys, stuburo smegenys kartu su kietuoju smegenų dangalu ir tonzilės, bei įvairaus amžiaus avių ir ožkų blužnis ir klubinė žarna.

3. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1069/2009 (*) ir Komisijos reglamentu (ES) Nr. 142/2011 (**) nustatytos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų sveikumo taisyklės Europos Sąjungos valstybėse narėse.

Pagal Potvarkio dėl šalutinių gyvūninių produktų šalinimo 22 straipsnį Šveicarija sudegina 1 kategorijos šalutinius gyvūninius produktus, įskaitant NPKM ir ūkyje nugaišusius gyvūnus.

- (*) 2009 m. spalio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1069/2009, kuriuo nustatomos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų ir jų gaminių sveikumo taisyklės ir panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1774/2002 (OL L 300, 2009 11 14, p. 1).
- (**) 2011 m. vasario 25 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 142/2011, kuriuo įgyvendinami Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1069/2009, kuriuo nustatomos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų ir jų gaminių sveikumo taisyklės, ir Tarybos direktyva 97/78/EB dėl tam tikrų mėginių ir priemonių, kuriems netaikomi veterinariniai tikrinimai pasienyje pagal tą direktyvą (OL L 54, 2011 2 26, p. 1).

IX. Mėlynojo liežuvio liga

A. TEISĖS AKTAI (*)

- (*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2000 m. lapkričio 20 d. Tarybos direktyva 2000/75/EB, nustatanti mėlynojo liežuvio ligos kontrolės ir likvidavimo reikalavimus (OL L 327, 2000 12 22, p. 74).	<p>1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40), ypač jo 1–10 straipsniai (Kovos su labai užkrečiamomis epizootinėmis ligomis tikslai ir priemonės) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas).</p> <p>2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 2 straipsnis (Labai užkrečiamos epizootinės ligos), 73 ir 74 straipsniai (Valymas ir dezinfekavimas), 77–98 straipsniai (Bendrosios nuostatos dėl labai užkrečiamų epizootinių ligų) ir 239a–239h straipsniai (Konkrečios kovos su mėlynojo liežuvio liga priemonės).</p> <p>3. 2000 m. birželio 28 d. Potvarkis dėl Federalinio vidaus reikalų departamento organizacijos (Org DFI, RS 172.212.1), ypač jo 12 straipsnis (Etaloninė laboratorija).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Europos Sąjungos etaloninė mėlynojo liežuvio ligos tyrimo laboratorija yra: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Jungtinė Karalystė. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodyta laboratorija vykdo pagal savo įgaliojimus. Šios laboratorijos funkcijos ir uždaviniai yra nustatyti Direktyvos 2000/75/EB II priedo B skyriuje.
2. Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 97 straipsnį Šveicarija yra parengusi nepaprastosios padėties planą, skelbiamą Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro interneto svetainėje.
3. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 2000/75/EEB 17 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

X. Zoonozės

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
<p>1. 2003 m. lapkričio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2160/2003 dėl salmonelių ir kitų nurodytų zoonozių sukėlėjų per maistą kontrolės (OL L 325, 2003 12 12, p. 1).</p> <p>2. 2003 m. lapkričio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/99/EB dėl zoonozių ir zoonozių sukėlėjų monitoringo, iš dalies keičianti Tarybos sprendimą 90/424/EEB ir panaikinanti Tarybos direktyvą 92/117/EEB (OL L 325, 2003 12 12, p. 31).</p>	<p>1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (<i>LFE</i>, RS 916.40).</p> <p>2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (<i>OFE</i>, RS 916.401), ypač jo 291a–291e straipsniai (Specialiosios nuostatos dėl zoonozių).</p> <p>3. 1992 m. spalio 9 d. Federalinis įstatymas dėl maisto produktų ir vartojimo prekių (<i>LDAl</i>, RS 817.0).</p> <p>4. 2005 m. lapkričio 23 d. Potvarkis dėl maisto produktų ir vartojimo prekių (<i>ODAlOUS</i>, RS 817.02).</p> <p>5. 2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (<i>DFI</i>) potvarkis dėl higienos (<i>OHyg</i>, RS 817.024.1).</p> <p>6. 1970 m. gruodžio 18 d. Federalinis įstatymas dėl kovos su žmonių užkrečiamosiomis ligomis (Epidemijų įstatymas), RS 818.101).</p> <p>7. 1999 m. sausio 13 d. Potvarkis dėl paskelbimo apie žmonių užkrečiamąsias ligas (Potvarkis dėl paskelbimo, RS 818.141.1).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Europos Sąjungos etaloninės laboratorijos yra šios:

— Europos Sąjungos etaloninė zoonozių (salmonelių) analizės ir tyrimo laboratorija:

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)
3720 BA Bilthoven
Nyderlandai

— Europos Sąjungos etaloninė jūrinių biotoksinų stebėjimo laboratorija:

Agencia Española de Seguridad Alimentaria (AESAs)
36200 Vigo
Ispanija

— Europos Sąjungos etaloninė dvigeldžių moliuskų virusinio ir bakterinio užterštumo stebėjimo laboratorija:

The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS) Weymouth
Dorset DT4 8UB
Jungtinė Karalystė

— Europos Sąjungos etaloninė *Listeria monocytogenes* tyrimo laboratorija:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

Prancūzija

— Europos Sąjungos etaloninė koaguliazę gaminančių stafilokokų, tarp jų ir auksinio stafilokoko, tyrimo laboratorija:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

Prancūzija

— Europos Sąjungos etaloninė *Escherichia coli* bakterijų, tarp jų verotoksiną gaminančių *E. coli* bakterijų (VTEC), tyrimo laboratorija:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italija

— Europos Sąjungos etaloninė kampilobakterijų tyrimo laboratorija:

Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)

751 89 Uppsala

Švedija

— Europos Sąjungos etaloninė parazitų (ypač trichinelių, echinokokų ir *Anisakis*) tyrimo laboratorija:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italija

— Europos Sąjungos etaloninė atsparumo mikrobams tyrimo laboratorija:

Danmarks Fødevareforskning (DFVF)

1790 København V

Danija

2. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodytos laboratorijos vykdo pagal savo įgaliojimus. Šių laboratorijų funkcijos ir uždaviniai nustatyti Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 882/2004 (*).

3. Šveicarija kasmet iki gegužės mėn. pabaigos Komisijai siunčia zoonozių, zoonozių sukėlėjų ir atsparumo mikrobams tendencijų ir šaltinių ataskaitą ir pateikia praėjusiais metais pagal Direktyvos 2003/99/EB 4, 7 ir 8 straipsnius surinktus duomenis. Šioje ataskaitoje taip pat pateikiama informacija, nurodyta Reglamento (EB) Nr. 2160/2003 3 straipsnio 2 dalies b punkte. Komisija šią ataskaitą siunčia Europos maisto saugos tarnybai, kad būtų paskelbta zoonozių, zoonozių sukėlėjų ir atsparumo mikrobams tendencijų ir šaltinių Europos Sąjungoje suvestinė ataskaita.

(*) 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 882/2004 dėl oficialios kontrolės, kuri atliekama siekiant užtikrinti, kad būtų įvertinama, ar laikomasi pašarus ir maistą reglamentuojančių teisės aktų, gyvūnų sveikatos ir gerovės taisyklių (OL L 165, 2004 4 30, p. 1).

XI. Kitos ligos

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1992 m. gruodžio 17 d. Tarybos direktyva 92/119/EEB, nustatanti Bendrijos bendrąsias tam tikrų gyvūnų ligų kontrolės priemones ir konkrečias priemones nuo kiaulių vezikulinės ligos (OL L 62, 1993 3 15, p. 69).	<p>1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40), ypač jo 1–10 straipsniai (Kovos su labai užkrečiamomis epizootinėmis ligomis tikslai ir priemonės) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas).</p> <p>2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 2 straipsnis (Labai užkrečiamos epizootinės ligos), 49 straipsnis (Gyvūnams patogeninių mikroorganizmų tvarkymas), 73 ir 74 straipsniai (Valymas ir dezinfekavimas), 77–98 straipsniai (Bendrosios nuostatos dėl labai užkrečiamų epizootinių ligų) ir 104–105 straipsniai (Konkrečios kovos suvezikuline kiaulių liga priemonės).</p> <p>3. 2000 m. birželio 28 d. Potvarkis dėl Federalinio vidaus reikalų departamento organizacijos (Org DFI, RS 172.212.1), ypač jo 12 straipsnis (Etaloning laboratorija).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

- Direktyvos 92/119/EEB 6 straipsnyje nurodytais atvejais informacija teikiama Jungtiniam veterinarijos komitetui.
- Bendra etaloning vezikulinės kiaulių ligos tyrimo laboratorija yra: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, Jungtinė Karalystė. Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodyta laboratorija vykdo pagal savo įgaliojimus. Šios laboratorijos funkcijos ir uždaviniai nustatyti Direktyvos 92/119/EEB III priede.
- Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 97 straipsnį Šveicarija yra parengusi nepaprastos padėties planą. To plano taikymo procedūra pateikta Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro patvirtintose techninėse įgyvendinimo taisyklėse Nr. 95/65.
- Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 92/119/EEB 22 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

XII. Pranešimas apie ligas

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1982 m. gruodžio 21 d. Tarybos direktyva 82/894/EEB dėl pranešimo apie gyvūnų ligas Bendrijoje (OL L 378, 1982 12 31, p. 58).	<ol style="list-style-type: none"> 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40), ypač jo 11 straipsnis (Atidumo prievolė ir paskelbimo prievolė) ir 57 straipsnis (Techninio pobūdžio įgyvendinimo nuostatos, tarptautinis bendradarbiavimas). 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 2–5 straipsniai (Nurodytos ligos), 59–65 ir 291 (Pareiga skelbti ir teikti pranešimus), 292–299 (Priežiūra, įgyvendinimas, administracinė pagalba).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

Komisija, bendradarbiaudama su Federaliniu maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuru, įtraukia Šveicariją į Direktyvoje 82/894/EEB numatytą pranešimo apie gyvūnų ligas sistemą.“

II PRIEDAS

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 2 priedėlis pakeičiamas taip:

"2 priedėlis

Gyvūnų sveikata. Prekyba ir tiekimas rinkai

I. Galvijai ir kiaulės

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1964 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 64/432/EEB dėl gyvūnų sveikatos problemų, turinčių įtakos Bendrijos vidaus prekybai galvijais ir kiaulėmis (OL L 121, 1964 7 29, p. 1977).	<p>1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), visų pirma jo 27–31 straipsniai (Turgūs, parodos), 34–37b straipsniai (Prekyba), 73 ir 74 straipsniai (Valymas ir dezinfekavimas), 116–121 straipsniai (Klasikinis ir afrikinis kiaulių maras), 135–141 (Aujeskio liga), 150–157 straipsniai (Galvijų bruceliozė), 158–165 straipsniai (Tuberkuliozė), 166–169 straipsniai (Enzootinė galvijų leukozė), 170–174 straipsniai (Infekcinis galvijų rinotracheitas ir infekcinis pustulinis vulvovaginitas), 175–181 straipsniai (Spongiforminės encefalopatijos), 186–189 straipsniai (Galvijų genitalijų infekcijos), 207–211 straipsniai (Kiaulių bruceliozė), 301 straipsnis (Leidimai auginimo vienetams, dirbtinio sėklinimo ir spermos laikymo centrams, embrionų perdavimo vienetams, turgavietėms, kitoms panašioms įstaigoms ar renginiams).</p> <p>2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

- Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 301 straipsnio pirmos pastraipos i punktą kantono veterinaras išduoda leidimus auginimo vienetams, turgavietėms ir kitoms įmonėms ar renginiams, panašiams į tuos, kurie apibrėžti Direktyvos 64/432/EEB 2 straipsnyje. Taikydama šį priedą, pagal Direktyvos 64/432/EEB 11, 12 ir 13 straipsnių nuostatas Šveicarija sudaro šių patvirtintų surinkimo centrų, vežėjų ir prekybininkų sąrašą.
- Direktyvos 64/432/EEB 11 straipsnio 3 dalyje nurodyta informacija teikiama Jungtiniam veterinarijos komitetui.
- Taikant šį priedą pripažįstama, kad Šveicarija atitinka Direktyvos 64/432/EEB A priedo II dalies 7 punkte nustatytus reikalavimus dėl galvijų bruceliozės. Siekdama išlaikyti šalies, kurios galvijų bandos oficialiai neužkrėstos brucelioze, statusą, Šveicarija įsipareigoja vykdyti šiuos reikalavimus:
 - apie visus galvijus, įtariamus užsikrėtus brucelioze turi būti pranešta kompetentingoms institucijoms ir jie turi būti pristatyti oficialiems bruceliozės tyrimams, kai atliekami bent du serologiniai tyrimai ir persileidimo atveju paimtų atitinkamų mėginių mikrobiologinis tyrimas;
 - įtarimo laikotarpiu, kuris tęsiasi iki tol, kol atlikus a punkte nurodytus tyrimus gaunami neigiami rezultatai, bandai, kuriai priklauso galvijai (-ai), įtariamai (-i) užsikrėtus brucelioze, nustojama taikyti bandos, kurioje bruceliozė oficialiai neaptikta, statusą.

Išsami informacija apie tyrimų, atliktų bandoms, teigiamus rezultatus bei epidemiologinė ataskaita pateikiami Jungtiniam veterinarijos komitetui. Jeigu Šveicarija nebesilaiko kurio nors iš Direktyvos 64/432/EEB A priedo II dalies 7 punkte nustatytų reikalavimų, Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras apie tai nedelsdamas praneša Komisijai. Padėtis tiriama Jungtiniame veterinarijos komitete, siekiant persvarstyti šios dalies nuostatas.

4. Taikant šį priedą pripažįstama, kad Šveicarija atitinka Direktyvos 64/432/EEB A priedo I dalies 4 punkte nustatytus reikalavimus dėl galvijų tuberkuliozės. Siekdama išlaikyti šalies, kurios galvijų bandose tuberkuliozė oficialiai neaptikta, statusą, Šveicarija įsipareigoja vykdyti šiuos reikalavimus:

- a) įdiegiama identifikavimo sistema, suteikianti galimybę atsekti kiekvieno galvijo kilmės bandą;
- b) valstybinis veterinarijos gydytojas atlieka visų paskerstų gyvūnų *post mortem* patikrinimą;
- c) kompetentingoms institucijoms pranešama apie visus gyvū, kritusių ar paskerstų gyvūnų įtariamus tuberkuliozės atvejus;
- d) kiekvienu atveju kompetentingos institucijos atlieka tyrimus, būtinus siekiant nustatyti, ar įtarimai užsikrėtus šia liga yra pagrįsti, įskaitant kilmės ir tranzito bandų atsekimo tyrimą. Kai skrodimo metu ar paskerčius randama pakitimų, kuriuos, kaip įtariama, sukėlė tuberkuliozė, kompetentingos institucijos pateikia šiuos pakitimus tirti laboratorijoje;
- e) kol klinikiniai ir laboratoriniai tyrimai bei tuberkulino mėginys parodo, kad gyvulys nebuvo užsikrėtęs galvijų tuberkulioze, galvijų, įtariamų užsikrėtus tuberkulioze, kilmės ir tranzito bandoms nustojamas taikyti bandų, kuriose tuberkuliozė oficialiai neaptikta, statusas;
- f) jeigu tuberkulino mėginiai, klinikiniai ar laboratoriniai tyrimai patvirtina, kad gyvulys užsikrėtęs tuberkulioze, kilmės ir tranzito bandoms nustojamas taikyti bandų, kuriose tuberkuliozė oficialiai neaptikta, statusas;
- g) bandos, kurioje tuberkuliozė oficialiai neaptikta, statusas vėl suteikiamas tik tada, kai iš bandos pašalinami visi įtariamai užsikrėtę gyvuliai; kai dezinfekuojamos patalpos ir įranga, ir kai visų likusių vyresnių kaip šešių savaičių gyvulių reakcijos bent į dvi oficialias tuberkulinizacijas pagal Direktyvos 64/432/EEB B priedo nuostatas, pirmąją injekciją išsvirkštus ne anksčiau kaip po šešių mėnesių po to, kai užsikrėtęs gyvūnas buvo pašalintas iš bandos, o antrąją – ne anksčiau kaip po šešių mėnesių po pirmosios, rezultatai yra neigiami.

Išsami informacija apie užsikrėtusias bandas ir epidemiologinė ataskaita pateikiamos Jungtiniam veterinarijos komitetui. Jeigu Šveicarija nebesilaiko kurio nors iš Direktyvos 64/432/EEB A priedo II dalies 4 punkto pirmoje pastraipoje nustatytų reikalavimų, Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras apie tai nedelsdamas praneša Komisijai. Padėtis tiriama Jungtiniame veterinarijos komitete, siekiant persvarstyti šios dalies nuostatas.

5. Taikant šį priedą pripažįstama, kad Šveicarija atitinka Direktyvos 64/432/EEB D priedo I skyriaus F dalyje nustatytus reikalavimus dėl enzootinės galvijų leukozės. Siekdama išlaikyti šalies, kurios galvijų bandos oficialiai neužkrėtos enzootine galvijų leukoze statusą, Šveicarija įsipareigoja vykdyti šiuos reikalavimus:

- a) Šveicarijos bandų stebėseną atliekama imant kontrolinius mėginius. Mėginių kiekis pasirenkamas toks, kad 99 % tikslumu būtų galima teigti, jog mažiau nei 0,2 % bandų yra užsikrėtusios enzootine galvijų leukoze;
- b) valstybinis veterinarijos gydytojas atlieka visų paskerstų gyvūnų *post mortem* patikrinimą;
- c) apie visus klinikinį tyrimų, skrodimo ar mėsos tikrinimo metu nustatytus įtariamus enzootinės galvijų leukozės atvejus pranešama kompetentingoms institucijoms;
- d) kilus įtarimui ar konstatavus enzootinę galvijų leukozę, oficialiai patvirtintas statusas – 'nėra enzootinės galvijų leukozės protrūkio' – atitinkamoje bandoje yra laikinai panaikinamas tol, kol baigsis izoliavimo laikotarpis;

- e) izoliavimo laikotarpis nutraukiamas, jei pašalinus užsikrėtusius gyvūnus ir, prireikus, jų jauniklius dviejų serologinių tyrimų, tarp kurių turi būti ne trumpesnis nei 90 dienų laikotarpis, rezultatai yra neigiami.

Nustačius, kad enzootine galvijų leukoze yra užsikrėtę 0,2 % bandų, Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras nedelsdamas apie tai praneša Komisijai. Padėtis tiriama Jungtiniame veterinarijos komitete, siekiant persvarstyti šios dalies nuostatas.

6. Taikant šį priedą pripažįstama, kad Šveicarijoje infekcinis galvijų rinotracheitas oficialiai neaptiktas. Siekdama išlaikyti šalies, kurios galvijų bandose ši liga oficialiai neaptikta, statusą, Šveicarija įsipareigoja vykdyti šiuos reikalavimus:
- a) Šveicarijos bandų stebėsena atliekama imant kontrolinius mėginius. Mėginys turi būti tokio dydžio, kad 99 % patikimumu būtų galima teigti, kad infekciniu galvijų rinotracheitu yra užsikrėtę mažiau kaip 0,2 % bandų;
- b) kasmet atliekamas vyresnių kaip 24 mėn. veislinių jaučių serologinis tyrimas;
- c) apie visus įtariamus infekcinio galvijų rinotracheito atvejus pranešama kompetentingoms institucijoms ir atliekamas įtariamų užsikrėtusių infekciniu rinotracheitu galvijų oficialus tikrinimas, kurį sudaro virusologinis arba serologinis tyrimas;
- d) įtarus arba diagnozavus infekcinį galvijų rinotracheitą, nustojamas taikyti bandos, kurioje infekcinis galvijų rinotracheitas oficialiai neaptiktas, statusas iki tol, kol baigsis izoliavimo laikotarpis;
- e) izoliavimo laikotarpis nutraukiamas, jei ne anksčiau kaip po 30 dienų nuo užsikrėtusių gyvūnų pašalinimo atlikus serologinį tyrimą gaunami neigiami rezultatai.

Remiantis pripažintu Šveicarijos statusu, Sprendimas 2004/558/EB (*) taikomas *mutatis mutandis*.

Pasikeitus kurioms nors sąlygoms, kuriomis pagrįstas šio statuso pripažinimas, Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras apie tai nedelsdamas praneša Komisijai. Padėtis tiriama Jungtiniame veterinarijos komitete, kad būtų persvarstytos šios dalies nuostatos.

7. Taikant šį priedą pripažįstama, kad Šveicarijoje Aujeskio liga oficialiai neaptikta. Siekdama išlaikyti šalies, kurios galvijų bandose ši liga oficialiai neaptikta, statusą, Šveicarija įsipareigoja vykdyti šiuos reikalavimus:
- a) Šveicarijos bandų stebėsena atliekama imant kontrolinius mėginius. Mėginys turi būti tokio dydžio, kad 99 % patikimumu būtų galima teigti, kad Aujeskio liga yra užsikrėtę mažiau kaip 0,2 % bandų;
- b) apie visus įtariamus Aujeskio ligos atvejus pranešama kompetentingoms institucijoms ir atliekamas įtariamų Aujeskio liga užsikrėtusių gyvūnų oficialus tikrinimas, kurį sudaro virusologinis ar serologinis tyrimas;
- c) įtarus arba diagnozavus Aujeskio ligą, nustojamas taikyti bandos, kurioje Aujeskio liga oficialiai neaptikta, statusas iki tol, kol baigsis izoliavimo laikotarpis;
- d) izoliavimo laikotarpis nutraukiamas, jei, pašalinus užsikrėtusius gyvūnus, visų veislinių gyvūnų bei reprezentatyvios dalies penimųjų gyvūnų dviejų serologinių tyrimų, tarp kurių turi praeiti ne trumpesnis nei 21 dienos laikotarpis, rezultatai yra neigiami.

Remiantis pripažintu Šveicarijos statusu, Komisijos Sprendimo 2008/185/EB (**) nuostatos taikomos *mutatis mutandis*.

Pasikeitus kurioms nors sąlygoms, kuriomis pagrįstas šio statuso pripažinimas, Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras apie tai nedelsdamas praneša Komisijai. Padėtis tiriama Jungtiniame veterinarijos komitete, siekiant persvarstyti šios dalies nuostatas.

8. Jungtinis veterinarijos komitetas kuo skubiau apsvartys klausimą dėl galimų papildomų garantijų, susijusių su užkrečiamu kiaulių gastroenteritu (TGE) ir kiaulių reprodukcijos ir kvėpavimo sindromu (PRRS). Komisija informuoja Federalinį maisto saugos ir veterinarijos reikalų biurą apie tai, kaip toliau sprendžiamas šis klausimas.
9. Ciuricho universiteto Veterinarinės bakteriologijos institutas yra atsakingas už oficialius tuberkulino tyrimus Šveicarijoje, kaip apibrėžta Direktyvos 64/432/EEB B priedo 4 punkte.
10. Zoonozijų, bakterinių gyvūnų ligų ir atsparumo antibiotikams centras (ZOBA) yra atsakingas už oficialius antigenų (bruceliozės) tyrimus Šveicarijoje, kaip apibrėžta Direktyvos 64/432/EEB C priedo 4 punkte.
11. Kartu su galvijais ir kiaulėmis, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 64/432/EEB F priede pateiktus pavyzdžius. Taikytini šie patikslinimai:
 - 1 pavyzdžio sertifikatų C skirsnis tikslinamas taip:
 - 4 punkto, susijusio su papildomomis garantijomis, įtraukos papildomos šia informacija:
 - 'ligos: infekcinis galvijų rinotracheitas,
 - pagal Komisijos sprendimą 2004/558/EB, kurio nuostatos taikomos *mutatis mutandis*;¹
 - 2 pavyzdžio sertifikatų C skirsnis tikslinamas taip:
 - 4 punkto, susijusio su papildomomis garantijomis, įtraukos papildomos šia informacija:
 - 'ligos: Aujeskio liga,
 - pagal Komisijos sprendimą 2008/185/EB, kurio nuostatos taikomos *mutatis mutandis*;²
 - 12. Taikant šį priedą, kartu su galvijais, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, pateikiami papildomi veterinarijos sertifikatai, kuriuose pateikiamos tokios deklaracijos apie gyvūnų sveikumą:
 - Galvijai:
 - identifikuojami naudojant nuolatinę identifikacijos sistemą, kuri padeda surasti jų motinines patelas ir kilmės bandą, bei nustatyti, kad jie nėra tiesioginiai įtariamų užsikrėtus ar užsikrėtusių galvijų spongiformine encefalopatija patelių palikuonys, atsivesti per dvejus metus iki ligos nustatymo;
 - nėra kilę iš bandos, kurioje tiriamas įtariamą spongiforminės encefalopatijos atvejis;
 - atsivesti po 2001 m. birželio 1 d.

(*) 2004 m. liepos 15 d. Komisijos sprendimas 2004/558/EB dėl Tarybos direktyvos 64/432/EEB dėl papildomų Bendrijos galvijų vidaus prekybos garantijų, susijusių su infekciniu galvijų rinotracheitu, ir infekcijos likvidavimo programų, pateiktų atitinkamų valstybių narių, patvirtinimo įgyvendinimo (OL L 249, 2004 7 23, p. 20).

(**) 2008 m. vasario 21 d. Komisijos sprendimas 2008/185/EB dėl papildomų garantijų, susijusių su Aujeskio liga, Bendrijos vidaus prekybai kiaulėmis, ir kriterijų, pateikiant informaciją apie šią ligą (OL L 59, 2008 3 4, p. 19).

II. Avys ir ožkos

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1991 m. sausio 28 d. Tarybos direktyva 91/68/EEB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą avimis ir ožkomis (OL L 46, 1991 2 19, p. 19).	<p>1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 27–31 straipsniai (Turgūs, parodos), 34–37b straipsniai (Prekyba), 73–74 straipsniai (Valymas, dezinfekavimas), 142–149 straipsniai (Pasiutligė), 158–165 straipsniai (Tuberkuliozė), 180–180c straipsniai (Skrepio liga), 190–195 straipsniai (Avių ir ožkų bruceliozė), 196–199 straipsniai (Kontaginė agalaktija), 217–221 straipsniai (Ožkų artritas ir encefalitas), 233–236 straipsniai (Avinų bruceliozė), 301 straipsnis (Leidimai auginimo vienetams, dirbtinio sėklinimo ir spermos laikymo centrams, embrionų perdavimo vienetams, turgavietėms, kitoms panašioms įstaigoms ar renginiams).</p> <p>2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 91/68/EEB 11 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

Jei atsiranda ar paaštrėja avių ir ožkų bruceliozės protrūkis, Šveicarija informuoja Jungtinį veterinarijos komitetą, kad atsižvelgiant į įvykių raidą būtų imtasi būtinų priemonių.

2. Taikant šį priedą pripažįstama, kad Šveicarijoje avys ir ožkos oficialiai neužkrėstos brucelioze. Siekdama išlaikyti šį statusą, Šveicarija išipareigoja įgyvendinti Direktyvos 91/68/EEB A priedo 1 skyriaus II dalies 2 punkte nustatytas priemones.
3. Kartu su avimis ir ožkomis, kuriomis prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 91/68/EEB E priede pateiktus pavyzdžius.

III. Arklinių šeimos gyvūnai

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos direktyva 2009/156/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių arklinių šeimos gyvūnų importą iš trečiųjų šalių ir jų judėjimą (OL L 192, 2010 7 23, p. 1).	<p>1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), visų pirma jo 112–112f straipsniai (Afrikinė arklių liga), 204–206 straipsniai (Kergimo liga, encefalomyelitas, infekcinė anemija, įnosės), 240–244 (Kontaginis arklių metritis).</p> <p>2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Taikant Direktyvos 2009/156/EB 3 straipsnį, informacija teikiama Jungtiniam veterinarijos komitetui.
2. Taikant Direktyvos 2009/156/EB 6 straipsnį, informacija teikiama Jungtiniam veterinarijos komitetui.
3. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 2009/156/EB 10 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.
4. Direktyvos 2009/156/EB II ir III priedų nuostatos Šveicarijai taikomos *mutatis mutandis*.

IV. Naminiai paukščiai ir perinti skirti kiaušiniai

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos direktyva 2009/158/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą naminiais paukščiais ir perinti skirtais kiaušiniais ir jų importą iš trečiųjų šalių (OL L 343, 2009 12 22, p. 74).	1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 25 straipsnis (Vežimas), 122–125 straipsniai (Paukščių gripas ir Niukaslo liga), 255–261 (<i>Salmonella spp.</i>), 262–265 straipsniai (Paukščių infekcinis laryngotracheitas). 2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Taikant Direktyvos 2009/158/EB 3 straipsnį, pripažįstama, kad Šveicarija turi priemonių, kurių ji ketina imtis savo įmonėms patvirtinti, planą.
2. Pagal Direktyvos 2009/158/EB 4 straipsnį Šveicarijos nacionalinė etaloninė laboratorija yra Berno universiteto Veterinarijos bakteriologinis institutas.
3. Direktyvos 2009/158/EB 8 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktyje nustatytas laikymo įmonėje reikalavimas Šveicarijai taikomas *mutatis mutandis*.
4. Jei perinti skirtus kiaušinius ketinama siųsti į Europos Sąjungą, Šveicarijos institucijos išipareigoja laikytis Komisijos reglamente (EB) Nr. 617/2008 nustatytų ženklinimo taisyklių (*).
5. Direktyvos 2009/158/EB 10 straipsnio a punkte nustatytas laikymo įmonėje reikalavimas Šveicarijai taikomas *mutatis mutandis*.
6. Direktyvos 2009/158/EB 11 straipsnio a punkte nustatytas laikymo įmonėje reikalavimas Šveicarijai taikomas *mutatis mutandis*.
7. Direktyvos 2009/158/EB 14 straipsnio 2 dalies a punkte nustatytas laikymo įmonėje reikalavimas Šveicarijai taikomas *mutatis mutandis*.
8. Taikant šį priedą pripažįstama, kad Šveicarija atitinka Direktyvos 2009/158/EB 15 straipsnio 2 dalyje nustatytus reikalavimus, susijusius su Niukaslo liga, todėl jai suteikiamas šalies, neskiepijančios nuo Niukaslo ligos, statusas. Pasikeitus kurioms nors sąlygoms, kuriomis pagrįstas šio statuso pripažinimas, Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras apie tai nedelsdamas praneša Komisijai. Padėtis tiriama Jungtiniame veterinarijos komitete, siekiant persvarstyti šios dalies nuostatas.
9. Direktyvos 2009/158/EB 18 straipsnyje daromos nuorodos į Europos Sąjungos valstybę narę *mutatis mutandis* taikomos Šveicarijai.
10. Kartu su naminiais paukščiais ir perinti skirtais kiaušiniais, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 2009/158/EB IV priede pateiktus pavyzdžius.
11. Siunčiant siuntas iš Šveicarijos į Suomiją arba Švediją, Šveicarijos institucijos išipareigoja pateikti Europos Sąjungos teisės aktais nustatytas garantijas dėl salmonelių.

(*) 2008 m. birželio 27 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 617/2008, kuriuo nustatomos išsamios Tarybos reglamento (EB) Nr. 1234/2007 taikymo taisyklės dėl prekybos perinti skirtais kiaušiniais ir ūkiuose auginamais paukščių jaunikliais standartų (OL L 168, 2008 6 28, p. 5).

V. Akvakultūros gyvūnai ir produktai

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2006 m. spalio 24 d. Tarybos direktyva 2006/88/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų akvakultūros gyvūnams ir jų produktams, ir dėl tam tikrų vandens gyvūnų ligų prevencijos ir kontrolės (OL L 328, 2006 11 24, p. 14).	<p>1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 3–5 straipsniai (Nurodytos epizootinės ligos), 21–23 straipsniai (Žuvininkystės ūkių registracija, populiacijos kontrolė ir kitos prievolės, gyvūnų sveikatos priežiūra), 61 straipsnis (Subjektų, kuriems suteikta teisė žvejoti, ir žvejybos priežiūros įstaigų prievolės), 62–76 straipsniai (Bendros kovos su ligomis priemonės), 277–290 straipsniai (Bendros ir konkrečios kovos su vandens gyvūnų ligomis priemonės, diagnostikos laboratorija).</p> <p>2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).</p> <p>3. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (OITA, RS 916.443.12).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Taikant šį priedą pripažįstama, kad Šveicarijoje oficialiai nenustatyta infekcinės lašišų anemijos ir *Marteilia refringens* bei *Bonamia ostreae* infekcijos atvejų.
2. Jungtinis veterinarijos komitetas priima sprendimus dėl Direktyvos 2006/88/EB 29, 40, 41, 43, 44, 50 straipsnių taikymo.
3. Gyvūnų sveikatos reikalavimai, taikomi teikiant rinkai dekoratyvinius vandens gyvūnus, akvakultūros gyvūnus, kurie skirti auginti (įskaitant natūralaus išsivalymo plotus, pramoginės žvejybos plotus ir atviras dekoratyvinių vandens gyvūnų laikymo vietas) ir ištekliams atkurti, ir žmonių maistui skirtus akvakultūros gyvūnus bei jų produktus, nustatyti Komisijos reglamento (EB) Nr. 1251/2008 4–9 straipsniuose (*).
4. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 2006/88/EB 58 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

(*) 2008 m. gruodžio 12 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1251/2008, kuriuo įgyvendinamos Tarybos direktyvos 2006/88/EB nuostatos dėl akvakultūros gyvūnų ir jų produktų pateikimo rinkai ir importo į Bendriją reikalavimų bei dėl tokiomis atvejais taikomų sertifikavimo reikalavimų ir kuriuo patvirtinamas gyvūnų platintojų rūšių sąrašas (OL L 337, 2008 12 16, p. 41).

VI. Galvijų embrionai

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1989 m. rugsėjo 25 d. Tarybos direktyva 89/556/EEB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą galvijų embrionais ir jų importą iš trečiųjų šalių (OL L 302, 1989 10 19, p. 1).	1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 56–58a straipsniai (Embrionų perdavimas). 2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 89/556/EEB 15 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.
2. Kartu su galvijų embrionais, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 89/556/EEB C priede pateiktą pavyzdį.

VII. Galvijų sperma

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1988 m. birželio 14 d. Tarybos direktyva 88/407/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos reikalavimus, taikomus Bendrijos vidaus prekybai galvijų sperma bei jos importui (OL L 194, 1988 7 22, p. 10).	1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 51–55a straipsniai (Dirbtinis sėklinimas). 2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Taikant Direktyvos 88/407/EEB 4 straipsnio 2 dalį atsižvelgiama į tai, kad Šveicarijoje esančiuose centruose laikomi tik tokie gyvūnai, kurių serumo neutralizacijos reakcijos ar ELISA tyrimo rezultatas yra neigiamas.
2. Direktyvos 88/407/EEB 5 straipsnio 2 dalyje nurodyta informacija teikiama Jungtiniam veterinarijos komitetui.
3. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 88/407/EEB 16 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.
4. Kartu su galvijų sperma, kuria prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 88/407/EEB D priede pateiktą pavyzdį.

VIII. Kuilių sperma

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1990 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 90/429/EEB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų Bendrijos vidaus prekybai naminių kuilių spermai ir jos importui (OL L 224, 1990 8 18, p. 62).	1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 51–55a straipsniai (dirbtinis sėklinimas). 2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Direktyvos 90/429/EEB 5 straipsnio 2 dalyje nurodyta informacija teikiama Jungtiniam veterinarijos komitetui.
2. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 90/429/EEB 16 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.
3. Kartu su kuilių sperma, kuria prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 90/429/EEB D priede pateiktą pavyzdį.

IX. Kitų rūšių gyvūnai

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1. 1992 m. liepos 13 d. Tarybos direktyva 92/65/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos reikalavimus, reglamentuojančius prekybą Bendrijoje gyvūnais, sperma, kiaušialąstėmis bei embrionais, kuriems netaikomi gyvūnų sveikatos reikalavimai, nustatyti specialiose Bendrijos taisyklėse, nurodytose Direktyvos 90/425/EEB A priedo I dalyje, bei jų importą į Bendriją (OL L 268, 1992 9 14, p. 54). 2. 2013 m. birželio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 576/2013 dėl gyvūnų augintinių vežimo nekomerciniais tikslais, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 998/2003 (OL L 178, 2013 6 28, p. 1).	1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 51–55a straipsniai (Dirbtinis sėklinimas) ir 56–58a (Embrionų perdavimas). 2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE: RS 916.443.10). 3. 2014 m. lapkričio 28 d. Potvarkis dėl gyvūnų augintinių importo, tranzito ir eksporto (OITE-AC, RS 916.443.14).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Taikant šį priedą, šio punkto nuostatos taikomos prekybai gyvais gyvūnais, kuriems netaikomos šio priedėlio I–V skyrių nuostatos, ir prekybai sperma, kiaušialąstėmis ir embrionais, kuriems netaikomos šio priedėlio VI–VIII skyrių nuostatos.
2. Europos Sąjunga ir Šveicarija išpareigoja nedrausti ir netaikyti apribojimų prekybai 1 punkte nurodytais gyvais gyvūnais, sperma, kiaušialąstėmis ir embrionais dėl priežasčių, susijusių su gyvūnų sveikata, išskyrus tuos apribojimus, kurie atsiranda taikant šį priedą, visų pirma, apsaugos priemonės, kurios gali būti taikomos pagal šio priedo 20 straipsnį.

3. Kartu su šio priedėlio I, II ir III skyriuose nenurodytų rūšių poranagiais, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 92/65/EEB E priedo I dalyje pateiktą pavyzdį, prie kurių pridėtas Direktyvos 92/65/EEB 6 straipsnio A dalies 1 punkto e papunktyje pateiktas pareiškimas.
4. Kartu su kiškiažvėriais, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 92/65/EEB E priedo 1 dalyje pateiktą pavyzdį, prie kurių būtų pridėtas Direktyvos 92/65/EEB 9 straipsnio 2 dalies antros pastraipoje pateiktas pareiškimas.

Šveicarijos institucijos gali taip pritaikyti šį pareiškimą, kad į jį būtų įtraukti visi Direktyvos 92/65/EEB 9 straipsnio reikalavimai.

5. Direktyvos 92/65/EEB 9 straipsnio 2 dalies trečioje pastraipoje nurodyta informacija teikiama Jungtiniam veterinarijos komitetui.
6. Iš Europos Sąjungos į Šveicariją gabenant kates ir šunis, taikomi Direktyvos 92/65/EEB 10 straipsnio 2 dalies reikalavimai.

Identifikavimo sistema yra tokia, kaip nustatyta Reglamentu (ES) Nr. 576/2013. Naudojamas įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 577/2013 (*) II priedo 3 dalyje nustatytas pasas.

Gyvūno vakcinacijos arba prireikus pakartotinės vakcinacijos nuo pasiutligės galiojimas apibrėžtas Reglamento (ES) Nr. 576/2013 III priede.

7. Kartu su avių ir ožkų rūšių gyvūnų sperma, kiaušialąstėmis ir embrionais, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti Komisijos sprendime 2010/470/ES numatyti veterinarijos sertifikatai (**).
8. Kartu su arklinių šeimos gyvūnų sperma, kuria prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateiktas Sprendime 2010/470/ES numatytas sertifikatas.
9. Kartu su arklinių šeimos gyvūnų kiaušialąstėmis ir embrionais, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti Sprendime 2010/470/ES numatyti veterinarijos sertifikatai.
10. Kartu su kiaulių kiaušialąstėmis ir embrionais, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti Sprendime 2010/470/ES numatyti veterinarijos sertifikatai.
11. Kartu su bičių šeimomis (aviliais arba bitėmis motinėlėmis su bitėmis palydovėmis), kuriomis prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 92/65/EEB E priedo II dalyje pateiktą pavyzdį.
12. Kartu su iš įstaigų, institutų arba centrų, patvirtintų pagal Direktyvos 92/65/EEB C priedą, kilusiais gyvūnais, sperma, embrionais ir kiaušialąstėmis, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, turi būti pateikti veterinarijos sertifikatai, parengti pagal Direktyvos 92/65/EEB E priedo III dalyje pateiktą pavyzdį.
13. Taikant Direktyvos 92/65/EEB 24 straipsnį, jo 2 dalyje nurodyta informacija teikiama Jungtiniam veterinarijos komitetui.

(*) 2013 m. birželio 28 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 577/2013 dėl nekomerciniais tikslais vežamų šunų, kačių ir šeškų identifikavimo dokumentų pavyzdžių, teritorijų ir trečiųjų šalių sąrašo sudarymo ir deklaracijų, kuriomis patvirtinama, kad įvykdytos tam tikros Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 576/2013 nustatytos sąlygos, formato, išdėstymo ir kalbos reikalavimų (OL L 178, 2013 6 28, p. 109).

(**) 2010 m. rugpjūčio 26 d. Komisijos sprendimas 2010/470/ES, kuriuo nustatomi prekybai Sąjungoje skirtų arklinių, avinių ir ožkinių rūšių gyvūnų spermos, kiaušialąsčių bei embrionų ir kiaušinių rūšių gyvūnų kiaušialąsčių bei embrionų sveikatos sertifikatų pavyzdžiai (OL L 228, 2010 8 31, p. 15).

X. Nekomercinis naminių gyvūnėlių gabenimas

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2013 m. birželio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 576/2013 dėl gyvūnų augintinių vežimo nekomerciniais tikslais, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 998/2003 (JO L 178, 2013 6 28, p. 1).	2014 m. lapkričio 28 d. Potvarkis dėl gyvūnų augintinių importo, tranzito ir eksporto (OITE-AC, RS 916.443.14).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Ženklavimo sistema yra tokia, kaip nustatyta Reglamentu (ES) Nr. 576/2013.
2. Gyvūno vakcinacijos arba prareikus pakartotinės vakcinacijos nuo pasiutligės galiojimas apibrėžtas Reglamento (ES) Nr. 576/2013 III priede.
3. Naudojamas Reglamento (ES) Nr. 577/2013 III priedo 3 dalyje nurodyto pavyzdžio pasas. Papildomi pasui taikomi reikalavimai nustatyti Reglamento (ES) Nr. 577/2013 III priedo 4 dalyje.
4. Taikant šį priedėlį nekomerciniam naminių gyvūnėlių gabenimui tarp Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos *mutatis mutandis* taikomos Reglamento (ES) Nr. 576/2013 II skyriaus nuostatos. Nekomerciniais tikslais iš Europos Sąjungos valstybės narės į Šveicariją gabenant naminius gyvūnėlius vykdytini dokumentų ir tapatybės patikrinimai atliekami Reglamento (ES) Nr. 576/2013 33 straipsnyje nustatyta tvarka."

III PRIEDAS

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 3 priedėlis pakeičiamas taip:

„3 priedėlis

Gyvų gyvūnų, jų spermos, kiaušialąsčių ir embrionų importas iš trečiųjų šalių

I. EUROPOS SAJUNGA. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

A. Poranagiai, išskyrus arklinių šeimos gyvūnus

2004 m. balandžio 26 d. Tarybos direktyva 2004/68/EB, nustatanti gyvūnų sveikatos taisykles, reglamentuojančias tam tikrų kanopinių gyvūnų importą į ir tranzitą per Bendriją, iš dalies keičianti direktyvas 90/426/EEB ir 92/65/EEB ir panaikinanti Direktyvą 72/462/EEB (OL L 139, 2004 4 30, p. 321).

B. Arklinių šeimos gyvūnai

2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos direktyva 2009/156/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių arklinių šeimos gyvūnų importą iš trečiųjų šalių ir jų judėjimą (OL L 192, 2010 7 23, p. 1).

C. Naminiai paukščiai ir perinti skirti kiaušiniai

2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos direktyva 2009/158/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą naminiiais paukščiais ir perinti skirtais kiaušiniais ir jų importą iš trečiųjų šalių (OL L 343, 2009 12 22, p. 74).

D. Akvakultūros gyvūnai

2006 m. spalio 24 d. Tarybos direktyva 2006/88/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų akvakultūros gyvūnams ir jų produktams, ir dėl tam tikrų vandens gyvūnų ligų prevencijos ir kontrolės (OL L 328, 2006 11 24, p. 14).

E. Galvijų embrionai

1989 m. rugsėjo 25 d. Tarybos direktyva 89/556/EEB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą galvijų embrionais ir jų importą iš trečiųjų šalių (OL L 302, 1989 10 19, p. 1).

F. Galvijų sperma

1988 m. birželio 14 d. Tarybos direktyva 88/407/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos reikalavimus, taikomus Bendrijos vidaus prekybai užšaldyta galvijų sperma bei jos importui (OL L 194, 1988 7 22, p. 10).

G. Kuilių sperma

1990 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 90/429/EEB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų Bendrijos vidaus prekybai naminių kuilių sperma ir jos importui (OL L 224, 1990 8 18, p. 62).

H. Kiti gyvi gyvūnai

1. 1992 m. liepos 13 d. Tarybos direktyva 92/65/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos reikalavimus, reglamentuojančius prekybą Bendrijoje gyvūnais, sperma, kiaušialąstėmis bei embrionais, kuriems netaikomi gyvūnų sveikatos reikalavimai, nustatyti specialiose Bendrijos taisyklėse, nurodytose Direktyvos 90/425/EEB A priedo I dalyje, bei jų importą į Bendriją (OL L 268, 1992 9 14, p. 54).

2. 2013 m. birželio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 576/2013 dėl gyvūnų augintinių vežimo nekomerciniais tikslais, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 998/2003 (OL L 178, 2013 6 28, p. 1).

I. Kitos konkrečios nuostatos

1. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/22/EB dėl draudimo vartoti gyvulininkystėje tam tikras medžiagas, turinčias hormoninį ar tirostatinį poveikį, bei beta antagonistus ir dėl Direktyvų 81/602/EEB, 88/146/EEB ir 88/299/EEB panaikinimo (OL L 125, 1996 5 23, p. 3).
2. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/23/EB dėl kai kurių medžiagų ir jų likučių gyvuose gyvūnuose ir gyvūninės kilmės produktuose monitoringo priemonių, panaikinanti Direktyvas 85/358/EEB ir 86/469/EEB bei Sprendimus 89/187/EEB ir 91/664/EEB (OL L 125, 1996 5 23, p. 10).

II. ŠVEICARIJA — TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (*LFE*, RS 916.40).
2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (*OFE*, RS 916.401).
3. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (*OITE*, RS 916.443.10).
4. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (*OITA*, RS 916.443.12).
5. 2008 m. rugpjūčio 27 d. Potvarkis dėl gyvūninių produktų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (*OITPA*, RS 916.443.13).
6. 2007 m. gegužės 16 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (*DFI*) potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo ir tranzito kontrolės (Potvarkis dėl kontrolės, *OITE*, RS 916.443.106).
7. 2014 m. lapkričio 28 d. Potvarkis dėl gyvūnų augintinių importo, tranzito ir eksporto (*OITE-AC*, RS 916.443.14).
8. 2004 m. rugpjūčio 18 d. Potvarkis dėl veterinarinių vaistų (*OMédV*, RS 812.212.27).
9. 1985 m. spalio 30 d. Potvarkis dėl Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro taikomų mokesčių (Potvarkis dėl mokesčių, *OSAV*, RS 916.472).

III. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras ir Europos Sąjungos valstybės narės taiko šio priedėlio I skyriuje nurodytuose teisės aktuose nustatytas importo sąlygas, įgyvendinimo priemonės ir sudaro įmonių, iš kurių galima vykdyti atitinkamą importą, sąrašus. Šis išpareigojimas taikomas visiems atitinkamiems aktams, nepriklausomai nuo jų priėmimo datos.

Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras gali priimti griežtesnes priemones ir reikalauti papildomų garantijų. Siekiant rasti tinkamą sprendimą, konsultacijos vyks Jungtiniame veterinarijos komitete.

Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras ir Europos Sąjungos valstybės narės praneša vieni kitiems apie specifines dvišaliu principu nustatytas importo sąlygas, kurios nebuvo derintos Sąjungos lygmeniu.

Taikant šį priedą, Šveicarijos institucijos, pagal Direktyvos 92/65/EEB C priedo nuostatas pripažintos patvirtintu centru, skelbiamos Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro interneto svetainėje.“

IV PRIEDAS

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 4 priedėlis pakeičiamas taip:

„4 priedėlis

Zooteknika, įskaitant importą iš trečiųjų šalių

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1. 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos direktyva 2009/157/EB dėl grynaveislių veislinių galvijų (OL L 323, 2009 12 10, p. 1).	2012 m. spalio 31 d. Potvarkis dėl gyvulininkystės (OE, RS 916.310).
2. 1988 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyva 88/661/EEB dėl veislinėms kiaulėms taikytinų zootechninių reikalavimų (OL L 382, 1988 12 31, p. 36).	
3. 1987 m. birželio 18 d. Tarybos direktyva 87/328/EEB dėl grynaveislių veislinių galvijų pripažinimo tinkamais veisimui (OL L 167, 1987 6 26, p. 54).	
4. 1988 m. birželio 14 d. Tarybos direktyva 88/407/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos reikalavimus, taikomus Bendrijos vidaus prekybai galvijų sperma bei jos importui (OL L 194, 1988 7 22, p. 10).	
5. 1989 m. gegužės 30 d. Tarybos direktyva 89/361/EEB dėl grynaveislių veislinių avių ir ožkų (OL L 153, 1989 6 6, p. 30).	
6. 1990 m. kovo 5 d. Tarybos direktyva 90/118/EEB dėl grynaveislių veislinių kiaulių pripažinimo tinkamomis veisti (OL L 71, 1990 3 17, p. 34).	
7. 1990 m. kovo 5 d. Tarybos direktyva 90/119/EEB dėl hibridinių veislinių kiaulių pripažinimo tinkamomis veisimui (OL L 71, 1990 3 17, p. 36).	
8. 1990 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 90/427/EEB dėl zootechninių ir genealoginių reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą arklinių šeimos gyvūnais (OL L 224, 1990 8 18, p. 55).	
9. 1990 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 90/428/EEB dėl prekybos varžyboms skirtais arklinių šeimos gyvūnais ir nustatanti dalyvavimo varžybose sąlygas (OL L 224, 1990 8 18, p. 60).	
10. 1991 m. kovo 25 d. Tarybos direktyva 91/174/EEB, nustatanti zootechninius ir kilmės reikalavimus parduodant grynaveislius gyvūnus ir iš dalies keičianti Direktyvas 77/504/EEB ir 90/425/EEB (OL L 85, 1991 4 5, p. 37).	
11. 1994 m. birželio 23 d. Tarybos direktyva 94/28/EB, nustatanti principus, susijusius su zootechniniais bei genealoginiais reikalavimais, taikytiniais gyvūnų, jų spermos, kiaušialąsčių bei embrionų importui iš trečiųjų šalių, ir iš dalies keičianti Direktyvą 77/504/EEB dėl grynaveislių veislinių galvijų (OL L 178, 1994 7 12, p. 66).	

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

Taikant šį priedėlį Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos prekybai gyvais gyvūnais ir gyvūniniais produktais taikomos Europos Sąjungos valstybių narių prekybai nustatytos sąlygos.

Šveicarijos institucijos, nedarydamos poveikio 5 ir 6 priedėlių nuostatomis dėl zootechninės kontrolės, įsipareigoja užtikrinti, kad Šveicarija importui taikytų tokias pačias kaip Tarybos direktyvos 94/28/EB nuostatas.

Iškilius sunkumams vienos iš Šalių prašymu sušaukiamas Jungtinis veterinarijos komitetas.“

V PRIEDAS

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 5 priedėlis pakeičiamas taip:

"5 priedėlis

Gyvų gyvūnų, spermos, kiaušialąsčių ir embrionų tikrinimas pasienyje ir mokesčiai

I SKYRIUS

Bendrosios nuostatos. TRACES sistema

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
2004 m. kovo 30 d. Komisijos sprendimas 2004/292/EB dėl TRACES sistemos įdiegimo ir iš dalies keičiantis Sprendimą 92/486/EEB (OL L 94, 2004 3 31, p. 63).	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (<i>LFE</i>, RS 916.40). 2. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (<i>OFE</i>, RS 916.401). 3. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (<i>OITE</i>, RS 916.443.10). 4. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (<i>OITA</i>, RS 916.443.12). 5. 2008 m. rugpjūčio 27 d. Potvarkis dėl gyvūninių produktų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (<i>OITPA</i>, RS 916.443.13). 6. 2007 m. gegužės 16 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (<i>DFI</i>) potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo ir tranzito kontrolės (Potvarkis dėl kontrolės, <i>OITE</i>, RS 916.443.106). 7. 2014 m. lapkričio 28 d. Potvarkis dėl gyvūnų augintinių importo, tranzito ir eksporto (<i>OITE-AC</i>, RS 916.443.14).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

Remdamasi Komisijos sprendimu 2004/292/EB, Komisija, bendradarbiaudama su Federaliniu maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuru, įtraukia Šveicariją į informacinę TRACES sistemą.

Jei reikia, Jungtinis veterinarijos komitetas nustato pereinamojo laikotarpio ir papildomas priemones.

II SKYRIUS

Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos prekybai taikomi veterinariniai ir zootechniniai tikrinimai

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos prekybai taikomi veterinariniai ir zootechniniai tikrinimai vykdomi laikantis tokių teisės aktų nuostatų:

Europos Sąjunga	Šveicarija
<p>1. 1989 m. lapkričio 21 d. Tarybos direktyva 89/608/EEB dėl valstybių narių administracinės valdžios institucijų tarpusavio pagalbos ir jų bendradarbiavimo su Komisija, siekiant užtikrinti teisingą veterinarijos ir zootechnikos teisės aktų taikymą (OL L 351, 1989 12 2, p. 34).</p> <p>2. 1990 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 90/425/EEB dėl Bendrijos vidaus prekyboje tam tikrais gyvūnais ir produktais taikomų veterinarinių ir zootechninių patikrinimų, siekiant užbaigti vidaus rinkos kūrimą (OL L 224, 1990 8 18, p. 29).</p>	<p>1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40), ypač jo 57 straipsnis.</p> <p>2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).</p> <p>3. 2007 m. gegužės 16 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo ir tranzito kontrolės (Potvarkis dėl kontrolės, OITE, RS 916.443.106).</p> <p>4. 2014 m. lapkričio 28 d. Potvarkis dėl gyvūnų augininių importo, tranzito ir eksporto (OITE-AC, RS 916.443.14).</p> <p>5. 1985 m. spalio 30 d. Federalinis potvarkis dėl maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro taikomų mokesčių (Potvarkis dėl mokesčių, OSAV, RS 916.472).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

Direktyvos 90/425/EEB 8 straipsnyje numatytais atvejais kompetentingos paskirties vietos institucijos nedelsdamos susisiečia su kompetentingomis išsiuntimo vietos institucijomis. Kompetentingos paskirties vietos institucijos imasi visų būtinų priemonių ir informuoja kompetentingą išsiuntimo vietos instituciją ir Komisiją apie atliktų patikrinimų pobūdį, priimtus sprendimus bei tokių sprendimų motyvus.

Už Direktyvos 89/608/EEB 10, 11 ir 16 straipsnių ir Direktyvos 90/425/EEB 9 ir 22 straipsnių taikymą yra atsakingas Jungtinis veterinarijos komitetas.

C. GANYMUI PASIENYJE PERKELTIEMS GYVŪNAMS TAIKOMOS SPECIALIOS ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Apibrėžtys

Ganymas: veiksmas, kai gyvūnai perkeliama ganytis į Europos Sąjungos valstybės narės ar Šveicarijos pasienio zoną, kurią sudaro 10 km ruožas. Susidarius pagrįstai ypatingoms sąlygoms, atitinkamos kompetentingos institucijos gali leisti išplėsti teritorijos plotą iš vienos ar kitos Šveicarijos ir Europos Sąjungos sienos pusės.

Kasdienis ganymas: ganymas, kai kiekvienos dienos pabaigoje gyvūnai pargenami į kilmės ūkį Europos Sąjungos valstybėje narėje ar Šveicarijoje.

2. Ganymui tarp Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos Komisijos sprendimo 2001/672/EB (*) nuostatos taikomos *mutatis mutandis*. Tačiau, taikant šį priedą, Sprendimo 2001/672/EB 1 straipsnis taikomas su tokiais pakeitimais:

— nuoroda į laikotarpį nuo gegužės 1 d. iki spalio 15 d. yra pakeičiama į „kalendorinius metus“;

— Šveicarijos atveju, Sprendimo 2001/672/EB 1 straipsnyje išvardytos ir susijusiame priede nurodytos šalys yra:

ŠVEICARIJA

Ciuricho kantonas

Berno kantonas

Liucernos kantonas

Urio kantonas

Švico kantonas

Obvaldeno kantonas

Nidvaldeno kantonas

Glaruso kantonas

Cugo kantonas

Fribūro kantonas

Zoloturno kantonas

Bazelio miesto kantonas

Bazelio srities kantonas

Šafhauzeno kantonas

Apenbcelio-Auserodeno kantonas

Apenbcelio-Inerodeno kantonas

Sankt Galeno kantonas

Graubiundenno kantonas

Argau kantonas

Turgau kantonas

Tičino kantonas

Vo kantonas

Valė kantonas

Nešatelio kantonas

Ženevos kantonas

Jura kantonas

Pagal 1995 m. birželio 27 d. Potvarkį dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 7 straipsnį (Registravimas) ir 2011 m. lapkričio 26 d. Potvarkį dėl gyvūnų judėjimo duomenų banko (RS 916.404.1), ypač jo 2 skirsnį (Duomenų banko turinys), Šveicarija kiekvienai ganyklai suteikia specialų registracijos kodą, kuris turi būti įrašytas į nacionalinę galvijų duomenų bazę.

3. Ganymui tarp Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos siunčiančios šalies valstybinis veterinarijos gydytojas:
 - a) sertifikato išdavimo dieną, bet ne vėliau kaip likus 24 valandoms iki numatytos gyvulių perkėlimo dienos, per Direktyvos 90/425/EEB 20 straipsnyje numatytą veterinarijos institucijas jungiančią kompiuterinę sistemą praneša kompetentingai paskirties vietos institucijai (vietinei veterinarijos įstaigai) apie gyvūnų išsiuntimą;
 - b) likus ne daugiau kaip 48 valandoms iki gyvūnų perkėlimo į ganyklas patikrina juos; gyvūnai turi būti tinkamai identifikuoti;
 - c) išduoda sertifikatą pagal 9 punkte pateiktą pavyzdį.
4. Visą ganymo laiką gyvūnams taikoma muitinės kontrolė.
5. Gyvūnų laikytojas privalo:
 - a) raštiškai sutikti, kad taikys visas šio priedo nuostatomis ir kitoms vietos lygmeniu nustatytoms priemonėms įgyvendinti būtinas priemones, kurias taiko Europos Sąjungos valstybės narės ar Šveicarijos vietiniai gyvūnų laikytojai;
 - b) sumokėti taikant šį priedą atliekamų tikrinimų išlaidas;
 - c) visapusiškai bendradarbiauti vykdant muitinės ar veterinarinius tikrinimus, kurių reikalauja siunčiančios ar paskirties valstybės kompetentingos institucijos.
6. Pasibaigus ganymo sezonui ar anksčiau perkėlus gyvūnus į jų kilmės vietą, ganyklos šalies valstybinis veterinarijos gydytojas:
 - a) sertifikato išdavimo dieną, bet ne vėliau kaip likus 24 valandoms iki numatytos gyvulių perkėlimo dienos, per Direktyvos 90/425/EEB 20 straipsnyje numatytą veterinarijos institucijas jungiančią kompiuterinę sistemą praneša kompetentingai paskirties vietos institucijai (vietinei veterinarijos įstaigai) apie gyvūnų išsiuntimą;
 - b) likus ne daugiau kaip 48 valandoms iki gyvūnų perkėlimo į ganyklas patikrina juos; gyvūnai turi būti tinkamai identifikuoti;
 - c) išduoda sertifikatą pagal 9 punkte pateiktą pavyzdį.
7. Nustačius kokią nors ligą kompetentingos veterinarijos institucijos bendru susitarimu imasi atitinkamų priemonių. Šios institucijos nagrinėja galimų išlaidų klausimą. Jei būtina, sušaukiamas Jungtinis veterinarijos komitetas.
8. Nukrypstant nuo 1–7 punktų nuostatų dėl ganymo, kasdieniam ganymui tarp Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos taikomos tokios taisyklės:
 - a) gyvūnai nekontaktuoja su kito ūkio gyvūnais;
 - b) gyvūnų laikytojas įpareigojamas informuoti kompetentingą veterinarijos instituciją apie bet kokį gyvūnų kontaktą su kito ūkio gyvūnais;
 - c) kiekvienais kalendoriniais metais pirmą kartą genant gyvūnus į Europos Sąjungos valstybės narės ar Šveicarijos teritoriją kompetentingoms veterinarijos institucijoms pateikiamas 9 punkte nustatytas veterinarijos sertifikatas. Veterinarijos sertifikatas turi būti pateikiamas kompetentingoms veterinarijos institucijoms paprašius;

EUROPOS SAJUNGA		Prekybos tarp šalių narių sertifikatas	
I.16. Transporto priemonė Lėktuvas ☐ Laivas ☐ Geležinkelio vagonas ☐ Kelių transporto priemonė ☐ Kita ☐ Identifikacija: Numeris (-iai):		I.17. Vežėjas Pavadinimas Patvirtinimo numeris Adresas Pašto kodas Valstybė narė	
I.21.		I.20. Skaičius / Kiekis	I.22. Pakuočių skaičius
I.23. Plombos numeris ir talpyklos numeriai			
I.25. Sertifikuotų gyvūnų / Produktų paskirtis: Sezoninis gyvūnų pervarymas ☐			
I.26. Vežimas tranzitu per trečiąją šalį ☐ Trečiosios šalys ISO kodas Trečiosios šalys ISO kodas Trečiosios šalys ISO kodas Išvežimo vieta Kodas Įvežimo vieta PVP vieneto numeris		I.27. Vežimas tranzitu per valstybes nares ☐ Valstybė narė ISO kodas Valstybė narė ISO kodas Valstybė narė ISO kodas	
I.28. Eksportas ☐ Trečiosios šalys ISO kodas Išvežimo vieta Kodas		I.29. Numatoma kelionės trukmė	
I.30. Maršruto planas Taip ☐ Nėra ☐			
I.31. Gyvūnų identifikavimas Prekės kodas (SS kodas) Paso Nr.			

EUROPOS SAJUNGA		2005/22/EB ganymas	
II. Sveikatos informacija		II.a. Sertifikato Nr.	II.b. Vietos sertifikato numeris
II dalis Sertifikavimas	A. Galvijų ganymo pasienyje arba kasdienio ganymo pasienyje veterinarijos sertifikatas		
	Aš, toliau pasirašęs valstybinis veterinarijos gydytojas, patvirtinu, kad kiekvienas pirmiau aprašytos bandos gyvūnas:		
	A.1. yra iš ūkio ar zonos, kuriems pagal Bendrijos ar nacionalinius teisės aktus netaikomi jokie draudimai ar apribojimai, susiję su galvijų ligomis;		
	A.2. yra iš bandos, kuri auginama valstybėje narėje ar jos teritorijos dalyje:		
	a) kuri sukūrė stebėjimo tinklą, patvirtintą Komisijos sprendimu .../.../EB, arba Šveicarijos atveju 1999 m. birželio 21 d. Europos bendrijos ir Šveicarijos susitarimu (11 priedas, 2 priedėlis, I punktas);		
	b) kurioje oficialiai patvirtinta, kad joje nėra leukozės, tuberkuliozės, bruceliozės atveju;		
	A.3. yra veisimui ⁽³⁾ arba produkcijai ⁽¹⁾ skirtas gyvūnas, kuris:		
	a) remiantis turima informacija, trisdešimt pastarųjų dienų ar nuo gimimo, jei jam mažiau kaip 30 dienų, buvo ūkyje, ir, kad per šį laikotarpį į ūkį nebuvo patekęs joks iš trečiosios šalies atvežtas gyvūnas, nebent jis buvo visiškai izoliuotas nuo kitų ūkio gyvūnų;		
	b) per pastarąsias trisdešimt dienų nekontaktavo su gyvūnais iš bandų, kurios neatitinka 2 punkte nurodytų sąlygų;		
	A.4. toliau nurodyti gyvūnai buvo patikrinti ... (data), likus 48 valandoms iki numatyto išvežimo ir nebuvo pastebėta jokių klinikinių infekcinės ar užkrečiamos ligos simptomų;		
A.5. kilmės ūkiui ir, reikalui esant, patvirtintam surinkimo centrui, bei zonai, kurioje jie laikomi, pagal Bendrijos ar nacionalinius teisės aktus netaikomi jokie draudimai ar apribojimai, susiję su galvijų ligomis;			
A.6. laikomasi visų taikytinų Tarybos direktyvos 64/432/EEB nuostatų;			
A.7. gyvūnams suteikiamos papildomos su infekciniu galvijų rinotracheitu ir (arba) infekciniu pūstuliniu vulvovaginitu susijusios garantijos pagal Komisijos sprendimą 2004/558/EB, kurio nuostatos pagal 1999 m. birželio 21 d. Europos bendrijos ir Šveicarijos susitarimą taikomos <i>mutatis mutandis</i> ;			
A.8. per patikrinimą nurodyti gyvūnai buvo tinkami vežti numatytu maršrutu, laikantis Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2005 nuostatų;			
A.9. atvežimo į ganyklą data ⁽⁶⁾ : ...			
A.10. numatoma išvežimo iš ganyklos data: ...			
B. galvijų perkėlimo (įprasto arba anksčiau numatyto laiko) iš pasienio ganyklų veterinarijos sertifikatas;			
B.1. toliau nurodyti gyvūnai [anksčiau numatyto laiko grąžinamų gyvūnų sąrašas ⁽³⁾ arba atitinkamame originaliame sertifikate nurodytų gyvūnų sąrašas ⁽³⁾ , ⁽⁷⁾ , ⁽⁸⁾] buvo patikrinti ... (gyvūnų pakrovimo data ar 48 valandos iki jų išvežimo) ir nebuvo pastebėta jokių klinikinių infekcinės ar užkrečiamos ligos požymių;			
B.2. ganymo zonai, kurioje ganėsi gyvūnai, pagal Bendrijos ar nacionalinius teisės aktus netaikomi jokie draudimai ar apribojimai, susiję su galvijų ligomis, ir, visų pirma, per ganymo laikotarpį nebuvo nustatyta nė vieno tuberkuliozės, bruceliozės ir leukozės atvejo.			
* A dalis pildoma genant į pasienio ganyklas ar ganant kasdien, B dalis pildoma grįžtant iš pasienio ganyklų.			

EUROPOS SAJUNGA		2005/22/EB ganymas	
II. Sveikatos informacija		II.a. Sertifikato Nr.	II.b. Vietos sertifikato numeris
<p>(¹) Informacija, kurią privalu įrašyti į šį sertifikatą, turi būti įvesta į Direktyvos 90/425/EEB 20 straipsnyje numatytą veterinarijos institucijas jungiančią kompiuterinę sistemą sertifikato išdavimo dieną, bet ne vėliau kaip likus 24 valandoms iki gyvūnų atvykimo.</p> <p>(²) Šis sertifikatas galioja dešimt dienų nuo veterinarinio patikrinimo, atlikto Šveicarijoje ar valstybėje narėje, kuri yra kilmės šalis. Kasdieninio ganymo atveju šis sertifikatas galioja visą ganyimo laikotarpį.</p> <p>(³) Nereikalinga išbraukti.</p> <p>(⁴) Kasdieninio ganymo atveju šis sertifikatas galioja visą ganyimo laikotarpį.</p> <p>(⁵) Šis teiginys neatleidžia vežėjų nuo prievolių, nustatytų galiojančiais Bendrijos teisės aktais, visų pirma susijusiais su gyvūnų tinkamumu gabenti.</p> <p>(⁶) Ganyklos registracijos kodas nurodomas šio sertifikato I.13 dalyje (Patvirtinimo numeris).</p> <p>(⁷) Jei gyvūnai dėl sveikatos per ganyimo laikotarpį gražinami į kilmės ūkį su veterinarijos sertifikatu, iš pirminio sąrašo nuorodos turi būti išbraukiamos, o galutinį turi patvirtinti valstybinis veterinarijos gydytojas.</p> <p>(⁸) Veterinarijos sertifikato numeris, naudojamas gabenant gyvūnus į ganymo zoną, nurodomas šio sertifikato I.6 dalyje.</p>			
<p>Valstybinis veterinarijos gydytojas arba valstybinis inspektorius</p> <p>Pavardė (spausdintinėmis raidėmis):</p> <p>Kvalifikacija ir pareigos:</p> <p>Vietos veterinarijos tarnyba:</p> <p>VVP Nr.:</p> <p>Data: Parašas:</p> <p>Spaudas:</p>			

(*) 2001 m. rugpjūčio 20 d. Komisijos sprendimas 2001/672/EB, pateikiantis specialias taisykles, taikomas galvijų, perkeltų į vasaros ganyklas kalnuose, judėjimui (OL L 235, 2001 9 4, p. 23).

III SKYRIUS

Europos Sąjungos ir Šveicarijos prekybos sąlygos

A. TEISĖS AKTAI

Vadovaujantis Komisijos reglamento (EB) Nr. 599/2004 (*) nuostatomis, Europos Sąjungos ir Šveicarijos prekybai gyvais gyvūnais, jų sperma, kiaušialąstėmis ir embrionais ir galvijų ganymui pasienyje taikomi šiame priede nurodyti ir TRACES sistemoje pateikti veterinarijos sertifikatai.

(*) 2004 m. kovo 30 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 599/2004 dėl Bendrijos vidaus prekybos gyvūnais ir gyvūninės kilmės produktais suderinto sertifikato pavyzdžio ir patikrinimo ataskaitos patvirtinimo (OL L 94, 2004 3 31, p. 44).

IV SKYRIUS

Importui iš trečiųjų šalių taikomi veterinariniai tikrinimai

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Iš trečiųjų šalių importuojami produktai tikrinami laikantis tokių teisės aktų nuostatų:

Europos Sąjunga	Šveicarija
1. 2004 m. vasario 18 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 282/2004, nustatantis gyvūnų, įvežamų į Bendriją iš trečiųjų šalių, deklaravimo ir veterinarinio patikrinimo dokumentą (OL L 49, 2004 2 19, p. 11).	1. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).
2. 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 882/2004 dėl oficialios kontrolės, kuri atliekama siekiant užtikrinti, kad būtų įvertinama, ar laikomasi pašarus ir maistą reglamentuojančių teisės aktų, gyvūnų sveikatos ir gerovės taisyklių (OL L 165, 2004 4 30, p. 1).	2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (OITA, RS 916.443.12).
3. 1991 m. liepos 15 d. Tarybos direktyva 91/496/EEB, nustatanti gyvūnų, įvežamų į Bendriją iš trečiųjų šalių, veterinarinio patikrinimo organizavimo principus ir iš dalies pakeičianti Direktyvas 89/662/EEB, 90/425/EEB ir 90/675/EEB (OL L 268, 1991 9 24, p. 56).	3. 2008 m. rugpjūčio 27 d. Potvarkis dėl gyvūninių produktų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (OITPA, RS 916.443.13).
4. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/22/EB dėl draudimo vartoti gyvulininkystėje tam tikras medžiagas, turinčias hormoninį ar tirostatinį poveikį, bei beta antagonistus ir dėl Direktyvų 81/602/EEB, 88/146/EEB ir 88/299/EEB panaikinimo (OL L 125, 1996 5 23, p. 3).	4. 2007 m. gegužės 16 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo ir tranzito kontrolės (Potvarkis dėl kontrolės, OITE, RS 916.443.106).
5. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/23/EB dėl kai kurių medžiagų ir jų likučių gyvuose gyvūnuose ir gyvūninės kilmės produktuose monitoringo priemonių, panaikinanti Direktyvas 85/358/EEB ir 86/469/EEB bei Sprendimus 89/187/EEB ir 91/664/EEB (OL L 125, 1996 5 23, p. 10).	5. 2014 m. lapkričio 28 d. Potvarkis dėl gyvūnų augintinių importo, tranzito ir eksporto (OITE-AC, RS 916.443.14).
56. 1997 m. lapkričio 12 d. Komisijos sprendimas 97/794/EB, nustatantis tam tikras išsamias Tarybos direktyvos 91/496/EEB dėl gyvūnų, įvežamų į Bendriją iš trečiųjų šalių, veterinarinio patikrinimo taikymo taisykles (OL L 323, 1997 11 26, p. 31).	6. 1985 m. spalio 30 d. Potvarkis dėl Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro taikomų mokesčių (Potvarkis dėl mokesčių, OSAV, RS 916.472).
7. 2007 m. balandžio 17 d. Komisijos sprendimas 2007/275/EB dėl gyvūnų ir produktų, kurie pagal Tarybos direktyvas 91/496/EEB ir 97/78/EB turi būti patikrinti pasienio kontrolės postuose, sąrašų (OL L 116, 2007 5 4, p. 9).	7. 2004 m. rugpjūčio 18 d. Potvarkis dėl veterinarinių vaistų (OMédV, RS 812.212.27).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Taikant Direktyvos 91/496/EEB 6 straipsnį, Europos Sąjungos valstybių narių pasienio kontrolės postai, skirti veterinariniam gyvūnų tikrinimui, nurodyti Sprendimo 2009/821/EB (*) I priede.

(*) +2009 m. rugšėjo 28 d. Komisijos sprendimas 2009/821/EB sudaryti patvirtintų pasienio kontrolės postų sąrašą, nustatyti tam tikras patikrinimų, kuriuos atlieka Komisijos veterinarijos ekspertai, taisykles ir patvirtinti TRACES veterinarijos padalinius (OL L 296, 2009 11 12, p. 1).

2. Taikant Direktyvos 91/496/EEB 6 straipsnį, Šveicarijos pasienio kontrolės postai yra šie:

Pavadinimas	TRACES kodas	Tipas	Kontrolės centras	Patvirtinimo tipas
Ciuricho oro uostas	CHZRH4	A	3 centras	O. Kiti gyvūnai (įskaitant ir zoologijos sodų gyvūnus) (*)
Ženevos oro uostas	CHGVA4	A	2 centras	O. Kiti gyvūnai (įskaitant ir zoologijos sodų gyvūnus) (*)

(*) Remiamasi patvirtinimų kategorijomis, apibrėžtomis Sprendime 2009/821/EB.

Vėlesnius pasienio kontrolės postų, jų tikrinimo centrų ir susijusių patvirtinimų tipų sąrašo pakeitimus daro Jungtinis veterinarijos komitetas.

Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Direktyvos 91/496/EEB 19 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

3. Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras ir Europos Sąjungos valstybės narės taiko šio priedo 3 priedėlyje nurodytas importo sąlygas ir įgyvendinimo priemones.

Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras gali priimti griežtesnes priemones ir reikalauti papildomų garantijų. Siekiant rasti tinkamą sprendimą, konsultuojamasi Jungtiniame veterinarijos komitete.

Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras ir Europos Sąjungos valstybės narės praneša vieni kitiems apie specifines dvišaliu principu nustatytas importo sąlygas, kurios nebuvo derinamos Sąjungos lygmeniu.

4. Šio skyriaus 1 punkte nurodyti Europos Sąjungos valstybių narių pasienio kontrolės postai vykdo importo iš trečiųjų šalių į Šveicariją tikrinimus laikydamiesi šio skyriaus A skirsnio nuostatų.

5. 2 punkte nurodyti Šveicarijos pasienio kontrolės postai vykdo importo iš trečiųjų šalių į Europos Sąjungos valstybes nares tikrinimus laikydamiesi šio skyriaus A skirsnio nuostatų.

V SKYRIUS

Specialiosios nuostatos

1. GYVULIŲ IDENTIFIKAVIMAS

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Iš trečiųjų šalių importuojami produktai tikrinami laikantis tokių teisės aktų nuostatų:

Europos Sąjunga	Šveicarija
1. 2008 m. liepos 15 d. Tarybos direktyva 2008/71/EB dėl kiaulių identifikavimo ir registravimo (OL L 213, 2008 8 8, p. 31).	1. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401), ypač jo 7–15f straipsniai (Registravimas ir identifikavimas).
2. 2000 m. liepos 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1760/2000 nustatantis galvijų identifikavimo bei registravimo sistemą, reglamentuojantis jautienos bei jos produktų ženklavinimą ir panaikinantį Tarybos reglamentą (EB) Nr. 820/97 (OL L 204, 2000 8 11, p. 1).	2. 2011 m. spalio 26 d. Potvarkis dėl gyvūnų judėjimo duomenų banko (RS 916.404.1).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

- a. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už Direktyvos 2008/71/EB 4 straipsnio 2 dalies taikymą.
- b. Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Reglamento Nr. 1760/2000 22 straipsnį, Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį ir 2013 m. spalio 23 d. Potvarkio dėl ūkiuose atliekamų patikrinimų koordinavimo 1 straipsnį (OCCEA, RS 910.15).

2. GYVŪNŲ APSAUGA

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
<p>1. 2004 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1/2005 dėl gyvūnų apsaugos juos vežant ir atliekant susijusias operacijas ir iš dalies keičiantis Direktyvas 64/432/EEB ir 93/119/EB ir Reglamentą (EB) Nr. 1255/97 (OL L 3, 2005 1 5, p. 1).</p> <p>2. 1997 m. birželio 25 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1255/97 dėl Bendrijoje kontrolės postams taikomų kriterijų ir iš dalies keičiantis Direktyvos 91/628/EEB priede nurodytą maršruto planą (OL L 174, 1997 7 2, p. 1).</p>	<p>1. 2005 m. gruodžio 16 d. Federalinis įstatymas dėl gyvūnų apsaugos (LPA, RS 455), ypač jo 15 ir 15a straipsniai (Principai, tarptautinis gyvūnų vežimas).</p> <p>2. 2008 m. balandžio 23 d. Potvarkis dėl gyvūnų apsaugos (OPAn, RS 455.1), ypač jo 169–176 straipsniai (Tarptautinis gyvūnų vežimas).</p>

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

- a) Šveicarijos institucijos įsipareigoja taikyti Šveicarijos ir Europos Sąjungos prekybai ir importui iš trečiųjų šalių Reglamento (EB) Nr. 1/2005 nuostatas.
- b) Reglamento (EB) Nr. 1/2005 26 straipsnyje numatytais atvejais kompetentingos paskirties vietos institucijos nedelsdamos susisiečia su kompetentingomis išsiuntimo vietos institucijomis.
- c) Jungtinis veterinarijos komitetas atsako už Direktyvos 89/608/EEB 10, 11 ir 16 straipsnių taikymą.
- d) Jungtinis veterinarijos komitetas atsako už tikrinimus vietoje pagal Reglamento (EB) Nr. 1/2005 28 straipsnį ir 2008 m. balandžio 23 d. Potvarkio dėl gyvūnų apsaugos (OPAn, RS 455.1) 208 straipsnį.
- e) Pagal 2005 m. gruodžio 16 d. Federalinio įstatymo dėl gyvūnų apsaugos (LPA, RS 455) 15a straipsnio 3 pastraipą galvijus, avis, ožkas ir kiaules, skerstinus arklius ir skerstinus naminius paukščius gabenti tranzitu per Šveicariją galima tik geležinkelių arba oro transportu). Jungtinis veterinarijos komitetas dar nagrinės šį klausimą.

3. MOKESČIAI

1. Už Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos prekybai taikomus veterinarinius tikrinimus mokesčiai nerenkami.
2. Dėl produktų, importuojamų iš trečiųjų šalių, veterinarinių patikrinimų Šveicarijos institucijos už oficialią kontrolę įsipareigoja rinkti mokesčius, kaip numatyta pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 882/2004."

VI PRIEDAS

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 6 priedėlis pakeičiamas taip:

„6 priedėlis

Gyvūninės kilmės produktai

I SKYRIUS

Sektoriai, kuriuose taikomų standartų lygiavertiškumą pripažįsta abi šalys
„Žmonių maistui skirti gyvūniniai produktai“

Reglamento (EB) Nr. 853/2004 apibrėžtyje taikomos *mutatis mutandis*.

Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

	Europos Sąjungos eksportas į Šveicariją ir Šveicarijos eksportas į Europos Sąjungą		
	Prekybos sąlygos		Lygiavertiš-kumas
	Europos Sąjunga	Šveicarija	
<i>Gyvūnų sveikata</i>			
1. Šviežia mėsa, įskaitant smulkintą mėsą, mėsos pusgaminius, mėsos gaminius, neperdirbtus taukus ir lydytus taukus			
Naminiai kanopiniai	Direktyva 64/432/EEB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (<i>LFE</i> , RS 916.40);	Taip (!)
Naminiai neporakanopiai	Direktyva 2002/99/EB (*) Reglamentas (EB) Nr. 999/2001	1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (<i>OFE</i> , RS 916.401);	
2. Ūkiuose auginamų medžiojamųjų gyvūnų mėsa, mėsos pusgaminiai, mėsos gaminiai			
Ūkiuose auginami sausumos žinduoliai, išskyrus anksčiau nurodytuosius	Direktyva 64/432/EEB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (<i>LFE</i> , RS 916.40);	Taip
	Direktyva 92/118/EEB (**)	1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (<i>OFE</i> , RS 916.401);	
	Direktyva 2002/99/EB		
	Reglamentas (EB) Nr. 999/2001		
Ūkiuose auginami <i>Ratitae</i> genties paukščiai	Direktyva 92/118/EEB		Taip
Kiškiažvėriai	Direktyva 2002/99/EB		

	Europos Sąjungos eksportas į Šveicariją ir Šveicarijos eksportas į Europos Sąjungą		
	Prekybos sąlygos		Lygiavertiš-kumas
	Europos Sąjunga	Šveicarija	
3. Laukinių medžiojamųjų gyvūnų mėsa, mėsos pusgaminiai, mėsos gaminiai			
Laukiniai kanopiniai	Direktyva 2002/99/EB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40);	Taip
Kiškiažvėriai	Reglamentas (EB) Nr. 999/2001	1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	
Kiti sausumos žinduoliai			
Laukiniai medžiojamieji plunksnuočiai			
4. Šviežia paukštiena, paukštienos pusgaminiai, paukštienos gaminiai, taukai ir lydyti taukai			
Paukščiai	Direktyva 92/118/EEB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40);	Taip
	Direktyva 2002/99/EB	1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	
5. Skrandžiai, pūslės ir žarnos			
Galvijai	Direktyva 64/432/EEB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40);	Taip ⁽¹⁾
Avys ir ožkos	Direktyva 92/118/EEB	1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	
Kiaulės	Direktyva 2002/99/EB		
	Reglamentas (EB) Nr. 999/2001		
6. Kaulai ir kaulų produktai			
Naminiai kanopiniai	Direktyva 64/432/EEB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40);	Taip ⁽¹⁾
Naminiai neporakanopiai	Direktyva 92/118/EEB	1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	
Kiti ūkiuose auginami arba laukiniai sausumos žinduoliai	Direktyva 2002/99/EB		
Paukščiai, <i>Ratitae</i> genties paukščiai ir laukiniai medžiojamieji plunksnuočiai	Reglamentas (EB) Nr. 999/2001		
7. Perdirbti gyvūniniai baltymai, kraujas ir kraujo produktai			
Naminiai kanopiniai	Direktyva 64/432/EEB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40);	Taip ⁽¹⁾
Naminiai neporakanopiai	Direktyva 92/118/EEB	1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	
Kiti ūkiuose auginami arba laukiniai sausumos žinduoliai	Direktyva 2002/99/EB		
Paukščiai, <i>Ratitae</i> genties paukščiai ir laukiniai medžiojamieji plunksnuočiai	Reglamentas (EB) Nr. 999/2001		

	Europos Sąjungos eksportas į Šveicariją ir Šveicarijos eksportas į Europos Sąjungą		
	Prekybos sąlygos		Lygiavertis-kumas
	Europos Sąjunga	Šveicarija	
8. Želatina ir kolagenas	Direktyva 2002/99/EB Reglamentas (EB) Nr. 999/2001	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40); 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	Taip ⁽¹⁾
9. Pienas ir pieno produktai	Direktyva 64/432/EEB Direktyva 2002/99/EB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40); 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	Taip
10. Kiaušiniai ir kiaušinių produktai	Direktyva 2002/99/EB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40); 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	Taip
11. Žuvininkystės produktai, dvigeldžiai moliuskai, dygiaodžiai, gaubtagyviai ir jūriniai pilvokojai	Direktyva 2006/88/EB Direktyva 2002/99/EB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40); 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	Taip
12. Medus	Direktyva 92/118/EEB Direktyva 2002/99/EB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40); 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	Taip
13. Sraigės ir varlių kojelės	Direktyva 92/118/EEB Direktyva 2002/99/EB	1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (LFE, RS 916.40); 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401);	Taip

⁽¹⁾ Jungtinis veterinarijos komitetas persvarstys avių ir ožkų USE stebėseną reglamentuojančių teisės aktų panašumo pripažinimą.

Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjungos eksportas į Šveicariją ir Šveicarijos eksportas į Europos Sąjungą

Prekybos sąlygos

Lygiavertiš-kumas

Europos Sąjunga

Šveicarija

Visuomenės sveikata

2001m. gegužės 22d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 999/2001, nustatantis tam tikrų užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų prevencijos, kontrolės ir likvidavimo taisykles (OL L 147, 2001 5 31, p. 1).

2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas Nr. (EB) Nr. 852/2004 dėl maisto produktų higienos (OL L 139, 2004 4 30, p. 1).

2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 853/2004, nustatantis konkrečius gyvūninės kilmės maisto produktų higienos reikalavimus (OL L 139, 2004 4 30, p. 55).

2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 854/2004, nustatantis specialiasias gyvūninės kilmės produktų, skirtų vartoti žmonėms, oficialios kontrolės taisykles (OL L 139, 2004 4 30, p. 206).

2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 882/2004 dėl oficialios kontrolės, kuri atliekama siekiant užtikrinti, kad būtų įvertinama, ar laikomasi pašarus ir maistą reglamentuojančių teisės aktų, gyvūnų sveikatos ir gerovės taisyklių (OL L 165, 2004 4 30, p. 1).

2005 m. lapkričio 15 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2073/2005 dėl maisto produktų mikrobiologinių kriterijų (OL L 338, 2005 12 22, p. 1).

1992 m. spalio 9 d. Federalinis įstatymas dėl maisto produktų ir vartojimo prekių (LDAL, RS 817.0).

2008 m. balandžio 23 d. Potvarkis dėl gyvūnų apsaugos (OPAn, RS 455.1).

2011 m. lapkričio 16 d. Potvarkis dėl valstybinėje veterinarijos tarnyboje dirbančių asmenų pagrindinio, profesinės kvalifikacijos ir tęstinio mokymo (RS 916.402).

1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401).

2005 m. lapkričio 23 d. Potvarkis dėl pirminės gamybos (OPPr, RS 916.020).

2005 m. lapkričio 23 d. Potvarkis dėl gyvūnų skerdimo ir mėsos kontrolės (OAbCV, RS 817.190).

2005 m. lapkričio 23 d. Federalinis įstatymas dėl maisto produktų ir vartojimo prekių (ODAI0Us, RS 817.02).

2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkis dėl maisto produktus reglamentuojančių teisės aktų vykdymo (RS 817.025.21).

2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio ekonomikos, studijų ir mokslinių tyrimų departamento (DEFr) potvarkis dėl higienos pirminėje gamyboje (OHyPPr, RS 916.020.1).

2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkis dėl higienos (OHyG, RS 817.024.1).

2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkis dėl higienos gyvulių skerdimo metu (OHyAb, RS 817.190.1).

2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkis dėl gyvūninių maisto produktų (RS 817.022.108).

Taip, taikant specialiasias sąlygas

Europos Sąjungos eksportas į Šveicariją ir Šveicarijos eksportas į Europos Sąjungą		
Prekybos sąlygos		Lygiavertiš-kumas
Europos Sąjunga	Šveicarija	
<p>2005 m. gruodžio 5 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2074/2005, nustatantis igyvendinimo priemonės tam tikriems produktams pagal Reglamentą (EB) Nr. 853/2004 ir oficialios kontrolės organizavimui pagal Reglamentus (EB) Nr. 854/2004 ir (EB) Nr. 882/2004, nukrypstantis nuo Reglamento (EB) Nr. 852/2004 bei iš dalies keičiantis Reglamentus (EB) Nr. 853/2004 ir (EB) Nr. 854/2004 (OL L 338, 2005 12 22, p. 27).</p>		
<p>2005 m. gruodžio 5 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 2075/2005, nustatantis specialiąsias oficialios <i>Trichinella</i> kontrolės mėsoje taisyklės (OL L 338, 2005 12 22, p. 60).</p>		
<i>Gyvūnų apsauga</i>		
<p>2009 m. rugsėjo 24 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1099/2009 dėl žudomų gyvūnų apsaugos (OL L 303, 2009 11 18, p. 1).</p>	<p>2005 m. gruodžio 16 d. Federalinis įstatymas dėl gyvūnų apsaugos (LPA, RS 455).</p> <p>2008 m. balandžio 23 d. Potvarkis dėl gyvūnų apsaugos (OPAn, RS 455.1).</p> <p>2010 m. rugpjūčio 12 d. Potvarkis dėl gyvūnų apsaugos skerdimo metu (OPAnAb, RS 455.110.2).</p> <p>2005 m. lapkričio 23 d. Potvarkis dėl gyvūnų skerdimo ir mėsos kontrolės (OAbCV, RS 817.190).</p>	<p>Taip, taikant specialiąsias sąlygas</p>
<p>(*) 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 2002/99/EB, nustatanti gyvūnų sveikatos taisyklės, reglamentuojančias žmonėms skirtų gyvūninės kilmės produktų gamybą, perdirbimą, paskirstymą ir importą (OL L 18, 2003 1 23, p. 11).</p>		
<p>(**) 1992 m. gruodžio 17 d. Tarybos direktyva 92/118/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos ir visuomenės sveikatos reikalavimus, reglamentuojančius produktų, kuriems netaikomi minėti reikalavimai, nustatyti specialiose Bendrijos taisyklėse, nurodytose Direktyvos 89/662/EEB A priedo I dalyje, ir, ligų sukėlėjų atžvilgiu, Direktyvoje 90/425/EEB, prekybą Bendrijoje ir jų importą į Bendriją (OL L 62, 1993 3 15, p. 49).</p>		

Specialiosios sąlygos

- 1) Žmonių maistui skirtiems gyvūniniams produktams, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, taikomos tos pačios sąlygos kaip žmonių maistui skirtiems gyvūniniams produktams, kuriais tarpusavyje prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės, taip pat gyvūnų apsaugai juos žudant. Jei reikia, kartu su šiais produktais pateikiami Europos Sąjungos valstybių narių tarpusavio prekybai skirti veterinarijos sertifikatai arba šiuo priedu nustatyti veterinarijos sertifikatai, pateikti TRACES sistemoje.
- 2) Šveicarija sudaro sąrašą žmonių, patvirtintų vadovaujantis Reglamento (EB) Nr. 882/2004 31 straipsnio (žmonių įregistravimas (patvirtinimas)) nuostatomis.
- 3) Savo importuojamoms prekėms Šveicarija taiko tas pačias nuostatas, kurias šioje srityje taiko Sąjunga.
- 4) Šveicarijos kompetentingos institucijos nesinaudoja Reglamento (EB) Nr. 2075/2005 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta leidžiančia nukrypti nuostata, pagal kurią galima būtų nedaryti *Trichinella* tyrimų. Jei norėtų pasinaudoti šia leidžiančia nukrypti nuostata, Šveicarijos kompetentingos institucijos išipareigoja raštu pateikti Komisijai sąrašą regionų, kuriuose tikimybė, kad naminės kiaulės būtų užsikrėtusios *Trichinella*, yra oficialiai pripažinta nedidele. Europos Sąjungos valstybės narės per tris mėnesius nuo šio pranešimo raštu pateikia savo pastabas Komisijai. Jei nei Komisija, nei kuri nors Europos Sąjungos valstybė narė neprieštarauja, regionas pripažįstamas nedidelį *Trichinella* pavojų keliančiu regionu ir iš to regiono kilusioms skerdžiamoms naminėms kiaulėms neatliekamas *Trichinella* tyrimas. Tokiu atveju Reglamento (EB) Nr. 2075/2005 3 straipsnio 3 dalies nuostatos taikomos *mutatis mutandis*.
- 5) Reglamento (EB) Nr. 2075/2005 I priedo I ir II skyriuose aprašyti aptikimo metodai taikomi Šveicarijoje atliekant *Trichinella* tyrimus. Tačiau Reglamento (EB) Nr. 2075/2005 I priedo III skyriuje aprašytas trichinoskopinis tyrimas neatliekamas.
- 6) Šveicarijos kompetentingos institucijos gali taikyti leidžiančią nukrypti nuostatą ir neatlikti penėti ir skersti skirtų naminių kiaulių skerdenų ir mėsos *Trichinella* tyrimų nedidelėse skerdyklose.

Ši nuostata taikoma iki 2016 m. gruodžio 31 d.

Taikant 2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkio dėl higienos skerdžiant gyvulius (OHyAb, RS 817.190.1) 8 straipsnio 3 pastraipos nuostatas ir 2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkio dėl gyvūninių maisto produktų (RS 817.022.108) 9 straipsnio 8 pastraipos nuostatas, šių penimų ir skersti skirtų naminių kiaulių skerdenos ir mėsa, taip pat iš jų gauti mėsos pusgaminiai, mėsos gaminiai ir perdirbti mėsos gaminiai ženklinami specialiu sveikumo ženklu pagal 2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkyje dėl higienos skerdžiant gyvulius 9 priedo paskutinėje pastraipoje pateiktą pavyzdį. Šiais produktais negali būti prekiaujama su Europos Sąjungos valstybėmis narėmis, remiantis 2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkio dėl gyvūninių maisto produktų 9a straipsnio nuostatomis.

- 7) Naminių kiaulių, laikomų penėti ir skersti:

— ūkiuose, kuriuos Europos Sąjungos valstybių narių kompetentingos institucijos pripažino neužkrėstais *Trichinella*;

— regionuose, kuriuose tikimybė, kad naminės kiaulės būtų užsikrėtusios *Trichinella*, yra oficialiai pripažinta nedidele;

skerdenoms ir mėsai, kuria prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės su Šveicarija ir kuri nebuvo iširta siekiant nustatyti, ar ji nėra užkrėsta *Trichinella*, pagal Reglamento (EB) Nr. 2075/2005 3 straipsnio nuostatas, taikomos tos pačios sąlygos, kurios taikomos Europos Sąjungos valstybių narių tarpusavio prekybai.

8) Pagal Potvarkio dėl higienos (RS 817.024.1) 2 straipsnį Šveicarijos kompetentingos institucijos ypatingais atvejais gali taikyti išimtis šio potvarkio 8, 10 ir 14 straipsniams:

a) pagal 2006 m. spalio 6 d. Federalinį įstatymą dėl regioninės politikos (RS 901.0) ir lapkričio 28 d. Potvarkį dėl regioninės politikos (RS 901.021) siekdamas patenkinti kalnų regionuose esančių įmonių poreikius.

Šveicarijos kompetentingos institucijos išipareigoja apie tokio pritaikymo atvejus raštu pranešti Komisijai. Šiame pranešime:

- išsamiai aprašomos nuostatos, kurias, Šveicarijos kompetentingų institucijų manymu, reikia pritaikyti, ir nurodomas tokio pritaikymo pobūdis;
- aprašomi susiję maisto produktai ir įmonės;
- paaiškinami pritaikymo tikslai (jei reikia, pateikiama atliktos rizikos analizės santrauka ir nurodomos visos priemonės, kurių reikia imtis, kad pritaikymas nekludytų siekti Potvarkyje dėl higienos (OHyg, RS 817.024.1) nustatytų tikslų;
- pateikiama kita svarbi informacija.

Komisija ir Europos Sąjungos valstybės narės per tris mėnesius nuo pranešimo gavimo dienos raštu pateikia pastabas. Jei būtina, sušaukiamas Jungtinis veterinarijos komitetas.

b) tradicinių maisto produktų gamybai.

Šveicarijos kompetentingos institucijos išipareigoja raštu pranešti Komisijai apie tokio pritaikymo atvejus per dvylika mėnesių nuo to laiko, kai buvo leista taikyti individualias arba bendras leidžiančias nukrypti nuostatas. Kiekviename pranešime:

- pateikiamas trumpas pritaikytų reikalavimų aprašymas;
- aprašomi susiję maisto produktai bei įmonės, ir
- pateikiama kita svarbi informacija.

9) Komisija praneša Šveicarijai apie Europos Sąjungos valstybėse narėse, remiantis Reglamento (EB) Nr. 852/2004 13 straipsniu, Reglamento (EB) Nr. 853/2004 10 straipsniu, Reglamento (EB) Nr. 854/2003 13 straipsniu ir Reglamento (EB) Nr. 2074/2005 7 straipsniu, taikomas leidžiančias nukrypti nuostatas ir pritaikytas nuostatas.

10) Pagal Potvarkio dėl epizootinių ligų 179d straipsnį ir pagal Potvarkio dėl gyvūninių maisto produktų 4 straipsnį Šveicarija pradėjo vykdyti NPKM pašalinimo iš pašarų ir maisto grandinių politiką. Į galvijų NPKM, kurias reikia pašalinti, sąrašą visų pirma įtrauktas vyresnių nei 30 mėn. galvijų stuburas ir įvairaus amžiaus galvijų tonzilės, žarnynas nuo dvylikapirštės iki tiesiosios žarnos ir žarnaplėvė.

11) Europos Sąjungos etaloninės veterinarinių vaistų likučių ir teršalų gyvūninės kilmės maisto produktuose tyrimo laboratorijos yra šios:

a) Likučių, išvardytų Direktyvos 96/23/EB I priedo A 1, 2, 3, 4 grupėse, B 2 d ir B 3 d grupėse, tyrimo laboratorija (*):

RIKILT - Institute of Food Safety, part of Wageningen UR

P.O.Box 230

6700 AE Wageningen

Nyderlandai

b) Likučių, išvardytų Direktyvos 96/23/EB I priedo B 1 ir B 3 e grupėse, ir karbadokso bei olakvindokso tyrimo laboratorija:

Laboratoire d'étude et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants

ANSES - Laboratoire de Fougères

35306 Fougères cedex

Prancūzija

c) Likučių, išvardytų Direktyvos 96/23/EB I priedo A 5 grupėje ir B 2 a, b ir e grupėse, tyrimo laboratorija:

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit

Diedersdorfer Weg 1

12277 Berlin

Vokietija

d) Likučių, išvardytų Direktyvos 96/23/EB I priedo B 3 c grupėje, tyrimo laboratorija:

Istituto Superiore di Sanità - ISS

Viale Regina Elena, 299

00161 Roma

Italija

Šveicarija padengia visas jai priklausančias išlaidas, susijusias su veikla, kurią nurodytos laboratorijos vykdo pagal savo įgaliojimus. Šių laboratorijų funkcijos ir uždaviniai nustatyti Reglamento (EB) Nr. 882/2004 III antraštinėje dalyje ir VII priede.

12) Iki bus pripažintas Europos Sąjungos ir Šveicarijos teisės aktų derėjimas, Šveicarija užtikrina, kad eksportui į Europos Sąjungą būtų taikomi toliau išvardyti teisės aktai ir jų įgyvendinimo nuostatos:

1. 1993 m. vasario 8 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 315/93, nustatantis Bendrijos procedūras dėl maisto teršalų (OL L 37, 1993 2 13, p. 1).

(*) 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/23/EB dėl kai kurių medžiagų ir jų likučių gyvuose gyvūnuose ir gyvūninės kilmės produktuose monitoringo priemonių, panaikinanti Direktyvas 85/358/EEB ir 86/469/EEB bei Sprendimus 89/187/EEB ir 91/664/EEB (OL L 125, 1996 5 23, p. 10).

2. 2012 m. spalio 1 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 872/2012, kuriuo patvirtinamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 2232/96 numatytas kvapiųjų medžiagų sąrašas, jis įtraukiamas į Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1334/2008 I priedą, ir panaikinamas Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1565/2000 ir Komisijos sprendimas 1999/217/EB (OL L 267, 2012 10 2, p. 1).
3. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/22/EB dėl draudimo vartoti gyvulininkystėje tam tikras medžiagas, turinčias hormoninį ar tirostatinį poveikį, bei beta antagonistus ir dėl Direktyvų 81/602/EEB, 88/146/EEB ir 88/299/EEB panaikinimo (OL L 125, 1996 5 23, p. 3).
4. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/23/EB dėl kai kurių medžiagų ir jų likučių gyvuose gyvūnuose ir gyvūninės kilmės produktuose monitoringo priemonių, panaikinanti Direktyvas 85/358/EEB ir 86/469/EEB bei Sprendimus 89/187/EEB ir 91/664/EEB (OL L 125, 1996 5 23, p. 10).
5. 1999 m. vasario 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/2/EB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su jonizuojančiąja spinduliuote apdorotais maisto produktais ir jų ingredientais, suderinimo (OL L 66, 1999 3 13, p. 16).
6. 1999 m. vasario 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/3/EB dėl jonizuojančiąja spinduliuote apdorotų maisto produktų ir maisto komponentų Bendrijos sąrašo patvirtinimo (OL L 66, 1999 3 13, p. 24).
7. 2002 m. spalio 23 d. Komisijos sprendimas 2002/840/EB, pateikiantis patvirtintų maisto apšvitinimo įmonių sąrašą trečiojoje šalyse (OL L 287, 2002 10 25, p. 40).
8. 2003 m. lapkričio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2065/2003 dėl kvapiųjų rūkymo medžiagų, naudojamų arba skirtų naudoti maisto produktuose arba jų paviršiuje (OL L 309, 2003 11 26, p. 1).
9. 2006 m. gruodžio 19 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1881/2006, nustatantis didžiausias leistinas tam tikrų teršalų maisto produktuose koncentracijas (OL L 364, 2006 12 20, p. 5).
10. 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1332/2008 dėl maisto fermentų ir iš dalies keičiantis Tarybos direktyvą 83/417/EEB, Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1493/1999, Direktyvą 2000/13/EB, Tarybos direktyvą 2001/112/EB ir Reglamentą (EB) Nr. 258/97 (OL L 354, 2008 12 31, p. 7).
11. 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1333/2008 dėl maisto priedų (OL L 354, 2008 12 31, p. 16).
12. 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1334/2008 dėl kvapiųjų medžiagų ir aromatinių savybių turinčių tam tikrų maisto ingredientų naudojimo maisto produktuose ir ant jų iš dalies keičiantis Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 1601/91, reglamentus (EB) Nr. 2232/96 ir (EB) Nr. 110/2008 bei Direktyvą 2000/13/EB (OL L 354, 2008 12 31, p. 34).
13. 2012 m. kovo 9 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 231/2012, kuriuo nustatomos Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1333/2008 II ir III prieduose išvardytų maisto priedų specifikacijos (OL L 83, 2012 3 22, p. 1).
14. 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/32/EB dėl valstybių narių įstatymų, reglamentuojančių maisto produktų ir maisto ingredientų gamyboje naudojamus ekstrahentus, suderinimo (OL L 141, 2009 6 6, p. 3).
15. 2009 m. gegužės 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 470/2009, nustatantis Bendrijos farmakologiškai aktyvių medžiagų leistinių liekanų kiekių nustatymo gyvūninės kilmės maisto produktuose tvarką, panaikinantis Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 2377/90 ir iš dalies keičiantis Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2001/82/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 726/2004 (OL L 152, 2009 6 16, p. 11).

„Šalutiniai gyvūniniai produktai, neskirti žmonių maistui“

Europos Sąjungos eksportas į Šveicariją ir Šveicarijos eksportas į Europos Sąjungą

Prekybos sąlygos		Lygiavertišku-mas
Europos Sąjunga (*)	Šveicarija (*)	
(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.		
<p>1. 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 999/2001, nustatantis tam tikrų užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų prevencijos, kontrolės ir likvidavimo taisyklės (OL L 147, 2001 5 31, p. 1).</p> <p>2. 2009 m. spalio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1069/2009, kuriuo nustatomos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų ir jų gaminių sveikumo taisyklės ir panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1774/2002 (šalutinių gyvūninių produktų reglamentas) (OL L 300, 2009 11 14, p. 1).</p> <p>3. 2011 m. vasario 25 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 142/2011, kuriuo įgyvendinami Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1069/2009, kuriuo nustatomos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų ir jų gaminių sveikumo taisyklės, ir Tarybos direktyva 97/78/EB dėl tam tikrų mėginių ir priemonių, kuriems netaikomi veterinariniai tikrinimai pasienyje pagal tą direktyvą (OL L 54, 2011 2 26, p. 1).</p>	<p>1. 2005 m. lapkričio 23 d. Potvarkis dėl gyvūnų skerdimo ir mėsos kontrolės (OAbCV, RS 817.190).</p> <p>2. 2005 m. lapkričio 23 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (DFI) potvarkis dėl higienos gyvūnų skerdimo metu (OHyAb, RS 817.190.1).</p> <p>3. 1995 m. birželio 27 d. Potvarkis dėl epizootinių ligų (OFE, RS 916.401).</p> <p>4. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).</p> <p>5. 2011 m. gegužės 25 d. Potvarkis dėl šalutinių gyvūninių produktų šalinimo (OESPA, RS 916.441.22).</p>	<p>Taip, taikant specialiąsias sąlygas</p>

Specialiosios sąlygos

Importuojamiems produktams Šveicarija taiko tas pačias nuostatas, kurios pateiktos Reglamento (ES) Nr. 142/2011 25–28 straipsniuose, 30–31 straipsniuose bei XIV ir XV prieduose (Sertifikatai), laikantis Reglamento (EB) Nr. 1069/2009 41 ir 42 straipsnių.

1 ir 2 kategorijų medžiagų prekybai taikomas Reglamento (EB) Nr. 1069/2009 48 straipsnis.

Kartu su 3 kategorijos medžiagomis, kuriomis prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės ir Šveicarija, pateikiami prekybos dokumentai ir veterinarijos sertifikatai, nurodyti Reglamento (ES) Nr. 142/2011 VIII priedo III skyriuje, laikantis Reglamento (ES) Nr. 142/2011 17 straipsnio ir Reglamento (EB) Nr. 1069/2009 21 ir 48 straipsnių.

Pagal Reglamento (EB) Nr. 1069/2009 II antraštinės dalies, I skyriaus 2 skirsnį ir Reglamento (ES) Nr. 142/2011 IV skyrių ir IX priedą, Šveicarija sudaro atitinkamų įmonių sąrašą.

II SKYRIUS

Sektoriai, kuriems netaikomas I skyrius

Europos Sąjungos eksportas į Šveicariją ir Šveicarijos eksportas į Europos Sąjungą

Šiam eksportui taikomos tokios pačios sąlygos kaip ir prekybai Sąjungos viduje. Tad atitinkamais atvejais kartu su siuntomis turi būti siunčiamas kompetentingos institucijos išduotas sertifikatas, patvirtinantis, kad tų sąlygų laikomasi.

Jei reikia, sertifikatų pavyzdžiai apsvarstomi Jungtiniame veterinarijos komitete.“

VII PRIEDAS

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 7 priedėlis pakeičiamas taip:

„7 priedėlis

Kompetentingos institucijos

A DALIS

Šveicarija

Atsakomybę už gyvūnų sveikatos ir veterinarinius patikrinimus dalijasi atskirų kantonų ir Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro tarnybos. Taikomos šios nuostatos:

- eksportuojant į Europos Sąjungą, kantonai atsakingi už kontrolę, kad būtų laikomasi gamybos sąlygų ir reikalavimų, ypač už teisės aktų nustatytus patikrinimus ir veterinarijos sertifikatų, patvirtinančių, kad yra laikomasi nustatytų standartų ir reikalavimų, išdavimą;
- Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras atsakingas už bendrą koordinavimą, tikrinimo sistemų auditą ir būtinus teisės aktų leidybos veiksmus, siekiant užtikrinti, kad standartai ir reikalavimai būtų vienodai taikomi Šveicarijos rinkoje. Jis taip pat atsako už gyvūninių maisto produktų ir kitų trečiųjų šalių kilmės gyvūninių produktų importą. Galiausiai, jis išduoda 1 ir 2 kategorijai priskiriamų šalutinių gyvūninių produktų eksporto į Europos Sąjungą leidimus.

B DALIS

Europos Sąjunga

Atsakomybę dalijasi atskirų Europos Sąjungos valstybių narių nacionalinės tarnybos ir Europos Komisija. Taikomos šios nuostatos:

- eksportuojant į Šveicariją, Europos Sąjungos valstybės narės yra atsakingos už kontrolę, kad būtų laikomasi gamybos sąlygų ir reikalavimų, ypač už teisės aktų nustatytus patikrinimus ir veterinarijos sertifikatų, patvirtinančių, kad yra laikomasi nustatytų standartų ir reikalavimų, išdavimą;
- Europos Komisija atsakinga už bendrą koordinavimą, tikrinimo sistemų auditą bei būtinus teisės aktų leidybos veiksmus, siekiant užtikrinti, kad standartai ir reikalavimai būtų vienodai taikomi bendrojoje rinkoje.“

—

VIII PRIEDAS

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 10 priedėlis pakeičiamas taip:

„10 priedėlis

Gyvūninių produktų tikrinimas pasienyje ir mokesčiai

I SKYRIUS

Bendrosios nuostatos

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjunga	Šveicarija
1. 2004 m. kovo 30 d. Komisijos sprendimas 2004/292/EB dėl TRACES sistemos įdiegimo ir iš dalies keičiantis Sprendimą 92/486/EEB (OL L 94, 2004 3 31, p. 63).	1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (<i>LFE</i> , RS 916.40), ypač jo 57 straipsnis.
2. 2002 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 178/2002, nustatantis maistui skirtų teisės aktų bendruosius principus ir reikalavimus, įsteigiantis Europos maisto saugos tarnybą ir nustatantis su maisto saugos klausimais susijusias procedūras, (OL L 31, 2002 2 1, p. 1).	2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (<i>OITE</i> , RS 916.443.10).
	3. 2008 m. rugpjūčio 27 d. Potvarkis dėl gyvūninių produktų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (<i>OITPA</i> , RS 916.443.13).
	4. 2007 m. gegužės 16 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (<i>DFI</i>) potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo ir tranzito kontrolės (Potvarkis dėl kontrolės, <i>OITE</i> , RS 916.443.106).
	5. 1985 m. spalio 30 d. Potvarkis dėl Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro taikomų mokesčių (Potvarkis dėl mokesčių, <i>OSAV</i> , RS 916.472).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Remdamasi Komisijos sprendimu 2004/292/EB, Komisija, bendradarbiaudama su Federaliniu maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuru, įtraukia Šveicariją į informacinę TRACES sistemą.
2. Komisija, bendradarbiaudama su Federaliniu maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuru, įtraukia Šveicariją į Reglamento (EB) Nr. 178/2002 50 straipsniu nustatytą skubaus įspėjimo apie pavojų sistemą, susijusią su nuostatomis dėl gyvūninių produktų grąžinimo iš pasienio.

Jeigu Europos Sąjungos pasienio posto kompetentinga institucija grąžina siuntą, talpyklą ar krovinį, Komisija nedelsdama praneša apie tai Šveicarijai.

Šveicarija nedelsdama praneša Komisijai apie kiekvieną Šveicarijos pasienio posto kompetentingos institucijos dėl tiesioginio ar netiesioginio pavojaus žmonių sveikatai grąžintą maisto produktų ar gyvūnų pašarų siuntą, talpyklą ar krovinį, laikydama Reglamento (EB) Nr. 178/2002 52 straipsnyje nustatytą konfidencialumo taisyklių.

Konkrečias šių veiksmų priemonės nustato Jungtinis veterinarijos komitetas.

II SKYRIUS

Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos prekybai taikomi veterinariniai tikrinimai

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos prekybai taikomi veterinariniai tikrinimai vykdomi laikantis tokių teisės aktų nuostatų:

Europos Sąjunga	Šveicarija
1. 1989 m. lapkričio 21 d. Tarybos direktyva 89/608/EEB dėl valstybių narių administracinės valdžios institucijų tarpusavio pagalbos ir jų bendradarbiavimo su Komisija, siekiant užtikrinti teisingą veterinarijos ir zootechnikos teisės aktų taikymą (OL L 351, 1989 12 2, p. 34).	1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (<i>LFE</i> , RS 916.40), ypač jo 57 straipsnis.
2. 1989 m. gruodžio 11 d. Tarybos direktyva 89/662/EEB dėl veterinarinių patikrinimų, taikomų Bendrijos vidaus prekyboje, siekiant sukurti vidaus rinką (OL L 395, 1989 12 30, p. 13).	2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (<i>OITE</i> , RS 916.443.10).
3. 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 2002/99/EB, nustatanti gyvūnų sveikatos taisykles, reglamentuojančias žmonėms skirtų gyvūninės kilmės produktų gamybą, perdirbimą, paskirstymą ir importą (OL L 18, 2003 1 23, p. 11).	3. 2008 m. rugpjūčio 27 d. Potvarkis dėl gyvūninių produktų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (<i>OITPA</i> , RS 916.443.13).
	4. 2007 m. gegužės 16 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (<i>DFI</i>) potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo ir tranzito kontrolės (Potvarkis dėl kontrolės, <i>OITE</i> , RS 916.443.106).
	5. 2014 m. lapkričio 28 d. Potvarkis dėl gyvūnų auginimų importo, tranzito ir eksporto (<i>OITE-AC</i> , RS 916.443.14).
	6. 1985 m. spalio 30 d. Potvarkis dėl Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro taikomų mokesčių (Potvarkis dėl mokesčių, <i>OSAV</i> , RS 916.472).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

Direktyvos 89/662/EEB 8 straipsnyje numatytais atvejais kompetentingos paskirties vietos institucijos nedelsdamos susisiečia su kompetentingomis išsiuntimo vietos institucijomis. Kompetentingos paskirties vietos institucijos imasi visų būtinų priemonių ir informuoja kompetentingą išsiuntimo vietos instituciją ir Komisiją apie atliktų patikrinimų pobūdį, priimtus sprendimus bei tokių sprendimų motyvus.

Už Direktyvos 89/608/EEB 10, 11 bei 16 straipsnių ir Direktyvos 89/662/EEB 9 ir 16 straipsnių taikymą atsakingas Jungtinis veterinarijos komitetas.

III SKYRIUS

Importui iš trečiųjų šalių taikomi veterinariniai tikrinimai

A. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su paskutiniais pakeitimais.

Iš trečiųjų šalių importuojami produktai tikrinami laikantis tokių teisės aktų nuostatų:

Europos Sąjunga	Šveicarija
<ol style="list-style-type: none"> 1. 2004 m. sausio 22 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 136/2004, nustatantis produktų, importuojamų iš trečiųjų šalių, veterinarinių patikrinimų Bendrijos pasienio veterinarijos postuose tvarką (OL L 21, 2004 1 28, p. 11). 2. 2009 m. kovo 5 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 206/2009 dėl gyvūninių produktų asmeninių siuntų įvežimo į Bendriją, iš dalies keičiantis Reglamentą (EB) Nr. 136/2004 (OL L 77, 2009 3 24, p. 1). 3. 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 854/2004, nustatantis specialiąsias gyvūninės kilmės produktų, skirtų vartoti žmonėms, oficialios kontrolės taisykles (OL L 139, 2004 4 30, p. 206). 4. 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 882/2004 dėl oficialios kontrolės, kuri atliekama siekiant užtikrinti, kad būtų įvertinama, ar laikomasi pašarus ir maistą reglamentuojančių teisės aktų, gyvūnų sveikatos ir gerovės taisyklių (OL L 165, 2004 4 30, p. 1). 5. 1989 m. lapkričio 21 d. Tarybos direktyva 89/608/EEB dėl valstybių narių administracinės valdžios institucijų tarpusavio pagalbos ir jų bendradarbiavimo su Komisija, siekiant užtikrinti teisingą veterinarijos ir zootechnikos teisės aktų taikymą (OL L 351, 1989 12 2, p. 34). 6. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/22/EB dėl draudimo vartoti gyvulininkystėje tam tikras medžiagas, turinčias hormoninį ar tirostatinį poveikį, bei beta antagonistus ir dėl Direktyvų 81/602/EEB, 88/146/EEB ir 88/299/EEB panaikinimo (OL L 125, 1996 5 23, p. 3). 7. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/23/EB dėl kai kurių medžiagų ir jų likučių gyvuose gyvūnuose ir gyvūninės kilmės produktuose monitoringo priemonių, panaikinanti Direktyvas 85/358/EEB ir 86/469/EEB bei Sprendimus 89/187/EEB ir 91/664/EEB (OL L 125, 1996 5 23, p. 10). 8. 1997 m. gruodžio 18 d. Tarybos direktyva 97/78/EB, nustatanti principus, reglamentuojančius iš trečiųjų šalių į Bendriją įvežamų produktų veterinarinių patikrinimų organizavimą (OL L 24, 1998 1 30, p. 9). 9. 2002 m. rugpjūčio 12 d. Komisijos sprendimas 2002/657/EB dėl Tarybos direktyvos 96/23/EB nuostatų dėl analizės metodų tinkamumo ir rezultatų aiškinimo įgyvendinimo (OL L 221, 2002 8 17, p. 8). 10. 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 2002/99/EB, nustatanti gyvūnų sveikatos taisykles, reglamentuojančias žmonėms skirtų gyvūninės kilmės produktų gamybą, perdirbimą, paskirstymą ir importą (OL L 18, 2003 1 23, p. 11). 11. 2005 m. sausio 11 d. Komisijos sprendimas 2005/34/EB, nustatantis vienodus tam tikrų likučių tikrinimo iš trečiųjų šalių importuotų gyvūninės kilmės produktuose standartus (OL L 16, 2005 1 20, p. 61). 12. 2007 m. balandžio 17 d. Komisijos sprendimas 2007/275/EB dėl gyvūnų ir produktų, kurie pagal Tarybos direktyvas 91/496/EEB ir 97/78/EB turi būti patikrinti pasienio kontrolės postuose, sąrašų (OL L 116, 2007 5 4, p. 9). 	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1966 m. liepos 1 d. Įstatymas dėl epizootinių ligų (<i>LFE</i>, RS 916.40), ypač jo 57 straipsnis. 2. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (<i>OITE</i>, RS 916.443.10). 3. 2008 m. rugpjūčio 27 d. Potvarkis dėl gyvūninių produktų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (<i>OITPA</i>, RS 916.443.13). 4. 2007 m. gegužės 16 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (<i>DFI</i>) potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo ir tranzito kontrolės (Potvarkis dėl kontrolės, <i>OITE</i>, RS 916.443.106). 5. 2014 m. lapkričio 28 d. Potvarkis dėl gyvūnų augintinių importo, tranzito ir eksporto (<i>OITE-AC</i>, RS 916.443.14). 6. 1985 m. spalio 30 d. Potvarkis dėl Federalinio maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuro taikomų mokesčių (Potvarkis dėl mokesčių, <i>OSAV</i>, RS 916.472). 7. 1992 m. spalio 9 d. Įstatymas dėl maisto produktų (<i>LDAL</i>, RS 817.0). 8. 2005 m. lapkričio 23 d. Potvarkis dėl maisto produktų ir vartojimo prekių (<i>ODAI</i>OUS, RS 817.02). 9. 2005 m. lapkričio 23 d. Potvarkis dėl maisto produktus reglamentuojančių teisės aktų vykdymo (RS 817.025.21). 10. 1995 m. birželio 26 d. Federalinio vidaus reikalų departamento (<i>DFI</i>) potvarkis dėl kitų medžiagų ir komponentų maisto produktuose (<i>OSEC</i>, RS 817.021.23).

B. ĮGYVENDINIMO TAISYKLĖS

1. Taikant Direktyvos 97/78/EB 6 straipsnį, Europos Sąjungos valstybių narių pasienio kontrolės postai yra šie: valstybių narių pasienio kontrolės postai, patvirtinti veterinariniam gyvūninių produktų tikrinimui, nurodyti iš dalies pakeisto Sprendimo 2009/821/EB I priede.
2. Taikant Direktyvos 97/78/EB 6 straipsnį, Šveicarijos pasienio kontrolės postai yra šie:

Pavadinimas	TRACES kodas	Tipas	Kontrolės centras	Patvirtinimo tipas
Ciuricho oro uostas	CHZRH4	A	1 centras 2 centras	NHC (*) HC(2) (*)
Ženevos oro uostas	CHGVA4	A	2 centras	HC(2), NHC (*)
(*) Remiamasi patvirtinimų kategorijomis, apibrėžtomis Sprendime 2009/821/EB.				

Vėlesnius pasienio kontrolės postų, jų tikrinimo centrų ir susijusių patvirtinimų tipų sąrašo pakeitimus daro Jungtinis veterinarijos komitetas.

Jungtinis veterinarijos komitetas yra atsakingas už tikrinimus vietoje, visų pirma pagal Reglamento (EB) Nr. 882/2004 45 straipsnį ir Įstatymo dėl epizootinių ligų 57 straipsnį.

IV SKYRIUS

Europos Sąjungos ir Šveicarijos prekybos sanitarinės ir tikrinimo sąlygos

Sektoriams, kuriuose taikomų standartų lygiavertiškumą pripažįsta abi šalys, priskiriamiems produktams, kuriais prekiauja Europos Sąjungos valstybės narės su Šveicarija, taikomos tos pačios sąlygos, kaip produktams, kuriais vienos Europos Sąjungos valstybės narės prekiauja su kitomis. Jei reikia, kartu su šiais produktais pateikiami Europos Sąjungos valstybių narių tarpusavio prekybai skirti veterinarijos sertifikatai arba šiuo priedu nustatyti veterinarijos sertifikatai, pateikti TRACES sistemoje.

Kitiems sektoriams toliau taikomos 6 priedėlio II skyriuje nustatytos sanitarinės sąlygos.

V SKYRIUS

Importo iš trečiųjų šalių sanitarinės ir tikrinimo sąlygos

I. EUROPOS SAJUNGA. TEISĖS AKTAI (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

A. Visuomenės sveikatos taisyklės

1. 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/32/EB dėl valstybių narių įstatymų, reglamentuojančių maisto produktų ir maisto ingredientų gamyboje naudojamus ekstrahentus, suderinimo (OL L 141, 2009 6 6, p. 3).
2. 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1334/2008 dėl kvapiųjų medžiagų ir aromatinių savybių turinčių tam tikrų maisto ingredientų naudojimo maisto produktuose ir ant jų iš dalies keičiantis Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 1601/91, reglamentus (EB) Nr. 2232/96 ir (EB) Nr. 110/2008 bei Direktyvą 2000/13/EB (OL L 354, 2008 12 31, p. 34).
3. 2009 m. gegužės 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 470/2009, nustatantis Bendrijos farmakologiškai aktyvių medžiagų leistinių liekanų kiekių nustatymo gyvūninės kilmės maisto produktuose tvarką, panaikinant Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 2377/90 ir iš dalies keičiantis Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2001/82/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 726/2004 (OL L 152, 2009 6 16, p. 11).

4. 1993 m. vasario 8 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 315/93, nustatantis Bendrijos procedūras dėl maisto teršalų (OL L 37, 1993 2 13, p. 1).
5. 1995 m. liepos 26 d. Komisijos direktyva 95/45/EB, nustatanti tam tikrus dažiklių, skirtų naudoti maisto produktuose, grynumo kriterijus (OL L 226, 1995 9 22, p. 1).
6. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/22/EB dėl draudimo vartoti gyvulininkystėje tam tikras medžiagas, turinčias hormoninį ar tirostatinį poveikį, bei beta antagonistus ir dėl Direktyvų 81/602/EEB, 88/146/EEB ir 88/299/EEB panaikinimo (OL L 125, 1996 5 23, p. 3).
7. 1996 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 96/23/EB dėl kai kurių medžiagų ir jų likučių gyvuose gyvūnuose ir gyvūninės kilmės produktuose monitoringo priemonių, panaikinanti Direktyvas 85/358/EEB ir 86/469/EEB bei Sprendimus 89/187/EEB ir 91/664/EEB (OL L 125, 1996 5 23, p. 10).
8. 2012 m. spalio 1 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 872/2012, kuriuo patvirtinamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 2232/96 numatytas kvapiųjų medžiagų sąrašas, jis įtraukiamas į Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1334/2008 I priedą, ir panaikinamas Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1565/2000 ir Komisijos sprendimas 1999/217/EB (OL L 267, 2012 10 2, p. 1).
9. 1999 m. vasario 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/2/EB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su jonizuojančiąja spinduliuote apdorotais maisto produktais ir jų ingredientais, suderinimo (OL L 66, 1999 3 13, p. 16).
10. 1999 m. vasario 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/3/EB dėl jonizuojančiąja spinduliuote apdorotų maisto produktų ir maisto komponentų Bendrijos sąrašo patvirtinimo (OL L 66, 1999 3 13, p. 24).
11. 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 999/2001, nustatantis tam tikrų užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų prevencijos, kontrolės ir likvidavimo taisykles (OL L 147, 2001 5 31, p. 1).
12. 2002 m. spalio 23 d. Komisijos sprendimas 2002/840/EB, pateikiantis patvirtintų maisto apšvitinimo įmonių sąrašą trečiojoje šalyje (OL L 287, 2002 10 25, p. 40).
13. 2003 m. lapkričio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2160/2003 dėl salmonelių ir kitų nurodytų zoonozių sukėlėjų per maistą kontrolės (OL L 325, 2003 12 12, p. 1).
14. 2003 m. lapkričio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2065/2003 dėl kvapiųjų rūkymo medžiagų, naudojamų arba skirtų naudoti maisto produktuose arba jų paviršiuje (OL L 309, 2003 11 26, p. 1).
15. 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/41/EB, panaikinanti tam tikras direktyvas dėl tam tikrų žmonėms skirtų gyvūninės kilmės produktų gamybos ir pateikimo į rinką maisto higienos ir sveikatos sąlygų ir iš dalies keičianti Tarybos direktyvas 89/662/EEB ir 92/118/EEB bei Tarybos sprendimą 95/408/EB (OL L 157, 2004 4 30, p. 33).
16. 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 853/2004, nustatantis konkrečius gyvūninės kilmės maisto produktų higienos reikalavimus (OL L 139, 2004 4 30, p. 55).
17. 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 854/2004, nustatantis specialiąsias gyvūninės kilmės produktų, skirtų vartoti žmonėms, oficialios kontrolės taisykles (OL L 139, 2004 4 30, p. 206).
18. 2005 m. sausio 11 d. Komisijos sprendimas 2005/34/EB, nustatantis vienodus tam tikrų likučių tikrinimo iš trečiųjų šalių importuotų gyvūninės kilmės produktuose standartus (OL L 16, 2005 1 20, p. 61).

19. 2006 m. vasario 23 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 401/2006, nustatantis ėminių ėmimo ir analizės metodus, skirtus oficialiai mikotoksinų kiekio maisto produktuose kontrolei (OL L 70, 2006 3 9, p. 12).
20. 2006 m. gruodžio 19 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1881/2006, nustatantis didžiausias leistinas tam tikrų teršalų maisto produktuose koncentracijas (OL L 364, 2006 12 20, p. 5).
21. 2012 m. kovo 21 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 252/2012, kuriuo nustatomi ėminių ėmimo ir analizės metodai, taikomi vykdant oficialią dioksinų, dioksinų tipo PCB ir ne dioksinų tipo PCB koncentracijos tam tikruose maisto produktuose kontrolę, ir panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1883/2006 (OL L 84, 2012 3 23, p. 1).
22. 2007 m. kovo 28 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 333/2007, nustatantis mėginių ėmimo ir analizės metodus vykdant oficialią švino, kadmio, gyvsidabrio, neorganinio alavo, 3-MCPD ir policiklinių aromatinių angliavandenilių koncentracijos maisto produktuose kontrolę (OL L 88, 2007 3 29, p. 29).

B. Gyvūnų sveikatos taisyklės

1. 1992 m. gruodžio 17 d. Tarybos direktyva 92/118/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos ir visuomenės sveikatos reikalavimus, reglamentuojančius produktų, kuriems netaikomi nurodyti reikalavimai, nustatyti specialiose Bendrijos taisyklėse, nurodytose Direktyvos 89/662/EEB A priedo I dalyje, ir, ligų sukėlėjų atžvilgiu, Direktyvoje 90/425/EEB, prekybą Bendrijoje ir jų importą į Bendriją (OL L 62, 1993 3 15, p. 49).
2. 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 999/2001, nustatantis tam tikrų užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų prevencijos, kontrolės ir likvidavimo taisykles (OL L 147, 2001 5 31, p. 1).
3. 2009 m. spalio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1069/2009, kuriuo nustatomos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų ir jų gaminių sveikumo taisyklės ir panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1774/2002 (OL L 300, 2009 11 14, p. 1).
4. 2011 m. vasario 25 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 142/2011, kuriuo įgyvendinami Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1069/2009, kuriuo nustatomos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų ir jų gaminių sveikumo taisyklės, ir Tarybos direktyva 97/78/EB dėl tam tikrų mėginių ir priemonių, kuriems netaikomi veterinariniai tikrinimai pasienyje pagal tą direktyvą (OL L 54, 2011 2 26, p. 1).
5. 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 2002/99/EB, nustatanti gyvūnų sveikatos taisykles, reglamentuojančias žmonėms skirtų gyvūninės kilmės produktų gamybą, perdirbimą, paskirstymą ir importą (OL L 18, 2003 1 23, p. 11).
6. 2006 m. spalio 24 d. Tarybos direktyva 2006/88/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų akvakultūros gyvūnams ir jų produktams, ir dėl tam tikrų vandens gyvūnų ligų prevencijos ir kontrolės (OL L 328, 2006 11 24, p. 14).

C. Kitos specialios priemonės (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

1. Laikinas susitarimas dėl prekybos ir muitų sąjungos tarp Europos ekonominės bendrijos ir San Marino Respublikos. Bendroji deklaracija. Bendrijos deklaracija (OL L 359, 1992 12 9, p. 14).
2. 1993 m. gruodžio 13 d. Tarybos ir Komisijos sprendimas 94/1/EB dėl Europos ekonominės erdvės sutarties sudarymo tarp Europos Bendrijų, jų valstybių narių ir Austrijos Respublikos, Suomijos Respublikos, Islandijos Respublikos, Lichtenšteino Kunigaikštystės, Norvegijos Karalystės, Švedijos Karalystės ir Šveicarijos Konfederacijos (OL L 1, 1994 1 3, p. 1).

3. 1996 m. gruodžio 17 d. Tarybos sprendimas 97/132/EB dėl Europos bendrijos ir Naujosios Zelandijos susitarimo dėl sanitarinių priemonių, taikomų prekybai gyvais gyvūnais ir gyvūninės kilmės produktais, sudarymo (OL L 57, 1997 2 26, p. 4).
4. 1997 m. vasario 17 d. Tarybos sprendimas 97/345/EB dėl protokolo dėl veterinarijos klausimų, papildančio Europos ekonominės bendrijos ir Andoros Kunigaikštystės susitarimą pasikeičiant raštais, sudarymo (OL L 148, 1997 6 6, p. 15).
5. 1998 m. kovo 16 d. Tarybos sprendimas 98/258/EB dėl Susitarimo sudarymo tarp Europos bendrijos ir Jungtinių Amerikos Valstijų dėl sanitarinių priemonių, skirtų apsaugoti žmonių ir gyvūnų sveikatą prekiaujant gyvais gyvūnais ir gyvūninės kilmės produktais, sudarymo (OL L 118, 1998 4 21, p. 1).
6. 1998 m. birželio 29 d. Tarybos sprendimas 98/504/EB dėl laikinojo Europos bendrijos ir Jungtinių Meksikos valstijų susitarimo dėl prekybos ir su prekyba susijusių klausimų sudarymo (OL L 226, 1998 8 13, p. 24).
7. 1998 m. gruodžio 14 d. Tarybos sprendimas 1999/201/EB dėl Europos bendrijos ir Kanados Vyriausybės susitarimo dėl sanitarinių priemonių visuomenės ir gyvūnų sveikatai apsaugoti prekiaujant gyvais gyvūnais ir gyvūninės kilmės produktais sudarymo (OL L 71, 1999 3 18, p. 1).
8. 1999 m. lapkričio 15 d. Tarybos sprendimas 1999/778/EB dėl Protokolo dėl veterinarijos klausimų, papildančio Europos bendrijos ir Danijos Vyriausybės bei Farerų salų vietinės Vyriausybės susitarimą, sudarymo (OL L 305, 1999 11 30, p. 25).
9. Protokolas 1999/1130/EB dėl veterinarijos klausimų, papildantis susitarimą tarp, pirma, Europos bendrijos ir, antra, Danijos Vyriausybės bei Farerų salų vietinės Vyriausybės (OL L 305, 1999 11 30, p. 26).
10. 2002 m. lapkričio 18 d. Tarybos sprendimas 2002/979/EB dėl Europos bendrijos ir jos valstybių narių ir Čilės Respublikos susitarimo, įsteigiančio asociaciją, pasirašymo ir tam tikrų jo nuostatų laikinojo taikymo (OL L 352, 2002 12 30, p. 1).

2. Šveicarija. Teisės aktai (*)

(*) Jei nenurodyta kitaip, visos nuorodos į teisės aktus – tai nuorodos į atitinkamus teisės aktus su pakeitimais, padarytais anksčiau nei 2014 m. gruodžio 31 d.

- A. 2007 m. balandžio 18 d. Potvarkis dėl gyvūnų ir gyvūninių produktų importo, tranzito ir eksporto (OITE, RS 916.443.10).
- B. 2008 m. rugpjūčio 27 d. Potvarkis dėl gyvūninių produktų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (OITPA, RS 916.443.13).

3. Įgyvendinimo taisyklės

- A. Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras ir Europos Sąjungos valstybės narės taiko šio priedėlio I skyriuje nurodytuose teisės aktuose nustatytas importo sąlygas, įgyvendinimo priemones ir sudaro įmonių, iš kurių galima vykdyti atitinkamą importą, sąrašus. Šis išipareigojimas taikomas visiems atitinkamiems aktams, nepriklausomai nuo jų priėmimo datos.

Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras gali priimti griežtesnes priemones ir reikalauti papildomų garantijų. Siekiant rasti tinkamą sprendimą, konsultacijos vyks Jungtiniame veterinarijos komitete.

Federalinis maisto saugos ir veterinarijos reikalų biuras ir Europos Sąjungos valstybės narės praneša vieni kitiems apie specifines dvišaliu principu nustatytas importo sąlygas, kurios nebuvo derinamos Sąjungos lygmeniu.

- B. Šio priedėlio III skyriaus B dalies 1 punkte nurodyti Europos Sąjungos valstybių narių pasienio kontrolės postai vykdo importo iš trečiųjų šalių į Šveicariją tikrinimus laikydamiesi šio priedėlio III skyriaus A punkto nuostatų.
- C. Šio priedėlio III skyriaus B dalies 2 punkte nurodyti Šveicarijos pasienio kontrolės postai vykdo importo iš trečiųjų šalių į Europos Sąjungos valstybes nares tikrinimus laikydamiesi šio priedėlio III skyriaus A dalies nuostatų.
- D. Šveicarijos Konfederacija, taikydamą 2008 m. rugpjūčio 27 d. Potvarkį dėl gyvūninių produktų importo ir tranzito iš trečiųjų šalių oro transportu (OITPA, RS 916.443.13), ir toliau turi galimybę importuoti galvijų mėsą, pagamintą iš galvijų, kurie galėjo būti auginami naudojant augimo skatinimo preparatus. Į Europos Sąjungą tokią mėsą eksportuoti draudžiama. Šveicarijos Konfederacija, be kita ko:
- riboja tokios mėsos naudojimą taip, kad tokia mėsa būtų parduodama tik mažmeninės prekybos vietose tiesiogiai vartotojams, be to, tokia mėsa privalo būti atitinkamai ženklinama;
 - užtikrina, kad tokia mėsa į šalį būtų įvežama tik per Šveicarijos pasienio postus;
 - taiko atitinkamą atsekamumo ir paskirstymo sistemą, kuria siekiama užkirsti kelią bet kokiam tokių produktų pateikimo į Europos Sąjungos valstybių narių teritoriją galimybei;
 - kartą per metus pateikia Komisijai ataskaitą apie importo kilmės ir paskirties tikrinimus, atliktus siekiant užtikrinti pirmiau išvardytų sąlygų taikymą;
 - iškilus problemoms šias nuostatas svarsto Jungtinis veterinarijos komitetas.

VI SKYRIUS

Mokesčiai

1. Už Europos Sąjungos valstybių narių ir Šveicarijos prekybai taikomus veterinarinius tikrinimus mokesčiai nerenkami.
2. Už importo iš trečiųjų šalių veterinarinius tikrinimus Šveicarijos institucijos įsipareigoja rinkti oficialaus tikrinimo mokesčius, numatytus 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 882/2004 dėl oficialios kontrolės, kuri atliekama siekiant užtikrinti, kad būtų įvertinama, ar laikomasi pašarus ir maistą reglamentuojančių teisės aktų, gyvūnų sveikatos ir gerovės taisyklių (OL L 165, 2004 4 30, p. 1).“.

IX PRIEDAS

Žemės ūkio susitarimo 11 priedo 11 priedėlis pakeičiamas taip:

„11 priedėlis

Asmenys ryšiams

I. Europos Sąjungoje:

The Director
Veterinary and International Affairs
Directorate-General for Health and Food Safety
European Commission
B-1049 Brussels, Belgija

II. Šveicarijoje:

The Director
Federal Food Safety and Veterinary Office
CH-3003 Berne, Šveicarija“.

ISSN 1977-0723 (elektroninis leidimas)
ISSN 1725-5120 (popierinis leidimas)

Europos Sąjungos leidinių biuras
2985 Liuksemburgas
LIEKSEMBURGAS

LT